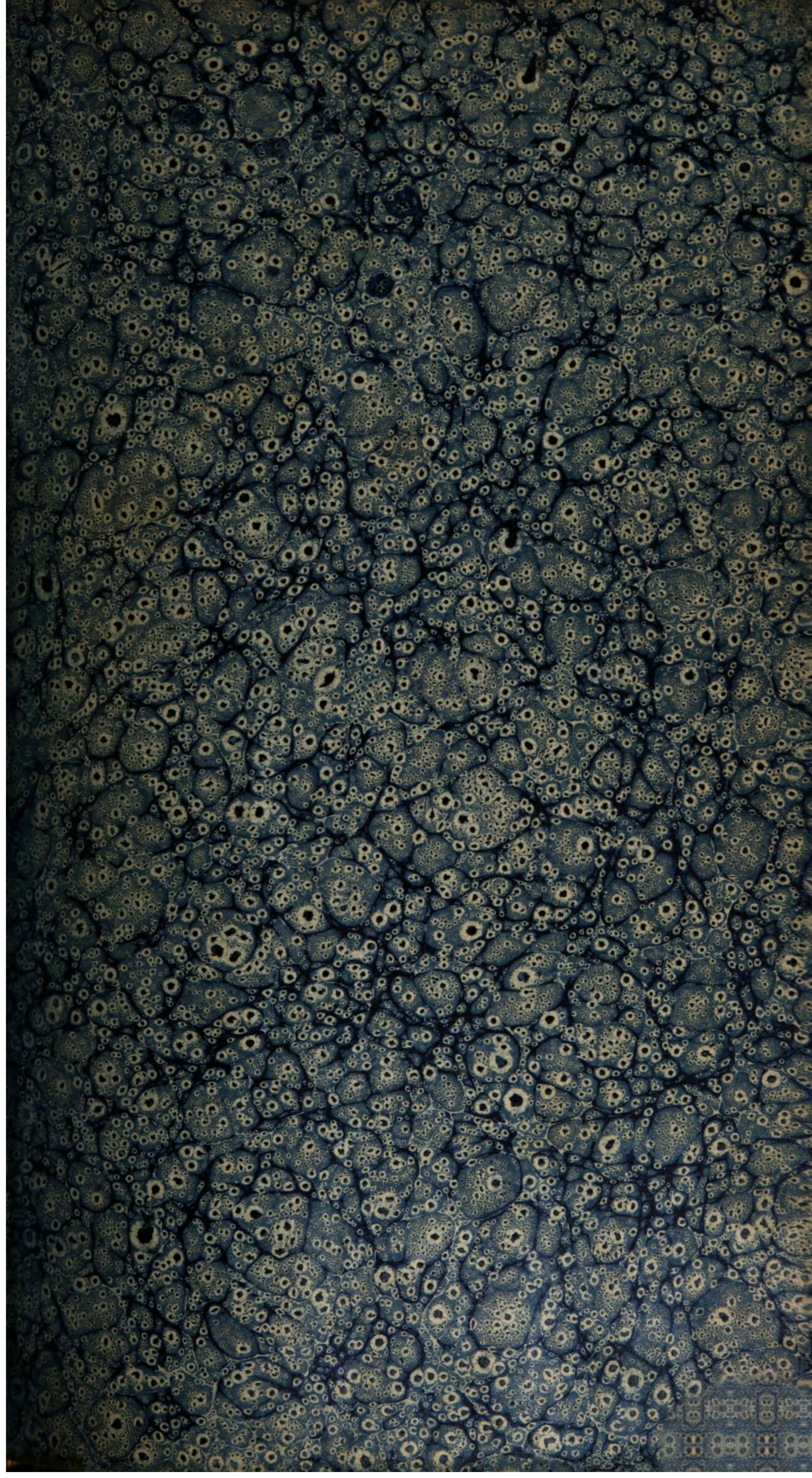

Ex bibliotheca
Steph. Quatreméri.

A. gr. a. 2230

Saphocles

BR

S O P H O C L I S
E L E C T R A

E M E N D A V I T

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADIECIT

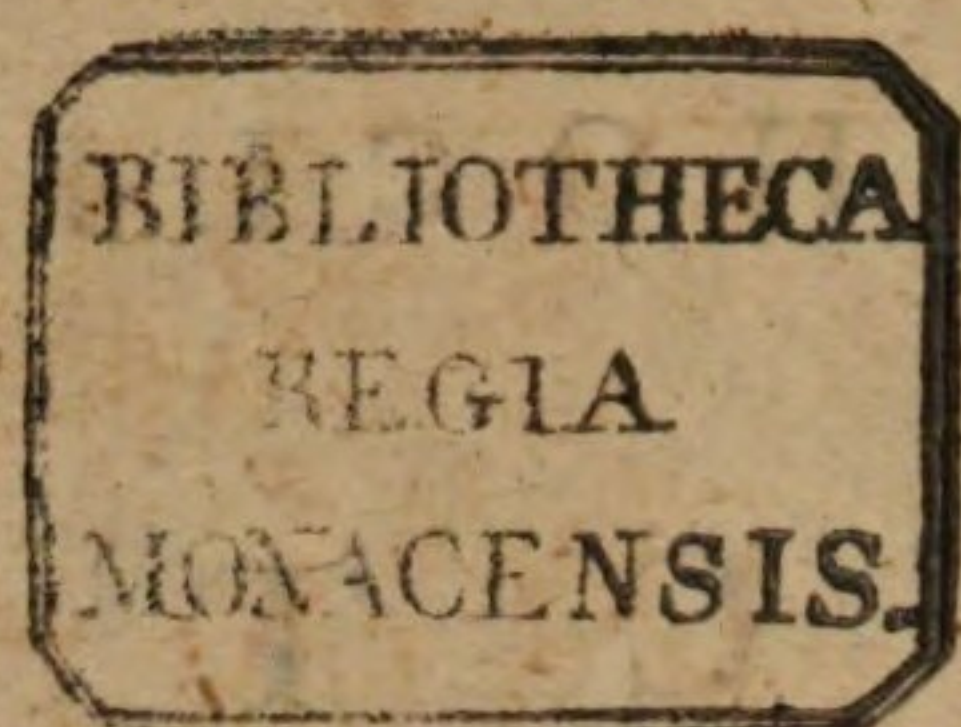
CAROL. GOTTL. AUG. ERFURDT,

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

L I P S I A E,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM, JUN.

MDCCCIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

(ex ed. Brunckii.)

Υπόκειται ὧδε ὁ τροφεύς ^{a)}, δεικνύς Ορέστη ^{b)} τὰ ἐν Αργεῖ. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν ^{c)} κλέψασα Ηλέκτρα ^{d)}, ἤνικα ὁ πατήρ ἐσφάζετο ^{e)}, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν ^{f)}. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὰν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Αργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Αργεῖ. ^{g)}

a) Articulum omittunt edd. antiquae. Post τροφεύς Turn. Steph. et Canter. addunt: πρεσβύτης, ἦτοι παιδαγωγός.

b) Cod. Jen. et edd. antiquae, praeter Canterianam, voci Ορέστη articulum τῷ praemittunt.

c) αὐτὸν ὄντα edd. antiquae.

d) ἡ Ηλέκτρα Ald. Brub. — ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ηλέκτρα Turn. Steph. et Canter.

e) ὁ πατήρ αὐτῶν Turneb. Steph. Canter. — ἐσφάζετο cod. Jen.

f) Cod. Jen. φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσι σὺν τῷ πατρί. Aldus δείσασα μὴ — πατρί. Brubachius Brunckianam lectionem habet. Turn. Steph. et Canter. φοβουμένη — φονεύσωσι σὺν τῷ πατρί.

g) Cod. Jen. sic: ὁ τροφεύς δὲ ἐστίν ὁ προλογίζων πρεσβύτης ὢν. καὶ ὑπεκδέμενος τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον. εἴκοσι γὰρ ἐτῶν γενόμενος, ἀφίκετο μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ Πυλάδου εἰς τὸ Αργος. ἐν ᾧ καιρῷ ὑποδαῖκνυ αὐτῷ τὰ ἐν Αργεῖ. Aldus: τροφεύς δὲ ἐστίν ὁ προλογίζων πρεσβύτης, παιδαγωγός ὑποκείμενος, καὶ ὑπεκδέμενος τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα, πρὸς Στρόφιον καὶ ὑποδαῖκνυ αὐτῷ τὰ ἐν Αργεῖ· μικρὸν γὰρ αὐτὸν κλέψας ἐκ τοῦ Αργους ὁ παιδαγωγός, ἔφυγε καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανιὼν

Ἡ σκηνὴ ^{h)} τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἀργεῖ.
ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλο-
γίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ορέστου.

σὺν αὐτῷ πρὸς Ἀργεῖ, δαίκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ. Bru-
bach., ut Brunck. — Turneb. Steph. Canter.:
ὁ δὲ τροφεὺς ὑπεξέδετο τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν
Στρίφιον, καὶ δι' εἰκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἀργεῖ μετ'
αὐτοῦ, δαίκνυσιν αὐτῷ, ὡς εἴρηται, τὰ ἐν αὐτῷ.

h) Edd. vett. et cod. Jen. Ἡ μὲν σκηνή.

Sequitur in Cod. Jen. παρασημείωσις illa, quam Brun-
ckius Scholiae Romanae adjunxit, a cujus lectioni-
bus nec Johnsoni ed., nec cod. multum dissonat, nisi
quod hic ita incipit: Απειρόκαλον δὲ ἔστιν τὸ λέγειν, ὅτι ὃν
τρόπον κατὰ μέρος τὰ τῆς Ἰθάκης κ. τ. λ. ex quibus κατὰ μέ-
ρος τὰ τ. Ἰθ. non improbat Purgoldus. Mox pro παρελ.
αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς in Cod. est: π. α. ἀπὸ τῆς Ἠλέκτρας.
— In fine versus Tragici paullo plenior laudatur: καὶ
σύ, φίλτατε Πυλάδη.

Ceterum argumentum illud, quod Brunckius ex
membranarum Parisiensium fide, ut videtur, edidit, pro-
pter brevitatem a Purgoldo pro antiquissimo habetur.
Huic id, quod in cod. Jen. tragoediae praefigi-
tur, proxime ex ceteris eodem auctore accedit. Hoc
deinde aetate excipere videtur Aldinae editionis expo-
sitio, ex qua tandem Triclinius illam, quae apud Tur-
nebum legitur, non satis probabiliter concinnavit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΧΟΡΟΣ.
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.
ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Amicis carissimis

M. GREGORIO THEOPHILO
WERNSDORFIO

Scholae Cathedralis Numburgensis Rectori Vicario

et

M. AUGUSTO GOTTHILF
GERNHARDO

Ejūsdem Scholae Subconrectori

hanc Sophocleae Electrae editionem

amoris pignus esse voluit

Carol. Gottl. August. Erfurdt.

THEOPHILUS

THEOPHILUS

P R A E F A T I O.

Sophocleam Electram eadem fere ratione adornatam in lucem emisimus, qua nuper Trachinias, nec nisi de codd. quibusdam fabulam nostram continentibus praefandum videtur, qui hucusque a Viris doctis collati sunt et excussi. Ac primum quidem quibus Brunckius praeter membranas Bibliothecae Regiae in Trachiniarum praefatione jam commemoratas usus est, hos ita descripsit:

*

„C. Codex Regius bombycinus, catalogi 2794.
continens Ajacem, Electram et Oedipum prio-
rem.

D. Codex Regius chartaceus, catalogi 2820.
praeter alia continens Ajacem, Electram et
Oedipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus, catalogi 2884.
praeter alia continens Ajacem, Electram,
Oedipum priorem et Antigonom.

AUGUSTANUS, e bibliotheca Senatus libe-
rae civitatis Augustae Vindelicorum, char-
taceus, praeter alia continens Ajacem, An-
tigonom, Oedipum priorem et Electram.
Codicem hunc, ut et Regium E. diligentif-
sime contulit ad Johnsoni editionem Joannes
Schweighaeuser Graecae linguae in hujus

civitatis Academia publicus doctor, **cujus** multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quae nuper prodiit editio elaboratissima, quod ad exemplum alios Romanae historiae graecos scriptores ejusdem viri solertia in integrum restitutum iri et optamus et ominamur.

MEUS, bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram."

Praeterea varietatem lectionis et Scholia e codice bibliothecae Jenensis academicae exsignata *) publicavit Purgoldus in Observv. criticis Jenae et Lipsiae 1802. editis, unde excerpere liceat, quae ad Codicis illius vel notitiam litterariam, vel indolem cognoscendam maxime pertinere videantur. Scribit autem Eichstadius in Auctario Purgoldi Observationibus subjecto p. 366. sq. sic:

*) Haec Scholia litteris minutioribus exscripta reliquis interserui.

„Princeps, quod ego sciam, hujus codicis mentionem fecit J o a n n e s F a s o l d u s: qui quum ab Jo. Andr. Bosio, possessore libri, accepisset scholiorum excerpta quaedam, iis dissertationem suam, quam scripsit de Ἱερολογίαι veterum Graecorum, exornandam putavit. Prodiit ea dissertatio Jenae a. 1676., recusa deinde in Gronoviani Antiquitatum Thesauri Vol. VII.: specimina autem Scholiorum reperiuntur Decad. I. Fest. I. n. 2. 14. et 17. Decad. IV. Fest. VII. n. II. et 5. et Decad. VIII. Fest. X. n. 1. Haec Scholia quamquam minime carent doctis et indoctis nugis, quae accessiones recentiorum Grammaticorum testentur: tamen adeo multa et nova et bona continent, ut mox ad omnem illam farraginem edendam Bosius ipse accingeretur. Significatio ejus consilii haud obscura exstat tum in Morhofii Polyhistore T. I. L. I. cap. VII. n. 44. tum in Fabricii Biblioth. Gr. Vol. II. p. 220. ed. Harles. Sed

eventum res non habuit, omninoque de Codice nostro altum fuit silentium, donec anno superioris saeculi XLV. Jacobus Fridericus Heusingerus, Societati tum Latinae adscriptus, postea Rector Wolfenbuttelandi Gymnasii, Jenae dissertationem emitteret, quae Codicis Ms. qui Ajacem et Electram Sophoclis continet, brevem descriptionem et in easdem Tragoedias Observationum specimen complectitur.“ Jam repetuntur, quae de Codicis aetate et indole Heusingerus judicavit.

„Est Codex, inquit, chartaceus, forma plane eadem, quam in nostris quaternionibus deprehendimus. Anni et loci, quod non raro in aliis Codd. addiderunt librarii, ne minimum quidem in hoc observare licet indicium. Nisi tamen aliquis de tempore, quo scriptus sit Codex, conjicere velit ex aquila bicipiti, quae initio Electrae

loco primae particulae Ω rubro eodem colore et calamo, quo rubricae et Glossae, interlineares vocant, picta est. Mihi, licet initio ex adspectu hujus picturae opinio aliqua subnata sit, nunc tamen inde conjecturam ducere non libet. Istud notae, quibus exaratus est Codex, chartae, atramentum, minium et reliqua omnia suadere videntur, ut credamus, illum saeculo XIV. *), quamvis non ineunte, scriptum esse. Recentior enim aliquanto iudico hunc librum esse Epiphanii Codice, qui in eadem Bibliotheca servatur, et, quod alicubi adscriptum legi, exaratus est ἐν ἔτεσι στω ιβ' ἰνδ. β. i. e. anno post Christum natum ccccciii. Ignorasse hoc Tenzelium, apparet ex Dialogis ejus mensuris Germanicis mense Novembr. anni cldclxxxii. p. 883. sq. Quamvis vero ea sit Sophoclei codicis aetas, ut aliis, quae in aliis Bibliothecis supersunt, exemplaribus

*) Eadem sententia est Griesbachii et Purgoldi.

harum tragoediarum longe sit inferior: tamen, quia pleraque illa a viris eruditis excussa, & optima quaeque exscripta et publicata arbitror, non facile librum scriptum inventum iri puto, ex quo majora, quam ex hoc Codice fieri poterit, hujus poëtae tragoediis, certe Ajaci et Electrae, parari possint ornamenta. — Versus poëtae ita scripti sunt, ut inter singulos relictum sit modicum spatium. Occupaverunt istud explicationes singulorum fere verborum, quae, ut a Sophoclea oratione facilius queant distingui, rubro colore sunt scriptae. Harum ratio talis est, ut vocibus minus notis et poëticis vulgares et notiores appositae sint. Ubicumque praeterea aliquid omissum esse Glossatori visum est, de suo id supplevit. Hoc ea sedulitate factum est, ut etiam articulos, quos poëta non raro neglexit, suis nominibus praefixos videas.

Dubitari possit, an etiam ex his aliquid viris doctis usui esse queat. — Fateor equidem, harum interpretationum magna parte, si id solum spectemus, ut intelligamus verba auctoris, non viros solum, sed etiam pueros, dum modice sint in Graecis litteris exercitati, facile posse cedere. Neque inficias eo, observasse me in illis quasdam explicationes, quae a sensu poëtae longissime recedant. Nihilo tamen secius affirmare ausim, utilitatem ex his percipi posse non contemnendam. Non raro enim Sophoclem pulcre explicant, ellipsium supplendarum rationem scite ostendunt, et in primis criticae artis peritis antiquas lectiones imperitia interpolantium corruptas investigandi et restituendi opportunam praebere possunt occasionem. Et quia satis constat, Glossas saepe verbis auctorum inculcatas, aut

in locum illorum temere esse receptas, glossematum varia genera ex accurata harum et similium interpretationum consideratione egregie perspicui, multorumque scriptorum loci ab his feliciter poterunt liberari. Ipse animadverti, aliquoties in vulgatis harum tragoediarum exemplaribus pro Sophocleis verbis eas ipsas explicationes, quas minio in codice pictas esse supra indicatum est, nobis propinari. — Enarratio marginem Codicis sibi vindicavit. Non pauciora Scholia exhibet hic liber, quam Johnsonus e tribus Codd. Bibliothecae Bodlejanae depromere potuit. Conveniunt cum his ea, quae Purgoldus monuit, cui merito notabile visum est, in cod. nostro, qui aliis in locis cum Triclinii recensione nil quidquam commune habet, septem tamen lectiones, quas Brunckius a Triclinio temere textui

XIV

invectas cenfet, (Aj. 80. 82. 193. 727. El. 222.
521. 1361.) accurate distincteque legi.

Sufficiant haec. Tu vero, Lector, vale,
meisque conatibus fave. Scrib. Merseb. d. XVIII.
April. C1D1CCCCIII.

Т П О.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Н В Е К Т Р
А

О П О

А

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκείν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' αἰεὶ
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπόθεις, τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ', Ορέστιά, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἄγορὰ Λύκειος· οὐχ ἀριστερᾶς δ' ὄδε,

χώρα
5 ναόν

Α 2

v. 4. τὸ γάρ. Sic libri omnes recte, etiam cod. Jenensis, in quo sequens versus librarii negligentia praetermissus est. In E. scriptum τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπόθεις, quod Brunckius in ordinem recepit, sic explicans: τόδε (δακτυλῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστίν, ὃ ἐπόθεις.

ὅποι Ἡρας ὁ κλεινὸς ναός· οἳ δ' ἰκάνομεν,
 ἀλλὰ Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὄρᾱν,
 πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
 ὅθεν σε πατρὸς ἐκ Φόνων ἐγὼ ποτε,
 πρὸς σῆς ὀμῆϊμου καὶ κασιγνήτης λαβών,
 ἤνεγκα, καὶξέσωσα, καὶξεθρεψάμην
 τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν Φόνου.
 νῦν οὖν, Ορέσται, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
 Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
 ὥς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
 ἔωα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
 μέλαινά τ' ἀστρῶν ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη. ὁ celo excessu
 πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, 20
 ξυναπτέον λόγοισιν· ὥς ἐνταῦθ' ἵμεν,
 ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καίρος, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ

v. 12. Cod. Lipsienfis a Reiskio collatus habet ὀμῆϊμονος καὶ κασιγνήτου.

v. 17. Vulgo ἡμῖν. In H. Stephani ed. legitur ἡμῖν, pariterque v. 41.

v. 21. ξυναπτέον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam I. 87. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ξυνάπτετον λόγοισιν, ut vulgo legitur. Brunck. — ἵμεν scripsi pro ἐμέν, quod antiquae edd. et membr. cum vetustissimis optimisque codd. exhibent probante Brunck. Supercripta in quibusdam glossa ἐσμέν, quae in aliis codd. librariorum stupore textum invasit.

σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
 ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶν ἢ γέρον, 25
 ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
 ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν· ὥσαύτως δὲ σὺ
 ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει-
 τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
 ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς, 30
 εἰ μὴ τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 μαντεῖον, ὥς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
 δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὃν πεύσει τάχα· 35
 ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
 δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκους σφαγὰς.
 ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
 σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40
 ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
 οὐ γὰρ σε μὴ γήραϊ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύουσιν ᾧδ' ἠνθισμένον.

v. 28. ἔπα. Vulgo ἔπη.

v. 35. πεύσει recte Brunck. Vulgo πεύση.

v. 37. Cod. Lips. habet ἐνδίκας.

v. 43. οὐδ' ὑποπτεύουσιν. Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensioem scriptus est. (nec non Jenens., Laudian. Baroccian. I. ap. Johnson.) In unico C. [diphthongo] ου superscriptum ω, pro variae lectionis indicio; sed glossa ad probam directa, ὑπονοήσουσιν. In Aldina perperam ex-

λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
 Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὁ γὰρ 45
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 ἀγγελλε δ' ὄρκον προστιθείς, ὃθ' οὐνεκα
 τέθνηκ' Ορέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
 ἀθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
 δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50
 ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρσάτομοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἴτ' ἀψορρόν ἤξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χερσὶν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἰσθαῖ που κεκρυμμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἠδῆϊαν Φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τοῦμόν ὡς ἔρρει δέμας

cufum ὑποπτεύουσιν, quae menda in Juntina (et Brubach.)
 sublata fuit, repolito ὑποπτεύουσιν. Primus Turnebus in-
 vexit ὑποπτεύσωσιν, genuinum id esse opinatus scilicet, quia
 praecedit verbum subiectivi modi γνῶσι. Verum purum pu-
 tum soloecismum esse ostendimus in nota ad Comici Lysistr.
 704. Brunck.

v. 45. Brunck. ὁ.

v. 47. ὄρκον dedi pro vulg. ὄρκω.

v. 52. λοιβαῖσι πρῶτον. Sic Ald. Turneb. Steph. Canter, et
 Scholiafles cum duobus codd., etiam Jenensi. In aliis et in
 ed. Brubach. λοιβαῖς τε πρῶτον.

v. 56. Pro κλέπτοντες Turneb. in margine θνήσκοντες.

v. 57. φέρωμεν. Sic ex linguae indole invitis librariis legen-
 dum. ἤξομεν πάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἠδῆϊαν Φάτιν. So-
 loecum est quod vulgo legitur φέρομεν. Particulae ὡς, ὅπως,

Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοισι σωθῶ, καὶ ξενέγκωμαι κλέος; 60
 δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.
 ὥς καὶ μ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς Φήμης ἀπο 65
 δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄστρον ὥς, λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
 δέξασθε μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σύ τ', ὦ πατρῶον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 δίκη καθαρτῆς, πρὸς θεῶν ὠρμημένος· 70
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἰρηκαὶ μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὲν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
 νῶ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν 75

ἵνα, ut significantes, cum optativo non construuntur, nisi praecedat verbum temporis praeteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82. Brunk.

v. 60. C. Lips. ἔργοις habet,

v. 64. Antiquae edd. comma post ἔλθωσιν exhibent.

v. 73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd., Jenensis quoque et Laud. Bodl. Bar. 2. ap. Johnf. In Aldina et reliquis edd. γέρων. — Aldus νῦν.

v. 75. Antiquae edd. νῶ. Vulgo ἀνδράσι.

μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ μοι μοι δύστηνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὲς
ἱπποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ηλέκτρα; θέλεις 80
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γούων;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, καὶ πὸ τῶνδ' ἀρχηγετέιν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. 85

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω Φάος αἰγνόν,

v. 76. παντός ἐστ'. Sic libri vett. Perperam Brunck. παν-
τός ἐστ'. Cf. Hermannus de emend. ratione Graecae gram-
m. p. 84. sqq. — Jenensis ἐστ' ἐργάτης ex glossa.

v. 80. Stephan. ἐστίν.

v. 81. γούων Brunck.

v. 83. παρώμεθ' ἔρδειν Brunck. Perperam in impressis ἔρδειν
cum spiritu aspero, quod etiam Jenensis habet.

v. 86. 87. Sic versus dispositi sunt ab Hermanno ad Eurip. He-
cub. p. 76. Male vulgo:

καὶ γῆς ἰσόμοιρος αἴηρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ὠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου
στέρνων πληγὰς αἵμασσομένων, 90
ὁπότεν δνοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ.
τὰ δὲ παννυχίδων, ἥδη στυγεραὶ
ζυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρήνῳ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάεβαρον αἶαν 95
Φοίνιος Αἰγυπτοῦ οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἢ ἢ χῶ κοινολεχὴς
Αἰγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα Φονίῳ πελέκει.
κούδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης 100
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,

ὦ Φάος ἀγνὸν καὶ γῆς
ἰσόμοιρος αἴηρ, ὥς μοι.

v. 90. *πληγὰς* alter cod. Augustanus ab Hermanno collatus (cf. ad Eurip. Hecub. p. LXXV.) et Scholiastes. Male Brunck. cum antiquis edd. *πλαγὰς*.

v. 96. *ἐξένισεν* Scholiastes et Turnebus in margine. Edd. et plerique codd. *ἐξείνισε*: Jenensis cum cod. Brunckii *ἐξένισε*.

v. 102. *αἰκῶς* auctore Scholiasta reposui, apud quem perperam scriptum *αεικῶς*, de quo videbimus infra ad v. 216. (211.) In Tragici exemplaribus (et Jenensi cod.) deterior lectio obtinet, *αδίκως*. Ad *αεικῶς* pertinet glossa in D. ἀνάπαιστος. Brunck.

στρυγερῶν τε γόων, ἔς τ' αἶν λεύσσω
 παμφεγγεῖς ἀστρων ῥιπᾶς, 105
 λεύσσω δ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις αἰηδών,
 ἐπὶ κωκυτῶ, τῶνδε πατρῶων
 πρὸ θυρῶν, ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Αἰδοῦ καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθονί' Ερμῆ, καὶ πότνι' Ἀρά,
 σεμναί τε θεῶν Ερινύες, αἱ τοὺς

v. 104. 5. 6. Sic constituit locum Hermannus ad Hecub. p. 76. cum in edd. tum antiquis tum Brunckiana legeretur hunc in modum:

στρυγερῶν τε γόων, ἔς τ' αἶν
 λεύσσω παμφεγγεῖς ἀστρων
 ῥιπᾶς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ.

v. 107. μὴ οὐ semper est monosyllabum. Inepte Triclinius harum vocularum priorem praecedenti versui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus. Brunck.

v. 109. Jenens. in versus serie προφαίνειν: sed pro varia lectione superscriptum προφωνεῖν.

v. 112. Sic dedi cum Hermanno (ad Hecub. p. 76.). Vulgo exhibetur locus hac ratione:

σεμναί τε θεῶν παῖδες Εριννύες,
 αἱ τοὺς αἰδέως θυήσκοντας ὀρᾶτε.

Articulum αἶ, quem Aldus et codd. omnes veteres, Jenensis quoque et omnes Johnsoni agnoscunt, Triclinii stupor eiecit, metro pariter ac sententia laborante. Namque ut versus digessit iste, ne versus quidem sunt iudice Brunckio. Claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat caesura. In priore scribere saltem debebat graeculus Ερινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripitur nequit. Ipse Brunckius edidit:

ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
καὶ τοὺς εὐναὶς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
Φόνον ἡμετέρου,
καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνῃ γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω παῖ, παῖ δυστανοτάτας στροφὴ α'. 120
Ηλέκτρα ματρός, τίν' αἰεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν,

σεμναὶ τε θεῶν
παῖδες Εἰριννύες, αἱ τοὺς
ἀδικῶς (sic) θνήσκοντας ὁρᾶτε,

quem ordinem defendit his verbis: „Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendificare debebant. Non animadverterunt systema hoc anapaesticum minus regulare esse, quippe in quo praeter solita metra, basin, paroemiacum et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce.“ Verum hac ipsa nota facile caremus. Johnsoni codd. dant ἀδικούς.

v. 114. Rursum secutus sum Hermannum l. l. Aldus et Brubach. omittunt καί. Alii omnes suppeditant τοὺς τὰς εὐναὶς ὑποκλ.

v. 117. καὶ μοι libri omnes recte. Brunckius perperam καὶ μοί, quod non sine vi quadam adhiberi solet ac plerumque ita, ut ei opponi aliquid possit.

v. 120. Aldus et Brubach. ἰώ.

v. 122. ἀκόρεστον. Sic Aldus, Turneb. Steph. Canter, et cod. Jenensis. In membr. D. E. Brunckii cod. et Brubach. ed. legitur ἀρόρεστον, in T. ἀρόρεστ'.

τὸν πάλαι ἐν δολεραῖς ἀθρόατα
ματρὸς αἰλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακῶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορῶν 125
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τὰδ' αὐδοῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενναίων γενέθλα τοκέων,

v. 123. ἀθρόατα scripsi pro vulg. ἀθροάτας.

v. 125. Jambicum hunc trimetrum male in duos versus dispe-
scunt antiquae edd. et Brunck. κακῶ — ὡς et ὁ — πορῶν. Pari-
ter in antistropha. Turneb. Steph. et Canter. exhibent χειρὶ
et τὰδί, ac prior πρόδοτον.

v. 127. In Aldina (et reliquis antiquis edd.) legitur ὦ γέ-
νεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri
omnes adgnoscent, hic, ut infinitis aliis in locis, e glossa
irrepisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γένεθλα,
in aliis γενέθλα, ut infra 226. (221.) In E. γέννεθλα. In
T. sic versus legitur: ὦ γένεθλα γενναίων τοκέων. Voci γε-
ναίων superscripta glossa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Est ta-
men haec ipsissima lectio quam commendat Heathius, ver-
sumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei con-
cedendum non est, nisi ostendat anapaestum in dactylico
versu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, et E. pro varia
lectione, quam, ut magis poeticam, amplector, versumque
sic lego:

γενέθλα γενναίων τοκέων.

Cum antistrophico congruit:

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς.

Uterque dimeter est anapaesticus catalecticis, non qualis
esse debet paroemiacus in regulari systemate, qui ante cata-
lecticam syllabam anapaestum semper habet, sed quales
multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba cata-
lectica vel spondeo vel dactylo subjicitur. Brunck. Cod.

ἤκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὐ τι με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε, 130
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' αἰθλίου.
ἀλλ', ὃ παντοίας Φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὥδ' ἀλύειν,
αἶ αἶ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐ τοι τὸν γ' ἐξ Αἴδα ἀντιστ.α'. 135
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοισιν, οὔτ' εὐχαῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἀλγος, αἰεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν, 140
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει.

Jen. ὃ γενέθλα γενναίων τοκέων. Melius videbatur, vo-
ces γενέθλα γενναίων transponere, versus ut esset dactyli-
cus, quales sunt etiam, qui sequuntur.

v. 129. 130. Turn. Steph. Canter. exhibent οὐδὲ θέλω et τόγῃ.
Cod. Jen. οὐδ' αὖ θέλω.

v. 132. male in antiquis edd. duos versus efficit.

v. 134. αἶ αἶ Turn. Steph. Canter. minus recte. In Cod.
Jen. textu additur glossa ἱκετεύω ἡμᾶς.

v. 135. Cod. Jen. ἀλλ' οὔτι, cum Barocc. 1. 2. ap. Johnf.

v. 137. Codd. omnes veteres habent, ut Ald., Brub. et Brunck.
οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. Ceteri οὔτε γόοισιν, οὐ λιταῖς.

v. 141. Vulgo ἐφίη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' αἶ στονόεσσ' ἄραρεν Φρένας,
ὃς Ἴτυν, αἰέν Ἴτυν ὀλοφύρεται, 145
ὅρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἀγγελος.
ὦ ὦ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,
ἀτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τοι σοὶ μούνα, τέκνον, στροφὴ β'. 150

v. 142. Brub. ὅς. Jen. cod. ἐπιλάθεται.

v. 144. Vulgo ἄραρε omisso ν ἐφελκ., quod recte addunt Scholia Romana.

v. 145. Brunckius cum Triclinio inseruit post alterum Ἴτυν particulam γ', metri causa. Inepte; brevis enim syllaba in arsi versuum dactylicorum producitur, non item alicorum metrorum.

v. 146. ἀτυζομένη Turn. Steph. Canterus. Cod. Jen. et Schol. in margine ἀτιζομένα, frequenti harum vocum commutatione. Cf. Ruhnken. Ep. crit. I. p. II.

v. 147. ὦ ὦ. Sic corrigi vulgatum ὦ metrum jubet. — σὲ δ' ἔγωγε bene dant exemplaria vetera. Brunck. ex membranis recepit σέ, σ' ἔγωγε.

v. 149. Antiquae edd. et plerique codd. αἰ αἰ, (cod. Jen. αἰ αἰ) δακρύεις. In Brunckiano αἰέν, cum gl. αἰ. Alteri lectioni in August. adposita nota γρ. αἰέν. Unde Brunck. meliori sententia dedit, αἰεὶ δακρύεις.

v. 150. Cod. Jen. οὐ τι.

ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
 οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾶ ζύναιμος,
 οἷα Χρυσόθεμις
 ζώει καὶ Ιφιάνασσα, 155
 κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβῃ,
 ὄλβιος ὃν αἰ κλεινὰ
 γὰ ποτὲ Μυκηναίων
 δέξεται εὐπαιτρίδαν, Διὸς εὐφρονι
 βήματι μολόντα τάνδε γαῖν Ορέσταν. 160

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὃν ἔγωγ' ἀκάρματα προσμένουσ', ἄτεκνος
 τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἶχυνῶ,
 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
 οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὃ δὲ λάθεται
 ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη· τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ 165

v. 152. Cod. Jen. πρὸς ὅτι σὺ — τῶν ἔνδοθεν εἶ π. —

v. 154. Vulgo οἷα.

v. 157 — 161. vulgo Electrae tribuuntur. Choro eos restituit Th. Tyrwhit. ὄλβιος a Brunck. mutatum est in ὄλβιον.

v. 161. vulgo duos efficit, quorum prior est ὃν — ἀκάρματα.

v. 162. Cod. Jen. ἰχυνῶ, et sic fere semper librarius hanc vocem notare solet tum in Sophoclis versibus, tum in Scholiis. Derivavit eam ab ἰχνοσ.

v. 164. Cod. Jen. ἔχουσα οἶτον κακ. — λάθεται.

έρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
 αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ.
 ποθεῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστ. β'.
 ἔστι μέγας οὐρανῶ 170
 Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
 ὧ τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμουσα,
 μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
 ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
 χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός. 175
 οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
 βούνομον ἔχων ἀκτὰν
 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
 οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη 180
 βίος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ.

v. 166. ἔρχετ' ἀγγελ. cod. Jen.

v. 170. Sic emendavit lectionem librorum omnium: ἔστι μέ-
 γας ἐν οὐρανῶ Hermannus ad Hecub. p. 134.

v. 176. Κρίσαν cod. Jen. c. Bar. 2. ap. Johnf. et Turnebus.

v. 177. βούνομον Ald. Brub. Turn. in margine. Idem in textu
 cum reliquis dat βουνόμαν.

v. 180. Cod. Jen. ἀπέλιπεν.

v. 181. οὐδέ τ' Ald. Brub.

ἄτις ἀνευ τοκέων κατὰτάκομαι,
 ἄς φίλος οὐ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
 ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος, ἀναξία
 οἰκονομῶ θαλάμους πατρός, ὧδε μὲν 185
 αἰκεῖ σὺν στολᾷ,
 κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά, στροφὴ γ'.
 οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
 ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταῖα 190
 γενύων ὠρμάθη πλαγὰ.
 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας.
 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες -
 μορφάν, εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν
 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων. 195

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασᾶν κεῖνα πλεον ἁμέρας

v. 182. Cod. Jen. κατὰτήκομαι.

v. 184. ἄπεραι τις cod. Jen. c. Bar. 1. 2. ap. Johnf. Non memoravit Brunck., vulgatum ἄπερ εἰ τις sic a se mutatum esse. Perperam in Ald. Brub. et Brunck. ed. post ἀναξία demum interpungitur.

v. 191. Cod. Jen. γεννύων.

v. 192. Cod. Jen. ἔρως.

v. 195. Cod. Jen. in fine versus addit ὅλοιτο, quod e margine interlineari irrepsit. Sic etiam Bar. 1. 2. ap. Johnson.

v. 196. ἁμέρ' Turn. Steph. Canter. — Cod. Jen. ἐκείνα.

ἔλθοῦσ' ἐχθίστα δὴ μοι
 ὦ νίξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων
 ἔκπαυλ' ἄχθῃ
 τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ 200
 θανάτους αἰκεῖς διδύμειν χερσίν,
 αἰ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
 πρόδοτον, αἰ μ' ἀπώλεσαν.
 οἷς θεὸς ὁ μέγας Ολύμπιος
 ποίνιμα πάθει παθεῖν πόροι· 205
 μηδ' ἐποτ' ἀγλαΐας ἀπονείατο,
 τοιαῦδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

Φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντιστρ. γ'.
 οὐ γνῶμαι ἰσχεῖς, ἐξ οἷων
 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἅτας 210
 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;

v. 200. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὅφρα με βίος ἔχῃ. Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit. Brunck.

v. 201. αἰκῆς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo αἰκῆς. Tum χερσίν, non χεροῖν legendum. Versus est anapaesticus. Brunck.

v. 204. Cod. Jen. Turn. Steph. Canter. οἷς ὁ μέγας θεὸς Ολύμπιος.

v. 208. Cod. Jen. Φράζου μὴ πόρσω.

v. 211. αἰκῶς. Perperam in libris αἰκῶς, ut paulo ante αἰκῆς. Brunck.

πολὺ γὰρ τι κακῶν ὑπερεκτῆσω,
 σᾶ δυσθύμῳ τίκτους αἰεὶ
 ψυχᾶ πολέμους. τὰ δέ, τοῖς δυνατοῖς
 οὐκ ἐρίστα πλάθειν. 215

ΗΛΕΚΤΡΑ

δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς
 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
 ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
 ταύτας αἰτίας,
 ὄφρα με βίος ἔχῃ. 220

τίνι γὰρ ποτ' ἄν, ὦ Φιλία γενέθλα,

B 2

v. 212. Cod. Jen. κακόν.

v. 213. Cod. Jen. αἰεὶ.

v. 215. Cod. Jen. πελάθειν.

v. 216. In Aldina et in veteribus codd. (Jenensi quoque) legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς. Geminata praepositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δῆ. Brunck.

v. 217. Cod. Jen. οὐ γὰρ λάθει.

v. 220. ὄφρα με βίος ἔχῃ. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat, in strophico versu 205. (200.) ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujusce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μὲν ἔχῃ βίος. Brunck.

v. 221. τίνι γὰρ ποτ' ἄν, ὦ Φιλία γενέθλα. Sic edidit Aldus, (Brub.) ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codicibus veteribus. Versus est dimeter anapaesticus. Proinde in Strophico 206. (201.) vere emendavimus Heathius et ego:

πρόςφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;

τίνι φρονοῦντι καίρια;

ἀνετέ μ', ἀνετε παράγοροι.

τάδε γὰρ ἅλυστα κεκλήσεται

225

θανάτους ἀϊκέϊς διδύμαιν χερσίν.

Istis versiculis inauspicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam II. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit ἀϊκέϊς legendum esse. Videat jam Parisinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probae notae librorum consensu nixam Triclinii naeniis praeferunt. Scripserat stolidus ille Graeculus:

τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα.

et in strophico versu:

θανάτους ἀϊκέϊς διδύμαιν χερσίν.

Novus noster Triclinius ista, tamquam si e tripode edictata fuissent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et ἀϊκέϊς per synizesin disyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro discipulum! Brunck. Consentit hic, ut nonnullis aliis in locis, cod. Jen. cum Triclinio.

v. 222. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte scriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut mendosa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκούσαι μ' ἔπος, omni structurae violata lege: hoc Turnebus bonae codicis sui lectioni ἀκούσαιμ' praetulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια. Brunck. ἀκούσαιμ' extat etiam in cod. Jen. atque in Brub. et Cant. ed.

v. 225. ταῦτα γὰρ Turneb. Steph. Canter.

οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάρξιθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπιδός.
μάτης ὡσεὶ τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' αἶταν αἵταις. 230

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἶην ἔντιμος τούτοις·
μήτ', εἰ τῷ πρόσκειμαι χρηστῷ, 235
ξυνναίοιμ' εὐκηλος, γονέων
ἐντίμους ἰσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γαῖ τε καὶ οὐδὲν ὦν
κείσεται τάλας, 240
οἱ δὲ μὴ πάλιν

v. 226. Cod. Jen. οὐδέποτε καμάτων ἀποπαύσαιμ'.

v. 231. φέρε negligitur in Cod. Jen.

v. 232. Cod. Jen. φθιμένοισιν, sed Schol. φθιμένοις.

v. 233. Cod. Jen. ἔβλασθεν c. Laud. Bodl. ap. Johnson.

v. 237. ἐντίμους ex conj. Hermannii dedi. Vulgo ἐκτίμους.

v. 239. Unum versum exhibui cum Aldo et Brub., eumque asynartetum e duobus dochmiacis. Duos dedit cum reliquis editoribus Brunckius.

δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
 ἔρροι τ' αἶν αἰδώς,
 ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα, 243
 καὶ τοῦμόν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
 λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ,

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
 πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
 ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δεῖν, 250
 ζύγγωτε. πῶς γὰρ ἢ τις εὐγενὴς γυνή,

v. 242. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας. Sic scriptum in D. ubi versus vocatur dimeter jambicus, male adstipulante Brunckio. Cod. Jen., Aldus et reliqui δώσουσ' —.

v. 243. 44. Sic distinguendos putavi hos versus, prior ut esset dochmiacus, alter antispasticus Hipponacteus. Brunckius ita dispositos dedit, ut in antiquis edd. exhibentur:

ἔρροι τ' αἶν αἰδώς, ἀπάντων τ'
 εὐσεβία θνατῶν.

Tum posterior versus dactylicus est. Verum unde habeat εὐσεβία, non declaravit Brunckius, nam non solum Aldus, sed alii omnes dant εὐσέβεια.

v. 246. Cod. Jen. αὐτῆς.

v. 247. Cod. Jen. ἐψόμεσθ'.

v. 249. Cod. Jen. θρήνοισι.

v. 251. ζύγγωτε Brunck. Vulg. σύγγωτε. — Cod. Jen. πῶς γὰρ ἢ τις εὐγ. —.

πατρῷ ὀρώσας πῆματ', οὐ δρώη τάδ' ἄν,
 ἄγῳ κατ' ἡμᾶς καὶ κατ' εὐφρόνην αἰεὶ
 θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρώ;
 ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἢ μ' ἐγείνατο, 255
 ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
 ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
 ζύνειμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι, καὶ τῶνδ' ἐμοὶ
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, 260
 ὅταν θρόνοις Αἰγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
 τοῖσιν πατρώοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτά, καὶ παρυστίους
 σπένδοντα λοιβάς, ἐνθ' ἐκείνον ὤλεσεν;
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν, 265
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ζὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσαυδᾷν τῷδε συγκοιμωμένην;
 ἢδ' ὥδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
 ζύνεστ', Εριννὺν οὐ τιν' ἐκφοβουμένην 270
 ἀλλ', ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ τότε

v. 253. ἄγῳ Brunck. Vulgo αἰ γῳ.

v. 258. τῶνδ' ἐμοί. Sic cod. Jen. et edd. omnes. Brunck
τῶνδ' ἐμοί.

v. 262. Cod. Jen. τοῖσι.

v. 266. τὸν αὐτοέντην. Haec lectio Scholiaetae memorata,
vulgatae αὐτοφόντην praeferri digna erat. Vide Lexicon in
Αὐθέντης. Brunck.

πατέρα τὸν ἄμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
ταύτῃ χοροὺς ἴστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις. 275

ἐγὼ δ' ὄρῳσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει. 280
αὐτὴ γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ·

Ω δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνη πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὐ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὅλοιο, μηδὲ σ' ἐκ γόων ποτὲ 285

τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί. —
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἦζοντ' Ορέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'. Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἥτις ἐκ χερῶν 290

κλέψας Ορέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην. —
ταυῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἀναλκίς οὔτος, ἡ πᾶσα βλάβη, 295

1. 273. Vulgo κατέκτανε.

v. 287. Cod. Jen. τοιάδ' ἐξ. — Eod. vers. τινὸς desideratur.

v. 288. Cod. Jen. dat τήνικα.

v. 293. ξὺν Brunck. Vulgo σύν.

ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
 ἐγὼ δ' Ορέστην τῶνδε προσμένουσ' αἰεὶ
 παυστῆρ' ἐφήξαι, ἢ τάλαν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. 300
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, Φίλοι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
 πολλή γ' ἀνάγκη καὶ πιττηδεύειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
 λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων; 305

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
 θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ καὶ ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὥς νῦν ἀπόντος, ἰστόρει τί σοι φίλον. 310

v. 299. Brünck. τ' ἐμοῦ.

v. 303. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. (cod. Jen. atque in edd. antiquis omnibus.) At in membr. in quatuor aliis veteribus, et in Triclinii recensione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particulae declaratione τοι. Brünck.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δὴ σ' ἐρώτῳ, τοῦ κασιγνήτου τι φῆς·
ἤζοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φησὶν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὀκνῶ.

315

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πέποιθ', ἐπεὶ τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν ἔτ' εἵπῃς μηδέν· ὥς δόμων ὄρῳ
τὴν σὴν ὁμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρός, ἐντάφια χερσὶν
φέρουσιν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

320

v. 319. Cod. Jen. φῦσαν.

v. 320. ἐκ τε Turneb. Steph. Canter.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
 ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, Φάτιν;
 κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδάχθῆναι θέλεις
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά; 325
 καὶ τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαυτήν, ὅτι
 ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή. 330
 τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν,
 καὶ τοι τὸ μὲν δίκαιον, εὖχ' ἢ 'γὼ λέγω,
 ἀλλ' ἢ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινόν γε σ' οὔσαν πατρός, οὐ σὺ παῖς ἔφους, 335
 κείνου λελησθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
 ἅπαντα γάρ σοι τάμα νουθετήματα
 κείνης διδασκτά, κούδ' ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
 ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν· 340

v. 322. Cod. Jen. τίν' αὖ σὺ προθυρῶνος ἐξ. —

v. 339. ἔπειθ'. Sic recte Aldus et Brub. Reliqui, ut cod. Jen. et Bar. 2. ap. Johnf. ἐπεὶ θ', quod recepit Brunckius. — θάτερ'. Sic Aldus et veteres libri, Attice, ut πότ' pro πότ'ερον. Trielinius imperite supposuit θάτερον. Scilicet anapaestum in pari sede tragici senarii non reformidabat.

ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὥς εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξαις ἂν·
 οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι 345
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δέ μοι.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
 τιμὰς προσάπτειν, εἴτις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ, 350
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ζύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν ποτ', οὐδ' εἰ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσιν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς,
 τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω, καὶ περιβρέϊτω βίος. 355
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυποῦν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς λαχεῖν.
 οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκληῆσθαι, καλοῦ

v. 343. In Cod. Jen. a prima manu est τήν τε ζῶσαν ἐκτρέπεις.
 Superscr. a glossatoris manu minio, a tertia atramento pro
 varia lectione δρῶσαν.

v. 347. δ' ἐμοὶ Brunck.

v. 353. Cod. Jen. μέλλει.

v. 356. λυποῦν dedi pro mendoso λυπεῖν. Brunckius scripsit
 τοῦμὲ νιν λυπεῖν.

v. 357. λαχεῖν. Sic in C. E. August. Brunckius cum Aldo
 et reliquis τυχεῖν.

τῆς μητρός. οὕτω γὰρ Φανεῖ πλείστοις κακῇ, 360
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν πρὸς ὀργήν, πρὸς θεῶν. ὥς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθῃς
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἡθὰς εἰμί πως 365
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φέρε', εἰπέ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ 370
μῆζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.

v. 360. Φανεῖ Brunck. Vulgo Φανῆ.

v. 366. οὐδ'. Sic vett. edd. Brunckius edidit κοῦδ', nescio unde.

v. 369. Brunck. τῶνδ' ἐμοί.

v. 371. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus, unico adstipulante codice. In aliis τοι cum superscripta glossa σοι. Si genuinum esset τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen

μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόνυ,
 ἐνταῦθα πέμψειν, ἐνθα μὴ ποθ' ἡλίου
 Φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεί
 στέγῃ, χθονὸς τῆςδ' ἐκτός, ὑμνήσεις κακά. 375
 πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψη. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδε γ' οὔνεκ' ἐν τάχει. 380

τοι Atticis poetis inusitatum est. Hae voculae saepissime permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871. (865.) Brunck. τοι etiam cod. Jen. habet.

v. 372. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; (Jen. et Bar, 2. Johnf.) perperam in impressis λήξοις. Brunck.

v. 374. προσόψει. Eustathius p. 1839. ubi de adverbiiis ἐνταυ-
 θοῖ, ἐνταῦθα differit, hunc locum citans κατόψει legit.

v. 376. Brunck. καμέ.

v. 378. δὴ με. Sic codd. omnes veteres (etiam Jen.). In impressis μοι, ut est in Triclinii recensione. Imperite sane mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696.

ταυτί με ποιοῦσ', οἴμοι τί λέγεις;

κοῦν οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

Pro δὴ in Triclinii recensione est γάρ; quod in E. a secunda manu in locum alius particulae erasae substitutum. Brunck.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν', ὦ τάλαίνα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθεῖν ἐκείνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅπως πάθης τί χρεῖμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὥς προσώτατ' ἐκφύγω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

385

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καλὸς γὰρ οὐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμούςς τρόπους λέγεις.

390

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καλόν γε μέν τοι μὴ ἔξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεσούμεθ', εἰ χρεή, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταῦτ' ἐστὶ τᾶπ'η πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναιέσεις ἐμοί; 395

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆται. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

χωρήσομαι τ' ἄρ', οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

v. 392. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes, etiam Triclinianus (Jen. et Bar. 1. 2. Johnf.). Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet soloecam arbitratus est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμωρούμεναι. Imperite. Mulier si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926. Brunck.

v. 395. πείσει et ξυναιέσεις Brunck. Vulgo πείση et συνασνέσεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὃν ἔκταν αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ θεοὶ πατρῶοι, ζυγγένεσθε γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; 405

v. 398. ἐμπορεύη Brunck. Perperam Aldus, Brub. et Turneb. in margine ἐκπορεύη, ut in cod. Brunckii scriptum est.

v. 404. Edd. vett. συγγένεσθε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἵποιμ' ἂν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

λόγος τις αὐτὴν ἐστὶν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κάμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν 410
ἐλθόντος ἐς Φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ
αὐτός, τανῦν δ' Αἰγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, ᾧ κατὰσκιον 415
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἥνιχ' Ἡλῖω
δείκνυσι τοῦναρ, ἐκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν. 420

v. 406. Cod. Jen., ut Laud. Bar. 2. Johnf. λέγεις.

v. 407. Turneb. in margine σμικρῶ.

v. 420. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. (etiam in Jen., Bodl. Bar. 1. 2. ap. Johnf.) Minus bene ceteri et Aldus (itemque reliquae edd.) πέμπει με κείνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλία πεσεῖν.
εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ, ζὺν κακῷ μέτει πάλιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χερσίν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις, 425
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι
κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοᾷσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνήν πατρὸς
τούτων πρόσσει μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνη, 430
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτῳ.
ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτῃ γυνή
πασῶν ἔβλαστε, τάςδε δυσμενεῖς χοᾶς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφεν.
σκέψαι γάρ, εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ 435

C 2

Brunck. Pro τοῦ φόβου Cod. Jen. τοῦ τάρβους, glossa mi-
niata superscr. τοῦ φόβου.

v. 421. Ab hoc versu incipit Electrae ῥῆσις in Aldina (Bru-
bach.) et codd. aliquot, (etiam Jen.) librarii manifesto er-
rore. Brunck.

v. 423. ἀπώσῃ et ζὺν Brunck. Vulgo ἀπώσῃ et σὺν.

v. 431. σωζέσθων. Sic in meo. (et in Jenensi.) Ceteri om-
nes, ut impressi, σωζέσθω. Illud praetuli tum euphoniae
gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100.
Brunck.

v. 434. Vulgo ἐπέστεφε.

γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυσ,
 ἰφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής,
 ἐμασχαλίσθη, καὶ πὶ λουτροῖσιν κάρῃ
 κηλίδας ἐξέμαζεν. ἄρα καὶ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; 440
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
 κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
 ἂ' ἔχω, φὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῇ τρίχα,
 καὶ ζῶμα τοῦμόν, οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον. 445
 αὐτοῦ δὲ προσπιτνοῦσα, γῆθεν εὐμενῇ
 ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
 καὶ παῖδ' Ορέστην ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς
 ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέrais 450
 χερσὶν στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
 οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κακείνω μέλον

v. 436. Cod. Jen, τάδ' ἐν.

v. 438. κάρῃ Brunck. Vulgo κάρῃ omisso, subscr.

v. 439. ἄρα καὶ reposui pro vulgato ἄρα μή.

v. 444. τήνδε λιπαρῇ Brunck. — Cod. Jen., ut vulgo et ap. Hesych. legitur, τήνδ' ἀλιπαρῇ.

v. 450. ἀφνεωτέrais. In D. ἀφναιωτέrais, mendose pro ἀφνα-
 οτέrais. Librario obversabatur usitatio forma ἀφναός. Sed
 et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad
 Homerum p. 623. Οτι δὲ ὁ ἀφναός δύναται καὶ ἀφνεός λέ-
 γεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ χερσὶν ἀφνεωτέrais παρὰ Σοφοκλέϊ. οὐ-
 τω δὲ καὶ ὁ θεώτερος, θεώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ. Brunck.

v. 451. Vulgo χερσί.

πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.
ὅμως δ', ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπούργησον τὰδε
ἐμοί τ' ἀρωγά, τῷ τε Φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Αἰδοῦ κειμένῳ κοινῷ πατρί.

455

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δέ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ Φίλη, δράσεις τὰδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδει τὸ δράν.
πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, Φίλαι·
ὥς εἰ τὰδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πῆξαν τῶνδε τολμήσειν ἔτι.

460

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ ἔγωγ' παράφρων στροφὴ. 465

v. 454. Cod. Jen. σῆ θ'. Tamen Schol. a recepto non recedit.

v. 455. ἐμοί τ' ἀρωγά. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres. (etiam Jen.) Triclinius inepte καὶ μοί τ', quod illi Turnebus relinquere debebat. Brunck.

v. 460. ἐπισπεύδει. Sic apud Stobaeum in sermone de Veritate legitur etiam in codd. Brunckius ἐπισπεύδαν recepit, quod cum omnibus Tragici exemplaribus cod. Jen. habet.

v. 464. τῶνδε reposui pro vulg. τήνδε.

v. 465. Antiquae edd. male εἰ μὴ ἐγώ.

μάντις ἔφυν, καὶ γνάμῃς
 λειπομένα σοφᾶς,
 εἰσιν αἱ πρόμαντις
 Δίκα, δίκαια φερομένα
 χερσὶν κράτη· μέτεισιν, ὦ
 τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου. 470
 ὕπεστί μοι θράσος,
 ἀδυπνόων κλύουσας
 ἀρτίως ὀνειράτων.
 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστῆ γ' ὁ φύσας 475
 Ελλάνων ἀναξ,
 οὐδ' αἱ παλαιὰ χαλκόπακτος
 ἀμφάκης γένυς,
 αἶ νιν κατέπεφνεν αἰσχί-
 σταις ἐν αἰκίαις. 480

v. 472. Aldus, Brub. et codd. omnes veteres, etiam Jen. et omnes Johnf. θάσος exhibent, quod, si Bruncko credimus, salvo metro retineri poterat.

v. 473. κλύουσας. Sic Aldus et codd. omnes, praeter antiquissimum, in quo κλύουσα librarii errore. Brunck. κλύουσας etiam Cod. Jen. et edd. antiquae.

v. 477. χαλκόπακτος dedi pro vulg. χαλκόπληκτος, quod in Cod. Jen. rectius scriptum est χαλκόπλακτος.

v. 478. ἀμφάκης. Dorismum invitae libris restitui. Brunck.

v. 479. Perperam vulgo distinguitur sic:

αἶ νιν κατέπεφνεν αἰ-
 σχίσταις ἐν αἰκίαις.

Arguit hanc rem partim male divisum αἰσχίσταις et νυκτός, v. 495. partim syllaba anceps.

ἤξει καὶ πολύπους ἀντιστροφή.
 καὶ πολύχειρ, αἱ δεινοῖς
 κρυπτομένα λόχοις,
 χαλκόπους Εἰρινύς.
 ἄλεκτρε' ἀνυμφα γὰρ ἐπέβασε 485
 μισαιφόνων γάμων ἀμιλ-
 λήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις.
 πρὸ τῶν μ' ἔχει θράσος,
 μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
 ἀψεγὲς πελαῶν τέρας 490
 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ τοι
 μαντεῖαι βροτῶν
 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
 οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
 εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς 495
 εὖ κατασχήσει.
 ὦ Πέλοπος αἰ πρόσθεν ἐπιπράσ.
 πολύπρονος ἱππεία,
 ὥς ἔμολες αἰανὴ
 τᾶδε γὰρ. 500

v. 481. ἤξει καὶ πολύπους. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen.). Inepte Triclinius particulam δὲ inferfit, quae Heathio fraudi fuit, de hujus versiculi metro disputanti. Est revera, ut strophicus, choriambicus incipiens a spondeo. Brunck.

v. 488. πρὸ τῶν μ' ἔχει θράσος. Sic dedi pro vulg. πρὸ τῶνδ' τοί μ' ἔχει.

v. 498. Steph. Canter. πολύπρονος pariterque v. 508. cum Turnebo.

εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
 Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχεύσων δίφρων
 δυστάνοις αἰκίαις
 πρόσβριζος ἐκριφθεὶς,
 οὐ τις πω
 ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
 πολύπονος αἰκία.

505

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ανειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει·
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' αἰεὶ
 μή τοι θυραΐαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ', ὡς ἀπείρεσθ' ἐκείνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καὶ τοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ
 ἐξεῖπας, ὡς θρασεία, καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμὰ.
 πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ·
 ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
 ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,

510

515

520

v. 504. Turneb. Steph. Canter. δυστάνοισιν.

v. 505. Turneb. in margine ἐκριφθεὶς.

v. 509. Vulgo στρέφη, ut v. 512. ἐντρέπη.

v. 518. Male vulgo, interpunctione post ἄλλο omiffa, post αἰεὶ demum colo distinguitur.

v. 521. Scatet ineptissimis interpolationibus Trichinii recen-

ἢ χρεὴν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦς ἐτύγχανες·
 ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος, ὃν θρηνεῖς αἰεὶ,
 τὴν σὴν ὁμαιμον μοῦνος Ελλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ 525
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτους ἐγώ.
 εἶεν· δίδαξον δὴ με τοῦ χάριν τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Αργείων ἐρεῖς;
 ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμήν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανῶν 530
 τὰμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
 οὓς τῆσδε μάλλον εἰκὸς ἦν θνήσκεν, πατρὸς
 καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ἔδ' ἦν χάριν;
 ἢ τῶν ἐμῶν Αἰδῆς τιν' ἴμερον τέκνων, 535
 ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλεόν;
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ

fio. Hic legere ei placuit εἶλε, κοῦκ ἐγώ — . Quinto post versu pro ἢ τίκτους, quae codd. omnium lectio est, supposuit ἢ τεκοῦς, sprete temporum ratione. ὥσπερ ἢ τίκτους ἐγώ valet ὥσπερ ἐγώ, ὅτε ἔτικτον. Brunck. Probat Triclinii lectionem εἶλε κοῦκ ἐγώ cod. Jenensis.

v. 523. Vulgatum οὗτος σὸς soni causa mutavi.

v. 527. Perperam in Aldina (et Brubach.) τοῦ, χάριν τίνος (quod etiam cod. Jen. habet.) — In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων — . Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium. Brunck. Cod. Lips. πρὸς χάριν τινός.

v. 531. Brunck. τῶνδ' ἐμοί, ut v. 545. γ' ἐμ', et v. 549. δ' ἐμ'.

παίδων πόθος παρῆτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχας γνώμης λέγω. 540
Φαίη δ' ἂν ἢ θανοῦσά γ', εἰ Φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσαι, τοὺς πέλας ψέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὥς ἀρξασά τι 545
λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ἰσθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὦδ' αἰεὶ λόγοις 550
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,

v. 539. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis
codd. κακοτρόπου, quod olim perperam in textum intuli.
Brunck. Eandem et lectionem et glossam exhibet cod.
Jen.

v. 547. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina (Brubach.) et
plerique veteres codd. (etiam Jen.). In meo neutra parti-
cula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.
Brunck.

εἴτ' οὖν δικάίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι,
ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας· ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
πειθὴ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τανῦν ζύνει. 555

ἔρϋ δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατὴρ ποθ' οὐμός, ὥς ἐγὼ κλύω, θεῶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν 560

στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγῆς
ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν.
καὶ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιοῦς, ὥς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θερὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην. 565

ὣδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οἱ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλά, κἀντιβάς, μάλιστα
ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κείνον θέλων 570
ἐπαφελῆσαι, ταῦτ' ἄδρα, τούτου θανεῖν

v. 554. ἔσπασεν Aldus, Brub. Reliqui omittunt ἢ ἐφελκ.

v. 560. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξεκίνησεν, quod quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est. Brunck.

v. 568. μόλις. In D. (cod. Jen., Laud. et Bodlej. ap. Johnf.) μόγισ. Significatione differre haec adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucydidem p. 470. n. 85. Brunck.

χρῆν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
 ὄρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτῶις,
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετ' ἀγνοίαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σὺ τοι 575
 πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσὶρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
 αἰσχιστὰ πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ 580
 πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
 καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 καὶ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
 ὥς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; 585
 αἰσχεῶς δ', εἴαν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὴν
 ἐχθροῖς γαμῆσθαι, τῆς θυγατρὸς οὐνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νοῦθετεῖν ἔξεστί σε,

v. 574. In Aldina (et Brub.) hic et tertio post versu excusum
 τίθης. In aliquot veteribus libris (et in cod. Jen., Barocc.
 1. 2. ap. Johnf.) scriptum τίθης, quod neutiquam soloeum
 est. Nam μὴ cum indicativo construitur. Exemplis quae
 protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iph. A. 1545.
 Ione 1545. In D. (ut in Turn. Steph. Cant. edd.) subjun-
 ctivus est τιθῆς, quod ob usitatorem structuram praeferrī de-
 bet. Brunck.

v. 576. εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Sic recte Turnebus edidit. Codd.
 omnes et Aldus (ac Brub.) habent τυγχάνας, soloece: vide
 quae notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii
 oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχά-
 νας. Brunck. Cod. Jen. πρώτη θάνοις γ' ἄν, εἰ δίκη γε
 τυγχάνοι.

ἢ πᾶσαν ἴης γλῶσσαν, ὥς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καὶ σ' ἔγωγε δεσπότην, 590
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασπον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἢ ζῶ βίον μοχθηρόν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς αἰεὶ ζυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
τλήμων Ορέστης δυστυχῇ τρίβει βίον. 595
ὃν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἶπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὔνεκα
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν. 600
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὄρῳ μένος πνέουσεν· εἰ δὲ σὺν δίκη
ζύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκ ἔτ' εἰσορῶ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος, 605
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρ' οὐ σοὶ δοκεῖ

v. 589. ἴης. Sic codd. nonnulli. In plerisque tamen, ut in
Ald. et Brub., ἴας. Perperam Brunck. ἰᾶς.

v. 593. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notae non melioris
ζυννόμου. Brunck. Sic etiam in cod. Jenensi.

v. 605. Brunck. δ' ἐμοί. Pariter v. 609. τῶνδ' ἐμ'.

v. 606. Vulgo ὕβρισε.

χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν,
 κεί μ' ἂν δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὅθ' οὐνεκα 610
 ἔξωρα πράσσω, οὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
 ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
 ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ.
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκειται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θρέμ' ἀναιδές, ἢ σ' ἐγὼ καὶ τὰμ' ἔπη, 615
 καὶ τὰργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
 τοῦτον. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὕρίσκειται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν, θράσους
 τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἰγισθος μόλῃ. 620

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔρᾳς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι

v. 611. Cod. Jen. in margine, pro varia scriptura, προσει-
 κότα.

v. 620. Cod. Jen. μόλοι.

v. 621. Vulgo ἐκφέρει. — In C. παρᾶσα, gl. ἐνδοῦσα. Vulgata
 lectio cum eadem glossa in Cod. Jen.

λέγειν αὐτὸν χρήσοιμ'· οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐκ οὐκ εἰσὶς οὐδ' ὑπ' εὐφρήμου βοῆς
θῦσά μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔω, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ 625
τοῦμόν στόμ', ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμι' ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι,
πάγκαρπ', ἀνακτι τῶδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δαιμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε, 630
κεκρυμμένην μου βάζιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς Φῶς, παρούσης τῆςδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρη ματαίαν βάζιν ἐς πᾶσαν πόλιν. 635
ἀλλ' ὦδ' ἄκουε. τῇδε γὰρ καὶ γὰρ φράσω.
αὐτὰρ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα

v. 626. Cod. Jen. περαιτέρω λέξαι μ' ἔτι.

v. 629. δαιμάτων, ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen.) praeter C. in quo αὐτὸ pro ὧν, quod et Triclinius praetulit. Supra 431. (424.) ὧν ἔχας. 763. (756.) ὧν ὅπωπ', metri lex ne mutaretur obstitit. Vide quae notavimus ad Comici Vespas 907. Brunck.

v. 634. ξὺν Brunck. Vulgo σύν.

δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἀναξ,
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλαά, δὸς τελεσφόρα·
 εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες. 640
 καὶ μή, με πλούτου τοῦ παρόντος εἰ τινες
 δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς.
 ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
 δόμους Ατρειδῶν σκηπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 645
 εὐημεροῦσα, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
 δύνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὦ Λύκει' Απολλόν, ἴλεως κλύων,
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
 τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπῶσης ἐμοῦ, 650
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὄραϊν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
 εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τάδ' ἔστιν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἤκαστας καλῶς. 655

v. 639. πέφηνεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glos-
 sema est genuinae vocis, cujus locum etiam invaserat in
 Aeschyli Prom. III. Brunck.

v. 643. Cod. Jen. ὧδε με ζῶσαν. Vox αἰεὶ abest.

v. 645. 46. Libri omnes οἷς ξύνειμι νῦν, εὐημεροῦσαν, —

v. 653. Cod. Jen. εἰδομένην.

v. 655. ἤκαστας. Vulgo εἴκαστας. Atticam formam reposui.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπικαίζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

μάλιστα πάντων. ἦδε σοι κείνη πάρα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ χαῖρ' ἀνάσσα. σοὶ φέρων ἤκω λόγους
ἡδεῖς, φίλου παρ' ἀνδρός, Αἰγίσθω δ' ἐμοῦ. 660

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρήζω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἶπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὦν
ἀνδρός, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους. 665

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τέθνηκ' Ορέστης. ἐν βραχεῖ ζυνθεῖς λέγω.

Vide notam ad Comici Nubes 350. Brunck. ἔστω. Male
vulgo ἐστίν.

v. 662. Vulgo ἀπέστειλε.

v. 664. Cod. Jen. et Bodlej. ap. Johnf. ὁπείων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ ἄγε τάλαιν', ὅλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί Φῆς, τί Φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Θανόντ' Ορέστην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδὲν εἰμ' ἔτι.

670

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

σύ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ'· ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
τάληθές εἶπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ πεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἀθλῶν χάριν, 675
ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰς ἧλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας.

v. 667. οἱ ἄγε recipiendum erat Brunckio ex edd. antiquis omnibus, licet praestantissimi e veteribus codd. οἱ ἐγὼ exhiberent.

v. 669. τότε. dudum. In Triclinii recensione scriptum νῦν τε καὶ πάλα λέγω, altera superscripta lectione. Illa in August. quoque nostrae superscripta. Brunck.

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'Φέσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. 680

χῶπῳ μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω
οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·
ἐν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων, ὧν νόμος, πεντάθλια,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰ πινίκια 685

ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάβπη, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν. 690

κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγών,

D 2

v. 679. ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Sic vulgo legitur.
Brunckius recepit Musgr. conjecturam, τῇ 'Φέσει, proposi-
tam ad Eur. Phoen. 1135.

v. 682. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Haec est codicis mei lectio, quam
vulgatae τοιοῦδ' praefero. In T. superscripta varia lectio
ἔργ' οὐδὲ κράτη, quam D. in contextu exhibet. Glossa, τοι-
αῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ
τοιαύτην ἰσχύν. quae explicatio ad nostram lectionem refertur.
Eam descripsi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦδ'.
Brunck.

v. 683. Cod. Jen. ὅσων. Sed a seriori manu adposita correctio
ὅσων. — βραβῆς. Vulgo βραβεῖς. Vid. Brunck. ad Oed.
T. 18.

v. 684. ὧν νόμος, πεντάθλια. Sic correxit locum Herman-
nus ad Eurip. Hecub. p. 114. Vulgo πεντάεθλ', ὃ νόμι-
ζεται.

εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα·
 εἰς ἣν Αἰχμῆος, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται· 695
 καὶ κείνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 Ξανθαῖσι πώλοισ· ἑβδομος Μάγνης ἀνὴρ·
 ὁ δ' ὄγδοος, Λεύκιππος, Αἰνιᾶν γένος·
 ἕνατος, Αἰθηνῶν τῶν Θεοδμήτων ἀπὸ· 700
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήροισ ἐπηλάν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἤξαν· οἱ δ' ἅμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χερσὶν 705
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 ὀρεῖτο· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
 φέδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβάλοι

v. 696. Θεσσαλὰς ἔχων. In D. ἄγων, quae lectio in T. alteri
 superscripta. Brunck. ἰάγων etiam Turneb. in mar-
 gine.

v. 699. Αἰνιᾶν, et infra 724. (717.) Αἰνιᾶνος. Perperam Al-
 dus (Brub.) et plerique codd. habent Αἰναιᾶν et Αἰναιᾶνος,
 ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emen-
 date Αἰνιᾶν, Αἰνιᾶνος, quod adserit Eustathius ad Homerī
 catalogum p. 335. Vide Stephanum Byfant. in Αἰνία.
 Brunck. Αἰναιᾶν etiam Cod. Jen. et codd. Johnsoni.

v. 702. Steph. Cant. ὅτ'.

v. 708. ὀρεῖτο Brunck. Vulgo φορεῖτο. Cant. vitiose φορεῖ
 το. Sic sequenti versu edd. vett. habent φέδοντο.

v. 709. Cod. Jen. c. Barocc. 2. ap. Johnf. ὑπερβάλη.

χνόας τις αὐτῶν καὶ Φρυάγμαθ' ἱππικά, 710
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,
 ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνείσ
 σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον. 715
 καὶ πρὶν μὲν ὄρθοι πάντες ἕστασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἀστομοὶ
 πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς,
 τελοῦντες ἕκτον ἑβδομὴν τ' ἤδη δρόμον,
 μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις 720
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
 ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
 γνοὺς δ' εὐξ Αἰθηνῶν δεινὸς ἠνιοστρόφος
 ἔζω παρὰσπᾶ, κἀνακωχεύει, παρῆς 725
 κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυνε δ' ἐσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
 πῶλους Ορέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
 ὁ δ' ὡς ὄρᾳ μόνον νιν ἐλλειμμένον,
 ὅξυν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσεΐσας θοαῖς 730
 πῶλοις, διώκει· καῖξισώσαντε ζυγὰ

v. 720. Mendose Ald. et Brub. συμπαίουσι.

v. 727. ὑστέρας ἔχων, Aldus (ceteri quoque) et codd. ad unum omnes (etiam Jen.) ὑστέρας δ' ἔχων. Melius esset cum Heathio legere ὑστέρας τ' ἔχων. Verum neutra particula opus est, nec ullam agnoscit August. codex, quem hic sequimur. Librarius de suo inserit δέ, ob praecedens μὲν. Vide ad Trach. 844. (849.) Brunck.

v. 731. καῖξισώσαντε ζυγὰ. Sic bene in scholiis legitur. Tra-

ἡλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὠρθεῖθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων· 735
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστεράν
 κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκρην
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
 καὶ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ 740
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ', ὅπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ 745
 σκέλη προφαίνων· ἐς τε νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἵματηρόν, ὥστε μηδέναι
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἀθλίον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς, ἐν βραχεῖ 750

gici exemplaria (et cod. Jen.) pluralem pro duali habent, qui hic elegantior est. Brunck.

v. 732. τότε ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is, qui Triclinii recensitionem habet. (item cod. Jen. et Laud. Bar. 1. ap. Johnf.) Turnebus tamen pravum πέτ' ex Aldina retinuit. Brunck.

v. 741. ἐς Brunck. Vulgo ἄς.

v. 749. φίλων abest a Cod. Jen.

v. 750. κήαντες. Sic Aldus (Brub.) et veteres codd. omnes, (etiam Jen. Laud. Bodl. Bar. 2. ap. Johnf.) partim ut edi-

χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός.
 τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγοις
 ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν, 755
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότασι τοῖς πάλαι
 πρόρριζον, ὥς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῇ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει, 760
 εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τί δ' ὦδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

dimus, partim cum *ι* subscripto κήαντες. In C. a prima manu scriptum fuerat καίαντες. In Triclinii recensione est κείαντες. Homérica forma est ἔκηαι, unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κέαντες, quod in Euripidis Rheso ex codd. auctoritate restituit Musgravius:

ἀλλ' ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν.

Vide Pierseum ad Moeridem p. 231. Brunck.

v. 753. ἐκλάχῃ. Sic cod. Jen. Alii omnes ἐκλάχοι.

v. 754. τοι Brunck. Vulgo σοί.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίγνεται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν. 765

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἰ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,
μαστῶν ἀποστάς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενούτο· καί μ', ἐπεὶ τῆςδε χθονὸς 770
ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρώους, δειν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. 775
νῦν δ', (ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου

v. 763. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Sic libri omnes. Brunckius, cui nimis languidum videbatur illud γὰρ, reposuit καί. Pro τέκη Triclinius habet τέκοι, quod in D. superscriptum. Vide Brunck. ad Qed. Col. 393. — προσγίγνεται Brunck. Vulgo προσγίνεται.

v. 770. Brunck. καί μ'. Sequenti versu δ' ἐμοί.

v. 775. νῦν δ' — νῦν ἐκηλάει σου. Intermedia in parenthesi sunt. Eleganter repetitur, ut saepe, adverbium νῦν: sed addita posteriore loco particula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὲ ἐκηλάει σου, quod vulgato me-

πρὸς τῆςδ', ἐκείνου θ'. ἦδε γὰρ μείζων βλάβη
 ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμὸν ἐκπίνουσ' αἰεὶ
 ψυχῆς ἀκρετον αἶμα·) νῦν δ' ἔκηλ' αἶ που
 τῶν τῆςδ' ἀπειλῶν οὐνεχ', ἡμερεύσομεν. 780

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ μοι τάλανα· νῦν γὰρ οἰμῶμαι πάρα,
 Ορέσται, τὴν σὴν συμφορὰν, ὅθ' ὦδ' ἔχων
 πρὸς τῆςδ' ὑβρίζει μητρός. αἶρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐ τοι σύ· κείνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρετίως. 785

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἤκουσεν ὦν δεῖ, καὶ πεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὑβρίζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

lius non est. Brunck. Revocavi particulam male a Brunckio deletam.

v. 783. Vulgo ὑβρίζη.

v. 785. Νέμεσι. Sic Aldus (Brub.) et praestantissimi e veteribus codd. (etiam cod. Jen. et Bodl. ap. Johns.) In aliis Νέμισις. Brunck.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐκ οὖν Ορέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιός τυχῆν, 799
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἥκιστ'· ἐπεὶ περ οὕτ' ἐμοῦ κατ' ἀξίαν
πράξεας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἰσιθ' εἰσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν 795
ἔα τά θ' αὐτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄρ' ὑμῖν ὥς ἀλγοῦσα κῶδυνωμένη
δεινῶς δακρυῦσαι καὶ πικρῶσαι δοκεῖ

v. 788. Turneb. in textu οὐκοῦν, in margine οὐκ οὖν et παύ-
σατον.

v. 790. πολλῶν ἂν ἥκοις. Perperam in August. et in Tricli-
nii recensione ἥκεις. In E. εἴης, quod e glossa quam edidi-
mus ortum. Brunek.

v. 792. κατ' ἀξίαν. Sic cod. Jen., in quo vulgata lectio κα-
ταξίως glossae loco minio adpicta est.

τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα Φροῦδος. ὦ τάλαν' ἐγώ· 800
 Ορέστα Φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
 ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἶχει Φρενός,
 αἱ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
 σὲ πατρός ἤξειν ζῶντα τιμωρὲν ποτε,
 καμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; 805
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη,
 καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί,
 Φονεῦσι πατρός. ἄρ' αἱ μοι καλῶς ἔχει;
 ἀλλ' οὐ τι μὲν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου 810
 ζύνοικος ἔσομαι τῇδε γ'· ἀλλὰ πρὸς πύλην
 παρεῖσ' ἐμαυτήν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
 πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
 τῶν ἔνδον ὄντων· ὥς χάρις μὲν, ἦν θάνω,
 λύπη δ', εἰάν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος. 815

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἦ στροφὴ α'.

v. 802. Vulgo οἶχη.

v. 811. Sic dedi pro vulgato ζύνοικος ἔσομαι· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλην —

v. 814. ἦν θάνω. Sic optime legebat Scholiastes, quem vide ad v. 975. (969.) Tragici exemplaria (et cod. Jen.) habent ἦν κτάνη. Quanto praestantior sit nostra lectio, ex membrorum diserta oppositione apparet: χάρις ἦν θάνω, λύπη εἰάν ζῶ. Brunck.

v. 816. Hunc versum et tres sequentes Electrae tribuit Brunck.

ποῦ Φαέθων
 Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
 κρύπτουσιν ἔκηλοι;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξ, ξ· αἰ, αἰ. 820

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέν μέγ' αὖσης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπολεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς;

825

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ τῶν Φαιερῶς οἰχομένων

v. 824. Turn. Steph. Cant. ἀπολεῖς με.

v. 826 — 29. Ut ego hos versus disposui, choriambici sunt, quorum prior ἀνάκρουσιν habet. [In Brunck. ed. sic leguntur;

εἰς Αἶδαν ἐλπίδ' ὑπεί-
σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας
μᾶλλον ἐπεμβάσει.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδ' οὖν γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων ἀντιστρ. α'. 830
χρυσοδέτοις
ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας —

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔ, ἔ. ἰά.

ΧΟΡΟΣ.

πάμπυχος ἀνάσσει. 835

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ.

εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς
Αἶδαν ἐλπίδ' ὑπείσεις, κατ' ἐμοῦ
τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.

Cod. Jen. habet τηκομένας.

v. 832. Addita in Aldina (Brub.) et in codd. vox ἀπάττας a
mala manu est et ejici debuit: tam sententiae inutilis est
quam metro. Brunck. Turn. Steph. Cant. locum sic exhibent:

χρυσοδέτοις ἔρκεσι
κρυφθέντ' ἀπάταισι. —

Cod. Jen. Brunckianam tuetur lectionem: sed sub finem ver-
sus 832. videtur lacuna esse in Codice.

Prius Φεῦ a Cod. Jen. male abest, et v. 838. Eleatrae
adjungitur.

v. 838.
v. 839.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ δῆτ' ὀλοά γάρ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐδάμην —

ΧΟΡΟΣ.

ναί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶδ', οἶδ'· ἐφάμην γάρ μελέτωρ
ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει ἐμοὶ δ'
οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὅς γάρ ἔτ' ἦν,
Φροῦδος ἀναρπασθεὶς.

840

ΧΟΡΟΣ.

δειλαία δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ γὰρ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτω παμμήνω πολλῶν
δεινῶν τε στυγνῶν τ' αἰχθεῖ.

845

v. 837. Pro γάρ Turn. in margine γοῦν.

v. 838. Turn. Steph. Cant. ἐδάμην γάρ.

v. 844. Male Brub. et Turn. comma ponunt post δειλαία.

v. 847. In Aldina (Brub.) δεινῶν στυγνῶν τ' αἰχέων. et sic codd.
(etiam cod. Jen. et omnes ap. Johnf.) metro claudicante.
Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. li-

ΧΟΡΟΣ.

εἶδομεν ὦ θρηνεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγης, ἴν' οὐ —

850

ΧΟΡΟΣ.

τί φής;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεσιν ἐλπίδων

brarii errore frequentissimo, quo αι et ε confunduntur, scriptum ἀχαιῶν. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχέων. Glossa in E. ἀλγῶν. In mendosum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit, ut mendam animadverteret: inde fecit Αχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, adposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc metro convenire et ad sententiam non ineptum esse dicit Heathius. Ineptissimus itaque sum ego, qui non videam, quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiisse affirmo, nec unquam in ullo Tragici probo exemplari existisse. Brunck. Ego scripsi ἀχθεα ex conj. Hermannii.

v. 848. Cod. Jen. οἶδαμεν. — θρηνεῖς reposui pro vulg. θροεῖς.

v. 849. μέ νυν Brunck. Vulgo με νῦν.

v. 851. τί φής; additum in Aldina (Brab.) et in veteribus codd. αὐδῶς δὲ ποῖον; ineptum centonem a mala manu adfuturum fuisse nemo non videt. Brunck. Recte in edd. Turn. Steph. Cant. unus versus est: Brunckius duos exhibet. — In Cod. Jen. additur αὐδῶς δὲ ποῖαν; gl. γνώμαν.

ἔτι κοινοτόκων
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.

ΧΟΡΟΣ.

πᾶσιν θνατοῖς ἔφθι μόρος. ἀντιστ. β'. 855

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
οὕτως, ὥς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι;

ΧΟΡΟΣ.

σκοπος αἶ λῶβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμῶν χειρῶν —

860

ΧΟΡΟΣ.

παπαί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κέκευθεν, οὔτε του

v. 855. Vulgo πᾶσι.

v. 856. Vulgatae lectioni χαλαργοῖς superscr. in cod. Jen. varia scriptura χαλαργαῖς.

v. 861. ἄτερ ἐμῶν χειρῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitat. Mendose Aldus (Brub.) χειρῶν. Brunck. Turn. Steph. Cant. ἐμαῖν χειρῶν.

τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

865

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ὑφ' ἡδονῆς σοι, Φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν·
φέρω γὰρ ἡδονάς τε, καὶ ἀπάυλαν ὧν
πάρσιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόθεν δ' αὖν εὗροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων 870
ἀρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πάρεστ' Ορέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦ μέμνησας, ὦ τάλαινα, καὶ πὶ τοῖς 875
σαυτῆς κακοῖσι, καὶ πὶ τοῖς ἐμοῖς γελαῖς;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μὰ τὴν πατρώαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει

v. 866. Ὑφ' ἡδονῆς σοι. Aldus (ceterique) et codd. σοι male.
Vide supra ad v. 378. (372.) Brunck.

v. 874. ἀλλ' ἦ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἦ cum
signo tamen interrogationis in fine sententiae. Ista quid dif-
ferant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932. Brunck.

λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκείνον ἄς παρόντα νῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἳ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσας, ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ γε οὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ. 880

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν', ὦ τάλαινα, ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπεις τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πρὸς νῦν θεῶν, ἀκουσον, ὡς μαθούσά μου
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς. 885

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ δ' οὖν λέγ', εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὅρῳ κολώνῃς ἐξ ἄκρας νεορῥύτους

v. 880. Vulgo ἐμοῦ τε.

v. 883. Vulgo θάλπη.

v. 884. Brunck. μαθούσ' ἐμοῦ.

πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ 890
 πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
 ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
 μή που τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχερίμπτη βροτῶν.
 ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερχόμην τόπον,
 τύμβου προσεῖρπον ἄσπον· ἐσχάτης δ' ὄρῳ 895
 πυρᾶς νεωρῇ βόστρυχον τετμημένον·
 κεῖθ' οὖς τάλαιν' ὥς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῇ ζύνηθες ὄνομα, Φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ορέστου τοῦθ' ὄρῳν τεκμήριον·
 καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὐ, 900
 χαρᾶ δὲ πῖμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἐξεπίσταμαι,
 μή του τόδ' ἀγλαΐσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει, πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
 καὶ γὰρ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 905
 οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ἢ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλαίνθανεν·
 ἀλλ' ἔστ' Ορέστου ταῦτα τὰπιτίμια. 910

E 2

v. 898. ζύνηθες Brunck. Vulgo σύνηθες. — ὄνομα reposui
 cum Hermanno (ad Eurip. Hecub. p. 123.) pro mendoso
 ὄμμα.

v. 902. Schol. Jen. omittit θ'.

v. 909. ἐλαίνθανεν. Sic libri omnes. Male Brunck. dedit
 ἐλαίνθαν' ἄν.

ἄγ', ὦ Φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὡς αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ' ἐποικτεῖρω πάλαι. 915

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', αἶ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τὰ κείνου δέ σοι

v. 911. Vulg. ἀλλ' ὦ Φίλη. — ἄγε restituit Valckenar. Hippol. 288.

v. 912. οὐχ ὡς αὐτὸς αἰεὶ. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. Ut αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret, quam illis, ipsis, nequaquam vero accipi posset pro iisdem; ita αὐτὸς sine articulo nihil aliud esset quam ille, ipse, non vero, quod sententia flagitat, idem. Brunck.

v. 917. Vulgo φέρη.

v. 919. τὰ κείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic accurate scriptum est in codd. Perperam in impres-

σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν εἰς κῆνόν γ' ὄρα. 920

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἱ μοι τάλαινα· τοῦ τὰδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὠλλυτο.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατ' οἶκον, ἡδύς, οὔτε μητρὶ δυσχερῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἱ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν 925
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ορέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὦ δυστυχῆς· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους

ἰς τὰ κῆνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Var. Lect. IV. 29. τὰ κῆνου legendum decernit. Brunck.

v. 924. οὔτε scripsi cum Purgoldo pro vulg. οὐδέ. — Pro δυσχερῆς Schol. Rom. variam lectionem memorat δυσμένης.

τοιοῦσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἀρα 930
 ἴν' ἤμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,
 τά τ' ἔντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὕρισκω κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· εἰάν δέ μοι πίθῃ,
 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 935

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔσθ' ὃ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ᾧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί γὰρ κελεύεις, ᾧν ἐγὼ φερέγγυος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τλήναι σε δρῶσαν αἰ' ἢ ἐγὼ παραινέσω.

v. 933. Brunck. δ' ἐμοί.

v. 934. Cod. Jen. a prima manu λυσῆς, quod glossator mutavit in λύσεις.

v. 938. αἰ' ἢ, id est αἰ' ἄν. In codd. sic fere scribi solet, αἰ' ἢ, quae quidem scriptura melior. Quippe quum duae voculae per crasin in unam coalescant, geminato accentu opus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, (et Jen.) scriptum est, ut edidimus, ἄν' ἢ ἐγὼ παραινέσω, ut nesciam unde in Aldinam irrepsit pronomēn σ., quod a male feriato homine insertum fuit sustentando versui, qui

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

940

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὄρῳ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δὴ νῦν, ἧ βεβούλευμαι τελεῖν.

παρουσίαν μὲν οἶσθαι καὶ σύ που φίλων
ὥς οὐ τις ἡμῖν ἐστίν, ἀλλ' Αἰδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνον λελείμεθον.

945

ἔγωγ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντ' ἔτ' εἰσέκουον, εἶχον ἐλπίδας,
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἴζεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκ ἔτ' ἐστίν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,

hoc fulcro non indiget. Brunck. σ' etiam reliquae edd. habent.

v. 946. ἔγωγ' — . Vulgo minus bene ἐγὼ δ' — . Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίῳ θάλλοντά τ' εἰσέκουον. Copulae non est locus, nisi post βίῳ distinguatur, hocque nudo positum censeatur per ellipsin praepositionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσέκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ, καὶ θάλλοντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco praetuli lectionem cod. D. βίῳ θάλλοντά γ' εἰσέκουον. Brunck. θάλλοντ' ἔτ' dedi ex conj. Reiskii.

v. 949. Vulgo ἐστίν.

ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώου Φόνου 950
 ζὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
 Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
 ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
 βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρώου κτῆσιν ἐστερημένη, 955
 πάρεστι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μὲν τοι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως
 τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ᾧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἴγισθος, ὥστε σὸν ποτ' ἢ καὶ μὲν γένος 960
 βλαστεῖν εἶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῇ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλευμασιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἶσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφους, ἐλευθέρα 965
 καλεῖ τὸ λοιπόν, καὶ γάμων ἐπαξίων
 τεύξει. Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὀρεῖν.
 λόγῳ γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὀρεῖς ὅσῃν

v. 951. ὅπως μὴ κατοκνήσεις. Sic liquido in membr. et in E.
 ad Attici sermonis normam. Soloece vulgo κατοκνήσης.
 Brunck.

v. 953. ἐς Brunck. Vulgo εἰς.

v. 959. τεύξει Brunck. Vulgo τεύξη.

v. 961. αὐτῷ Brunck. Vett. edd. αὐτῷ.

v. 962. Vulgo βουλευμασι.

v. 964. οἶσει Brunck. Vulgo οἶση. Sic v. 966. καλῇ et 967.
 τεύξη.

v. 968. Pro γε μὴν cod. Jen. et Turneb. in margine μὲν οὖν.

σαυτῇ τε καὶ μοι προσβαλεῖς πεισθεῖσά μοι;
 τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν 970
 τοιοῦτ' ἐπαίνοισι οὐχὶ δεξιῶσεται;

Ἰδεσθε τῶδε τὸ κασιγνήτω, Φίλοι,
 ὃ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ὃ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτέ,
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὔστητην φόνου. 975

τούτῳ φιλεῖν χρη, τῶδε χρη πάντας σέβειν·
 τῶδ' ἐν θ' ἐορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας, οὐνεκ' ἀνδρείας, χρεών. —
 τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν·

ζῶσαν θανούσαν θ' ὥστε μὴ ἔκλιπῃν κλέος. 980
 ἀλλ', ὦ Φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
 ζύγκᾱμν' ἀδελφῶ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
 ΖΗΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΤΚΟΣΙΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθεῖα 985
 καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

v. 969. Vulgo πεισθεῖσ' ἐμοί.

v. 978. οὐνεκ' ἀνδρείας. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione (et in cod. Jen.). Turnebus tamen dedit ἀνδρείας. Brunck.

v. 980. μὴ ἔκλιπῃν. Perperam in veteribus codd. μὴ λιπῃν, vera lectione glossae loco superscripta ἐκλιπῃν.

v. 982. ζύγκᾱμν' Brunck. Vulgo σύγκᾱμν'.

v. 983. Male in edd. antiqq. γινώσκουσ',

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὧ γυναῖκες, εἰ Φρενῶν
 ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
 τὴν εὐλαΐειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
 ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος 990
 αὐτὴ θ' ὀπλίζει, καὶ μ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
 οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐκ ἀνὴρ ἔφους·
 σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερσί.
 δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
 ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, καὶ πῖ μὴδὲν ἔρχεται. 995
 τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἐλεῖν,
 ἄλυπος αἵτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
 ὄρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
 κτησώμεθ', εἰ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους
 λύσει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ, 1000
 βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
 οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χреῖζων τις, εἴτα μὴδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν.
 ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, καὶ ξερημῶσαι γένος, 1005
 κατὰσχος ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα

v. 991. Vulgo ὀπλίζῃ. Cod. Jen. ὀπλίζας.

v. 992. οὐκ ἀνὴρ. Sic bene in D. ut et in Triclinii recensione.
 In ceteris, ut apud Aldum (aliosque omnes), οὐδ' ἀνὴρ.
 Mox χερσί codd. omnium, (etiam Jen.) praeter Triclinii,
 lectio est. (Is enim χερσὶν habet.) Perperam in libris
 ἔλαττον. Brunck.

v. 1006. Cod. Jen. λεγόμενα.

ἄρρητ' ἐγὼ σοι καὶ τελεῇ φυλάσσομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχέες ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μηδέν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.

ΧΟΡΟΣ.

πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ 1010
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
ἤδη σ' ἀπορρίψουσιν ἀπηγγελλόμεν.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι, μόνη τε δραστήον
τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1015

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Φεῦ·

εἴθ' ὦφελες τοιαῦδε τὴν γνώμην, πατρὸς
δνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατεργάσω.

v. 1010. *πιθοῦ* in C. scriptum, quod, ut magis Atticum, vulgato *παίδου* praeferendum fuisse ipse judicat Brunck.

v. 1013. *ἤδη*. Perperam in codd. et in impressis *ἦδεν*. Vide ad Oed. T. 433. Librorum veterum auctoritas si hic desideraretur, confirmari posset nostra lectio scriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomae Mag. in quo legitur *ἤδη*. Brunck.

v. 1014. *αὐτόχειρι*. Vulgo *αὐτοχειρί*.

v. 1018. *πᾶν γὰρ ἂν κατεργάσω*. Aldus (ac reliqui) *πάντα γὰρ κατεργάσω*, et sic codd. ad unum omnes. In solo C. (etiam in cod. Jen. et Bar. 2. ap. Johnf.) sinceræ lectionis

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσαν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν,

1020

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὥς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀνέξομαι κλύουσα, χῶταν εὖ λέγῃς.

remanfit vestigium: πάντα γὰρ ἂν καταργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πᾶν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens particula ἂν, quae salvo sensu per linguae indolem abesse non potest. Nam πάντα καταργάσω nihil aliud valet, quam omnia confecisti: neutiquam vero omnia confecisses. Vide supra ad v. 914. (909.) et quae notavi ad Aeschyli Prom. 622. Brunck.

v. 1022. πράσσαν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo (etiam in cod. Jen.). Perperam Aldus (et reliqui) πράτταν. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε. 1025

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθρος ἔχθαίρω σ' ἐγώ. 1030

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δέ σου.

v. 1025. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. et E. (etiam cod. Jen.)
estque in D. etiam haec lectio alteri inde depravatae μάθῃς
superscripta. Sic apud Comicum saepe scriptum τί μαθών;
ubi oportuit τί παθών; Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπένθαι με δεῖ; 1034

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅταν γὰρ εὖ Φρογῆς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῶν. 1035

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ δεινόν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν. 1035

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰρηκας ὀρθῶς, ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἔστιν, ἐνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ. 1040

v. 1034. Male vett. edd. ἡγήσῃ, et v. 1042. βουλεύσῃ.

v. 1035. ἐξαμαρτάνειν in cod. Jen. a feriori manu scriptum videtur, antiquiore scriptura erasa.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βουλῆς γάρ ἐστιν οὐδὲν ἔχθιον κακῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

φρονεῖν ἔοικας οὐδέν, ὣν ἐγὼ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάλαι δέδοκται ταῦτα, κού νεωστί μοι.

1045

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τᾶμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' εἰσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἦν σφόδρ' ἰμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ

v. 1043. ἐστιν οὐδέν — . Hoc ordine collocatae voces in D.
(et in cod. Jen.) concinnius quam in aliis οὐδὲν ἐστιν.
Brunck.

v. 1047. Cod. Jen. οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς λόγους. A seriori manu
appictum τρόπους.

v. 1049. ἦν τυγχάνης. Sic Ald. (Brub.) et codd. veteres re-
cte. In Triclinii recensione scriptum εἰ τυγχάνεις.

πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

1050

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
Φρονεῖν, Φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἀνώθεν Φρονιμωτάτους . . . στροφὴ α.

οἰωνοὺς ἐσορώμενοι

1055

τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε βλαστῶ-

σιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρω-

σι, τὰδ' οὐκ ἔπ' ἴσας τελοῦμεν;

ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὴν

v. 1056. 1057. Hos versus ita distinxi, prior ut sit Phalaeceus, posterior Anacreonteus: pariterque in antistropha. Brunck. cum Turn. Steph. Cant. sic exhibuit:

τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρω-
σι, —

v. 1056. τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν —. Id est τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ' ὧν —. In meo scriptum τροφᾶς, et in margine τροφούς. Unde olim non male conjecisse mihi videbatur τροφῶν, parentum. Postmodo nihil mutandum esse vidi. Brunck.

v. 1057. ὄνασιν. Dorismum in hac voce usitatum restitui. Minus bene in libris ὄνησιν. Brunck.

v. 1058. ἔπ' ἴσας Brunck. ἐπίσας Ald. Brub. Reliqui ἐπίσης.

v. 1059. In Aldina (Brub.) et in veteribus codd. (etiam cod. Jen.) οὐ μὰ τὰν —. Verum μὰ non admittit metrum, et

καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν, 1060
 δαρὲν οὐκ ἀπόνητοι.
 ὦ χθονία βροτοῖσι φάρμακ',
 κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν
 ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρεΐδαις,
 ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη. 1065
 ὅτι σφίσιν δὴ τὰ μὲν ἐκ δόμων ἀντιστρ. α.
 νοσοῦσιν· τὰ δὲ πρὸς τέκνων
 διπλῇ φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξισοῦται
 φιλοτασίῳ διαίτῃ.
 πρόδοτος δὲ μόνος σαλεύει 1070

salva phrasi abest. Vide ad Oed. T. 660. Brunck. Omisserunt etiam Turn. Steph. Canter.

v. 1061. δαρὲν οὐκ ἀπόνητοι. Sic Aldus et codd. omnes veteres, etiam Jenensis. In D. ἀποίνητοι, cum glossa, quam minora scholia exhibent. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repraesentavit, δαρὲν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Super-scripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus adgnoscat. ἀποίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus adstipulante Brunckio. Quippe hic eam, nescio qua de causa, dicit altera probabilior.

v. 1064. 65. transpositi sunt in Cod. Jen. ita, ut posterior alterum praecedat. Ille sic scriptus: ὅπα τοῦ ἐνερθ' ἀτρεΐδαις.

v. 1066. σφίσιν δὴ. Sic legendum. Perperam in Ald. Brub. et veteribus codd. σφίσιν ἤδη. In D. σφίσι γ'. Brunck. cum Turn. Steph. Canter. dedit σφίς' ἤδη, quod locum habere non potest, quum ε in σφίσι non elidatur.

v. 1067. νοσοῦσιν metri causa reposui pro νοσεῖ, quod libri veteres exhibent omnes. Triclinius νοσεῖ δὴ.

Ηλέκτρα, τὸν αἰεὶ, πατρὸς
 δειλαία, στενάχουσ', ὅπως
 αἱ πάνδυρτος ἀηδών,
 οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθεύς,
 τό τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα, 1075
 διδύμαν ἐλευσ' ἐριννύν.
 τίς ἂν εὐπατρὶς ὦδε βλάστοι;
 οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς στροφὴ β'.
 εὐκλειαν κατασχύναι θέλει
 νώνυμος, ἧ ἧ, παῖ παῖ, 1080
 ὥς καὶ σὺ πάγκηλαυστον αἰ-
 ῶνα κοινὸν εἴλου,
 τὸ μὴ καλὸν παροπλίσασα,
 δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ,
 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλησθαι. 1085
 ζῶης μοι κατ' ὑπερθεὶν χερσὶ- ἀντιστ. β'.

v. 1073. πάνδυρτος dedi pro vulgato πανόδυρτος.

v. 1074. τοῦ θανεῖν. Perperam Eustathius ad Iliad. Z. 333. p. 645. legit τοῦ μὴ θανεῖν. Protulit ejus verba Brunckius ad Oed. T. 58. Schol. Jen. omittit τι.

v. 1077. Aldus, Brub. et veteres codd. etiam Cod. Jen. Bodl. Bar. i. ap. Johnf. male τίς ἂν οὖν. Brubach. in margine βλάστη.

v. 1079. κατασχύναι scriptū pro vulg. αἰσχύναι.

v. 1080. Vulgo νώνυμος, ὦ παῖ παῖ.

v. 1083. παροπλίσασα restitui pro καθοπλίσασα.

v. 1084. δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ. Sic recte Ald. Brub. et veteres codd. Brunck. post φέρειν praepositionem ἐν interposuit. Triclinius inficete ἐνὶ γε λόγῳ.

καὶ πλούτῳ τόσον γ' ἐχθρῶν, ὅσον
 νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
 ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοί-
 ρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ 1090
 βεβῶσαν· αἱ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
 νόμιμα, τῶν φερομένην
 ἀρίστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Δρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
 ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν; 1095

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουλευθεὶς πάροι;

F 2

v. 1087. καὶ πλούτῳ. Sic Aldus, Brub. et plerique veteres libri. Brunck. cum Turneb. Steph. Canter. dedit πλούτῳ τε. — τόσον γ' ἐχθρῶν rescripti pro vulg. τῶν ἐχθρῶν ex Hermannii conjectura.

v. 1088. χεῖρα dedi pro χεῖρα.

v. 1090. ἐν ἐσθλᾷ. Sic Aldus (Brub.) et codd. plerique: in aliis ἐπ' ἐσθλᾷ: quidam neutram praepositionem habent. Supra 1056. (52.) ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκης. Brunck.

v. 1092. Vulgo τῶνδε. — Versus Paeonicus est.

v. 1093. Porsonus ad Eurip. Orest. 1700. sic: „In Sophocl. Electr. 1097. Ἀρίστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ haec notat Brunckius: Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessum dato metro. Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastae Romani; Διὸς metrum pessundat.“ Saepe confunduntur Διὸς et Ζηνός.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἴγισθον, ἐνθ' ὤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χῶ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;

1100

ΧΟΡΟΣ.

ἦδ', εἰ τὸν ἀγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦς' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἳ μοι τάλαιν'. οὐ δὴ ποτ' ἦς ἠκούσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια;

1105

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλὰ μοι γέρων

v. 1098. εὖ θ' ἱκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii recensio (et cod. Jen.). Turnebus tamen edidit εὖ γ' —. Brunck.

v. 1103. Φωκῆς. Vulgo Φωκῆς. Illud reposuimus etiam infra v. 1442. (1438.) Brunck.

v. 1106. Brunck. ἀλλ' ἐμοί.

ἔφειτ' Ορέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὥς ὄρας, κομίζομεν. 1110

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἳ γὰρ τάλαίνα, τοῦτ' ἐκείν' ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὥς ἔοικε, δέσκομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ορεστείων κακῶν,
τόδ' ἀγγος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε 1115
κέκευθεν αὐτόν τευχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ἑμοῦ
ζὺν τῇδε κλαύσω καὶ ποδύρωμαι σποδῶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δόθ', ἥτις ἐστί, προσφέροντες. αὐτὰρ ὥς

v. 1109. Turn. Steph. Cant. σμικρὰ.

v. 1111. Male vulgo οἳ ἐγώ.

v. 1115. Edd. antiquae νῦν, ac sequenti versu εἰς. Pro νῦν ad-
dita in cod. Jen. varia lect. νιν.

ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖς' ἐπαιτῆται τάδε· 1120
ἀλλ' ἢ Φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος Φύσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί,
ψυχῆς Ορέστου λοιπόν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γάρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χερσὶν· 1125
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὥς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χερσὶν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκτισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ, 1130
τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος.
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, καπὶ γῆς ἄλλης Φυγᾶς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοῦτ' ἐν Φίλῃσι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς 1135

v. 1120. τάδε. Sic Aldus et veteres codd. (etiam Jen.)
Triclinius substituit τόδε. Brunck.

v. 1123. ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων. Omissum librariorum errore, ut
videtur, pronomen restitui. Brunck.

v. 1127. Cod. Jen. et Barocc. 2. ὥφελες, quod etiam Triclinius
in Scholiis memorat.

v. 1129. Cod. Jen. et Barocc. 2. κἀνασώσασα.

v. 1134. Φίλῃσι. Sic procul dubio scribi debuit, ut paullo
infra ξένησι. In codd. (et edd.) Φίλαισι. August. tamen
Φίλῃσι, quod ex forma a nobis reposita depravatam videri
possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211. Brunck.

ἀνειλόμην, ὥς εἰκός, ἀθλίον βάρος.
 ἀλλ' ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἱ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ 1140
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
 μητρὸς σὺ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καί μοι φίλος.
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τρεφός.
 ἐγὼ δ' ἀδελφῇ σοὶ προσηυδώμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1145
 θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
 θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατὴρ.
 τέθνηκ' ἐγὼ· σὺ φροῦδος αὐτὸς εἰ θανών.
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις 1150
 φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὥς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς

v. 1144. ἀδελφῇ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd.
 veteres (etiam Jen.). Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus
 (quem reliqui sequuntur) edidit ἀδελφῇ σῇ. Brunck.

v. 1146. θανόντα σὺν σοί. Aldus (Brub.) et plerique codd.
 θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. prae-
 ter Triclinii recensionem, quod praefero. Euripides Herc.
 Fur. 69.

καὶ νῦν ἐκείνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο.

Idem Temenidis:

κακοῖσι δὲ

ἅπαντα φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χθανός. Brunck.

Edd. vett. συναρπάσας.

v. 1148. Vulgō τέθνηκ' ἐγὼ σοι. —

δαίμων ὁ σὸς τε καὶ μὸς ἐξαφείλετο,
ὅς σ' ὦδ' ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ Φιλτάτης
μορφῆς, σποδὸν τε καὶ σκιάν ἀνωφελῆ. 1155

οἶ μοι

ὦ δέμας οἰκτρόν.

Φεῦ, Φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἶ μοι μοι,

πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας. 1160

ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.

τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,

τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὥς ξὺν σοὶ καί τω

ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἤνικ' ἦσθ' ἄνω,

ξὺν σοὶ μετείχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ 1165

v. 1154. Brunck. ὦδ' ἐμοί.

v. 1156. Sic disposuit hos versiculos Hermannus ad Eurip.
Hecub. p. 77. Brunckius in digerendis iis Aldinam secutus
est, cui concinunt codd. veteres plerique (etiam Jen.). Ibi
leguntur hac ratione:

οἶ μοι μοι.

ὦ δέμας οἰκτρόν. Φεῦ, Φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἶ μοι μοι.

Turnebus, Steph. Canter. et in hoc et in illo versu exhi-
bent οἶ μοι οἶ μοι. In D. aliter digesti sunt, ut videtur qui-
dem, haud deterius,

οἶ μοι μοι· δέμας οἰκτρόν· Φεῦ, Φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἶ μοι μοι,

Dimetri anapaestici sunt, quorum alter paroemiacus.

v. 1163. Edd. antiquae σύν.

v. 1165. ξὺν σοί. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes, etiam
Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοί, quem

τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ πολέπessθαι τάφου,
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὅρῳ λυπουμενους.

ΧΟΡΟΣ.

θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ηλέκτρα, φρόνει
θνητὸς δ' Ορέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμιν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν. 1170

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον. 1175

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἱ μοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

errorem nullus subsequentium editorum correxit. Vide supra ad v. 378. (372.) Brunck.

v. 1171. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C. recte scriptum ἀμηχανῶν. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ σῶμ' ἀτίμως καὶ θέως ἐφθαρμένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημῆς, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς. 1180

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὦδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν τῷ διέγνωνς τοῦτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρων σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὅρας γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν. 1185

v. 1182. ἤδη. Perperam vulgo ἤδαν.

v. 1184. Vulgo ἄλγεσι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ βλέπειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅθ' οὐνεκ' εἰμὶ τοῖς Φονεῦσι σύντροφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τεῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῖς πατρός. εἶτα τοῖςδε δουλεύω βίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν; 1190

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μήτης καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δρῶσα; πότερά χερσίν, ἢ λύμῃ βίου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ χερσί, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.

v. 1186. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ. Sic liquldo scriptum in meo codice, (etiam in Jen.) ut scribi debuisset monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδέ τ' ἐχθίῳ. Brunck.

v. 1190. ἀνάγκη recte Brunck. scripsit pro vulg. ἀνάγκη. — Brub. προτρέπη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐδ' οὐ παρῆξων; οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆθ'. ὅς ῥ' ἦν γάρ μοι, σὺ προύθηκας σποδόν. 1195

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ δύσποτμ', ὥς ὀρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μόνος γὰρ ἦκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἦκεις ποθὲν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα. 1200

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἔστιν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.

v. 1194. In plerisque veteribus libris depravatum est οὐδ' in οὐδ'.

v. 1197. ἐποικτείρας ποτέ. In D. ἐμέ. Brunck.

v. 1198. Vulgo τοῖσι σοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ δῆται, πρὸς Θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πιθοῦ λέγοντι, κούχ' ἀμαρτήσῃ ποτέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή, πρὸς γενείου, μὴ ἔξῃ τὰ φίλτατα. 1205

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ Φημ' εἰσέναι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὐφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;

v. 1204. πιθοῦ. Vulgo πείθου. Vide supra ad v. 1015. (1009.)

Branc. Edd. antiquae ἀμαρτήσῃ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν Φάτιν. 1210

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴπερ γ' Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταιλαιπώρου τάφος; 1215

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζώντος οὐκ ἔστιν τάφος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ζῆ γὰρ ὦνής;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ ἐμψυχός γ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ γὰρ σὺ κείνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τήνδε προσβλέψας' ἐμοῦ
σφραγίδα πατρός, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω. 1220

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατον Φῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φίλτατον, ζυμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φθέγμ', ἀφίκου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἄλλοθεν πίθῃ.

v. 1218. ἦ ζῆ γὰρ ὦνής; Perperam vulgo ἀνής. In D. liquido scriptum ὦνής. Brunck.

v. 1219. Edd. antiquae προσβλέψασά μου.

v. 1221. Edd. antiquae συμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχω σε χερσίν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὄρᾳτ' Ορέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

1225

ΧΟΡΟΣ.

ὄρῳμεν, ὦ παῖ, καπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἀπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ γοναί,
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ Φιλτάτων,
ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφεύρετ', ἤλθετ', εἶδεθ' οὐς ἐχρήζετε.

στροφὴ α'.

1230

v. 1223. ὥς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί. Perperam Aldus (et reliqui) ἔχεις, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχης. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur. Brunck. ἔχοις pro var. lect. minio adpictum est in cod. Jen.

v. 1230. Vox γοναὶ in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, (Brub. et cod. Jen.) femel tantum posita est. Brunck.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγαῖν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ. 1235

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἀρτεμιν,
τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὃν αἰεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὄρα γε μὲν δῆ, καὶν γυναιξὶν ὡς Ἀρης 1240

v. 1234. Edd. antiquae τί δ' ἔστιν;

v. 1236. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. (et edd.)
ἀλλ' οὐ τάν Ἀρτεμιν τάν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis (ut in
Brub.) ἀλλ' οὐ μὰ τάν Ἀρτεμιν τάν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati
pedes versus, qui debet esse trimeter iambicus, cujusque in
fine ἀδμήταν stare non potest. Proinde legendum:

ἀλλ' οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἀρτεμιν.

αν accusativi nominum primae declinationis corripunt Do-
res, quorum dialecto utuntur in melicis Tragici. Brunck.
Apposuit huic versui Brunckius signum strophae secundae,
versui 1241. tertiae. Verum unam tantummodo stropham
atque antistropham hoc loco contineri nec quidquam exci-
disse, nisi unum trimetrum iambicum, monuit Herman-
nus ad Eurip. Hecub. p. 71. 72.

ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀττοτοτοτοττοτοί.

ἀνέφελον ἐπέβαλες,
οὐ ποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
ἀμέτερον
οἶον ἔφυ κακόν.

1245

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔξοισθα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζη, τότε ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστρ. α. 1250

ὁ πᾶς ἂν τρέποι παρῶν ἐννέπειν

v. 1241. Hic versus nescio qua socordia omissus est in edd. Turn. Steph. Cant.

v. 1242. Sic scribendum statuit Hermannus l. l. Codd. omnes ap. Johnf., Jen. cod., Ald, et Brub. ὀττοτοί. Reliqui ὀτοτοτοί.

v. 1245. Post hunc versum Brunckius collocavit lacunae signum.

v. 1248. Cod. Jen. ἀλλ' ὅταν παρῆσιν. Gl. νοεῖς ὑπάρχουσιν. — παρῆσιν a glossa.

v. 1249. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργον. Manifestam mendam propagavit Stephanus. Brunck.

v. 1251. Cod. Jen. πᾶς πρέποι παρῶν.

τάδε δίκαι χρέονος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξύμφημι καὶ γῶ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δρῶσα;

1255

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ μή 'στι καιρός, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος,
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγαὴν λόγων;
ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

1260

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν.

G 2

v. 1257. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus (Brub.) et codd. veteres omnes. Foedum in modum impudens Triclinii audacia hunc versum corruptit. Bruck.

v. 1261. θεοί μ' ἐπώτρυναν. Aldus (Brub.) et veteres codd. (etiam cod. Jen.) θεοί μ' ὠτρυναν, syllaba deficiente ad versus integritatem. Metrum suffulsi Triclinius putri tibicine, θεοί γέ μ' ὠτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus,

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔφρασας ὑπερτέραν
 τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
 εἰ σε θεὸς ἐπῶρσεν
 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
 δαιμόνιον
 αὐτὸ τίθημι ἐγώ.

1265

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάζειν· τὰ δέ,
 δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

praepositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπώτρυναν,
 ut paulo infra ἐπῶρσεν. Brunck.

v. 1262. Cod. et Schol. Jen. ἔφρασαν.

v. 1262. Tertiam hanc antistrophen plane exhibeo, ut in Aldina (Brub.) et in veteribus codd. legitur: impudentissime hic grassata est Triclinii stoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus, qui primo strophae respondet, ut quintus excidit versiculus strophae. Brunck. Vid. notata ad v. 1236.

v. 1267. Cod. Jen. τίθεμι ἐγώ.

v. 1269. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes (etiam Jen.). Triclinius inferfit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessaria corripere, quae apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobaeum Floril. Grotii P. 321.

τί φῆς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκα ἐρεῖς
 τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρεις,
 ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius inferfit γε post μακρῶ, invitis veteribus libris. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ χρόνῳ μακρῷ Φιλτάταν ὁδὸν ἐπιδ. 1270
ἐπεξιώσας ὦδ' μοι φανῆναι,
μή τί με πολύστονον ὦδ' ἰδών —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ ποιήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἀποστερήσης
τῶν σῶν προσώπων αἰδονᾶν μεθέσθαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ κάρτα καὶ ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών. 1275

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυναινέεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ οὐ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλαι, ἔκλυον αὖν

v. 1271. Brunck. ὦδ' ἐμοί.

v. 1272. In D. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή τοι.
In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Brunck. In cod.
Jen. μή τί με πολύπονον.

v. 1274. αἰδονᾶν Porfono auctore dedi pro ἡδονάν.

ἐγὼ οὐδ' αἶν ἤλπισ' αὐδάν.
 ἔσχον ὄργαν' ἀναυδον,
 οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα. 1280
 νῦν δ' ἔχω σε· προὔφάνης δὲ
 Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἄς ἐγὼ οὐδ' αἶν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
 καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με, 1285
 μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
 ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
 χρόνου γὰρ αἶν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
 αἶ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
 σήμαιν', ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι, 1290
 γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
 οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
 Φαιδρῷ προσώπῳ, νῶν ἐπελθόντοιν δόμους·
 ἀλλ' ὡς ἐπ' αἴτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
 στέναξ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε 1295
 χαίρειν παρέσται, καὶ γελαῖν ἐλευθέρως.

v. 1285. δίδασκ' ἐμέ Brunck.

v. 1288. ἐξείργοι. Sic codd. omnes nostri (etiam cod. Jen. et vett. edd.). Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξαίροι. E scholiastae expositione suspicari quis possit eum legisse:

ἔργου γὰρ αἶν σοι καιρὸν ἐξαίργοι λόγος. Brunck.

v. 1290. φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. φανέντες οἱ κεκρυμμένοι. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλου,
καὶ τοῦμόν ἐσται τῇδ'. ἐπεὶ ταῖς ἡδοναῖς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, οὐκ ἐμάς, ἐκτησάμην.
κοῦδ' ἂν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχύ 1300
αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἷσθα μὲν τὰνθένδε, πῶς γὰρ οὐ; κλύων
ὅθ' οὔνεκ' Αἰγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ', ὥς 1305
γέλῳτι Φαιδρὸν τοῦμόν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι·
καπεῖ σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε 1310
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαι δέ μ' ἄσκοπα
ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὀρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν,
ἄρχ' αὐτός, ὥς σοι θυμός. ὥς ἐγὼ μόνη 1315
οὐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον. ἦ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

v. 1306. γέλῳτι Φαιδρὸν τοῦμόν ὄψεται κάρα. Sic Aldus (Brub.)
et codd. veteres. In C. inverso vocum ordine, τοῦμόν Φαι-
δρὸν. Triclinius inepte dedit Φαιδρῶ. Brunck. Conspirat
cum Triclinio cod. Jen.

v. 1307. Brunck. ἐντέτηκέ μοι. Sic v. 1311. δ' ἐμ' ἄ-
σκοπα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγαῖν ἐπήνεσ'· ὥς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἳ' ἂν οὔτε τις 1320
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθεῖη λαβών.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι,
πότερα παρ' οὐδέν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἐνεστίν οὐ τις ὑμῖν ἐγγενής,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς 1325
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθεμην ἐγώ. 1330
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι; 1335

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γινῶναί τινα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἡγγελας, ὥς ἔοικεν, ὥς τεθνηκότα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

εἰς τῶν ἐν Αἴδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τελουμένων, εἵποίμ' ἄν· ὥς δὲ νῦν ἔχει, 1340

καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχὶ ξυνίης;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

v. 1343. ξυνίης. Sic in duobus codd. et in Jen. in ceteris
ξυνίας. Brunck. ξυνιῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποίῳ; τί Φωνεῖς;

1345

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην, σῇ προμηθείᾳ, χερσίν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κείνος οὗτος, ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς Φόνῳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐδ' ἔστι. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φίλτατον Φῶς, ὃ μόνος σωτὴρ δόμων 1350
Αγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κείνος εἶ,
ὃς τόνδε καὶ μ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὃ Φίλταται μὲν χεῖρες, ἡδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλας

v. 1344. ἐς Brunck. pro vulg. εἰς.

v. 1345. Cod. Jen. Φωκέων δάπεδον.

v. 1349. Vulgo ἐστὶ. Cod. Jen. omisso ἔλεγχε, πλείοσι
habet.

ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλὰ με 1355
 λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἡδιστά μοι.
 χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρας γὰρ εἰσορᾷν δοκῶ.
 χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
 ἤχθησα, καὶ φίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἀρεκὴν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους 1360
 πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
 αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ηλέκτρα, σαφῆ.
 σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοι, ὅτι
 νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
 νῦν οὐ τις ἀνδρῶν ἐνδον· εἰ δ' ἐφέζετον, 1365
 φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
 ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τοῦργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
 χωρεῖν ἔσω, πατρῶα προσκύσανθ' ἔδη 1370
 θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τᾶδε.

v. 1355. Brunck. ἀλλ' ἐμέ. Sequenti versu libri omnes habent ἡδιστ' ἐμοί.

v. 1361. κυκλοῦσι. Sic Aldus (Brub.) et codd. veteres. Attributum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται. Brunck. κυκλοῦνται etiam cod. Jen. cum gl. συστρέφουσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀναξ Ἀπολλον, ἴλεως αὐτοῖς κλύε,
 ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἢ σε πολλὰ δῆ,
 ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προύστην χερσί.
 νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἐξ οἴων ἔχω, 1375
 αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
 ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δείξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰδεθ' ὅπη προνέμεται 1380
 τὸ δυσέριστον αἶμα Φυσῶν Ἀρης.
 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπὸ στεγοῖ
 μετὰδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων
 αἴφυκτοὶ κύνες,
 ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει 1385
 τοῦμόν Φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
 παρὰ γὰρ ἐνέρων 1389
 δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
 ἀρχαῖόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,

v. 1380. ὅπη προνέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπου.
 Brunck.

v. 1381. Cod. Jen. ἄρμα.

v. 1385. Ignoravit Triclinius ultimam in μακρὰν longam esse:
 alioqui non inferisset suum γε. Languidas particulas ama-
 bat frutex ille. Supra, ubi libri omnes veteres habent βε-
 βᾶσιν ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

v. 1389. πατρὸς εἰς ἐδώλια. Antiqua haec est et genuina le-

νεακόνητον αἶμα χειρῶν ἔχων. 1390

ὁ Μαίας δὲ παῖς

Ερμῆς σφ' αἶγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κούκ ἔτ' ἀμμένει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φίλταται γυναῖκες, ὧνδρες αὐτίκα στροφή β'.
τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σίγα πρόσμενε. 1395

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δῆ; τί νῦν πράσσουσιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἡ μὲν ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τῷ δ' ἐφέστατον πέλας.

ἔτι a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa ἐδράσματα. Vide Suidam in Εδώλια, et Toupil Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet ἐδώλια: verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione. Brunck. ἐδώλια etiam cod. Jen.

v. 1390. νεακόνητον αἶμα χειρῶν ἔχων. Aldus (Brub.) et codd. veteres χειρῶν reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio χαρῶν. Dativus est χειρῶν, quem casum structurae lex flagitat. Brunck.

v. 1392. Cod. Jen. Bodl. Barocc. 2. ἐρμῆς ἐπαίγει δόλον σκόπῳ. κρύψας.

v. 1394. ὧνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐκτὸς ἤζας πρὸς τί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φρουρήσους' ὅπως
Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

αἶ αἶ αἶ αἶ. ἰὼ στέγαι 1400
Φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ Φίλοι;

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσ' ἀνήκουστα στρουφὴ γ.
δύστανος, ὥστε Φρίξαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἱ μοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς; 1405

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.

v. 1399. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, (Brub.) pede mancus est hic versus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς supplevit, melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς. Brunck. In cod. Jen. ἡμᾶς, ut glossa, superse.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσάν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ὠκτείρεθ' οὗτος, οὗθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε στροφὴ δ'.
μοῖρα καθαμερία φθίει, φθίει. 1410

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ μοι πέπληγμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ μοι μάλ' αὔθις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ γὰρ Αἰγίσθω θ' ὁμοῦ.

v. 1410. καθαμερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recensione Dorica est forma καθαμερία. — φθίει, φθάει. Vox repetenda, in Aldina (Brub.) et codd. aliquot (etiam Jen.) semel tantum posita est. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

τελοῦσ' αἰεὶ ζῶσιν οἱ στροφὴ ε'.
 γὰρ ὑπαι κείμενοι.
 πολύρρυτον γὰρ αἶμ' ὑπεξ- 1415
 αιροῦσι τῶν κτανόντων
 οἱ πάλαι θανόντες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεισιν οἶδε· Φονία δὲ χεῖρ ἀντιστρ. β'.
 στάζει θυηλῆς Ἀρεος. οὐδ' ἔχω τί Φῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ορέστα, πῶς κυροῦντα; 1420

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰν δόμοισι μὲν,
 καλῶς, Απόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.

v. 1413. τελοῦσ' αἰεὶ. Aldus (Brub.) et veteres codd. (etiam Jen.) τελοῦσιν contra metri rationem. Ibidem in seq. vers. dant γὰρ ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438. (1434.) Brunck.

v. 1420. In Aldina (Brub.) et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus:

Ορέστα, πῶς κυρεῖ. Τὰν δόμοισι μὲν.

Deficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplavit, πῶς κυρεῖ γε. Verum inficere prorsus particulam posuit in fine sententiae. Commodiori sede eam collocavi: τὰ γ' ἐν δόμοισι μὲν —. Brunck. Equidem ex conj. κυροῦντα dedi.

v. 1421. Vulgo ἐθέσπισε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἐκφοβοῦ

μητρῶον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε. λεύσσω γὰρ

ἀντιστρ. γ'.

Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

1425

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ παῖδες, οὐκ ἀψορρόν;

v. 1423. ὥς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinii etiam recensio, recte. In impressis perperam, ut in C. ἀτιμάση. ὥς hic cum futuro indicativi construi debet, ut supra 1310. (1306.):

ἦν σὺ μὴ δαίσης ποθ', ὥς

γέλωτι Φαιδρὸν τοῦμόν ὄψεται κάρα.

Utroque in loco glossa ὥς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non alius modi esse posse, quam indicativi.

Brunck. Cod. Jen. μητρῶον λῆμ' ὥς σ' ἀτιμάσει ποτέ.

v. 1426. In Aldina (et reliquis edd. praeter Canterianam) hic versus totus et sequentes duo Electrae partibus contri-
buuntur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus (etiam Jen.). Consentit August. nisi quod errore librarii Electrae persona omissa est, quae versui 1430. (1426.) praefigi de-

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰσορᾷτέ που
τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς
.

ΧΟΡΟΣ.

βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. ἀντιστρ. δ'.
εὖ δὲ τὰ πρὶν θέμενοι, τὰδ' ὡς πάλιν — 1430

buit. In omnibus scriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifestum est Oresten dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr. tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ὑμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, deteriora quaeque probare fuetus, bonae codicis sui scripturae praetulit. Parisino quoque editori ὑμῖν melius videtur, quod profecto non miror. Brunck.

v. 1427. ἐκ προαστίου. Sic bene Aldus (et reliqui). In codd. perperam scriptum προαστείου, quod Heathius reponi vult: at ostendere oblitus est, qui in fine senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosae superscripta. Vide Suidam in Προάστειον. Euripides Alcest. 848.

τύμβον κατόψεαι ζεστόν ἐκ προαστίου. Brunck.

Cod. Jen. versus 1427. secundam partem et seq. versum mutilum Choro, versus autem 1429. 30. Electrae adscribit.

v. 1430. Vulgo νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει· τελοῦμεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ νοεῖς, ἔπειγε νῦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δὴ βέβηκα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τάνθ' αὖ μέλοιτ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

δι' ὥτ' αὖ παῦρ' ὥς
ἠπίως ἐννέπειν

ἀντιστρ. ε'.

Η 2

v. 1431. Verba ἦ νοεῖς vulgo continuantur Oresti. — νῦν Ald. et Brub. Reliqui ἔπειγέ νυν.

v. 1432. μέλοιτ' ἐμοί. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen.). Glossa, διὰ φροντίδος αὖ εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ' ἐμοί. Brunck.

v. 1434. ὥς ἠπίως. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen. et Laudian. ap. Johnf.) recte. Gl. λίαν πρῶως. Versus dimeter est paeonicus duobus constans creticis, ad cuius normam antitheticum in strophā reconcinnavimus,

γᾶς ὑπαι κείμενοι.

in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι: quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, huius versiculi lectionem interpolavit, et pro suo

πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὥς ὀρούση,
πρὸς δίκας ἀγῶνα.

1435

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὕμων, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ορέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ, τήν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὥς μάλιστά σοι μέλει
οἶμαι, μάλιστα δ' αὖν κατειδυῖαν φράσαι.

1440

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ αὖν
ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς Φιλτάτης.

1445

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ποῦ δῆτ' αὖν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔνδον. Φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.

more corruptit, sensumque plane subvertit. Nempe ἡπίον
veteri lectioni substituit. Hujus ἡπίως aliam depravationem
in libris exstitisse testatur Scholiastes, νηπίῳ, quod vitiosa
nuce nemo emerit, nisi νήπιος ipse sit. Brunck.

v. 1441. σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ —. Libri omnes καὶ σέ, men-
da manifesta. Unicam Electram percontatur; proinde copu-
lae non est locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum esse.
Brunck.

v. 1446. Brunck. δίδασκ' ἐμέ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ καὶ θανόντ' ἠγγειλαν ὥς ἐτητύμως;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ' ἀλλὰ κατέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε καμφάνῃ μαθεῖν. 1450

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θεά.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

χαίροις ἄν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

σιγαῖν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πέλας

πᾶσιν Μυκηναίοισιν Αργείοις θ' ὄρα, 1455

ὥς, εἰ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κενῶς πάρος

ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὄρων νεκρόν,

v. 1452. χαίρειν μ' εἶπας. In plerisque veteribus libris (etiam in Jen. et Bodl.) pronomen omissum. Bruck.

v. 1454. πέλας dedi pro πύλας.

v. 1457. ἀνδρὸς τοῦδε, Orestis. Jungendi hi genitivi cum ἐλπίσιν, non vero cum νεκρόν. Perperam in impressis hic locus distinctus est. Bruck.

στόμια δέχεται τὰμά, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχών, φύσῃ φρένας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ 1460
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμι, ἄνευ φθόγου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχη. 1465

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὀρᾶν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλους.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' εὖ παραινέεις, κάπιπείσομαι· σὺ δέ,

v. 1461. Perperam in impressis (et in Jen.) τοῖς κρείττοσιν.
Brunck.

v. 1462. Sic libri omnes. Brunck. ex conj. Tyrwhitti scripsit
ἄνευ φθόγου μὲν, εὖ πεπτωκός.

v. 1465. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut
apud Aldum, mendose τε, cujus loco Triclinius supposuit
γε. Brunck.

v. 1467. φίλους. Sic dedi ex conjectura. Aldus et veteres,
etiam Jen., codd. habent φίλος. In plerisque vocandi ad-
verbium ὦ superscriptum glossae loco. Sane quidem φίλος

εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει. 1470

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἱ μοι, τί λεύσσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδαῖς ἴσα;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἱ μοι, ξυνῆκα τοῦπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως 1475

saepissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med.

1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hic mendosum est.

Brunckius recepit Triclinii lectionem φίλως, ut in Oed. Col.

758. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών.

v. 1471. Vulgo φοβεῖ et v. 1473. αἰσθάνη.

v. 1474. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Cod. Jen.

ζωντοῖς, vel ζῶν - τοῖς, ut vulgo. Nam scriptura non sa-

tis liquet. Brunckius auctore Tyrwhitto ζῶντας edidit.

ὅδ' οὐκ Ορέστης ἔσθ', ὁ προσφώνων ἐμέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὄλωλα δὴ δαίλαιος. ἀλλὰ μοι πάρες
καὶν σμικρὸν εἰπεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μη̃ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς Θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους. 1480
τί γὰρ βροτῶν ἂν ζὺν κακοῖς μεμιγμένων
θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανῶν πρόθεσ
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκὸς ἐστὶ τυγχάνειν,
ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν 1485
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χωροῖς ἂν εἴσω ζὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ

v. 1477. ἐσφάλλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris (et in Jen.) ἐσφάλου.

v. 1481. In Aldina et codd. omnibus (etiam Jen.) legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένον, quod quidem melius putat Parisinus editor: verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a sup-presso τις. ὁ μέλλων τις θνήσκειν τῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius. Brunck.

v. 1487. Cod. Jen. λόγου γὰρ οὐ.

νῦν ἐστ' ἀγὼν ἔτ', ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δῖν, καὶ πρόχειρος εἰ κτανεῖν; 1490

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ τάσσε· χῶρει δ' ἔνθα περ κατέκτανες
πατέρας τὸν αἰμόν, ὥς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τά γοῦν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος. 1495

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἢ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὑφηγοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ μὴ φύγω σε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ μὲν οὖν καὶ ἡδονὴν

Θάνης· φυλάξαι δὲ με τοῦτό σοι πικρόν. 1500

χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,

ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,

κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ατρέως, ὡς πολλὰ παθὼν

δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες, 1505

τῇ νῦν ὅρμῃ τελεωθέν.

v. 1500. Cod. Jen. θάνοις.

v. 1501. Cod. Jen. χρῆν γ' εὐθύς. — Eod. v. τήνδε deside-
ratur.

v. 1502. ὅστις παραπράσσειν.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

ΑΙ ΑΟΧΕ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

Απειρόκαλον τὸ λέγειν, ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ιθάκης ἢ Αθηνᾶ ἔδειξε τῷ Οδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ορέστη δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγός· τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἢ Αθηνᾶ. ἅπαντα δὲ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής· τὸν τόπον τῆς σκηνῆς· τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο· τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεisin εἰς τὰς Μυκήνας· τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. Φησὶ γὰρ ὑποκατιών· Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον.

Ι. Ὡ ΤΟῦΤ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ ἘΝ ΤΡΟΪΑ, ΠΟΤΕ. πολλάκις παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι. καὶ νῦν δηλοῖ πρὸς τίνα ὁ λό-

γος, ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρόσωπον. ΝΥΝ ΕΚΕΪΝ' ΕΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. προσοχὴν ὁ λόγος ἀπεργάζεται, σκοπούντων ἡμῶν, τί δήποτε προθυμεῖται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

[ΜΕΤΡ. Ι. Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤ. Η εἰςθε-
σις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ πε-
ριόδων· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι πδ. ὧν τελευτή, Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ
κράτος τῶν δρωμένων. κατ' εἰσβολὴν δὲ μετὰ
τὸν ος στίχον, κῶλον ἐφθήμεμερὲς ἀντισπαστικόν.
ἐξῆς ἡ κορωνίς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν. Τ.]

[3. ΩΝ ΠΡΟΪΤΜΟΣ ΉΣΘ'. ἡγουν ἐπι-
θυμῶν, ὀρεγόμενος ἥσθα.]

[3. ΩΝ. αὕτη ἡ γενικὴ οὐ καθὰ οἰονταί
τινὲς ἐστι, λέγοντες· ὧν εἰς θεῶν ἐλθεῖν (τοῦτο
γὰρ λαμβάνουσιν ἔξωθεν) ἥσθα πρόθυμος· ἀλ-
λὰ πρὸς τὸ ΠΡΟΪΤΜΟΣ. καθάπερ φαμέν,
οἰκείος εἰμι τοῦ δεινός, οὕτω καί, πρόθυμος. ἰστέον
δὲ ὅτι διὰ τοῦτο ΠΑΛΑΙΟΝ τὸ Ἀργος λέγει,
διὰ τὸ τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἰκιστὴν Ἀργον γηγενῆ
εἶναι· ἢ παλαιὸν λέγει, ὥς πρὸς τὸν Ορέστην, ἀν-
τὶ τοῦ, ὃ πάλαι οἶσθα· ὅπερ οὐ τοσοῦτον ἔχεται
λόγου. Τ.]

4. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ἈΡΓΟΣ. Ομη-
ρος χωρίζει τὸ Ἀργος καὶ τὴν Μυκὴν. οἱ δὲ νεώ-
τεροι τὴν αὐτὴν Μυκὴν καὶ Ἀργος Φασίν.

Ἀλλως. Ἀργος ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ, ὡς Ὀμηρος·
(Ιλ. Δ. 52.) Ἀργος τε Σπάρτη τε^a). ΠΑΛΑΙΟΝ
δὲ, ἢ ὅτι Ἀργος, ὁ προπάλῳρ αὐτῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ
ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀντιποιοῦνται εἶναι. ἔστι
δὲ ἔτι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεικνύ-
μενον, καὶ λεγόμενον, ὡς ἀπ' οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεί-
σε κατηνέχθη.

[4. τὸ ΠΑΛΑΙΟΝ ἐνίστε μὲν πρὸς ἕτερον λέ-
γεται νέον, ὡς παλαιὰ Ρώμη λέγεται πρὸς τὴν
νέαν· ἐνίστε δὲ οὐ τῶν πρὸς τι ἐστίν, ἀλλὰ δη-
λοῖ μόνον τὸ πάλαι γεγονός, οἷον παλαιὰ πρᾶξις,
ἢ πάλαι γεγонуῖα, καὶ ἀπλῶς τὸ παρωχηκός, ἢ
τὸ πάλαι μὲν τὴν ἀρχὴν εἰληφός, οὐ μὴν δὲ παυ-
σάμενον, καθ' ὃ λέγεται παλαιὸν Ἀργος. ΑΡ-
ΓΟΣ, τὰ περὶ τὰς Μυκῆνας χωρία, καὶ αὐταὶ
αἱ Μυκῆναι. Μυκῆναι δὲ, ἢ προκαθεζομένη τοῦ
Ἀργους πόλις, ὡς περ Σπάρτη, ἢ προκαθεζομένη
πόλις τῆς Λακεδαιμονίας· Λακεδαιμονία δὲ, τὰ
περὶ αὐτὴν χωρία. εἰσὶ δὲ τὸ Ἀργος καὶ ἡ Λακε-
δαιμονία ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου. ΟὔΤ' ΠΟΘΕΙΣ.
ποθεῖ τις τὸ μὴ παρόν, ἀλλ' ἀπόν.

5. ΟἴΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ, τῆς οἴστρω, ἡγουν
μανία πληγείσης. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήττω εἰ μὲν
εἰς ὅς λήγει, παθητικὰ εἰσὶν αἰεὶ, οἷον ἔμπληκτος,
ἀπόπληκτος, αὐτὸ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν

a) Omissio ὡς Ὀμηρος Brunckius integrum versum:

Ἀργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη:
supra post τὴν Μυκῆνην collocavit.

γνώμην καὶ ἐκτραπέντων· εἰ δὲ εἰς ἡξ, ἐνίοτε μὲν ἐνεργητικά, οἷον βουπλήξ, τὸ κέντρον τὸ τὸν βοῦν πλήττον, ἐνίοτε δὲ παθητικά, οἷον παραπλήξ, ὃ φθαρεῖς τὰς φρένας, καταπλήξ, ὃ συνεχῶς πεπληγμένος, καὶ καταπλήξ Εἰλείθυια, ἡ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα. εἰσὶ δὲ Εἰλείθυιαι, οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί. καὶ οἰστροπλήξ ἐνταῦθα, ἡ οἰστρῶ, ἡ γουν μανία πληγεῖσα ὑπὸ τῆς Ἡρας. ταύτης γὰρ ὁ Ζεὺς ἐρασθεῖς, μεταβέβληκεν αὐτὴν εἰς βοῦν, λαθεῖν πειρώμενος τὴν Ἡραν· ἡ δὲ γνοῦσα, τὸν κύνα τὸν Ἀργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φυλάττειν αὐτήν, ὃν Ἑρμῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς ἀπέκτεινεν. ἡ Ἡρα δὲ μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν ἔτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη, τὸ Ἰόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ἰόνιον ὠνομάσθη.

ἌΛΣΟΣ, δρυμῶν, καὶ λόχμη, ὃ σύνδενδρος τόπος· ἐρίπνη δέ, ὃ ἀνεστηκὼς τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος· νάπος δὲ ποιητικῶς, ὃ νάπη λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἡ κοιλότης τοῦ ὄρους.]

[5. ΤΗΣ Οἰστροπληγῆτος. ἡ τῆς ἐν οἰστρῶ καὶ ἔρωτι τοῦ Διὸς πληγείσης· ἡ οἰστρον λέγει, ὃν αὐτῇ ἡ Ἡρα ἐπέβαλεν, ὅτε ταύτην εἰς βοῦν Ζεὺς μετέβαλε, βουλόμενος ἐκείνην λαθεῖν. Τ.]

5. ἸΝΑΧΟΥ ΚΟΡΗΣ. ἡ Ἰὼ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἰνάχου, ἧς ἠράσθη ὁ Ζεὺς. ἡ δὲ τὸν ἔρωτα ἀπεπέμπετο. ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς, μακρίαν αὐτῇ ἐνέβαλε, μετασχηματίσας αὐτὴν εἰς βοῦν, καὶ πλανᾶσθαι προστάξας· ὅθεν καὶ τὸ στενόν, τὸ μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου διαπεράσασα, ἡνίκα πλανωμένη τὰ περὶ τὰ ἐκείσε μέρη παρεγένετο, τὴν ἐπωνυμίαν τῷ πορθμῷ ἐκείνῳ κατέλειπεν. ἐξ ἐκείνης γὰρ Βόσπορος ὠνομάσθη. ὁ δὲ ταύτης πατήρ, Ἰναχος, οἰκιστὴς ἐγένετο Ἀργούς. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Ἰναχος Ἀργούς.

6. ΑΨΤΗ Δ' ὈΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ. οὐκ ἀπ' ἄλλου τινὸς ποιῆται τὴν δεξιάν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἀργεὶ ἀγοράν, ἐν ᾗ καὶ πῦρ ἀπόκειται, περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν. ἔστι δὲ καταντικρὺ τοῦ Νεμείου Διός. παραγενόμενοι οὖν εἰς Ἀργος, ὁ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεὶ· (λέγων, ἔστιν οὐκ ἀπὸθεν τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ' ἐξ ἀπόπτου φαίνεται) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας ἐξ ἀριστερᾶς ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσι. Λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν^{b)} φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φησι θύεσθαι ἐν Ἀργεὶ· οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι^{c)} τὸ ζῶον, ὥς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους· ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασι λύ-

b) νόμιον εἶναι τὸν θεόν, καὶ τοὺς ἐπιβούλους τῶν ποιμνίων.
Brunck. Paullo post φασι pro φησι.

c) Brunckius post εἶναι addit αὐτοῦ.

κους, ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Αθήνησι. Οὔτ' ἔξ Ἀ-
ΡΙΣΤΕΡᾶς. ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυ-
κηῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιούσιν Ἡρας ναός· ἐκ
Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι διὰ Κορίνθου πεποίηται
τὴν ὁδόν.

[6. Λυκοκτόνος ὁ Απόλλων καλεῖται, ὡς πο-
τὲ λύκον κτείνας. τὸ δὲ ἀληθές οὕτως ἔχει. Απόλ-
λων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῇ παρουσίᾳ τὸ
λυκόφως ἀφανίζεται, λύκου χροίαν ἔχον· διὸ καὶ
τοῦνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Ἀργεὶ ἦν λυκοκτόνου
Απόλλωνος ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἐν-
τεῦθεν ΛΥΚΕΙΟΣ ΑΓΟΡΑ΄. Τ.]

6. ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ. Φασίν, ὅτι, ἐν Ἀργεὶ
ποτὲ λύκων ὀρμησάντων καὶ ἐπελθόντων μετὰ βοῆς, μεγά-
λη ταραχὴ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει, ἐπεὶ καὶ πλῆθος ἦν τῶν
λύκων. προσηύξαντο οὖν τῷ Απόλλωνι διαφθεῖραι αὐτούς.
καὶ ὅς ἀπολέσαι μὲν ἐπηγγείλατο, ναὸν δὲ αὐτῷ προσέταξε
δείμασθαι. ὁ μὲν οὖν διέφθειρε πάντας. οἱ δὲ τὸν ναὸν
αὐτῷ ἐδείμαντο, καὶ ἀγορὰν ἔστησαν, Λύκειον αὐτὴν ὀνο-
μάσαντες, καὶ τὸν Απόλλωνα Λυκοκτόνον καλέσαντες *).

[7. ἈΓΟΡΑ΄ ΛΥΚΕΙΟΣ, τόπος, ἐνθα
συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος· ἦν δὲ ἀφιερω-
μένος τῷ Απόλλωνι, καὶ ὁ Απόλλων Λύκειος· Λύ-
κειον δὲ οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν Αθήναις. Οἱ δ' ἰ-
ΚΑ΄ΝΟΜΕΝ, ὅποι καταλάβομεν. ΦΛ΄ΣΚΕΙΝ,

*) Edidit hoc Schol. Fasold in *Iερολογίᾳ Graecor.* Dec. IV.
Fest. 7. n. 21., qui tamen exhibuit ναὸν δὲ αὐτοῦ προσέταξε.
Purgold.

θέλε φάσκειν, ἡγουν φάσκε, λέγε. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, βεβαίως ἐπίστασο.]

9. ΤΑ'Σ ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥΣ. Ομηρος· (Ιλ. Η. 180.) πολυχρύσοιο Μυκλήνης. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟ'Ν ΤΕ. ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

[11. ἘΚ ΦΟ'ΝΩΝ, ἡγουν ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένοντο οἱ φόνοι τοῦ πατρός σου. ὍΜΑΙ'ΜΟΥΤ ΚΑΙ' ΚΑΣΙΓΝΗ'ΤΗΣ ἐκ παραλλήλου, ἀδελφῆς.]

10. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟ'Ν ΤΕ. διὰ τὰς ἐπελθούσας ἐξάρχῃς συμφορὰς τοῖς τοῦ Αγαμέμνονος οἴκοις τοῦτό φησιν.

14. ΤΟ'ΣΟΝΔ' ἘΣ ἙΒΗΣ. τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας δηλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίου οὕπω βαδίσαι δυναμένου.

[14. ΤΟ'ΣΟΝΔ' ἘΣ ἙΒΗΣ, ἐς τοσοῦτον μέτρον ἡλικίας, ἡγουν μέχρι τοσαύτης ἡλικίας.

ΤΙΜΩΡΟ'Ν, ἐκδικητήν, ἐσόμενον δηλονότι.

15. ξένος λέγεται κυρίως ὁ φίλος, ὃν αὖν ποιήσῃ τις ἐν τῇ πατρίδι ἀπὸ ξένης ἐλθόντα.

17. ὩΣ ἩΜΙΝ. ὅτι τὸ σέλας τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρὸν κινεῖ ἡμῖν ἤδη δῆλα τὰ ἐωθινὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων.]

[17. ἢ τὸ ΣΕΛΑΣ αἰτιατικὴν νοητέον, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ εὐθεῖαν, οὕτως· ὥς ἤδη τὰ πρωῒνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων σαφῆς κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν τὸ λαμπρὸν φέγγος τοῦ ἡλίου. τουτέστιν, αἱ ὀρθριναὶ τῶν ἀλεκτόρων ὥδαι ἢ μοῦσαι ἡμῖν ἤδη μαντεύονται. ἢ τὸ μὲν ΣΕΛΑΣ ἔστω εὐθεῖα, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ αἰτιατική, οὕτω· ὥς ἤδη τὸ λαμπρὸν σέλας τοῦ ἡλίου κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν σαφῆς τὰ ἑῶα καὶ πρωῒνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων. τουτέστιν, ἤδη προϊοῦσα ἢ ἡμέρα τὰς ὀρθρινὰς ἡμῖν φωνὰς τῶν ὀρνίθων ἀνίστησι. Τ.]

14. ΤΟΣΟΝΔ' ἘΣ ἩΒΗΣ. οἱ μὲν ἐπὶ ῥῆμά φασι τό, τοσόνδε, ἀντί, μέχρι τοσούτου, ὥστε γενέσθαι δηλονότι τιμωρὸν τοῦ Φόνου τοῦ πατρός· οἱ δὲ ἀναγοῦσι τὸ τοσόνδε πρὸς τό, τιμωρόν, ἡγουν τὸ τοιοῦτον λέγοντες.

17. ὩΣ ἩΜΙΝ ἩΔΗ. ἐνταῦθα θάτερον ἐπιπλέον εἶναι θατέρου δοκεῖ αἴτιον. κινεῖ γὰρ τοὺς ὄρνεις πρὸς τὰς πρωῒνὰς φωνὰς ἐγγίζουσα ἢ ἡμέρα, ὅπερ καὶ πορρώτέρῳ ἡμῖν αἴτιον τοῦ γινώσκειν ἡμᾶς τὴν ἡμέραν ἐπερχομένην. οἱ δὲ ὄρνεις φωνοῦντες κινοῦσιν ἡμᾶς πρὸς γνῶσιν τούτου, ὅπερ καὶ ἐγγυτέρῳ αἴτιον τῆς τοιαύτης γνώσεώς ἐστίν ἡμῖν.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ἈΣΤΡΩΝ. ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν· μελαίνης νυκτὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν. ὥς τὸ (Ιλ. Ε. 726.) ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη· ἢ οὕτως· ἐκλέλοιπε τῶν ἄστρων ἢ μέλαινα εὐφρό-

νη. ἢ τὸ ἌΣΤΡΩΝ πρὸς τὸ ἘΚΛΕΛΟΙΠΕΝ.

[19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ἌΣΤΡΩΝ, τὰ ἄστρα τῆς μελαίνης νυκτὸς ἠφάνισται. νυκτὸς γενομένης φαίνεται τὰ ἄστρα· οὐ μὴν διὰ τὸ ἄστρα εἶναι γίνεται νύξ. διὸ τὰ ἄστρα λέγεται τῆς νυκτὸς, οὐ μὴν ἢ νύξ τῶν ἀστρων, εἰ δὲ ἐποίει τὰ ἄστρα τὴν νύκτα, καὶ μὴ κατὰ συμβαβηκὸς ἐγίνετο τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἡλίου, ἐλέγετο ἂν ἢ νύξ τῶν ἀστρων, ὡς ἡμέρα ἡλίου. νυνὶ δὲ ἡλίου μὲν ἡμέρας λέγεται, διότι αἰτίος ἐστὶ τῆς ἡμέρας, καὶ ἡμέρα ἡλίου γίνεται. ἄστρα δὲ νυκτὸς μὲν λέγεται, διότι νυκτὸς οὐσῆς φαίνεται· νύξ ἀστρων οὐ λέγεται, διότι οὐχ ὑπὸ τῶν ἀστρων ἢ νύξ γίνεται. ἘΞΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ ΣΤΕΓΗΣ. ἐξέρχεται τῆς οἴκου.]

21. ΕΥΝΑΪΠΤΕΤΟΝ ΛΟΓΟΙΣΙΝ, συνέρχεσθε διὰ λόγων. ἘΜΕΝ, ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἘΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμέν, πλεονασμῷ τοῦ σ.]

[19. ἌΣΤΡΩΝ ἘΚΛΕΛΟΙΠΕΝ. διὰ τὸ ἐν νυκτὶ τὰ ἄστρα φαίνεσθαι, διὰ τοῦτο ταύτην ἐκλελοιπέναι τούτων φησὶν· ἥς ἀπιούσης οὐδὲ ἄστρα δείκνυται. Τ.]

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ἌΣΤΡΩΝ. δοκεῖ αἴτιον

λέγειν τὴν νύκτα τῶν ἄστρον, ὅσον κατὰ τὸ φαίνεσθαι ταῦτα αἰτία ἐστὶν ἢ νύξ· μὴ γὰρ νυκτὸς οὕσης, οὐχ ὁρῶνται. διὰ τοῦτο φησι τὴν νύκτα τῶν ἄστρον, τὴν, ὁρᾶν ταῦτα, αἰτίαν γινομένην ἡμῖν.

22. ἈΚΜΗ. σπουδή. πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν τοῖς ἔργοις, ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23. Ὡ ΦΙΛΑΤΑΤ' ἈΝΔΡῶΝ. διδάσκει ἡμᾶς μεθ' οἷων ἀνδρῶν δεῖ τὰ ἀπόρρητα ποιεῖν καὶ λέγειν. ἘΣΘΛΟ΄Σ Εἰς ἩΜᾶς ΓΕΓΩ΄Σ. τὸ εἶναι πιστὸς εἰς ἡμᾶς^{d)}).

[24. ΦΑΪΝΕΙΣ ἘΣΘΛΟ΄Σ ΓΕΓΩ΄Σ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, γεγονέναι εἰς ἡμᾶς ἐσθλός, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὃ καὶ κρεῖττον. Τ.]

[25. ΕΥΓΕΝΗ΄Σ, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ ἡ πατρὶς καὶ ἡ γενεά. εὐπατρίδα δὲ παρ' Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἱ εὖ ἔχοντες ἔνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλεον τῶν εὐπατρίδων· ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴν εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης· εἴη γὰρ ἂν κατὰ τὸ ἕτερον μέρος εὐγενής, οὐ κατὰ τὴν πατρίδα, ὡς ἐνταῦθα εὐγενής ἵππος, ὃ ἀπὸ

d) ΣΗΜΕΙΑ ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ. τοῦ εἶναί σε πιστὸν εἰς ἡμᾶς. Brunck.

ἀγαθοῦ γένους, οὐ μὲν ὁ εὖ ἔχων ἕνεκα πατρί-
δος. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ ἵπποι πατρίδας. ἀπὸ τού-
των εὐγενὴς ψυχὴ, εὐγενὴς λόγος, καὶ εὐγενὴς
ἦθος.]

26. ἘΝ ΤΟΙῤΣΙ ΔΕΙΝΟΙῤΣΙΝ. ἐν τοῖς
πολέμοις. ἘΝ ΠΡΩῤΤΟΙΣ ἘΠΗ. ἔση^{ε)} ἀκο-
λουθεῖς. διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως εὐβουλίαν.

[26. ΘΥΜΟΝ, τὸ θυμοειδὲς καὶ διεγρηγε-
μένον, ἡγουν τὴν προθυμίαν. ἘΝ ΠΡΩῤΤΟΙΣ,
ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.]

27. ὈΡΘΟΝ ΟΥῤΣ ἸΣΤΗΣΙ. σημῆον τοῦ
ἀγαθοῦ καὶ θυμώδους ἵππου, τὸ ἰστᾶν ὀρθὸν τὸ οὔς ἐαυ-
τοῦ.

30. ὈΞΕΓΑΝ ἈΚΟΗΝ. ἀκοή οὐ μόνον τὸ
οὔς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀκουσθεὶς λόγος, καὶ διαφημισθεὶς, ὃν
δύναται τις ἀκοῦσαι· ἀφ' οὗ καὶ τό, ἡκούσθη.

31. Εἴ μὴ τί καιροῦ. εἴ τι σοι δο-
κῶ μὴ καλῶς βεβουλευσθαι, μεθάρμοσον, ὃ ἔστιν,
ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον,
ὅτι μὴ πάνυ αὐθέκαστος φαίνεται.

[31. Εἴ μὴ τί καιροῦ ττήχα'νω,
ἡγουν εἴ μὴ ἐγκαίρως λέγω κατὰ τι. ἐπὶ μουσι-
κῆς λέγεται κυρίως τὸ μεθαρμόζειν, ἡγουν τὸ με-
τατιθέναι τὴν ἀρμονίαν.]

e) ἔση omittit Brunck.

31. Εἰ μὴ τοὶ καιροὶ. ὥσπερ, καιρὸν δ' ἐφίκεις, καὶ (Αἰ. 1316.) καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, ἀντὶ τοῦ, εἰς καιρὸν καὶ ἐγκαιρῶς οὕτως κἀνταῦθα, ἡγουν ἐπὶ καιροῦ. σὺ δὲ δοὺς ἐμοὶ τὴν σὴν ἀκοὴν ὀξεῖαν, τουτέστιν, ἀκούσας ὃ βεβούλευμαι κατ' ἐμαυτόν, εἰάν ὑπάρχῃ οὐκ ἐγκαιρῶς καὶ καλῶς βεβουλευμένον, μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ προῆγον ἀπὸ τοῦ μὴ προσήκοντος, ἡρμοσμένον καὶ καλῶς ἔχον ποιήσον αὐτό.

32. Ἐγὼ γὰρ ἤνι' ἔ'ϊκόμην. διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λείπον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν. Ἄσκετον ἄττον. ἡ αὐτὸν τὸν Αἰγίστον ἀπαρασκευάστον ἔντα, ἡ τὸν Θρέστην. οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμβῆναι.

[34. Ἀροίμην, λάβοιμι. ἀραίμην, μακρὸν τὸ α, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου· ἀροίμην δέ, βραχύ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. Χρη', ἔχρησεν, ἀνείλεν.]

36. Ἄσκετον, δίχα παρασκευῆς. Ἄττον, ἡγουν ἐμέ. Ἀσπίδων, ὅπλων. Δόλοισι χειρός, ἥτοι δολιότητι πρᾶξεως. Κλέψαι, ἡγουν λάθρα ἐργάσασθαι. Ὅτ' οὗ' ν, ἐπεὶ. ἐπίρρημα ἀντὶ συνδεσμοῦ. Εἰσηκότσαμεν, ἡκούσαμεν.]

37. Δόλοισι κλέψαι. μετὰ ἀπάτης ἐργάσασθαι, οὐ δυνάμει, καὶ βίᾳ, καὶ φανερώς.

39. Ὅταν σε καιρὸς εἰσαίτῃ.

ὁμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ *). ὡς ἔδρας ἀκμή καλή, ἦτοι ὁ καιρὸς τῆς καθέδρας.

40. ἼΣΘΙ ΠΑῆΝ. περιέρχασαι τὰ πρατ-
τόμενα. ΟΥ' ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ' ΓΗΡΑ, ΤΕ. τοῦ
πιθανοῦ χάριν οὕτως εἶπε. Η'ΝΘΙΣΜΕ'ΝΟΝ.
τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς
ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἄν,
εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλὴν. δοκεῖ οὖν
μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἡσκημένον. οὐ μὴ οὖν
σε ἐπιγνώσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠν-
θισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν
τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

[40. ἼΣΘΙ, μάνθανε. ΟΥ' ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ'.
οὐ μὴ γὰρ σε ὑπὸ γήρως, καὶ ὑπὸ μακροῦ χρόνου
οὕτως κεχρωτισμένον, ἤγουν πεπολιωμένον, ἀναγνω-
ρίσωσιν, οὐδ' ὑπονοήσουσι. οὐ γὰρ ἀναγνωρίσωσιν
οὐδὲ ὑπονοήσουσιν οὕτως κεχρωτισμένον, ἦτοι πε-
πολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου
μακροῦ.]

[42. ΟΥ' ΓΑΡ ΣΕ. οὐ γὰρ ἀναγνωρίσου-
σιν, οὐδὲ ὑπονοήσουσί σε οὕτω κεχρωματισμένον,
ἦτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως, καὶ ὑπὸ τοῦ

*) In Euripidis tragoediis superstit. hic locus non exstare vi-
detur. Cfr. autem Sophocl. Aj. v. 812. οὐχ ἔδρας ἀκμή.
[Simile quid in Euripid. Hecub. 1042. unde Eichstadio
reponendum h. l. videbatur καλῆ.] Purgold.

χρόνου τοῦ μακροῦ ἐνηλλαγμένον κατὰ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν. πρὸ τοῦ μὲν γὰρ νέος ἐξῆλθες, νῦν δὲ γεραίος ἐπανέρχῃ, ὥστε καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους οὐχ ὑποπτεύουσὶ σε ἀπατεῶνα εἶναι. σημειωτέον δὲ τὴν μεταχείρισιν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ορέστης παρὰ τῷ Στροφίῳ ἐτρέφετο, ὁ μὲν Πυλάδης καὶ ὁ Ορέστης μέλλουσιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἄγχος πρὸς Κλυταιμνήστραν ἄξουσιν ὡς παρὰ Στροφίου πεμφθέντες· τῷ δὲ παιδαγωγῷ ὑποτίθενται εἰπεῖν, ὡς παρὰ Φανοτέως ἦκει, προμεμνηυκότος, ὡς Φίλου τούτου, Ορέστου θάνατον. Τ.]

42. ΟΥΤ' ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ' ΓΗΡΑ ΤΕ. οὐκ ἂν νοήσουσιν οὐδὲ ὑποπτεύουσιν, ὧδε καὶ οὕτως ἡντισμένον καὶ πεπολιωμένον σε ὑπὸ τοῦ γήρως. ἐκ μεταφορᾶς δὲ εἴρηται ἀπὸ τῶν ἀνθούντων δένδρων. τὸ γὰρ ἀνθεῖν ταῦτα οἶονεὶ παρακμὴν τινα σημαίνει, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πολιοῦσθαι.

45. ΦΩΚΕΥ΄Σ. τὸν Φωκέα προσθεῖς f), ἐπήνεγκε Φανοτέα, ἀπὸ τοῦ ὅλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων, ὁμοίως τῷ· (Οδ. Θ. 362.)

ἢ δ' εἰς Κύπρον ἵκανε Φιλομείδης Αφροδίτη,
εἰς Πάφον.

ἐλέγοντο γὰρ ὁλοσχερέστερον μὲν Φωκεῖς· ἐπὶ μέρος δὲ Κρισαῖοι, Φανοτεῖς. πόλεως δὲ ὀνομάζουσι τὸ Φανοτέως. ΔΟΡΥΞΕ΄ΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φίλων. κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

f) προσθεῖς Brunck.

47. ἈΓΓΕΛΛΕ Δ' ὈΡΚΩ. μὴ σμικρο-
 λόγως τις ἐπιλάβηται, ὥς κελεύοντος ἐπισηκῆν,
 τοῦ ποιητοῦ. δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ,
 τὸ πᾶν δόλῳ πράσσειν παρακελευομένῳ, ἅστε ἐν
 οἷς δοκεῖ ἐπισηκῶν δυσσεβεῖν, διὰ τούτων εὐσεβεῖ,
 πειθόμενος τῷ θεῷ. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος,
 ὥς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καταβῆναι εἰς τὰ Πύθια.
 ἀνῆκται δὲ τοῖς χρόνοις. ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ
 φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα, ἑξακοσίοις ἔτεσιν
 ὕστερον. ἘΞ ἈΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. βι-
 αίως, οἷον ἀναγκαστῶ μόρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταυτο-
 μάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ.
 ἈΘΛΟΙΣΙ ΠΥΘΙΚΟΪΣΙ. τοῖς χρόνοις ἀνῆ-
 κται. νεώτερος γὰρ Ορέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς
 ἀγών. ὩΔ' Ὁ ΜΥΘΟΣ ἙΣΤΑΤΩ. ἡ
 ἐκβασίς τοῦ λόγου, ἡ τὸ κεφάλαιον. πιθανὸν δὲ
 τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζε-
 σθαι^g). ἙΣΤΑΤΩ. δεδόχθω.

[47. ἈΓΓΕΛΛΕ Δ' ὈΡΚΩ. ΠΡΟΣΤΙ-
 ΘΕΙΣ. τοῦτο ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ
 προστιθεὶς ὄρκον τῇ ἀγγελίᾳ. ὍΘ' ὍΤΝΕΚΑ,
 ἐκ παραλλήλου.]

[49. τέσσαρες ἀγῶνες μεγάλοι ἐν Ἑλλάδι
 ἐγένοντο· ὁ τῶν Ολυμπίων, ὁ τῶν Νεμέων, ἀμφό-

g) πιθανόν — ἀγωνίζεσθαι Brunck, in antecedd. post ὁ Πυθικὸς
 ἀγών collocavit.

τεροι εἰς τὸν Δία· ὁ τῶν Ἰσθμίων εἰς Ποσειδῶνα· ὁ τῶν Πυθίων εἰς τὸν Απόλλωνα. Τ.]

49. ΠΥΘΙΚΟΪΣ. τέσσαρες ἦσαν ἀγῶνες ἐν τῇ Ἑλλάδι· Ὀλύμπια, Πύθια, Ἰσθμια, Νέμεα. τὰ μὲν Ὀλύμπια καὶ Νέμεα ἦσαν Διὸς Ὀλυμπίου καὶ Νεμέου· τὰ δὲ Πύθια τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος· τὰ δὲ Ἰσθμια τοῦ Ποσειδῶνος *).

51. ὩΣ ἘΦΪΕΤΟ. ὁ Απόλλων δηλονότι ὥς ἐκέλευεν ^{h)}). ΛΟΙΒΑΪΣΙ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις. λέγοι δ' ἂν χλιδάς, ἥτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, οἳ εἰσι τρυφὴ τῆς κεφαλῆς· ἢ παρ' ὅσον τρυφὴ καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἳ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

[52. ΛΟΙΒΑΪΣΙ, χοαῖς, θυσίαις δι' ὑγρῶν. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΪΣ. καρατόμοις θριξὶν ὥφειλον εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ τρίχες ἀβρότητα καὶ καλλωπισμὸν ἐμπαρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις, φησὶ καρατόμοις χλιδαῖς.]

[52. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΪΣ, ἥτοι ἐν κουρησίμοις τρυφαῖς. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς τέμνειν τὰς κόμας, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ τάφῳ, ἵνα διὰ τούτου τοῦ πένθους ἴλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη.

*) Edid. Joh. Fasold. *Iερολογ. Gr. Vet. Dec. I. Fest. 1. n. 2, Thesaur. Gronov. Ant. Gr. VII. p. 529. Purgold.*

h) ὥς ἐκέλευεν, ὁ Απόλλων δηλονότι. Brunck.

εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΛΙΔΑΪΣ. τρυφή γὰρ κε-
φαλῆς ἢ κόμη. Τ.]

52. ΧΛΙΔΑΪΣ. χλιδὴ ἀπολαυτικὴ καὶ ἀβρα-
τροφή, καὶ ἡ τρυφή καὶ τρυφηλότης.

[53. ΣΤΕΨΑΝΤΕΣ, κοσμήσαντες. Ἄ-
ΨΟΡΡΟΝ ἨΞΟΜΕΝ ΠΑΛΙΝ. ὀπισθορμή-
τως ἐπανήξομεν. ΤΥΨΩΜΑ ΧΑΛΚΟΨΛΕΥ-
ΡΟΝ, ἀγγεῖον χαλκοῦν. ἨΡΜΕΝΟΙ, ἀντὶ
τοῦ, ἡρμένον ἔχοντες. ὅμοιον τῷ, πώγωνας κα-
θεμένος, ἀντὶ τοῦ, κεχαλασμένον ἔχων.]

54. ΤΥΨΩΜΑ. τὸ ἄγγος, τὴν ὑδρίαν, ἐν
ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀστέα Ορέστου ἀπέκει-
το. ΚΛΕΨΤΟΝΤΕΣ. ἀπατῶντες, παραλογιζό-
μενοι. Ομηρος (Ιλ. Α. 132.) κλέπτε νόον.

[55. ΘΑΪΜΝΟΙΣ. τὰ φυτὰ εἰς τρία δια-
ρεῖται, εἰς βοτάνην, θαμνον, καὶ δένδρον. ΠΟΥ,
τοπικόν.]

[55. ΘΑΪΜΝΟΙΣ. θαμνώδη φυτὰ εἰσι
τὰ πρόσγεια καὶ μὴ εἰς ὕψος αἰρόμενα. Τ.]

54. ΤΥΨΩΜΑ ΧΑΛΚΟΨΛΕΥΡΟΝ. τὸ
ἐκ χαλκοῦ δηλονότι κατεσκευασμένον. τοῦτο δὲ ἦν ὃ καὶ
προῖον ἐρεῖ, ὅ τι φέρουσιν εἰς πίστωσιν τοῦ πράγματος,
ὃ καὶ ἔδειξαν τῇ Ἠλέκτρᾳ ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης,
ὡς σποδὸν καὶ ὀστέα ἔχον ἐντὸς τοῦ Ὀρέστου καέντος
κατὰ τὸ Ἑλλήνων ἔθος.

62. ἮΔΗ ΓΑΡ ΕἶΔΟΝ. Πυθαγόρας κα-
θεύξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ, λογοποιεῖν ἐκέλευσε
τὴν μητέρα ὡς τεθνηκῶς εἶη· καὶ μετὰ ταῦτα
ἐπιφανεῖς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν κατ' Αἰ-
δου τινὰς ἐτετρατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶν-
τας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν Αἰδου συντετυχηκέναι
ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν,
ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ἦν ὁ Ερμού,
εἶτα Εὐφορβος, εἶτα Ερμότιμος^{ι)}, εἶτα Πύθιος^{κ)}
ὁ Δήλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο
οὖν ἔοικεν ἀποτείνεσθαι ὁ Σοφοκλῆς. ἔνιοι δὲ οἶον-
ται ἀπιθαίνως, εἰς Οδυσσεά ἀποτείνεσθαι. οὐ γὰρ
πέπρακταί τι τοιοῦτον Οδυσσεῖ. ἐφυλάξατο δὲ
ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, καὶ μὴ^{λ)} τῶν θαυμαστῶν
εἶναι δόξη ἐν τραγωδίᾳ. καὶ μύθῳ παλαιῷ τετόλ-
μηκέ τι κακότητες εἰπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς
τοὺς κατ' ἑαυτόν, ὃ μᾶλλον ἤρμοζε κωμωδίᾳ.

62. ἮΔΗ ΓΑΡ ΕἶΔΟΝ. εἶδον, Φησί, καὶ
τοὺς σοφοὺς πολλάκις θνήσκοντας διὰ λόγου. τινὲς γὰρ
δόξης ἐρῶντες ἐν βαθυτάτοις καθεύργνυον ἑαυτούς, λόγους
σπείροντες ἔξω, ὅτι τεθνήκασι· μετὰ δὲ τινὰς καιροὺς
ἑαυτοὺς ἐπιδεικνύντες πρότερον μὲν θανόντας, ὕστερον δὲ
ἀναστάντας.

[63. ΜΑΪΤΗΝ. ψευδῶς.

i) Ερμότιμος ὁ Σάμιος Brunck.

k) Πύρρος Brunck. Paullo post ἀποτείνεσθαι ἔοικεν.

l) μὴ καὶ Brunck.

63. ὩΣ ΚΑΪΜ' ἘΠΑΥΧΩ. διὰ τὸ με-
τρον ἴσως οὕτω γίνεται. ἤρμοζε γὰρ μάλλον, ὡς
καὶ γὰρ ἐπαυχῶ· καθὰ πέποιθα καὶ ἐμὲ ζῶντα
λάμψειν τοῖς ἐχθροῖς εἰς τὸ ἐξῆς ὥσπερ ἄστρον
ἀπὸ τῆς Φήμης ταύτης.]

64. ἘΚΤΕΤΙΜΗΝΤΑΙ ΠΛΕΟΝ. ἐντε-
τίμηνται, Φησί, περισσοτέρως οἱ σοφοί, θαυμαζόμενοι
δηλονότι.

65. ὩΣ Κ'ΑΜ' ἘΠΑΥΧΩ. ἐπεὶ ἐπαυχῶ,
καὶ ἐμὲ δεδορκότα, ἦτοι ζῶντα, λάμψειν ἐν τοῖς ἐχθροῖς,
ὥσπερ ἄστρον, ἀπὸ τῆς Φήμης ταύτης.

68. ΔΕΞΑΣΘΕ Μ' ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΑ.
ἐπ' εὐτυχίᾳ με δέξασθε, ὥστε ταύτας τὰς ὁδοὺς
τελεσθῆναι. ἢ οὕτως· δέξασθε με εὐτυχοῦντα,
καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταύταις ταῖς μηχαν-
αῖς. ἈΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ. ἄρχοντα πλούτου,
καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον.

[68. ΤΑΙΓΣΔΕ ΤΑΙΓΣ Ο'ΔΟΙΓΣ. ἀντὶ
τοῦ, ταύτῃ τῇ ὁδῷ, ἡγουν κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν.
ΣΥ' Τ' Ὡ ΠΑΤΡ. καὶ σύ, ὦ δῶμα πατρῶον,
δέξαι με δηλονότι εὐτυχοῦντα. καθαρτῆς γὰρ σοῦ
ἔρχομαι σὺν δίκῃ. καὶ μὴ ἀποστείλητε, ἀντὶ τοῦ
ἀποπέμψετε, ἐμὲ ἄτιμον, ἡγουν ἄδοξον, τῆςδε
τῆς γῆς.

72. ΚΑΤΑΣΤΑΤΗΝ, εὐτρεπιστήν. ΕΙ-
ΡΗΚΑ ΜΕΝ. κατὰ τὸ παρὸν ταῦτα ἱκανὰ

δηλονότι. κατὰ ἀπόθεσιν λέγεται, ὥς τὸ εἶναι, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, καὶ εἴρηται λόγος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΟΙ' Δ' ἮΔΗ ΓΕ'ΡΟΝ. σοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ γέρον, μελέτω τὸ σὸν, ἡγουν ὅπερ ἐτάχθης καὶ χρεωστῆς πληρῶσαι· λέγω τὸ πορευθέντι κατασκοπῆσαι. καιρὸς γάρ, νῦν ἐστὶ δηλονότι, ὅς ἐστι τοῖς ἀνδράσι μέγιστος ἐπιστάτης, ἡγουν ἡγεμὼν ἔργου παντός.]

70. ΔΙ'ΚΗ. ΚΑΘΑΡΤΗ'Σ. ἔρχομαί σου καθαρτῆς δίκη, τουτέστι καθαρίσων σε τοῦ μιάσματος τοῦ Φόβου δικαίως, παρὰ τῶν θεῶν τὴν ὁρμὴν δεξάμενος.

73. ΣΟΙ' Δ' ἮΔΗ, ΓΕ'ΡΟΝ, ΤΟ' ΣΟ'Ν ΜΕΛΕ'ΣΘΩ. τοῦτο ἐνεργητικῶς εἶπεν Αριστοφάνης (Πλούτ. 208.)

μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν.

μελέσθω δέ σοι, ὦ γέρον, ἡγουν διὰ Φρουτίδος ἔστω, Φρουρήσαι τὸ χρέος τὸ σὸν βάντι. χρέος γάρ σοι οἶον· εἰ ἐστὶ τὸ συναγωνίσασθαι μοι καὶ συμπράξαι τὸν Φόβον Αἰγίσθω, εἴπερ Φίλος ὑπάρχεις καὶ εἰς ἐμὲ ἐποίησας ἅπερ εἴρηκας.

75. ΝΩ' Δ' ἜΞΙΜΕΝ. ἐξιέναι βούλονται, διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χοροῦ. ΚΑΙΡΟ'Σ ΓΑ'Ρ. ἐφ' ἐκάστου πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον, ὁ καιρὸς ἐστίν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γιγνόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὥς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὥς εἰ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

[77. ἼΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. θρηνεῖ Ἡλέκτρα μεμνημένη τοῦ πατρὸς. τὸ μέτρον σπονδειακόν.]

75. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. καιρὸς ἐστὶ, δηλονότι ἡμᾶς πράττειν νῦν ἢ βεβουλεύμεθα, ὅς ἐστι μέγιστος ἐργάτης ἡμῖν, τουτέστιν ἐπιτηδειότατος εἰς τὸ ποιῆσαι ἢ βουλόμεθα, ἢ ἀπλῶς πᾶσιν ὑπάρχει ἐπιτήδειος, ὥστε ποιεῖν ἢ ἕκαστος βούλεται.

78. ΚΑΙ ΜΗ' Ν ΘΥΡΩ' Ν. τὸ ἐξῆς· ἔνδον θυρῶν. θαυμαστῶς δὲ ὁ γέρον οὐκ ἐπιβέβηκε τῷ ἀληθεῖ· ἀλλ' ἀποστῆσαι βουλόμενος τὸν Ορέστην, ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ ΤΙΝΟΣ Φησὶν.

[78. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ, θεραπευνίδων. οὐ μόνον ἀρσενικῶς ὁ πρόσπολος, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, ὥς ἐνταῦθα καὶ ἐτέρωθι. — καὶ μὴν, ὦ τέκνον, ἔδοξα αἰσθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι, τινὸς ἀπὸ τῶν θεραπευνίδων ὑποστενούσης ἔνδον τῶν θυρῶν.]

80. ἌΡ' ἜΣΤΙ' Ν Ἡ ΔΥ' ΣΤΗΝΟΣ. ὑπὸ νεότητος Ορέστης παράγεται Φιλοπευστεῖν· ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρήσιμον σκοπεῖν ἀναγκάζει. ἈΝΑΚΟΥ' ΣΟΜΕΝ. ἐπακούσομεν.

82. ΜΗΔΕ' Ν ΠΡΟ' ΣΘΕΝ. ἅμα μὲν εἰς τὸ χρήσιμον συμβουλεύει πείθεσθαι τῷ θεῷ· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. διελύθη γὰρ θὲν τὸ πᾶν, ἐξ ἀρχῆς μηνυθέντος Ορέστου.

[84. ΠΑΤΡΟΨ ΧΕΨΝΤΕΨ ΛΟΥΤΡΑΨ.
 επένδοντες τῷ πατρί. τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τε-
 λούντες.]

[84. διότι αἱ θυσίαι αἱ πρὸς ἐκεῖνον ἐπὶ κα-
 λῶ ἑαυτῶν γενήσεσθαι ἔμελλον, διὰ τοῦτο ΛΟΥ-
 ΤΡΑΨ ταύτας καλεῖ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσμα-
 τος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταιμνήστραν καὶ
 Αἴγισθον ἀνέλοιεν. μὴ γὰρ ὅτι οὐ δίκαιοι ἦσαν
 οὔτοι τεθνάναι, ἀλλ' ὅτι πᾶς φόνος μιάσμα
 ἔστιν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 86. Ψ ΦΛΨΟΨ ΑΓΝΟΨΝ. Τὰ
 τοιαῦτα εἶδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων, ὡς
 εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τοῦ ὅλου συστήματος,
 λδ. ὧν τὸ α, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ β, ἀνα-
 παιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ, καὶ
 δ, δακτυλικὰ ἐφθεμιμερῆ. τὰ ἐξῆς ιβ, ἀναπαι-
 στικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ιγ, ὅμοιον κα-
 ταληκτικόν. τὸ ἐξῆς τούτου, δακτυλικὸν τετρά-
 μετρον. τὸ ἐξῆς αὖθις τούτου, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ,
 τὸ ἐξῆς τούτου, ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὰ ἐξῆς, ἀνα-
 παιστικὰ πάντα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγρα-
 φος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῷ τέλει. Τ.]

86. Ψ ΦΛΨΟΨ ΑΓΝΟΨΝ. ὀλόφουρσις
 ἔστι τῆς Ηλέκτρας ἐν ταῖς μονωδίαις, ὅπερ σύνη-
 ρες τοῖς τραγικοῖς, κινητικὸν τοῦ πένθους. τοῦτο

δὲ τὸ πρόσωπον εὖνουν ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι. ἐπεὶ δὲ ἄηθές ἐστι πρὸς τοὺς Θεατάς, ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα διαλέγεσθαι, ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς Θεοῖς, ἢ μάρτυρας τῶν θρήνων καλοῦσα, πρὸς τὰ στοιχεῖα ποιῆται τὸν λόγον. καὶ οὕτως ἡμῖν δηλώσεται, ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ τὸν πατέρα. ἰσόμοιρον δὲ φησὶν εἶναι τὴν γῆν τῷ αἱέρι, παρ' ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλυσιν ὁ αἶρ τῇ γῇ. συνέστραπται γάρ ἡ γῇ· εἰ δὲ διαλυθεῖη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ησιόδειον· (Θεογ. 126.)

Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἐγένεατο ἴσον ^{m)} ἑαυτῇ Οὐρανόν.

ἰσόμοιρον δὲ γῆς αἶρα, τὸν σκότον φησὶν, ἵνα τὸ ΦΑΪΟΣ Αἴνο'ν ἀντιδιαστέλληται. ΚΑΙ Γῆ'ς φησὶν Ἰσομόμοιρος Ἀήρ, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ πανταχοῦ γάρ ἐστὶν αἶρ· ἢ ὅτι γῆ καὶ αἶρ στοιχεῖα. ἰσότημα γάρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀλλήλοις. τινὲς δέ, ὅτι μέση αἶρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα. ἰσόμοιρος οὖν, διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχόθεν τῆς γῆς. καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρώδηκεν. τὸ δὲ Ἀήρ τὸ α συνέστειλε διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον. ὦ Φάος ἄγνόν, ὅσα μοι σύνοιδας θρηνούση καὶ κοπτομένη.

Κ ρ

m) ἴσον Brunek.

τὸ δὲ κατ'ἀλλήλον οὕτως· ὥς πολλάς μὲν ὡδαὺς ἦσθου, πολλάς δὲ πληγὰς αἵμασσομένων τῶν στέρνων.

[87. ΓΗΨ ΊΣΟΉΟΙΡΟΣ ἈΗΡ. κατὰ τὴν ἴσιν ἐναντιότητα ἐστὶν ὁ μὲν αἰὲρ ἰσόμοιρος τῆς γῆς, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ αἰθέρος. ἐστὶ γὰρ ὁ μὲν αἰὲρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ ὑγρόν· ἡ δὲ γῆ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ, ἐξαίρετον ἔχουσα τὸ ξηρόν. καὶ ὁ αἰθὴρ θερμὸς καὶ ξηρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ θερμόν· τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρόν, ἐξαίρετον ἔχων τὸ ψυχρόν.]

87. ΚΑΙ ΓΗΨ ΊΣΟΉΟΙΡΟΣ ἈΗΡ. τὰ πρῶτα καὶ ἀρχοειδῇ στοιχεῖα τέσσαρά εἰσιν, ἐξ ὧν πάντα συνίσταται· πῦρ, αἰὲρ, ὕδωρ καὶ γῆ, ἐναντίας ποιότητας ἀλλήλοις ἔχοντα. τὸ μὲν γὰρ πῦρ ἐστὶ θερμότατον καὶ ξηρότατον τῶν ἄλλων, καὶ ἀναΦερέστατον. ἡ δὲ γῆ ψυχροτάτη καὶ ξηροτάτη καὶ κατωΦερεστάτη. ὁ δὲ αἰὲρ ὑγρὸς καὶ θερμὸς. τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρόν, καὶ μᾶλλον κατωΦερές, ἢ ἀνωΦερές. ὁ δὲ αἰὲρ τούναντίον, μᾶλλον ἀνωΦερές, ἢ κατωΦερές. Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι· αἱ τῶν τεσσάρων ποιότητες ἐν ἀλλήλοις εἰσὶ, πλὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Ἰσόμοιρον δὲ τὸν αἶρα Φησὶν, ὅτι ἴσα ἀλλήλοις εἶναι δεῖ τὰ στοιχεῖα, εἰ καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ποιότητα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πλεον θάτερον θατέρου. διὰ τοῦτο ἰσόμοιρον τὸν αἶρα τῆς γῆς ἐκάλεσεν.

89. ΠΛΗΓΑΣ ἈΝΘΗΡΕΙΣ. τραγικώτερον δὲ πὼς ἀπήγγελται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον

τῶν στέρνων ἐλαυνομένας. ἢ ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθεῖταιⁿ⁾ ἢ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον. ἩΙΣΘΟΥ. ἀντὶ τοῦ ἔμαθες. ΑΪΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. διὰ τούτων ἢ ἐπίτασις. ὍΠΟΤΑΝ ΔΝΟΦΕΡΑ. ὅσα μὲν, φησί, διὰ νυκτὸς κλαίω, αἱ εὐναὶ ἴσασιν. ὅσα δὲ δι' ἡμέρας, ὁ αἶψ καὶ τὸ φῶς. λέγει δέ, ὅτι οὐ διαλείπω οὔτε νυκτός, οὔτε ἡμέρας κλαίουσα. ὙΠΟΔΕΙΦΘΗ. παρέλθῃ.

[90. ΑΪΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. πληττομένων ὧφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ σφοδραὶ πληγαὶ αἱμάσσουσιν, ΣΤΕΡΝΩΝ λέγει ΑΪΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ, ἡγουν αἱματηρῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλήττεσθαι.]

92. ΤΑ ΔΕ ΠΑΝΝΥΧΙΔΩΝ ἤδη. τὰ δὲ ἐν ταῖς νυξὶ γινόμενα ὑπ' ἐμοῦ πένθη ἐπίστανται αἱ μεμισημένοι κοῖται τῶν ἀθλίων τούτων οἴκων, ὅποσα θρηνῶ τὸν ἐμὸν ἀθλίον πατέρα, ὄντινα εἰς τὴν βαρβαρικὴν τῆς Τροίας γῆν ὁ πόλεμος, ὁ Φονικός, οὐκ ἐφιλοξέεισε, θανόντα δηλονότι, (οὐ γὰρ ἐκεῖ τέθνηκεν) ἐπεὶ ζῶντα οὐδένα δέχεται ὁ Ἄϊδης.

94. ὍΣΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ. κατὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως. ἰδοὺ γὰρ

n) περιωθεῖται. Brunck.

ἔγνωμεν, ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ορέστου, καὶ διὰ τὴν
 θρηνηῖ. ὈΝ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ. πα-
 ρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ· (407.)
 Οὔτε με ἀνάρσιοι ἄνδρες — καὶ τὰ ἐξῆς. πάνυ
 δὲ περιπαθὴς ὁ λόγος, εἰ καὶ πολυμίων πικροτέρᾳ
 ἐφάνη Κλυταιμνήστρᾳ τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ. πάνυ γὰρ
 περιπαθὲς τὸ ἐπὶ τηλικούτου καὶ τοσαύτου δια-
 πραξαμένου τὸ ο) εἰπεῖν, ὍΠΩΣ ΔΡΥΤΝ ὙΛΟ-
 ΤΟΜΟΙ.

96. ΟΥΚ ἘΞΕΪΝΙΣΕΝ. ἀντὶ τοῦ οὐκ
 ἀπέκτεινε. ξένια γὰρ Ἀρεος, τραύματα, Φόνοι,
 καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέεσσι λυγρὰ χαρι-
 ζόμενοι. Ἡ ΜΟΥ ΦΕΡΕΤΑΙ. εἰ δὲ καὶ τὰ
 τῆς Χρυσοθέμιδος παρὰκειται, αὕτη γε, διὰ τὸ
 πάνυ ἀλγεῖν, οὐδένα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν
 γεγονότων οἶεται, ἢ μόνην αὐτήν.

[96. ΟΥΚ ἘΞΕΪΝΙΣΕΝ, οὐκ ἐφιλο-
 φρονήσατο. Φιλοφρόνησις δὲ τοῦ Φοινίου Ἀρεως
 οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἢ φόβος. Τ.]

[97. ΜΗΤΗΡ Δ' Ἡ ΜΗ'. μήτηρ δὲ ἡ
 ἑμή, καὶ ὁ συγκαθείδων αὐτῇ Αἴγισθος ἔσχισαν
 αὐτὸν κατὰ τὸ κάραι διὰ Φονικοῦ πελέκεως, κα-
 θαὶ δρυὶν δενδροτόμοι, σχίζουσιν δηλονότι. τὸ μὲν
 ΚΑΡΑ ἔχει τὸ πρότερον βραχύ, καὶ τὸ δεύτε-

ο) τὸ omisit Bruneck.

ρον μακρόν· (Aj. 308.) παίσας κάρα θώϋξε. τε
δὲ κρᾶτα, τὸ πρότερον μακρόν καὶ τὸ δεύτερον
βραχύ.]

[99. ΚΑΡΑ. τὸ πρότερον βραχύ, καὶ τὸ
δεύτερον μακρόν. κρᾶτα δέ, τὸ πρότερον μακρόν.
πρῶτον δὲ εἰπὼν ὈΝ, εἶτα ΚΑΡΑ ἐπήνεγκε καὶ
ὅλον καὶ μέρος. Τ.]

100. ΟΙΪΚΤΟΣ ἈΠ' ἈΛΛΗΣ. οἶκτος ὁ
ἄλσος. οἶτος δὲ ὁ ἐπὶ θανάτῳ ἀδόμενος θρήνος. ἀπὸ
γούν τοῦ οἶκτος γίνεται τὸ οἰκτρός, ὃ δηλοῖ τὸν ἐλέους
ἄξιον *).

102. ἈΔΙΚΩΣ ΟΙΚΤΡΩΣ ΤΕ. ἐν
τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδίκως, αἰκῶς^{p)}. καὶ
οἰκτρῶς μὲν, διὰ τὸ βία, καὶ ἐπιβουλευθέντα·
αἰκῶς δέ, ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὑβρεως ἐτίσατο.
ἈΛΛ' ΟὔΤ ΜΕΝ ΔΗ' ΛΗΞΩ. ὁ νοῦς· ἀλλ'
οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρο-
μένη, ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω, ὥστε μὴ ἀη-
δόνος τρόπῳ ἡχώ τινα προπέμπειν τῶν θρήνων
πρὸ τῶν πατρῶων θυρῶν.

103. ἈΛΛ' ΟὔΤ ΜΕΝ ΔΗ'. ἀλλ' οὐδαμῶς
μέλλω παύσειν τῶν θρήνων τῶν μιτητῶν, μέχρι ἂν βλέ-
πω τὸ φῶς τοῦτο, τοῦ ἡλίου δηλονότι, ὥστε πρὸ τῶν πυ-
λῶν τῶν πατρικῶν φωνὴν ἐκπέμπειν πᾶσιν ἀκλύεσθαι

*) Confer. Schol. eundem nostr. ined. ad Aj. v. 895. Pur-
gold.

p) ΑΙΚΩΣ Brunek. Sic etiam infra.

δυνατήν, ὥς πέρ τις ἀηδὼν τεκνολέτειρα, ἤγουν ἀπολέ-
σασα τὰ τέκνα αὐτῆς.

[104. ἜΣ Τ' ἌΝ. ἕως οὗτου, ἤγουν ἕως
ἂν, βλέπω φαεινοτάτας ἀστρων στιλβηδόνας. δη-
λοῖ δὲ τοῦτο τὴν νύκτα περιφραστικῶς. ΜΗ' Ο'Υ
ΤΕΚΝΟΛΕ΄ΤΕΙΡ'. ὥστε μὴ οὐχ ὥς τις ἀηδὼν
τὰ τέκνα ἀποβαλοῦσα ἤχῳ ἐπὶ κωκυτῷ, ἤγουν
θρηνώδῃ ἤχῳ, πᾶσι προφωνεῖν ἔμπροσθεν τῶνδε
τῶν πατρῶων θυρῶν. ἮΧΩ'. ἀντὶ ἤχον οἱ ποι-
ηταὶ ἤχην λέγουσιν. ἤχῳ γάρ, τὸ τῆς φωνῆς
ἀντίφθεγμα. ΣΩΚΩ'. ἰσχύω, δύναμαι. ἌΝ-
ΤΙ'ΡΡ'ΟΠΟΝ. ἑτερορρεπὲς βάρος.]

[107. ὩΣ ΤΙΣ ἈΗΔΩ'Ν, ἡ τὸ ἴδιον
τέκνον, τὸν Ἴτυν, δι' ἄμυναν τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα
Τηρέα, μετὰ Φιλομήλας τῆς ἀδελφῆς ὑπ' ἐκείνου
φθαρείσης, ἀποκτείνασα. τοῦτο δὲ λέγει, ὥς οὐ-
τε ἐν ἡμέρᾳ οὔτε ἐν νυκτὶ παυσάμην ἂν τῶν
θρήνων.

110. διὰ τοῦτο τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περ-
σεφόνην καλεῖ καὶ τὸν ὑποχθόνιον Ερμῆν εἰς
ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ ἐν Αἰδοῦ κεῖσθαι αὐ-
τόν· αἶρᾶν δὲ λέγει, ἣν καθ' ἐκάστην κατὰ Κλυ-
ταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου πρὸς τοὺς θεοὺς ἐποί-
ησεν, ἣν, ὥς δικαίως πεμπομένην, πότνια ὀνο-
μάζει. τὰς γε μὴν Εριννύας διὰ τοῦτο ἐπιβοᾷται,
ὥς τοὺς φονεῖς καὶ κακούργους τιμωρούμενας.

112. οἱ γράφοντες Αΐ τοῦτ' ἁδικῶς
 ὀνήσκοντας, ἀμαθῆς τῶν μέτρων. διὸ
 περισσὸν τὸ Αΐ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. Τ.]

112. ΣΕΜΝΑΙ' ΤΕ ΘΕΩΝ. εὐφήμως,
 ὡς καὶ τὸ Εὐμενίδες.

118. ΜΟΥ' ΝΗ ΓΑΡ ἈΓΕΙΝ ⁹⁾. ἢ τὸ
 καταβαροῦν καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύ-
 ναμαι. ἢ ἐπὶ τοῦ Ορέστου ἀκούειν δεῖ οὕτως τὸ
 ἈΝΤΙ'ΡΡ'ΟΠΟΝ, ὅπερ ἂν εἶχεν ἐκεῖνος φέρειν
 παρών, ὥστε κοινῇ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν. μόνη γὰρ
 φέρειν οὐκ ἔτι ΣΩΚΩ, ἀντὶ τοῦ ἰσχύω· οἱ δὲ
 νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ σῶζω.

[118. οὕτω τοῦτο λέγε· οὐκ ἔτι μόνη δύνα-
 μαι φέρειν τὸ ἄχθος τῆς λύπης. ποταπόν; ἈΝ-
 ΤΙ'ΡΡ'ΟΠΟΝ καὶ ἴσον. ταυτέστιν, οὐκ ἐξισού-
 ται τῇ ἐμῇ δυνάμει ἡ λύπη, ἵνα καὶ φέρω αὐτήν·
 ἀλλὰ μείζων ἐστί, καὶ ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Τ.]

113. ὀνήσκοντας ὀρατε. ὁρῶ οὐ
 μόνον τὸ βλέπω, ἀλλὰ καταχρηστικῶς καὶ τὸ εφορῶ
 καὶ ἐπιβλέπω, ὡς ἐνταῦθα.

115. ΤΙ'ΣΑΣΘΕ ΠΑΤΡΟ'Σ. διὰ τὸν Ἀγρι-
 σθον τοῦτό φησι, ὃς Ἀγαμέμνονα ἀνελὼν ἔλαβεν εἰς
 γυναικα τὴν Κλυταιμνήστραν. τοῦτο γὰρ ὑποσημαίνει τό,

9) ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ ΑΧΘΟΣ Brunck.

τούς εὐνάς ὑποκλεπτομένους, ἤτοι λάθρα κλέψαντα· ἢ περιστῇ ἢ, ὑπό.

[ΜΕΤΡ. 120. Ὡ ΠΑΙΨ ΠΑΙΨ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφαι, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἡ παρῶσα δὲ στροφή κώλων ἐστὶν η. ὧν τὰ πρῶτα δύο δακτυλικά ἐφθημιμερῇ· τὰ δὲ ἑξῆς τρία ἀναπαιστικά διμετρα ἀκατάληκτα· τὸ 5, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ 3, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ η, ἀντισπαστικὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

120. Ὡ ΠΑΙΨ ΠΑΙΨ. πάροδος ἐστὶ χοροῦ γυναικῶν, τῇ Ηλέκτρᾳ συναχθομένων. ΔΥΣΤΑΝΟΤΑΤΑΣ. τῆς ἐξωλεστιάτης *). οὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. ΤΙΝ' ἈΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί τήκη τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; ἈΘΕΩΤΑΤΑΣ. ἀσεβεστιάτης. ΜΑΤΡΟΣ ἈΛΟΝΤΑ *). λῖαν αἰδήμων ὁ χορὸς ἐπὶ τὸν Αἴγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν. καὶ γυναικῶν ἐστὶν ἴδιον, μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἀμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. καὶ τὸ Εἰ μοι Θέμισ Τάδ' Ἀττάιν λῖαν ἠθικὸν καὶ ἀρμόζον γυναιξίν. ἐπεὶ κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ δυσφημεῖν, φησὶν· εἰ δίκαιόν ἐστιν, οὕτως εὐχομαι.

*) ἐξωλεστιάτης Brunck.

*) Ο ΤΑΔΕ ΠΟΡΩΝ Brunck.

[121. ΤΙΝ' Ἀεὶ Τάκεις. τίς ἐστὶν ἡ οἰμωγή, ἣν οὕτως ἀκόρεστος αἰεὶ τήκουσα σαυτήν, οἰμώξεις τὸν πάλαι ἀλόντα ἀπάταις Ἀγαμέμνονα, ἐξ ἐνεργείας τῆς δολερᾶς, τῆς ἀσεβεστάτης μητρὸς ἑκδοτον, γενόμενον δηλονότι, χειρὶ κακῇ, ἥγουν κακοποιῶ καὶ Φονικῇ. ἈΚΟΡΕΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀκρέστως. Ὡς ὁ Τάδε. ὡς ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπώλετο δηλονότι, οὕτως εἶθε ἀπόλοιτο ὁ τάδε παρασχών. ΘΕΜΙΣ. τὸ ἐννοπὸν ὅσιον δέ, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφοτέρω ἐπὶ θεοῦ τὸ δίκαιον ἐπὶ ἀνθρώπων.]

[121. ΤΙΝ' Ἀεὶ Τάκεις. δεῖον οὕτω λέγειν, τίν' ἀκόρεστον οἰμωγὴν ἔχεις, τήκεις εἶπεν, εἰκότως. τὸ γὰρ θρηνεῖν αἰεὶ καὶ λυπεῖσθαι, τῆξιν κατὰ μικρὸν καὶ δαπάνην τοῦ σώματος ἐργάζεται. ἐπεὶ καὶ τὸ τῆς λύπης ὄνομα οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἡ τοῦ πίου καὶ τοῦ λιπαροῦ λύσις. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὸ διὰ εἰς τὸ ἈΓΑΜΕΜΝΟΝΑ, ὥσπερ ἅπαντες, σχεδὸν εἶπεν, ὑπ' ἀγνοίας γράφουσιν. ἀλλ' οὕτω λέγε· τίνα ἀκόρεστον οἰμωγὴν τήκεις; εἶτα ἐρμηνεύων τὴν οἰμωγὴν ἥτις ἐστί, φησί, τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν πάλαι κρατηθέντα ἐν ἀπάταις, καὶ τῆς δολερᾶς καὶ ἀθεωτάτης σῆς μητρὸς πρόδοτον καὶ προδομένον κακῇ καὶ Φονικῇ χειρὶ. ὁμοιον δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις λέγει (290.)

γείτονες δὲ καρδίας μέμνηται

ζωπυροῦσι τάρβεις
τὸν ἀμφιτειχῇ λεών.

καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα διὰ εἰς τὸ ΤΟ'Ν 'ΑΜΦΙ-
ΤΕΙΧΗ' τιθέασιν. εὐρήσεις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλ-
λοις πᾶσι τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἐξετάζων. Τ.]

122. ΤΑ'ΚΕΙΣ 'ΩΔ' 'ΑΕΙ'. ἢ τό, τάκεις,
ἀντὶ τοῦ, τήκεις καὶ διαμάζεις, ἢ καταχρηστικῶς ἀντὶ
τοῦ ἔχεις. τὸ πρῶτον οὕτως· τίνα οἰμωγὴν ἀκόρεστον
αἰεὶ ἔχουσα οὕτω σεαυτὴν τήκεις καὶ διαμάζεις καὶ φθεί-
ρεις. θρηνοῦσα τὸν σὸν πατέρα 'Αγαμέμνονα πάλαι
ἀλόντα ἀπάταις ὑπὸ τῆς δολίης καὶ ἀθεωτάτης μητρός.
τὸ δὲ δεύτερον οὕτως· τίνα οἰμωγὴν τήκεις, ἥτοι ἔχεις
αἰεὶ ὥδε ἀκορέστως, καὶ τὰ ἐξῆς.

[ΜΕΤΡ. 127. 'Ω ΓΕΝΕ'ΘΛΑ ΓΕΝΝ.
Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ
μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Νή-
πιος ἔστις. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο κατὰ σχέσιν, κώ-
λων δὲ θ, ὦν τὸ α, ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές·
τὰ δὲ ἐξῆς δ, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα·
(εἰ δὲ βούλει, δακτυλικά τετράμετρα) τὸ ε,
ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (εἰ δὲ βούλει, δακτυ-
λικόν) τὸ ζ, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον
εἰς δισύλλαβον· τὸ η, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ
θ, ἰαμβικὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως
παράγραφος μόνη. Τ.]

127. 'Ω ΓΕΝΕ'ΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐ-
γενῶν Μυκηναίων. 'ΗΚΕΤ' 'ΕΜΩ'Ν ΚΑΜΑ-

ΤΩΝ[†]). οἶδα, φησὶν, ἃ πρῶττω, καὶ οὐ λαν-
θάνει με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι
εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτη τῷ προκειμένῳ, ἮΚΕΤ'
ΕΜΩΝ ΚΑΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ.
ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ἘΑΤΕ Μ' ὦΔΕ. τοι-
οῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγο-
ρούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθαι θρηνεῖν.
ἈΛΥΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ
τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ διαχύσεως. Ομη-
ρος (Οδ. Σ. 332.)

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἰρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

[130. ΦΥΓΓΑΪΝΕΙ, ἡγουν διαφεύγει, λαν-
θάνει. ἀπὸ τοῦ Φεύγω γίνεται Φευγάνω· καὶ
ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, εἶτα, διὰ
τὸ ἐπαγόμενον γ, τροπῇ τούτου εἰς γ, Φυγγάνω.
οὕτω γίνεται καὶ τὸ τυγχάνω, ἀπὸ τοῦ τεύχω
ἀχρήστου· καὶ τὸ ἀνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἡδω· καὶ τὸ
πυθάνομαι ἀπὸ τοῦ πεύθομαι· καὶ τὸ ἐρυγγάνω
ἀπὸ τοῦ ἐρεύγομαι, καὶ ἕτερα.

ΠΡΟΛΙΠΕΪΝ. καταλιπεῖν.

131. ΣΤΟΝΑΧΕΪΝ. στενάχω καὶ στο-
ναχῶ, τὸ αὐτό. εἰπὶ δὲ καὶ ἀμφότερα ποιητικῶς.
ΦΙΛΟΤΗΤΟΣ. φιλοφροσύνης. ἈΜΕΙΒΟ-

†) ΟΙΔΑ ΤΕ Brunck.

ΜΕΝΑΙ, ἀποδιδούσαι. ὩΔ' ἈΛΥ΄ΕΙΝ. οὕτως ὑπ' ἀμνηχανίας ἀγανακτεῖν.

134. ἸΚΝΟΥΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ· ἀφικνουῖμαι δέ, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι καὶ φθάνω.]

[132. καλῶς εἶπε τὸ ἈΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ. Φίλη γὰρ καὶ αὐτὴ ἦν τούτων· τῶν φίλων δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ἡ ἀμοιβή. Τ.]

129. Ο'ΤΤΙ ΜΕ ΦΤΓΓΑ'ΝΕΙ. οὐδαμῶς ἐκφεύγει ἐμὲ τὸ εἰδέναι ταῦτα. ἀλλ' ἐγὼ οὐ θέλω προλιπεῖν τὸν ἐμὸν πατέρα, τὸν ἄθλιον. τὸ δὲ φυγγάνω γίνεται ἀπὸ τοῦ φεύγω κατὰ παραγωγὴν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θίγω, τὸ ψαύω, τὸ θιγγάνω.

[ΜΕΤΡ. 135. ἈΛΛ' Ο'ΥΤΟΙ ΤΟ'Ν Γ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, Ὡ παῖ παῖ. ἐστὶ δὲ κώλων η, ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνη. ἐπὶ τῷ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται σημεῖα, ἀλλὰ μόνη παράγραφος. Τ.]

135. ἈΛΛ' Ο'ΥΤΤΙ ΤΟ'Ν Γ' ἘΞ ΑἶΔΑ. Ομηρος· (Ιλ. Ω. 524.)

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟ'ΙΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἀπαντὰς ἐφικέσθαι δεῖ. Ο'ΥΤΤΕ ΓΟ'ΟΙΣ Ο'ΥΤΤΕ ΛΙΤΑΓΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεούς. καὶ Αἰσχύλος· (Νιόβη.)

μόνος Θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἔρᾳ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ἘΦ-
ΓΗΙ. ἐπιθυμῆς. τί μοι, Φησί, τούτων γλίχῃ,
ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνους καὶ
πένθη;

[135. ἀλλ' οὐκ ἀναστήσεις τὸν σὸν πατέρα
ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Αἰδοῦ τοῦ παγκοίνου, ἡγουν τοῦ
πᾶσι κοινοῦ, οὔτε διὰ γόων, οὔτε διὰ παρακλήσεων.
ἌΜΗΧΑΝΟΝ. ἡγουν ἀνίκητον, ἀθεράπευτον,
πρὸς ὃ οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. ἈΝΑΪΤΣΙΣ.
ἐπαινόθωσις. τῇ ἀναλύσει ἐναντία ἢ σύνθεσις.]

[137. μὴ γράφε Ο΄ΥΤΕ ΛΙΤΑΪΣ, ἀλ-
λὰ Ο΄Υ ΛΙΤΑΪΣ. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον
ὀρθῶς πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. οὐδὲν δὲ καινόν, εἰ
καὶ τὸ ΤΕ λείπει. εὔρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

140. ἈΝΑΪΤΣΙΣ, ἦτοι ἀναπόδοσις, καὶ
εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπαινόδος. καλὰ γὰρ ἦν ἐξ ἀρχῆς,
εἴτα κακὰ γέγονεν. εἰ δὲ τὰ κακὰ ἀναλύουσι,
πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἦτοι τὰ καλὰ, ἀναλύουσι. Τ.]

135. ἈΛΛ' Ο΄ΥΤΤΟΙ ΤΟΝΔ' ΕΞ ΑΪΔΑ.
ἀλλ' οὐδαμῶς ἀναστήσεις τοῦτον τὸν σὸν πατέρα, ἡγουν
ἀναβιώναι ποιήσεις, ἐκ τῆς παγκοίνου λίμνης τοῦ Ἀι-
δοῦ, ἡγουν τῆς πάντας δεχομένης· λίμνην δὲ ἢ τὴν λε-
γομένην Ἀχερουσίαν καλεῖ, ἢ αὐτὸν τὸν Αἰδὸν κατα-
χρηστικῶς.

138. ἌΛΛ' ἈΠΟ' ΤΩΝ ΜΕΤΡΙΩΝ. ἐκ
τούτου δῆλον ὁ Χορὸς ποιεῖ, ὅτι οὐ καθόλου ἀπείργει
τὴν Ἠλέκτραν μὴ θρηνεῖν Ἀγαμέμνονα· ἐν τῶν μετρίων
Φησὶ θρήνων, οὓς σε δεῖ ποιεῖν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς δη-
λονότι, ἐπὶ ἀμήχανον ἄλγος αἰὲ προερχομένη καὶ θρη-
νοῦσα, ἀπόλλυσαι.

[ΜΕΤΡ. 142. ΝΗΨΙΟΣ ὍΣΤΙΣ. Σύ-
στημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν στρο-
φὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, ὦ γενέθλα. ἔστι
δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῳ, θ. εἰ δὲ τὸ πρῶτον κώ-
λον ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐξ ἄλλων ποδῶν σύγκειται, τοῦ-
το δὲ ἐξ ἑτέρων, οὐδὲν θαυμαστόν· τοῦ γὰρ αὐ-
τοῦ εἰς μέτρον καὶ οὗτοι καθεῖνοι. ἐπὶ τῷ τέλει
μόνη παράγραφος. Τ.]

[142. ΝΗΨΙΟΣ, ὁ ἐν βρεφικῇ ὥν ἡλικία,
καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀνένητος, μωρός.

ΟΪΚΤΡΩΣ ΟΪΧΟΜΕΝΩΝ. ἐλεεινῶς
ἐφθαρμένων.]

144. ἌΛΛ' ΕΜΕ' Γ' ἈΣΤΟΝΟΕΣΣ'
ἈΡΑΡΕΝ. Ἀττικῶς τὸ ἀράρε με, ἀντὶ τοῦ,
ἤρεσέ μου ταῖς Φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· (Βατρ.
103.) σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ἈΡΑΡΕΝ ἀν-
τὶ τοῦ, σύμφωνα πρᾶσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ αἰηδὼν
ἐνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. οἷον συνήρμοσταί μου
ταῖς Φρεσίν"), τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν αἰὲ τὸν

u) φρεσὶ Brunck.

Ιτυν στενάζουσιν. ΑΤΤΖΟΜΕΝΑ. εκπλητ-
τομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη^{*)}. ΔΙΟΣ
ἌΓΓΕΛΟΣ. ὅτι δὲ^{γ)} τὸ ἔαρ σημαίνει. Ομη-
ρος· (Οδ. Τ. 518.)

ὥς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρῆς ἀηδῶν
καλὸν αἰείδησιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. ἢ ὅτι τὰ ἐαυτῆς ἀγ-
γέλλει κακά, καὶ τὴν παραθρυλλουμένην^{z)} ἀγ-
γελίαν, καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον
τέρας, καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ^{a)} γιγνόμενον εἰς τερα-
στείαν^{b)} τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἡρος ἄγγε-
λος ἡμερόφωνος ἀηδῶν. ΣΕ' Δ' ἜΓΩΓΕ ΝΕ-
ΜΩ ΘΕΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν με-
ρίζω σέ. ἘΝ ΤΑΨΩ, ΠΕΤΡΑΨΩ. τουτέ-
στιν ἀπολιθωθεῖσα. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Ω. 615.)

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς.

[146. Ἄ ἸΤΥΝ. οὕτως ἦν ῥαδίον λέγε-
σθαι, Ἄλλ' ἐμὲ ἤρεσε κατὰ τὰς φρένας ἢ περὶ
τὸ στενάζειν ἀσχολουμένη ἢ τοῦ Διὸς ἄγγελος
ὄρνις, ἥτις ταραττομένη αἰεὶ ὀλοφύρεται Ιτυν Ιτυν·

x) ὀδυρομένη Brunck.

y) ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι — Brunck.

z) περιθρυλλ. Brunck.

a) αὐτῆς Brunck.

b) τερατεία Brunck.

νυνὶ δὲ συνυπάγει τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ
ἄρθρῳ, Ἦτις ὅρνις Διὸς ἀγγελος ἀτυζομένη αἰεὶ
ὀλοφύρεται Ἰτυν Ἰτυν. ΝΕΨΩ ΘΕΟΨΝ. θεόν
σε ἔχω, καθότι δακρύεις ἐν τάφῳ πετράῳ. τὸ
δὲ ΑἶΨ ΑἶΨ καθ' ἑαυτὴν λέγει.]

[146. ΔΙΟΨ ΨΑΓΓΕΛΟΨ. ἡγουν ἡ ἀν-
δών, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ
Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἡ μαρτυρεῖν αὐτὸν Φιλάν-
θρῳπον. ἡ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἐρμηνεύει
ἡ διὰ τὸ ἐν ἔαρὶ κατάρχεσθαι τῆς ὥδης, ὅτε τὰ
Διάσια ἐγένετο, ἡτις ἐστὶν ἐορτὴ τοῦ Διός. τὸ δὲ
ΨΑΡΑΡΕ καὶ ἡρμόσθη πρὸς δοτικὴν συντασσόμε-
νον, οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα πρὸς τὸ ΨΕ
ἀλλὰ δεῖ λαμβάνειν ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν
ὥσπερ γὰρ φαμὲν τὸ (Ἰλ. κ'. 43.) χρεῶ βουλῇ
ἐμὲ καὶ σέ, θεόν γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ καὶ σοί, εἰς ἔξω-
θεν λαμβάνομεν.) οὕτω καὶ τοῦτο. ἐστὶ δὲ καθ' ὅ-
λον καὶ μέρος. μέρος γὰρ τὸ ΦΡΕΨΑΣ τοῦ
ΨΕ. Φασὶ δὲ καὶ τινες τὸ ΨΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ
ἀρέσκει, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποθ' εὐρόντες ταύτην τι-
σημασίαν· οὐς ἑατέον.

147. Αἰαθίου Σχολαστικοῦ ἐπίγραμμα
ἰάμβων εἰς Νιόβην.

ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν·
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον·
ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρὸς ἐστὶ καὶ τάφος.

148. τὸ ΑΙΓ ΑΙΓ οὐκ ἔστι πρὸς τὴν Νιόβην, ἀλλὰ διὰ μέσου ἡ Ηλέκτρα τίθησιν· εἰ δὲ γράψαις ΑΙΓΕΙΓ, διὰ τὴν Νιόβην εἶποις. Τ.]

144. ἈΛΛ' ἘΜΕ' Γ' Ἀ ΣΤΟΝΟ'ΕΣΣΑ.
ἀλλ' ἐμὲ ἤρμωσε κατὰ τὰς Φρένας ἡ ὄρνις, ἡ ἀηδὼν, ἡ ἄγγελος τοῦ Διός, ἡ τοι σημαίνουσα τὸ ἔαρ, ὅπερ ἐστὶ τοῦ Διός, ἡ ἠχητική, ἡ ἀτιζομένη, ἥτις αἰεὶ θρηνεῖ τὸν Ἴτυν. Ἡ δὲ ἱστορία· τὴν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα εἶναι ἀδελφάς, Πανδίωνος θυγατέρας, Ἴτυν δὲ υἱὸν τῆς ἀηδό-
νος· καλεῖσθαι δὲ τὴν μὲν ἀηδόνα Πρόκνην, τὴν δὲ χελιδόνα Φιλομήλαν. εὐηδοῦς δὲ οὔσης τῆς Φιλομήλας, εἰς ἔρωτα αὐτῆς τὸν Τειρέα ἐλθεῖν. ὁ δὲ Πανδίων ἦν δυνατός. λάθρα οὖν εἰσελθόντος τοῦ Τειρέως καὶ βιάσα-
μένου αὐτήν. ὁ Ἴτυς τοῦτο ἰδὼν, ἠπέλει εἰπεῖν τῷ πα-
τρὶ αὐτῶν. Πανδίονι, πᾶσις ἤδη ὢν. Φοβηθεὶς δὲ ὁ Τει-
ρεὺς, τοῦτον ἀπέκτεινε, τῆς δὲ Φιλομήλας τὴν γλῶτταν ἀπέτεμνε· ὁ δὲ Ζεὺς τὴν ἀνοσιουργίαν ἰδὼν, μετέβαλεν αὐτάς εἰς ὄρνεις. καὶ ἡ μὲν Πρόκνη πενθεῖ τὸν Ἴτυν, ὡς φονευθέντα· ἡ δὲ Φιλομήλα, οἶονεὶ ὁ Τειρεὺς ἐποίη-
σεν ταῦτα. ὁ δὲ Πανδίων καὶ αὐτὸς εἰς ὄρνιν μεταβλη-
θεὶς, ζητεῖ τιμωρῆσαι τὸν Τειρέα, λέγων ποῦ ἐστὶν ὁ αὐτὸς Τειρεὺς.

[ΜΕΤΡ. 150. Ο'Υ ΤΟΙ ΣΟΙ'. Η στρο-
φή αὕτη μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ ἔχου-
σα· καὶ ἔστι κώλων ζ. τὸ α σπονδειακὸν ἐφθη-
μιμερές, ἥτοι δακτυλικὸν ἐκ σπονδείων· τὸ β, ἱαμ-
βικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον
πόδα χορεῖον· τὸ γ, ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς βά-
σεως ἐκ χορείου ἀρχομένης, καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυ-
φαλλικοῦ· τὸ δ, ὅμοιον, τῆς ἱαμβικῆς βάσεως ἐκ
δακτύλου ἀρχομένης ἐν τούτῳ· τὸ ε, δακτυλικὸν

πενθήμερες· τὸ ε, ἰαμβικὸν ἐφθήμερες, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ, ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. ὍΛΒΙΟΣ ὈΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές μονότροφον, κώλων ιγ. ὦν τὸ α, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ β, ὅμοιον· τὸ γ, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ δ, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ ε, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ς, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν· τὸ ζ, ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ η, τὸ θ καὶ ι καὶ ια, ὅμοια τῷ τρίτῳ· τὸ ιβ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον. τὸ ιγ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

152. ΠΕΡΙΣΣΑ΄. πρὸς τὸ ἄχος περισσῇ, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. περισσῶς, Φησὶν, ὁδύρη παρὰ τούτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετρίωτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι. Οἶ' Α ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ. ἢ Ομήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι (Ιλ. Ι. 144.) τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἢ ὡς ὁ τὰ Κύπρια τέσσαράς Φησι. ΚΡΥΠΤΑ΄ Τ' ἈΧΕ΄ΩΝ. ἢ μετοχή ἐστὶ τὸ ἈΧΕ΄ΩΝ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. ἢ ὁ ἐν ἧβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. ΒΗ΄ΜΑΤΙ. ἀντὶ τοῦ ὁδῶ, πομπῇ.

[154. τὸ Οἶ'Α τινὲς ἀντὶ τοῦ καθὰ λέγουσι, λαμβάνοντες ἔξωθεν τό, διὰ τί οὐ ζώεις καὶ σύ, καθὰ ζῇ ἡ Χρυσόθεμις, καὶ Ιφιάνασσα; οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀμαθέστερον; ἔχει δὲ οὕτως. εἰπὼν γὰρ ὁ Χορὸς ἄνω, πρὸς ὅπερ ἄχος εἶ καὶ ὑπάρχεις περισσὴ καὶ περισσοτέρως προσκειμένη τῶν ἔνδον· τουτέστι, πλεον τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτὴ ἀθυμεῖς· τοῦτο εἰπὼν, ἐπειδὴ ἀόριστον ἦν τὸ ΤΩ'Ν ἘΝΔΟΝ, (πολλοὶ γὰρ ἐντός, οἷς εὐκ ἔμελε λύπης.) ἐρμηνεύων τοῦτο διὰ τὸ Οἶ'Σ ὍΜΟ'ΘΕΝ Εἶ' ΚΑΙ' ΓΟΝΑΙ' ΞΥ'ΝΑΙΜΟΣ, ἡγουν οἷς ἀδελφὴ τυγχάνεις, ἐπάγει τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπαρίθμησιν. δεόν δὲ εἰπεῖν, ὧν ἀδελφὴ ἐστὶν ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ιφιάνασσα, καὶ Ορέστης, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΧΡΥΣΟ'ΘΕΜΙΣ ἐπήγαγε λέγων, οἷα ζώει ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ιφιάνασσα, καὶ ὁ ἌΧΕ'ΩΝ καὶ λυπούμενος ἐν κρυπτῇ ἥβῃ, ἡγουν ὁ Λάδρα ἀναστρεφόμενος παρὰ τῷ Στροφίῳ, καὶ διὰ τὸν πατέρα λυπούμενος, ὁ Ορέστης. ἰστέον δέ, ὅτι Εὐριπίδης καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ Ιφιγένειαν καὶ Ιφιάνασσαν τὴν αὐτὴν φάσι, καὶ Σοφοκλῆς οὕτοσί. ἀποροῦσι δὲ πῶς Ιφιανάσσης τῆς Ιφιγενείας ἐν Ὑπερβορέοις οὔσης νῦν μνημονεύει, καὶ φάμεν ὅτι ὥσπερ τὸν Ορέστην ἀπόντα λέγει, οὕτω καὶ ταύτην. ἀπαρίθμησιν γὰρ μόνην ποιῆται, εἰ καὶ ΤΩ'Ν ἘΝΔΟΝ παρακεκινδυνευμένως εἶρηκεν. οὐδεὶς γὰρ ἔνδον, ἀλλ' εἰ ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ηλέκτρα. μαρτύριον δὲ τοῦ Οἶ'Α, ἄλλα τε μυρία, καὶ τὸ

παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις. (19.) ἀπαριθμούμε-
νος γὰρ ἐκεῖ τοὺς Ξέρξου στρατηγούς φησιν·

οἱ δ' ἐπὶ ναῶν πεζοὶ τε βάδην·

πολέμου στῖφος παρέχοντες·

οἷος Ἀμίστρης, ἡδ' Ἀρταφρένης,

καὶ Μεγαβάξης — καὶ τὸ ἐξῆς. Τ.]

150. ΟὔΤ ΤΙ ΣΟΙ ΜΟΥΝΑΙ. ὦ τέκνον!
οὐδαμῶς ἐφάνη καὶ ἐπῆλθέ σοί μόνη ἀπὸ τῶν βροτῶν
ἄχος πρὸς ὃ σὺ ὑπάρχεις περισσὴ ἀπὸ τῶν ἐντὸς ὄν-
των, οἷς ὑπάρχεις ὁμοῦ, ἡγουν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος·
ἐπεὶ καὶ ἡ Χρυσόθεμις ζῇ, σὴ ἀδελφὴ οὖσα, καὶ ἡ
Ἰφιάνασσα ὁμοίως. ἔστι δὲ αὕτη, ἣν Εὐριπίδης ἔφη
Ἰφигένειαν. οὐ δεῖ σέ οὖν, φησί, περισσοτέρως ἄχθε-
σθαι τούτων, ἐπεὶ κοινὸν τὸ πάθος ὑμῖν.

[157. ὈΛΒΙΟΣ ὈΝ. συνυπάγει τὸν
λόγον ἐνταῦθα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. ὀφείλων
γὰρ λέγειν, Ολβιος Ορέστης, ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέ-
ζεται τῶν Μυκηναίων, ὃ δὲ λέγει, Ολβιος ὄντινα
Ορέστην ἡ κλεινὴ γῆ τῶν Μυκηναίων δέζεταιί ποτε
εὐπατρίδην, ἀντὶ τοῦ περιφανῆ μολόντα εἰς τήνδε
τὴν γῆν εὐφρονι βήματι, ἀντὶ τοῦ πομπῇ ἡδεῖα,
τοῦ Δίος.]

161. ἈΚΑΜΑΤΟΥΣ. ἀκαμάτως καὶ
ἀδιαλείπτως. λέγοι δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει. ἢ
οὐ κεκμηκότως.

163. ΟἶΧΝΩ. περιέρχομαι. ΜΥΔΑ-
ΛΕ΄Α. διάβροχος τοῖς δάκρυσιν. ἈΝΗ΄ΝΤ.

ΤΟΝ. ἀτελείωτον. ὦΝ Τ' ἘΠΑΘΕΝ, ὦΝ
Τ' ἘΔΑΉ. ὦν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν.
διέσωσε γὰρ αὐτόν. ὦν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς
ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἴγισθον.

[161. ἈΚΑΪΜΑΤΑ. ἀκαμάτως, ἀνενδό-
τως. ἈΝΥΨΕΥΤΟΣ, ἄγαμος. ΟἶΧΝΩ.
ἀναστρέφομαι, περιέρχομαι. οἶχῶ γέγονεν ἀπὸ
τοῦ οἶχομαι παρενθέσει τοῦ ν· μετέπεσε δὲ εἰς
τὴν τῶν περισπωμένων συζυγίαν, ὥς περ καὶ τὸ
ἀφικνοῦμαι, γεγόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκομαι παρενθέσει
τοῦ ν. ἀπὸ δὲ τοῦ οἶχῶ καὶ ἵχνος διὰ τοῦ ι.

165. ὦΝ Τ' ἘΠΑΘ', ὦΝ Τ' ἘΔΑΉ.
καὶ ὦν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ, καλῶν, καὶ ὦν
ἔμαθε. τί γὰρ εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ
ἀπάτην ἔχον, τουτέστι ψευδές; ΠΟΘΕΙ. ὁ
Ορέστης, φανῆναι ἀπὸ κοινοῦ.]

[166. οὐχ ἡ ἀγγελία ἠπατᾶτο, ἀλλ' ἀπὸ
ταύτης Ηλέκτρα. διὰ τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν
τὸ ἈΠΑΤΩΜΕΝΟΝ λέγει; καὶ Φαμεν, ὅτι
ἀπὸ τοῦ πάσχοντος τὸ ποιοῦν. ἡ ἀγγελία μὲν
γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν. ἄλ-
λως τε δεόν ἀπατωμένη ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ
ΤΙ εἴρηκεν. ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγ-
γελία, ἀπατωμένη ὥς περ ἐστί, πάσχουσα τὴν
ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ
ψευδῶς μηνύεσθαι. Τ.]

166. ἌΡΧΕΤ' *) ἈΓΓΕΛΙΑΣ ἈΠΑΤΩ-
ΜΕΝΟΝ. ὥφειλεν ἐνεργητικῶς εἰπεῖν, ἀπατῶν. ποι-
ον εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπατῶμενον, ἢ τοι
ἀπάτης γέμον. πᾶσα γὰρ ἀγγελία ἢ περὶ τοῦ Ὀρέ-
στου ἐρχομένη μοι ἀπάτης ἐστὶ βεστή.

[ΜΕΤΡ. 169. ΘΑΨΕΙ ΜΟΙ. Καὶ αὕ-
τη ἡ στροφὴ μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ
ἔχουσα· καὶ ἐστὶ κῶλων ια. τὸ πρῶτον, ἀναπαι-
στικὸν ἐφθημιμερές· τὸ β, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος
δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ καὶ τὸ δ, ἰωνικὰ τρί-
μετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ ἰω-
νικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφι-
βράχεος· τὸ ε, ἀναπαιστικὸν ἢ δακτυλικὸν πεν-
θημιμερές· τὸ ς, ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές· τὸ
ζ, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ η, ἰωνικὸν
δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ
ἰωνικοῦ, ἢ ἐπιτρίτου καταληκτικοῦ· τὸ θ, τρο-
χαϊκὸν ἐφθημιμερές εὐριπίδειον· τὸ ι, δακτυλικὸν
τετράμετρον· τὸ ια, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον, ἔχον τὸν δεύτερον πόδα προκελευ-
σματικόν, ἥτοι τετράβραχυν. ἐπὶ τῷ τέλει πα-
ράγραφος μόνη. Τ.]

172. Ωΐ ΤΟ'Ν ὙΠΕΡΑΛΓΗ' ΧΟ'ΛΟΝ.
ὦ τινι, τῷ Διί, τὸν ὑπεραλγοῦντα, τὸν ἄγαν
ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέ-

*) Ἄρχετ'. Sic in Cod. v. Varietat. Lætionis ad h. v. Pur-
gold.

μουσαι, μὴ ὑπερβολῇ χρῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δει-
νοῖς, μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν. ἀλλὰ μέμνησο μὲν
αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε. ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον
ἔχθαιρε, μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἔχθρας. ΧΡΟ-
ΝΟΣ ΓΑΡ ΕΥΜΑΡΗΣ. ὁ γὰρ χρόνος εὐμα-
ρῶς παρέρχεται. ἐνίοτε δὲ οὐ^{ε)} μετ' ὀλίγον ἀνυο-
μένου τοῦ χρόνου, ἥξει Ορέστης. ἢ εὐχερῆς ἐστὶν
ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. ΚΡΙ-
ΣΑΝ. Φωκικὴν. Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος.
ΒΟΥΝΟΜΟΝ. βοῶν θρεπτικὴν. ἈΠΕΡΙ-
ΤΡΟΠΟΣ. ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος. ἐνθεν
καὶ τὸ (Ιλ. Β. 295.) περιτροπέων ἐνιαυτός. ἀπὸ
κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ορέστης
ἀπερίτροπος, ὅς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ
κάτω θεός. ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ορέστου τιμωρηθή-
σονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν
τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνηρημένου προσδόκα. τινὲς
δὲ τὸ ἀπερίτροπος, ἐπὶ μὲν Ορέστου, ἀνεπέλευ-
στος· ἐπὶ δὲ τοῦ ^{δ)} Πλούτωνος, ἀνεπίστροφος τοῦ
τοὺς ἐχθρούς μετελθεῖν. πολλάκις γὰρ τὸ κα-
τὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. καὶ
Ομηρος· (Ιλ. Λ. 328.)

ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω.

τὸ ἐλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστὶν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ
δίφρου, ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀν-

e) δ' οὖν Brunck.

d) τοῦ omittit Brunck.

τὶ τοῦ ἐφόνευσαν. Οὕτω ὁ ΠΑΡΑ ΤΟΝ
 ἈΧΕΨΟΝΤΑ. οὔτε ὁ Αἰδῆς ἀνεπίστροφος (ἀπὸ
 κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος) τοῦ τοὺς ἐχθροὺς
 μετελθεῖν· ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφὴν, καὶ ἐπιμέλειαν
 ποιῆται.

[171. ΚΡΑΤΥΝΕΙ. κρατεῖ, ἄρχει. Εὔ-
 ΜΑΡΗΣ. εὐμαρείας πάροχος, ἡγουν εὐ-
 κολίας.

176. Κρίσσα, πόλις τῆς Φωκίδος. τὴν
 ἀκτὴν τὴν Κρίσσαν, ἐντὶ κτητικοῦ, τουτέστι τῆς
 Κρίσσης.

179. ΠΑΡΑ ΤΟΝ. κατὰ τόν. καὶ ἐν τῷ
 περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ
 προθέσεως.]

[175. διὰ τὸ ῥαδίως φέρειν τὸν χρόνον, νῦν
 μὲν ταῦτα, νῦν δ' ἐκεῖνα, εὐμαρῇ θεὸν ἐκάλεσε.
 λέγει δὲ τοῦτο, ἵν' αὐτὴν παραμυθήσεται, ὥς
 ἔλθῃ ποτὲ Ορέστης, καὶ παρὰ τῶν σῶν ἐχθρῶν
 λήψεται δίκην. Τ.]

176. Ὁ ΤΑΝ ΚΡΙΣΣΑΝ. Κρίσσα πόλις τῆς
 Φωκίδος. Κρισσαία δὲ ἡ χώρα καὶ ἡ ἀκτὴ· καὶ Κρισ-
 σαῖος κόλπος ὁ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης.

179. ἈΧΕΨΟΝΤΑ. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν Ἀι-
 δου, ὃν καὶ Πυριφλεγέθοντά φασι. καὶ Ἀχερουσία λί-

μνη ἐν αὐτῷ. Αἰδου δὲ καὶ Ἀχέροντος, καὶ Ἀχερου-
σίας ὁ Πλούτων ἦρχε μετὰ Περσεφόνης.

[ΜΕΤΡ. 180. ἈΛΛ' ἙΜΕ' ΜΕ'Ν.
Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς μονόστροφον, κώλων
ι. τὸ πρῶτον, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν,
ἐκ παίωνος πρώτου καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ·
τὸ δεύτερον, ὅμοιον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ Βακ-
χείου· τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατά-
ληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ τέταρτον,
τροχαϊκὸν μονόμετρον· τὸ ε, τὸ ς, τὸ ζ καὶ τὸ η,
δακτυλικὰ τετράμετρα· τὸ θ, ἀντισπαστικὸν
ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ ι, ἰαμβικὸν δι-
μετρον ὑπερκατάληκτου. ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γρά-
φος μόνη. Τ.]

180. ἈΛΛ' ἙΜΕ' ΜΕ'Ν Ὁ ΠΟΛΥΨ.
οἶον, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς, καὶ ὁ
πλείων με, Φησί, βίος ἀπολέλοιπε, μηδέποτε ἐν
ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην, ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν
ὑπὲρ ἐκδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται. ἌΣ ΦΙ-
ΛΟΣ ΟΥ' ΤΙΣ ἈΝΗΡ. ἦτοι ἥς φίλος οὐδεὶς
προίσταται· ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν αἰτυχήμασιν
εὐλαβούμενοι, ἢ ἐκείνο.

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι.

ἙΠΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ μέτοικος. ἈΝΑΞΙΑ.
ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος. ΟΙΚΟΝΟ-
ΜΩ. ἀντὶ τοῦ διατᾶμαι τοὺς πατρῶος οἶκους.

ΩΔΕ ΜΕΝ ΑΕΙΚΕΙ. δεικτικῶς τὸ ΩΔΕ.
ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ λεληθότως ἐμφανὸν τὸ
σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

[184. ΕΠΟΙΚΟΣ. ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ
οὔσα, ξένη. ΑΝΑΞΙΑ. μηδεμιάς φροντίδος
ἀξία.

186. ΑΕΙΚΕΙ. αἰσχεῶ, ἀπρεπεί· παρὰ
τὸ μὴ εἰκέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν.]

[181. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ. δέον ἀνέλπι-
στον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΜΕ, πρὸς τὸ ΒΙΟΤΟΣ
ἐπήνεγκεν. Τ.]

184. ΑΛΛ' ΑΠΕΡΕΙ. ἀπερεῖ, καθ' ἀπερεῖ,
οἶονεῖ, ὡσανεῖ, πάντα ταῦτα ὁμοιώσεώς εἰσιν ἐπιρρή-
ματα.

[ΜΕΤΡ. 188. ΟΙΚΤΡΑ. Ἡ στροφὴ αὐ-
τῇ κατὰ σχέσιν ἐστίν. (ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστρο-
φήν, καὶ ἐστὶ κώλων η) τὸ α, δακτυλικὸν ἢ ἀνα-
παιστικὸν ἐφθήμερες· τὸ β, ἀναπαιστικὸν δίμετρον
ἀκατάληκτον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ γ, ὅμοιον,
ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ, τὸ ε, τὸ
ς καὶ τὸ ζ, ὅμοια, ἀναπαιστικά δίμετρα· τὸ η,
τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται
ἰθυφαλλικόν· ἐξῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἔσω
γενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ ἔξω. Τ.]

188. ΟΙΚΤΡΑ ΜΕΝ ΝΟΣΤΟΙΣ Α'Υ-
ΔΑ'. ἡ ἀγγελία ἢ περὶ τοῦ νόσου τοῦ πατρὸς οἰκτρὰ

ἐγένετο, εὐθέως ἀναιρεθέντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ
 Α'ΥΔΑ'. οἰκτρά σοι οὖν γέγονεν ἡ Φωνή, ἡ ἀγ-
 γέλλουσα περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός· οἰκτρά δὲ
 καὶ περὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ. οἶον, οἰκτρά πέπονθας,
 καὶ ὅτε ἤκουσας παρῆναι Ἀγαμέμνονα, προσδοκῶ-
 σα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται· οἰκτρά δέ, ὅτι καὶ ἡ
 πρᾶξις γέγονε, καὶ ἀνῆρέθη. ἈΝΤΑΪΑ ΓΕΝΥ'-
 ΩΝ. ὅτε ἀνταΐαν ἐπλήγη ἀπὸ γενύων παγχάλ-
 κων, ὃ ἐστὶ πελέκεων. γένυς γὰρ εἶδος πελέ-
 κεος *). ΔΟ'ΛΟΣ ἦν ὁ ΦΡΑΣΑΣ. ἀντὶ
 τοῦ ὁ Φρασάμενος, ἐπινοησάμενος· ὁ δὲ ἀνελὼν,
 ἔρως. δι' ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνείλον Ἀγαμέμνο-
 να. δόλος ὁ Φρασάμενος τὴν ἐστίασιν, ἐν ᾗ ἀνῆ-
 ρέθη. ΠΡΟΦΥΤΕΥΣΑΝΤΕΣ. προσκεψάμε-
 νοι, προκατασκευάσαντες. ΜΟΡΦΑ'Ν. μορφήν,
 τύπον. τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἡ
 τὴν ὕψιν, ἣν εἰργάσατο τοῦ Φόνου. ἜΙΤ' Ο'ΥΝ
 ΘΕΟ'Σ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χορὸς τὸ μὲν πρᾶγ-
 μα λέγει· τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

[192. ἜΡΟΣ. μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. ὅτι
 δὲ καὶ μικρὸν γράφεται, δῆλον ἐκ τῆς αἰτιατικῆς.
 τὸν ἔρον γὰρ λέγομεν. καὶ Ὁμηρος (Ιλ. α'. 469.)
 ἐξ ἔρον ἔντο. ἜΙΤΕ ΒΡΟΤΩ'Ν, εἴτε τις ἀπὸ
 τῶν βροτῶν.]

[189. ἘΝ ΚΟΪΤΑΙΣ ΠΑΤΡΩ'ΑΙΣ,

a) πελέκειως Brunck.

ἤγουν εἰς αὐτὸν κατεκλίθη μετὰ τὸ λελοῦσθαι Ἀγαμέμνων, καὶ παρὰ Κλυταιμνήστρας ἀπόλωλεν, ἐνδυθεὶς χιτωνίσκον κεφαλῆς καὶ χειρῶν οὐκ ἔχοντα ἔξοδον, εἰ καὶ μὴ Σοφοκλῆς οὕτω λέγει.

190. τὸ ΣΟΙ' ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἀργόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πληγὴ πρότερον ἐτέρων ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τοῦτο τὸ ΣΟΙ' λέγει.

192. συλλογιστικῶς ἐνταῦθα τὸν ἔρωτά φησι τὸν Φόνον ἐργάσασθαι. ἔρως μὲν γὰρ δόλον ἀπέτεκεν· ὁ δὲ τὸν Φόνον ἐμηχανήσατο. αἶρ' οὖν οὐκ ἄλλος ἀντ' ἔρωτός ἐστιν, ὁ τὸν Φόνον ἐργασάμενος. πρότερον δὲ κειμένου τοῦ μέσου, ὕστερον τέθειται τὸ συμπέρασμα. ἴστέον δέ, ὅτι ἔρωτα τινὲς ἐνταῦθα τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας πρὸς Αἰγισθον ἐξέλαβον, καὶ δόλον, δι' οὗ αὐτὴ ἐμηχανήσατο τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον. πρὶν γὰρ τοῦτον ἐκ Τροίας ἐλθεῖν, τὸ τοῦ Φόνου δρᾶμα συνεσκευάσθη. Τ.]

138. Ο'ΙΚΤΡΑ' ΜΕ'Ν ΝΟ'ΣΤΟΙΣ Α'ΥΔΑ'. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα οἶονεῖ ἀποτείνεται ὁ Χορός· ὦ Ἀγάμεμνον! ἐλεεινὴ μὲν ἦν ἡ Φωνὴ ἐκείνη, ἥτοι ἡ ἀγγελία τῶν σῶν νόστων, ἥτοι τῆς σῆς ὑποστροφῆς. ἐλεεινὴ δὲ ἦν, ἡ βουλὴ ἐκείνη δηλονότι, ἡ τις ἐγένετο ἐν τῇ σοῦ πατρὸς κοίτῃ, ἣν οὖν ἐν τοῖς οἴκοις αὐτοῦ, ὅτε ὤρμήθη ἐναντία πληγὴ κατὰ τῶν σῶν σιαγόνων τῶν παγχάλικων, ἥ τοι τῶν ἰσχυροτάτων, ἥ τῶν λαμπρῶν, τῇ εὐγενείᾳ καὶ ἀξίᾳ, ἥ ἐκ τῶν γενύων, ἥτοι τῶν στο-

μάτων τοῦ πελένεως τῶν παγχάλικων, ἥτοι τῶν ἰσχυροτάτων· δόλος ἦν καὶ ἀπάτη ὁ Φράσας, ἥτοι ὁ συμβουλευσάς Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ Φονεῦσαι σε· καὶ ἔρως ἦν ὁ ἀποκτείνας σε.

[ΜΕΤΡ. 196. Ὡ ΠΑΣΑῖΝ ΚΕΪΝΑ.

Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην· ἔστι δὲ κῶλων ιβ. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τετράμετρον) τὸ β, ὅμοιον, ἐφθημιμερές· τὸ γ, ὅμοιον τῷ α· τὸ δ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ε, δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ς, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἱαμβον ἔχον τὸν α πόδα, ἐν δὲ τῷ β, συνίζησιν· τὸ ζ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ ἰωνικοῦ· τὸ η, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές εὐριπίδειον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορεῖον· τὸ θ, ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἱαμβικῆς βάσεως· τὸ ι, ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα δάκτυλον· τὸν δὲ β, χορεῖον· τὸ ια, ὅμοιον τῷ α, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ ιβ, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γράφος μόνη. Τ.]

196. Ὡ ΠΑΣΑῖΝ ΚΕΪΝΑ. ὦ ἡμέρα
ἐκείνη ἢ ^f) ἐλθοῦσα ἐμοὶ ἐχθίστη· ἢ μάλιστα με-

f) ἢ omittit Brunck.

μισημένη πασῶν ἡμερῶν. τὸ δὲ ΠΛΕΨΟΝ περισ-
σύν. Ω ΔΕΪΠΝΩΝ ἈΡΡΗΤΩΝ. τῶν ὑπὸ
Αἰγίσθου, Φησί, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέν-
των ἐπ' ὀλέθρῳ, αἳ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. ἘΚ-
ΠΑΓΛΑ ΠΑΨΗ. μεγάλα. ΔΙΔΥΜΑΙΨ
ΧΕΡΟΨ. τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου.
Αἱ τὸν ἑμὸν εἶλον βίον. πάν-
του περιπαθῶς. αἵτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι τὸν
Ἀγαμέμνονα, τὸν ἑμὸν βίον ἀνείλον, καὶ προέδωκαν
τοῖς ἐχθροῖς. ΠΟΪΝΙΜΑ. ποίνης ἄξια. ποι-
νὴ δὲ λέγεται ἐπὶ μόνῃ καταβολῇ χρημάτων.
Ομηρος, Ποινὴν οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος. καί,
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας.
Τοῦ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ ποι-
νὴν δεξαμένῳ *).

206. ΑΓΛΑΪΑΣ. ἡδονῆς, δόξης.

[200. ΤΟΥΤ' ἑμὸς. ὠφείλεν εἰπεῖν
πρὸς τὸ ἘΚΠΑΓΛ' ἈΧΘΗ, αἳ ὁ ἑμὸς εἶδε πα-
τῆρ. ὁ δὲ πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἀποδοῦς, λέγει,
οὓς θανάτους ἀπρεπεῖς εἶδεν ὁ ἑμὸς πατὴρ ἀπὸ
διδύμων χειρῶν.

g) Ομηρος. (Ιλ. Ι. 628.)

καὶ μὲν τίς κε κασιγνήτοιο φόνος
ποινὴν, ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος.
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας,
τοῦ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
ποινὴν δεξαμένον. Brunck.

201. ΑΙ΄ΚΕΙ΄Σ. ἀπρεπείς, αἰσχρούς.
ΔΙΔΥΜΑΙ΄Ν ΧΕΙΡΟΙ΄Ν. ἡ πληγὴ γὰρ τοῦ
πελέκεως δι' ἀμφοτέρων γίνεται τῶν χειρῶν ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον.

204. ΟΙ΄Σ ΘΕΟ΄Σ. ἀπὸ τῶν χειρῶν με-
ταβαίνει ἐπὶ τοὺς ἐργασαμένους ταῖς χερσί.

206. ΜΗΔΕ΄ΠΟΤ'. μηδὲ ἀπολαύσαντό
ποτε λαμπρότητος. ἈΝΥ΄ΣΑΝΤΕΣ, πληρώ-
σαντες, ἐργασάμενοι.]

[196. τὸ ΠΛΕ΄ΟΝ περισσόν. ἀρκεῖ γὰρ
τὸ ἘΧΘΙ΄ΣΤΑ πρὸς γενικὴν συντετάχθαι καὶ
τὸ μὲν ἘΧΘΙ΄ΣΤΑ πρὸς τὸ ΠΑΣΑ΄Ν ἐχέτω
τὴν δύναμιν, τὸ δὲ ΠΛΕ΄ΟΝ πρὸς τὸ ἘΧΘΙ΄-
ΣΤΑ. ἡ ἀμφοτέρα τὴν αὐτὴν ἐχέτω δύναμιν
πρὸς τὸ ΠΑΣΑ΄Ν· δεῖγμα γὰρ τοῦ ἐχθροῦς ὑπερ-
βολῆς, ὥσπερ ὅτε δύο ἢ τρεῖς ἀρνήσεις τίθεμεν
εἰς ἀρνήσιν μείζονα· πολλάκις δὲ καὶ λέξεις.

201. τὸ ἌΧΘΗ καὶ τὸ ΘΑΝΑ΄ΤΟΥΣ
ταυτόν ἐστιν. εἰποῦσα γὰρ Ὡ ἘΚΠΑΓΛ΄
ἌΧΘΗ, ἐπήγαγε τὸ ἘΜΟ΄Σ ΕΙ΄ΔΕ ΠΑΤΗΡ
ΘΑΝΑ΄ΤΟΥΣ ἈΕΙΚΕ΄Σ, εἰ καὶ τὸ ἌΧΘΗ
κλητικὴ ἐστὶ, τὸ δὲ ΘΑΝΑ΄ΤΟΥΣ αἰτιατικὴ.
τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὸ Ὡ συντασσόμενον, τὸ δὲ
ΘΑΝΑ΄ΤΟΥΣ πρὸς τὸ ΕΙ΄ΔΕ. ἐστὶ δὲ τοῦτο
ὅμοιον τῷ (Αι. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ἔδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προῦκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

μὴ λάβῃς δὲ τὸ ΔΙΔΥΜΑΙΩΝ ἀντὶ δοτικῆς, ἵνα
καὶ τὴν ἐν ἔξωθεν λάβῃς, ἀλλ' ἀντὶ γενικῆς, οὐ-
τω· θανάτους διδύμων ἐχθρῶν, ἥγουν οὐς αἱ δι-
πλαῖ χεῖρες εἰργάσαντο Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγί-
σθου. T.]

198. ὦ ΔΕΙΠΝΩΝ ἈΡΡΗΤΩΝ. ὦ
ἄχθῃ ἔκπαγλα, ἥτοι μίσει ἐκπληκτικά, καὶ μεγάλα ἐκ
τῶν δείπνων τῶν ἐκείνων. διὰ τοὺς θανάτους λέγω, οὐς
εἶδεν, ἥτοι ἐδέξατο ὁ ἐμὸς πατήρ ἀπρεπεῖς ἐκ χειρῶν
διπλῶν, ἥγουν τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας,
αἵτινες ἔλαβον τὴν ἐμὴν ζωὴν ἐκδοτον, αἵτινες ἀπώλε-
σαν ἐμέ.

204. ΟἷΣ. τοῖς Φονεύσασι δηλονότι τὸν ἐμὸν
πατέρα. μηδαμοῦ δὲ ἀνωτέρω πρόσωπα εἰπών, ἐνταῦ-
θα εἶπεν, οἷς, διὰ τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν Κλυταιμνή-
στραν.

[ΜΕΤΡ. 208. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ'. Ἡ ἀν-
τιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή·
Οἰκτρὰ μὲν νόστοις. ἔστι δὲ κώλων ἢ ὁμοίων κα-
τὰ πάντα ἐκείνη. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος
μόνη. T.]

208. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ' ΠΟΡΣΩ ΦΩ-
ΝΕΙΩΝ. ὁ Χερὸς ἐπιτιμᾷ τῇ Ηλέκτρᾳ μὴ ἀντι-
κερὺς ταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ
Αἰγίσθου χωρεῖν. Οὐ ΓΝΩΜΑΝ ἸΣΧΕΙΣ.

οὐ νοεῖς, οὐ γιγνώσκεις, φησὶν, ἐξ οἷων ἀγαθῶν
εἰς τί ἀνιερὸν ἐλήλυθας; ΟΐΚΕΙΑΊΣ. ἦτοι τὰς
συγγενικάς, ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας, καὶ οὐκ ἀλλα-
χόθεν. ΣΑΊ ΔΥΣΘΥΜΩ, ΤΙΚΤΟΥΣΊ
ἈΕΊ. σαυτῇ γεννῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμεῖ-
ταί σου ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὔσης.
ΤΑ ΔΕ ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΟΙΣ ΟΥΚ ἙΡΙ-
ΣΤΑΊ. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἐρίδος δεῖ εἰς ταῦτα
προσπελάζειν. ἀντὶ τοῦ, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν
τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως· ταῦτα δέ, ἃ πράτ-
τεις, οὐκ ἐριστὰ τοῖς κρατοῦσιν ἐστὶ. τουτέστι,
τὴν περὶ τουτων φιλοκηνίαν πρὸς τοὺς κρατοῦν-
τας ποιῆσθαι, ἀσύμφορον. ΠΛΑΘΕΙΝ. πε-
λάζειν.

[208. ΦΡΑΖΟΥ. σκόπει. ΠΟΡΣΩ. πόρ-
ρω, πλείω τοῦ πρέποντος.

212. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΙ. πολὺ ἐκτήσω τὸ
πλῆθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς σῆς δυσθύμου ψυχῆς
τίκτουσα αἰεὶ ταραχὰς καὶ ἐρίδας. ΔΥΣΘΥ-
ΜΩ, σκληρᾷ, βαρυθύμῳ. τῷ δυσθύμῳ ἐναντίον
ὁ εὐθύμος.

215. ΟΥΚ ἙΡΙΣΤΑΊ. οὐκ ἀξίαν ἔριν
ἔχοντα. ἐριστής, ὁ φιλόνηκος· ἐριστικός δέ, ὁ ἐπι-
τηδειότατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, ὥσπερ φιλικός, ὁ
ἐπιτήδειος εἰς φιλίαν· ἐριστὸν δέ, τὸ ἀξίαν ἔχον

τὴν ἔριν, ὥσπερ παικτὸν παίγνιον, τὸ ἄξιον παίζεισθαι, καὶ παικτὴ παιδιά, ἢ ἀξία παίζεσθαι.]

[208. ΜΗ' ΠΟ'ΡΣΩ ΦΩΝΕΙ'Ν, ἡγουν ἐκτὸς τοῦ δέοντος. δεῖ γὰρ σιγαῖν, καὶ μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων θρασυστομεῖν.

210. Ο'ΙΚΕΙ'ΑΣ. ἦτοι αὐτὴ ἑαυτὴν εἰς κινδύνους ἐμβάλλεις οὐ σωφρονοῦσα.

214. ΤΑ' ΔΕ'. ἡγουν ταῦτα ἃ καθ' ἑκάστην πράττεις θρηνοῦσα καὶ καταρωμένη, Ο'ΥΚ ἙΡΙΣΤΑ' καὶ ἀξία εἰς μάχην καὶ ἄμυναν τοῖς δυνατοῖς ὥστε ΠΛΑΘΕΙ'Ν καὶ ἐγγὺς ἵεναι, καὶ τὸ παράπαν βλάπτειν αὐτοὺς δύνασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν τούτων ἄνω καθεστήκασι· σοὶ δὲ μᾶλλον ταῦτα πολλὴν ἄγει τὴν βλάβην· μισεῖσθαι λέγω παρ' ἐκείνων, καὶ ἐν Κερὸς μοῖρα δοκεῖν. Τ.]

215. ἙΡΙΣΤΑ' ΠΛΑ'ΘΕΙΝ. ἐριστής, ὁ φιλόνεικος. ἐριστικός δὲ, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων ἐρίζειν. ἐριστὸν δέ, τὸ ἔχον ἔριν, ἢ τὸ ἄξιον ἔχειν ἔριν. * Φησὶν οὖν· ταῦτα δέ, ἃ σὺ ποιεῖς, οὐκ εἰσιν ἐριστά, ἡγουν ἀξία ἔχειν ἔριν, ὥστε πλάθειν, ἡγουν πλησιάζειν τοῖς δυναμένοις, καὶ ποιεῖν τινα δηλονότι βλάβην αὐτοῖς, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ.

[ΜΕΤΡ. 216. ἘΝ ΔΕΙΝΟΙ'Σ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ὡ πασαῖν. ἔστι δὲ

κώλων ὁμοίων ἐκείνῳ ιβ. εἰ δὲ τινὰ τῶν κώλων ἐνηλλαγμένους ἔχει τοὺς πόδας, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ὄντος μέτρου, οὐδὲν πρὸς τὸ μέτρον ἀνθίστανται. οὐ χρὴ δὲ γράφειν, Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς· περισσὸν γάρ ἐστι πρὸς τὸ τοῦ α συστήματος κῶλον. ἀλλ' Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δὴ· δίμετρον γάρ ὀφείλει εἶναι ^{h)} τοῦτο ὥσπερ καὶ κέينو. T.]

217. ἘΞΟΙΔ' ΟΥ ΛΑΘΕΙ ΜΕ. τοῦτο τὸ ἔπος, φησὶν, οὐ λανθάνει με· ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον. διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινα φθέγγεσθαι. ΤΙΝΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. παρὰ τί-
νος γὰρ ἂν ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων; ὥστε μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὕση, παρηγορίαν τινα ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων. οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοούσας. Ω ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ προσφιλεῖς ἐμοὶ γενεά. ΤΙΝΙ ΓΑΡ ΦΡΟΝΟΥΝΤΑ. παρὰ τίτος φρονούντος καίρια, ἢ γοῦν συμφέροντα. ἌΝΕΤΕ Μ' ἌΝΕΤΕ. εἰ-
σατε. οἷον παύσασθε με παραμυθούμεναι. ἢ οὕτως· ὑμεῖς με παραμυθούμεναι ἀνετε, ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ ⁱ⁾ αὖξέτέ μου διὰ τῆς

h) Brunck. καὶ τοῦτο.

i) Brunck. καὶ μή.

παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. ΤΑ΄ΔΕ ΓΑΡ ἌΛΥ-
ΤΑ. τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἐστίν, ὃ
ἐστίν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν
ἔσομαι. ἈΝΑ΄ΡΙΘΜΟΣ ὧΔΕ ΘΡΗ΄ΝΩΝ.
ἐν τισι κεῖται ἈΝΑ΄ΝΟΜΟΣ. οἷον αἰεὶ νεμομέ-
νη ^{k)} ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐποτε χωρὶς οὔσα τῆς τῶν
δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἈΝΗ΄ΡΙΘΜΟΣ,
καὶ ἐστίν ὁ λόγος· οὐκ ἔσομαι ἀνήριθμος θρήνων,
ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμήσομαι. ἢ οὕτως· ἀνάρι-
θμος, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δα-
ψιλέσι χρωμένη αὐτοῖς.

[216. ἘΝ ΔΕΙΝΟΙΨ οὔσα δηλονότι.
ἮΝΑΓΚΑΣΘΗΝ. παρεκινήθην. ὈΡΓΑ΄. ἦν
ὀργίζομαι δηλονότι. ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ, ἀρμόδιον,
πρέπον. ἈΝΕΤΕ. ἀφετε, εἰάσατε. ἌΛΥΤΑ,
ἀμετακίνητα. ἈΝΑ΄ΡΙΘΜΟΣ, ἀμέτοχος, ἀπὸ
τοῦ συναριθμεῖσθαι.]

[218. ἰστέον ὅτι τὸ ἈΛΛΑ' μετὰ τοῦ
ΓΑΡ συντιθέμενον, ποτὲ μὲν ἀργὸν ἔχει τὸ ΓΑΡ,
ποτὲ δὲ ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργά, ὡς καὶ ἐνταῦθα.
τὸ μὲν ἈΛΛΑ' πρὸς τὸ Ο΄Υ ΣΧΗ΄ΣΩ συντασ-
σόμενον, τὸ δὲ ΓΑΡ διὰ μέσου τιθέμενον, λαμβαι-
νομένου ἔξωθεν τοῦ εἰμί. γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν
μεταξὺ τοῦ ἈΛΛΑ' καὶ τοῦ ΓΑΡ συλλαβὴ ἢ
λέξις εὐρεθῇ. εἰ δὲ οὕτω τῷ ἈΛΛΑ' τὸ ΓΑΡ

k) Brunck. γενομένη.

πλησιάζει, ὥς μὴ μεσολαβεῖν μηδ' ὅτιοῦν, ἀργόν
ἔστι παντελῶς τὸ ΓΑΡ.

224. τὸ ἌΝΕΤΕ οὐ Φυσικῶς ἔχει τὸ α
μακρόν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ γί-
νεται. οὗτοι γὰρ τριῶν ἐφεξῆς κειμένων βραχέων,
μακρόν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιοῦσι διὰ τὰ μέτρα.
ὥς οὖν τὸ ἀθάνατος εὔρηται αἰ τὸ α ἔχον μα-
κρόν, καὶ τὸ ἀκάματος, καὶ ἀπάλαμος, οὕτω
καὶ τὸ ἀνετε ἐνταῦθα. οὕτω γὰρ καὶ σύμφωνα
πλεονάζουσιν, ἵνα μακρόν τὸ προηγούμενον φωνῇεν
ποιήσωσιν, ὥς καὶ εἰς τὸ (127.) γέννεθλα γέγονε·
καὶ εἰ που δύο σύμφωνα εἴη, τὸ ἐν ἀφαιροῦσιν,
ἵνα βραχὺ γένηται τὸ φωνῇεν. καὶ εὐρήσεις τοῦ-
το πολλαχοῦ. Τ.]

224. ἌΝΕΤΕ Μ' ἌΝΕΤΕ. ἀνίημι, ὃ μέλ-
λων, ἀνήσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἀνῆν. ἡ μετοχή, ὃ
ἀνείς, τοῦ ἀνέντος. καὶ τὸ προστακτικόν, ἄνες, ἀνέτω.
τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν, ἄνετε. οὕτω καὶ τὸ
πάρες, καὶ τὸ πρόες.

225. ΤΑΔΕ ΓΑΡ ἌΛΤΤΑ. ταῦτα γάρ,
ἅπερ πενθοῦσα ποιῶ, ἅλutta κεκλήσεται, ἥτοι ὀνομασθή-
σονται. ἅλutta δέ, ἡγουν οἶονεῖ μὴ δυνάμενα λυθῆναι·
ἐπεὶ οὐδὲ ἐγὼ μεταβληθήσομαι ὥστε μὴ θρηνεῖν.

[ΜΕΤΡ. 228. ἌΛΛ' ΟὔΤΝ ΕὔΤΝΟΪΑ.
Στροφὴ ἑτέρα μονόστροφος κώλων γ. ἔστι δὲ
ἀναπαιστικά ἐφθημιμερῇ, ἢ δακτυλικά. ἐπὶ τῇ
τέλει παράγραφος μόνη.

231. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ. Σύστημα ἕτερον ἐπωδικὸν πασῶν τῶν στροφῶν καὶ τῶν συστημάτων, κωλ. ιε. τὸ α, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, τὸ γ, τὸ δ, τὸ ε, ὅμοια. τὸ ζ, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ, ὅμοιον. τὸ η, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον. τὸ θ καὶ τὸ ι, ὅμοια τῷ η. τὸ ια, τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ ιβ, ὅμοιον. τὸ ιγ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου. τὸ ιδ, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ιε, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ, ὡς εἴρηται. Τ.]

231. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ ἔχει τόδε τὸ κακόν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν; πρὸς γὰρ ἄμετρον κακὸν καὶ ἄμέτρων δαῖται θρήνων. ΚΑΚΟΨΗΤΟΣ, τῆς συνεχούσης με. ΜΗΤ' ΕΐΗΝ ἘΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς ἀμελοῦσι τῶν γονέων. μὴ εἴη μοι ταύτης τῆς τιμῆς, τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι τοῦ παντὸς ὀδύρεσθαι. τουτέστι μὴ θέλοιμι ἔχειν τιμὴν ὑπὸ τούτων. ΜΗΤ' ΕΐΤΩ, ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ ΧΡΗΣΤΩ. μήτε εἴ τιτι ἀγαθῷ καὶ χρηστῷ πρόσκειμαι φίλῳ, συνοικοῖην εὐκηλος. οἷον, μηδὲ εἰ ἀγαθός τις ἐστίν, ᾧ ἐγὼ πρόσκειμαι, μηδὲ τούτῳ συνοικοῖην εὖ, ζηλοῦσα αὐτὸν καὶ ἀποδεχομένη, εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο. μήτε οὖν αὐτὴ γενοίμην, μήτε, εἰ ὁ συνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη, ζηλοῖην τὰ ἐκείνου, ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων. ἢ οὕτως· μηδὲ εἰ

συνοικοίην χρηστῷ τινὶ ἀνδρὶ, ζηλώσαιμ' ἂν τὰ
ἐκείνου ἡσυχάζουσα, καὶ κατέχουσα τοὺς ἐπὶ τῷ
πατρὶ γόους. ΓΟΝΕΨΩΝ ἘΚΤΊΜΟΥΣ. τῶν
ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόων τὰς πτέρυγας
ἴσχουσα ἐκτίμους, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τιμῆς. ἀλλ'
ἐν τῷ τιμᾶν τοὺς πατέρας εἶην ἰδία τῶν γονέων.
ΠΤΕΡΥΓΑΣ Δὲ ὈΞΥΤΟΨΩΝ ΓΟΨΩΝ εἴρη-
κε, διὰ τὸ ταχύ. ἅμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ
ὀδυρμός, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. ὀξυγόους ¹⁾
δὲ, διὰ τὸ σφοδρόν, καὶ τὸ εἰς ὄξυ τείνεσθαι, του-
τέστιν εἰς ἄκρον ἐλθεῖν. ΑἰΔΩΊΣ. ἢ τε αἰδώς
ἄρροι, καὶ ἢ περὶ πάντας εὐσέβεια, εἰ τῶν ἀδί-
κως ἀνηρημένων μὴ τιμωρία ἔσται.

[231. ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ, ποία συμμετρία
κακώσεως καὶ κακοπραγίας ὑπῆρξε; ΦΕΡΕ, ἴδω-
μεν δηλονότι, κατὰ τίναν τρόπον ἐστὶ καλὸν τὸ
ἀμελεῖν, ἢ γουν ἀμελῶς διακεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπο-
θανοῦσιν. ἘΒΛΑΣΤΕ. ἐφάνη. ΜΗΤ' ΕἶΗΝ.
ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἢ γουν μὴ εἶη μοι ταῦ-
τα διὰ τιμῆς. τὸ δὲ πᾶν μῆτε εἶη μοι ταῦτα διὰ
τιμῆς, ἢ γουν τὸ ἀμελῶς διακεῖσθαι δηλονότι ἐπὶ
τοῖς ἀποθανοῦσι μῆτε, εἰ τινὶ χρηστῷ πρόσκει-
μαι, ξυνναίοιμι, ἢ γουν συνοικοίην, τούτῳ δηλονότι,
ἡσυχος, ἔχουσα πτέρυγας γόων ὀξυτόνων, ἀντὶ
τοῦ γόους ὑψηλοφώνους, ἐκτίμους τῶν γονέων, ἢ-
τοι ἀφισταμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

1) ὀξυτόνους Brunck.

241. ΠΑΛΙΝ ΔΩΣΟΥΣΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀνταποδώσουσιν, ἀντισταθμήτουσι τοῦ φόνου κατὰ δίκας.]

[237. εἰκότως τὰς ΠΤΕΡΥΓΑΣ εἶπεν ἐπὶ τῶν γόων, δίκην γὰρ πτερῶν ἄνω πρὸς ὕψος φέρονται. ἡ δὲ σύνταξις· ἰσχουσα εὐκηλος καὶ ἥσυχος πτέρυγας γόων ὀξύτόνων, ἘΚΤΙΜΟΥΣ καὶ ἀτίμους τῶν γονέων. δεόν δὲ εὐκῆλως εἰπεῖν, ἘΥΚΗΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ἸΣΧΟΥΣΑ.

239. Εἰ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸ ΓΟΝΕΩΝ ἘΚΤΙΜΟΥΣ ἸΣΧΟΥΣΑ ΓΟΩΝ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, εἰ καὶ ἀσάφειάν πως ἔχει. ὁ γὰρ παρ' αὐτῆς πρὸς τοὺς γονέας γινόμενος θρήνος τιμὴν μὲν ἐκείνοις παρέχει, κατάρρα δὲ ἐστὶ τῶν αὐτοὺς φονευσάντων.

243. ἘΡΡΟΙ. φθαρείη ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβεια καὶ αἰδώς. νομιοῦσι γὰρ οὐκ εἶναι θεούς, μὴ κολαζομένης τῆς κακίας. Τ.]

232. ΠΩΣ ἘΠΙ ΤΟῖΣ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣ. πῶς ὑτάρχει καλὸν καὶ πρέπον, ἀμέλειαν ἐνδείκνυσθαι ἐπὶ τοῖς φθιμένοις, ἥτοι τοῖς οἰχομένοις, καὶ ἀποθανούσι, καὶ μάλιστα ἀδίκως, καθάπερ ὁ ἐμὸς πατήρ.

234. ΜΗΤ' ΕἶΗΝ ἘΝΤΙΜΟΣ ΤΟΤΟΙΣ. μήτε ἐκ τούτων ποτὲ ἐγὼ λάβοιμι τιμὴν, ἥγουν

ἐν τοῦ ἀμελεῖν καὶ καταφρονεῖν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς· μήτε
 συνναίοιμι εὐκηλος, ἥτοι συνοικήσαιμι μετὰ τινος ἐν ἡσυ-
 χίᾳ, εἴπερ δὴ καὶ πρόσκειμαι, ἥτοι βούλομαι συνοική-
 σαι, χρηστῷ τινι ἀνδρί, ἔχουσα πτέρυγας γόων ὀξύτο-
 νων ἐκτίμων τῶν γονέων, τουτέστιν ἔξω τῆς τιμῆς τῶν
 ἐμῶν γονέων, ἥγουν ἐπιπολαίως μόνον πενθοῦσα τὸν
 ἐμὸν πατέρα. *

243. ἘΡΡΟΙ Τ' ἌΝ ΑἸΔΩ' Σ. Φθαρῆσεται
 καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ εὐτέβεια, ἥτοι ἡ
 τήρησις τῆς εὐσεβείας.

[ΜΕΤΡ. 245. ἘΓΩ' ΜΕ'Ν Ω. Αἱ πε-
 ρίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέ-
 τρων ἀκαταλήκτων σκα. ὦν τελευταῖος, Δοκῶ
 με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι· ἐπὶ τῷ τέλει κο-
 ρωνίς. Τ.]

[245. ΤΟ' ΣΟ'Ν. συμφέρον δηλοῖ, ὅτι
 ΤΟ'ΥΜΟ'Ν ΑἴΤΗ' Σ. ἥγουν τὸ ἐμαυτῆς. εἰ
 δὲ μὴ καλῶς δοκῶ λέγειν, νικάτω τὸ σὸν θέλημα,
 σοὶ γὰρ ἀκολουθήσομαι ὁμοῦ, ἥγουν συνδραμούμε-
 θα τῷ σῷ θελήματι.]

[245. ΤΟ' ΣΟ'Ν. ἵνα μὴ κατὰ σὺ τοὺς
 ἐχθροὺς κινήσης τῷ συνεχεῖ θρήνῳ, καὶ ταῖς πρὸς
 αὐτοὺς λοιδορίαις. ΚΑΙ ΤΟ'ΥΜΟ'Ν. ἵνα μὴ
 ἄφίλος δόξω ἐν τοιούτῳ καιρῷ, μὴ πρὸς παραμυ-
 θίαν σοῦ χωρήσασα. Τ.]

247. τὸ ΣΤ' ΝΙΚΑ πάνυ ἀναγκαίως, ἵν'
 ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τῇ Ηλέ-

κτρα, ἐν ἣ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν παρα-
λήψεται.

248. ΑἴΣΧΥΝΟΜΑΙ ΜΕΝ. αἰδοῦμαι,
εἰ δοκῶ ὑμῖν βαρέως πενθεῖν, καὶ ἀπαρσενεύειν
ἔχειν. ἈΛΛ' Ἡ ΒΙΑ ΓΑΡ. ἐπεὶ περ ἐν τοῖς
φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνενδύτως θρη-
νεῖν, περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βού-
λεται.

[249. ΔΥΣΦΟΡΕΙΝ. ἀγανακτεῖν· τὸ
δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου λέγεται, ὡς ἐναντίον τὸ
εὐφορεῖν, ὡς παρ' Ἱπποκράτει, εὐφύως φορέουσι.
τὸ δὲ πᾶν· αἰδοῦμαι μὲν, εἰ νομίζομαι ὑμῖν διὰ
πολλῶν θρήνων ἀγανακτεῖν· ἀλλὰ σύγγνωτε, ἡ
βία γὰρ ἀναγκάζει ἐμὲ δεῖν ταῦτα.

252. ΟὔΤ ΔΡΩΪΗ. οὐ ποιοίη ἂν τάδε,
ἅπερ ἐγὼ δηλονότι ποιῶ.]

[250. τὸ ἈΛΛΑ' πρὸς τὸ ΣΥΓΓΝΩΤΕ
σύνναπτε· τὸ δὲ Ἡ ΒΙΑ ΓΑΡ διὰ μέσου ἐστὶ
κατασκευὴ γὰρ ἐστὶ, τίνος χάριν αὐτῇ συγγνώ-
σονται.

251. οὐ χρὴ γράφειν τὸ ἮΤΙΣ. τοιοῦ-
τον γὰρ ἐστὶν οἷον τὸ ὅτι εὐρίσκομεν, ποτὲ μὲν
τοῦ ὃ τὴν δύναμιν ἔχοντος, ποτὲ δὲ τοῦ τίς· καὶ

οἷον τὸ ὄν τινα καὶ ἦν τινα, καὶ τὰ τοιαῦτα, πε-
ρὶ ὧν καὶ προεῖρηται εἰς τὸ (Αι. 1051.)

οὐκ οὖν ἂν εἴποις ἦν τιν' αἰτίαν προθεῖς;
καὶ νταῦθα οὖν τὸ τις μόνον ἔχει τὴν δύναμιν. Τ.]

247. ΣΥ' ΝΙ'ΚΑ. τουτέστιν ὃ βούλει ποίει· καὶ
γὰρ ἡμεῖς ὁμοῦ πᾶσαι ἐψόμεθα σοι ἐν τούτῳ.

249. ΔΥΣΦΟΡΕῖΝ ὙΜΙΝ ὙΓΑΝ. τὸ
δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους λέ-
γεται, ὧ ἐναντίον τὸ εὐφορεῖν.

253. ὙΓΩ' ΚΑΤ' ὙΗΜΑΡ. ἀναγκαίως
κέχρηται τῷ νοήματι. ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ
πράγματι καὶ παρελθόντι, εἰκὸς καὶ παύσασθαι
τὸν ἀδημονοῦντα. ὁπότε δὲ αὐτὴν οὐ μόνον τὰ
τοῦ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ
τὰ Αἰγίσθου ὁσημέραι γιγνόμενα, εἰκότως παρα-
τείνει καὶ τὸ πενθεῖν.

[254. ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, ΦΘΙΝΟΝΤΑ,
μαραίνόμενα, κατὰ μεταφοράν, ἀντὶ τοῦ μειού-
μενα. τὸ θάλλειν ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται κυρί-
ως, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μαραίνεσθαι, ἢ τὸ φθί-
νειν. Φθίνειν γὰρ καὶ μαραίνεσθαι ταυτόν· καὶ
ἀπὸ τούτων καὶ ἐπ' ἄλλων, ὡς ἐνταῦθα ΘΑ'Λ-
ΛΟΝΤΑ Μᾶλλον ὥ ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝ-
ΤΑ, ἀντὶ τοῦ αὐξάνοντα μᾶλλον καὶ τρεφόμενα,
ἢ μειούμενα.]

[257. ἀνιερὸν λίαν τὸ ἔΝ ΤΟΙῤΣ ἔ-
ΜΑΤΤΗῤΣ. ὅτι ἀδικοῦμαι οὕσα ἐν τοῖς ἐμαν-
τῆς. ΚΑ'Κ ΤΩῤΝΔ' ἈΡΧΟΜΑΙ. καὶ βασι-
λεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον,
τὸ καὶ τούτοις ὑποτετάχθαι. Τ.]

254. ΘΑ'ΛΛΟΝΤΑ ΜΑ'ΛΛΟΝ. τοῦτο κυ-
ρίως ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μα-
ραίνεσθαι, ἢ τὸ φθίνειν. φθίνειν γὰρ καὶ μαραίνε-
σθαι ταυτόν. καὶ ἐκ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων λέγεται,
ὡς καὶ ἐνταῦθα θάλλοντα μᾶλλον ὁρῶ, ἢ φθίνοντα,
ἀντὶ αὐξόντα μᾶλλον, ἢ μειούμενα.

258. ΚΑ'Κ ΤΩῤΝΔ' ἈΡΧΟΜΑΙ. ἄρχομαι
οὐ μόνον τὸ ἀρχὴν ποιῶμαι καὶ τὸ ἀρχὴν λαμβάνω,
ὡς παρὰ Θουκυδίδην· ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξουσιάζομαι, ὡς ἐνταῦθα.

261. ὍΤΑΝ ΘΡΟ'ΝΟΙΣ ΑἴΓΙΣΘΟΝ.
καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος
ἐβασίλευσεν. Ομηρος· (Οδ. Γ. 303.) Αἴγισθος
ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης Κτείνας Ἀτρεΐδην·
δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ^{m)}. ΦΟΡΟΥῤΝΤ'
ἘΚΕΐΝΩ, ΤΑΥΤΑ. οὐχ ὅμοια βασιλικά,
ἀλλὰ τὰ ἐκείνου. πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθές,
καὶ εἰςⁿ⁾ ὑπόμνησιν ἔγον τὴν μείρακά τοῦ πατρὸς.
ΣΠΕ'ΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑ'Σ. τὸ τῆς ἀσεβείας

m) Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.

Brunck.

n) εἰς Brunck.

Αἰγίσθου κατηγόρημα, εἰ σπένδει θεοῖς, ὅπου ἀδικοῦς φόνος εἰργασται. ἸΔΩ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ζηλοτυπίας μεστὸν τὸ πρᾶγμα· κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ ἈΥΤΟΕΝΤΗΝ ΠΡΟΣ ΚΟΪΤΗ, ΠΑΤΡΟΣ.

266. ἈΥΤΟΦΟΝΤΗΝ. γράφεται ἈΥΤΟΕΝΤΗΝ. τὸ δὲ ἤΜΙΝ παρέλκει Αττικῶς.

[262. ἙΣΘΗΜΑΤΑ καὶ ἐσθήσεις ἐν πεζῷ ἄχρηστα· ἐσθῆς δὲ ἐν χρήσει. ΠΑΡΕΣΤΙΟΥΣ. ἐφεστίους· ἐφέστιοι λοιβαί, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελούμεναι. σπένδω λοιβάς, ὡς λέγω λόγον. καὶ σπένδειν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται.

265. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ. μεγίστην.

267. Εἰ ΧΡΕΩΝ. χρεών, ἀντὶ τοῦ χρέος, καὶ ἀπὸ τούτου πρέπον, ὡς τὸ ὠφελεν, ἀντὶ τοῦ ἐχρεώσται, καὶ ἀπὸ τούτου, ἀντὶ τοῦ ἐπρεπεν.]

[260. τὸ ΠΟΙΑΣ ἩΜΕΡΑΣ ἢ ἀντὶ γενικῆς λάμβανε, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς. καὶ εἰ μὲν αἰτιατική ἐστιν, οὐδεμίαν ἀσάφειαν ἔχει· εἰ δὲ γενική, οὕτω λέγωμεν· ποίας ἡμέρας νομίζεις με ἀγειν, ἀντὶ τοῦ, ποίου χρόνου τοῦτο λογίζομαι;

262. οὐ μόνον ἐσθῆς ἐσθῆτος εὖρηται, τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ ἔσθημα ἐσθήματος, ὡς καὶ ταῦθα, καὶ ἔσθησις ἐσθήσεως. τὰ ὕστερα ποιητῶν, τὸ δὲ ἐσθῆς καὶ λογογράφων. Τ.]

262. ἙΣΘΗΜΑΤΑ. ἐσθήματα μὲν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιηταῖς· παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς ἄχρηστον. ἐσθῆς δέ, ἐσθῆτος, ἐν χρήσει.

264. ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑ΄Σ. σπονδή, λοιβὴ καὶ χοὴ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν θυσιῶν λέγεται.

269. ΤΛΗ΄ΜΩΝ. τολμηρά, ἀναιδής. Ε΄ΤΡΟΥ΄Σ' ἙΚΕΐΝΗΝ ἩΜΕ΄ΡΑΝ. τὸ Ε΄ΤΡΟΥ΄ΣΑ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιθυμίῳν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἷον ἡδέως αὐτὴν θεωμένη. ΘΕΟΊΣΙΝ ἙΜΜΗΝ ἹΕΡΑ΄. οἱ Αργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαδεκάτην εἶναι φασὶ μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἐβδόμῳ Αργολικῶν.

[269. ΤΩΊ ΜΙΑ΄ΣΤΟΡΙ. τῷ λυμεῶνι, τῷ Φονεῖ. μιᾶστωρ, ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μιᾶσμον καὶ τοὺς ἄλλους μιαινῶν. ὩΣΤΕ ΤΩΊ ΜΙΑ΄ΣΤΟΡΙ ΞΥ΄ΝΕΣΤΙ. συνυπακούεται ὁ καὶ σύνδεσμος, τὸ γὰρ ὩΣΤΕ μόνον μετὰ ἀπαρεμφάτου ζητεῖ τάττεσθαι.

270. ΞΥ΄ΝΕΣΤΙ. συγκαθεύδει. ἙΓΓΕΛΩ΄ΣΑ. ἐπεγγελάσας, ἐπιχαίρουσα. Ε΄ΤΡΟΥ΄ΣΑ. καταλαβοῦσα.

273. ΤΟ'Ν ἈΜΟ'Ν. τὸν ἡμέτερον, ἡγουν
τὸν ἐμόν. ἡμέτερον μὲν, ὃ πολλοὶ ἔχομεν· ἐμόν
δὲ, ὃ μόνος ἐγὼ ἔχω.]

269. ἮΔ' ὦΔΕ ΤΛΗ'ΜΩΝ. αὕτη δὲ οὕ-
τως ἐστὶν ἀθλία, ὥστε σύνεστι τῷ μιάστορι. συνυπα-
κούεται δὲ ὁ, καὶ, σύνδεσμος, ἥτοι καὶ σύνεστι τῷ μιά-
στορι, ἵνα ἔχῃ οὕτως· τοσοῦτόν ἐστὶν ἀθλία γυνή, ὅτι
καὶ τὸν ἄνδρα ἐαυτῆς ἐφόνευσε, καὶ τῷ μιάστορι σύνε-
στι. οὐ μόνον δὲ μιάστῳ ὁ μίανθεις ὑπὸ τινος ἀνοσίου
ἔργου, ἀλλὰ καὶ ὁ δυνάμενος ἄλλον μίαναι μεταδιδούς
ἐκείνῳ τοῦ μiasμοῦ.

274. ΤΑΥΤΗ, ΧΟΡΟΥ'Σ ἸΣΤΗΣΙ. ἐν
ταυτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἰστᾷ χορούς, καὶ σφάττει πρόβατα ἐπὶ
θυσίᾳ.

275. ΘΕΟΓΣΙΝ ἙΜΜΗΝΑ. ποιῶντα θυ-
σίας τοῖς θεοῖς καθέναςτον μῆνα, ἢ κατ' ἔτος.

277. ΚΩΚΥ'Ω. δακρύω. ἙΠΩΝΟ-
ΜΑΣΜΕ'ΝΗΝ. ἐφ' ᾧ ὠνομάσθη. ὍΣΟΝ
ΜΟΙ ΘΥΜΟ'Σ. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύ-
οις ἢ συμφορᾷ. Αἰσχύλος·

Οἳ τε ο) στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

[277. ΤΕ'ΤΗΚΑ. διαρρέομαι, φθείρομαι.
Κ'Α, ΠΙΚΩΚΥ'Ω, ἀντὶ τοῦ κωκύω, θρηῶ, δα-
κρύω. δακρύω τὸν τεθνηκότα· ἐπιδακρύω δὲ τῷ
τεθνηκότι.

ο) τοῖς Brunck.

278. ἘΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ. ἔπωνυ-
μίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσιν δαῖτα, τὴν δηλαδὴ Ἀγα-
μεμνόνειον λεγομένην.]

281. ΓΕΝΝΑΪΑ. εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ
πράξεσιν.

283. Ὡ ΔΥΨΘΕΟΝ. καὶ ταῦτα Ἀρι-
στοφάνης παρώδηκεν ἐν Γηρυτιάδῃ. δύσθεον δέ,
ἀσεβές. ΠΑΤΗΡ ΤΕΘΗΚΕΝ. οὐκ ἀνη-
ρέθη Φησὶν, ἀλλὰ τέθνηκε, τῷ προσχήματι τῆς
λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

[282. ἘΞΟΝΕΙΔΪΖΕΙ. ὀνειδίζει. ἡγουν
τοιαύτας ἀτιμίας ἀτιμάζει. ΔΥΨΘΕΟΝ ΜΪ-
ΣΗΜΑ. δυσσεβὲς βδέλυγμα. ἈΠΑΛΛΑ-
ΞΕΙΑΝ. ἐλευθερώσαιεν. ἘΞΥΒΡΙΖΕΙ. ἀτι-
μάζει. ὙΠΕΞΕΨΟΤ. λάθρα ἐξήγαγες. Ὑ-
ΛΑΚΤΕΪ. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κυνῶν,
ἀντὶ τοῦ ἀπειλοῦσα βοᾷ.]

281. ἌΤΤΗ ΓΑΡ Ἡ ΛΟΓΟΙΣΙ ΓΕΝ-
ΝΑΪΑ. παρίστησιν ἐκ τούτου, ὅτι θρασεία καὶ λάλος
ὑπῆρχεν ἡ Κλυταιμνήστρα.

236. Οἱ ΚΑ΄ΤΩ ΘΕΟΙ. ὁ Πλούτων καὶ ἡ
Περσεφόνη, ὡς τῶν νεκρῶν κατάρχοντες, καὶ τῶν γόων
οἶονεῖ αἵτιοι.

291. ὙΠΕΞΕΨΟΤ. μεταφορικῶς ἐνταῦθα.
ἀπὸ γὰρ τῶν γυναικῶν τῶν λαθραίως ἐκτιθεμένων τὰ

βρέφη εἴληπται. οὐ γὰρ πάνυ βρέφος ἦν Ορέστης, ἥνίκα αὐτὸν τῷ παιδαγωγῷ κλέψασα δέδωκεν ἡ Ηλέκτρα.

293. ὙΛΑΚΤΕΪ. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. Ὁ ΚΛΕΙΝΟΣ. κατὰ εἰρωνείαν. Ὁ ΣΥΝ ΓΥΝΑΙΞΙ ΤΑΣ ΜΑΧΑΣ. συνεργούσης γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀνείλε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ομηρος (Οδ. Ω. 97.)

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

[293. ΣΥΝ Δ' ΕΠΟΤΡΥΝΕΙ. συμπαροτρύνει δὲ ἐπὶ ταῦτα ὁ νυμφίος αὐτῆς ὁ ἔνδοξος παρὼν πέλας, ἥγουν συνωθεῖ. λέγεται δὲ τὸ συνωθεῖν ἐπὶ τῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὠθούντων. ὅμοιον τῷ (Αἵ. 1143.)

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.

ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ πλεῖν παρορμήσαντα.

295. ἈΝΑΛΚΙΣ. ἀσθενής. Ἡ Πᾶσα ΒΛΑΒΗ. ὁ κατὰ πάντα βεβλαμμένος, ὁ πανταχόθεν βλαβερός, ὁ λυμεών, ἡ αὐτοβλάβη.]

293. ΣΥΝ Δ' ΕΠΟΤΡΥΝΕΙ. σὺν αὐτῇ δὲ ἐποτρύνει, ἥγουν διεγείρει, καὶ οἶον θρασυνόμενος καὶ ἀπειλῶν μετ' αὐτῆς, λέγει ταῦτα ὁ κλεινὸς νυμφίος αὐτῆς παρὼν αὐτῇ. τὸ δὲ κλεινὸς κατ' εἰρωνείαν. ἀντὶ τοῦ ὁ ἄδοξος καὶ ἄτιμος.

297. ἘΓΩ Δ' ΟΡΕΣΤΗΝ ΤΩΝΔΕ.
γράφεται,

Ἐγὼ δ' Ορέστην προσμένουσ' αἰεί ποτε.

299. ΤΑ'Σ Ο'ΥΣΑΣ. τὰς παρούσας. ἘΝ
Ο'ΥΝ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. θαυμαστῶς καὶ ἀνθρω-
πίνως δικαιολογεῖται, ἐπεὶ οἱ ἐν δεινοῖς καὶ ἔξω λο-
γισμοῦ τινὰ πράττουσι, καὶ εἰς θεοὺς ἀσεβῆ φθέγ-
γονται.

[299. ΤΑ'Σ Ο'ΥΣΑΣ ΤΕ. τὰς παρού-
σας καὶ τὰς ἀπούσας, ἡγουν καὶ αἱ εἶχον, καὶ
αἱ ἐμελλον ἀποκύψειν. λέγεται δὲ ὑπερβολικῶς.]

[302. Ε'ΥΣΕΒΕΙ'Ν. ἡγουν τοῖς θεοῖς
εὐχαριστεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς αὐτοὺς δυσχε-
ραίνειν, ὅτι μὴ δίκας εἰς τάχος τοὺς τῶν παρόν-
των αἰτίους ἀπήτησαν. Τ.]

299. ΤΑ'Σ Ο'ΥΣΑΣ ΤΕ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ'Σ
ἈΠΟΥ'ΣΑΣ. τὰς οὐσας, αἱ γινώσκουσα ἐλπίζω τὰς
ἀπούσας, αἱ ἀγνοοῦσα οὐκ ἐλπίζω.

304. ΦΕΡ' Ε'ΙΠΕ'. ἐπεὶ θρασυτέρῳ λό-
γῳ ἢ Ηλέκτρα κέχρηται, ὁ Χορὸς βουλόμενος πε-
ρὶ Ορέστου πυθέσθαι, ἐρωτᾷ εἰ πάρεστιν Αἴ-
γισθος.

306. Ἦ ΚΑΡΤΑ. ἐν ἡθελ. οἶον, πολ-
λοῦ γε δεῖ. ΜΗ ΔΟ'ΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦ. δαι-

μονίως ὠκονόμηται τοῦτο πρὸς τὴν χήρωσιν Κλυ-
ταμνήστρας. τὸ δὲ εἰργεσθαι ἐξόδου, περιπα-
θεῖς μὲν πρὸς τὴν μείρακα· χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν
ὑπέρθεσιν ^ρ).

[307. ΘΥΡΑΙΩΝ ΟΙΧΝΕΪΝ. Θυραί-
αν διατρίβειν. λέγεται δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος, ἀντὶ
τοῦ ἐκτός. Θυραῖος ἀντὶ τοῦ θυραία, καὶ ῥαγδαῖ-
ος ἀντὶ τοῦ ῥαγδαία, καὶ βίαιος ἀντὶ τοῦ βιαία,
καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς
α ληγόντων, Αττικά ἐστὶ. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ
χρυσῆ, καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτή, καὶ ὅσα εἰς
ος ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς η ληγόντων,
ποιητικά.

308. Ἡ ΚΑ'Ν ΕΓΩ'. ὄντως εἰ ταῦτα
οὕτως ἔχει, καὶ ἐγὼ ἂν θαρξοῦσα μᾶλλον ἀφι-
κοίμην εἰς τοὺς σοὺς λόγους.

310. ΙΣΤΟΡΕΙ. ἐρώτα. ἱστορεῖν, τὸ δι-
έρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς· παρὰ δὲ τοῖς
ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾶν.]

306. Ἡ ΚΑ'ΡΤΑ. ὄντως οὐκ ἂν ἐδόκει ἐμοὶ
οἰχνεῖν, ἥγουν σκοπεῖν καὶ περιεργάζεσθαι τὸν Ἀγισθον
θυραῖον, ἥγουν ἐκτὸς τῆς θύρας, εἴπερ ἦν πέλας, ἥγουν
ἐντὸς τῶν οἴκων.

308. Ἡ ΚΑ'Ν ἘΓΩ. ὄντως καὶ ἐγὼ ἔλθοιμι ἂν εἰς τοὺς λόγους, ἥγουν ὁμιλήσαι ἂν μετὰ τοῦ θαρσοῦσα, ἐπειδὴ περ οὕτως ἔχει τὰ περὶ τοῦ Αἰγίσθου.

311. ΤΟΥΤ' ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ΤΙ ΦΗ'ΙΣ. λείπει ἢ περὶ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. βραδύνοντος.

[317. Μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἔνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τοῦτο σύντασσε, εἰ καί τινα ἀσάφειαν ἔχει. οὕτω γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, εἰ δέναι θέλω, ὁ κασίγνητος ἀφίξεται ἢ μενεῖ, τοῦ ΤΙ ΦΗ'ΙΣ διὰ μέσου λαμβανομένου, ὁ δὲ ἐπλαγίασε πρὸς γενικήν. ἢ πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ στικτέον, πρὸς δὲ τὸ ἘΡΩΤΩ τὴν σύνταξιν ποιητέον, ὥσπερ πρῶτον ἐποίεις πρὸς τὸ Εἶδε'ναι θέλω.τ.]

311. ΚΑΙ ΔΗ' Σ' ἘΡΩΤΩ. καὶ δὴ ἐρωτῶ σε, ὦ Ἠλέκτρα, θέλω εἰδέναι τί φῆς περὶ τοῦ σοῦ κασίγνητου, μέλλοντος ταχέως ελθεῖν, ἢ βραδύνοντος καὶ διαμένοντος ἔνθα ὑπάρχει.

314. δύναται τὸ ὈΚΝΕΪΝ Ομηρικῶς εἰρησθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. (Ιλ. Ε. 255.)

Οκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκείων.

ΠΡΑ΄ΣΣΩΝ. ἐπιχειρῶν πράσσειν.

[313. ΦΗΣΙ'Ν. ἐπαγγέλλεται. ΦΙΛΕΪ ὈΚΝΕΪΝ. εἶωθεν ἀναβάλλεσθαι. Ο'ΥΚ ὈΚΝΩ. οὐκ ἀναβολῇ.

316. ΠΕ'ΦΥΚΕΝ'ΕΣΘΛΟ'Σ. ἡγουν ἀγα-
θὸς ὑπάρχει, ὥστε ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν
τοῖς φίλοις.]

316. ΠΕ'ΦΥΚΕΝ'ΕΣΘΛΟ'Σ. ἀγαθός ἐστιν
ὁ Ὀρέστης, ὥστε ἐκ τούτου ἐστὶν ἱκανὸς ὠφέλειαν ποι-
ῆσαι τοῖς φίλοις αὐτοῦ, σοὶ δηλονότι.

317. 'ΕΠΕΙ' Τ' 'ΑΝ. ἐπεὶ τοι ἄν.

318. 'ΩΣ ΔΟ'ΜΩΝ 'ΟΡΩ' ΤΗ'Ν ΣΗ'Ν
'ΟΜΑΙΜΟΝ. οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τάναν-
τία φρονούσης τῇ Ηλέκτρᾳ. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁρῶσιν
ἐναγίσματα βαστάζουσιν, τοῦτο πρῶτον πυθέ-
σθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἐξῆς
λόγων.

[317. Ο'Υ ΜΑΚΡΑ'Ν. οὐκ ἐπὶ πολὺ.

319. ΦΥ'ΣΙΝ. κατὰ φύσιν, ἥτοι φύσει
καὶ οὐ θέσει. τοῦ γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικός, ὁ
λεγόμενος κόπελος· τοῦ δὲ φύσει υἱοῦ, ὁ θέσει,
ἡγουν ὁ υἱοθετούμενος.]

322. ΤΙ'Ν' Α'Υ ΣΥ' ΤΗ'Ν ΔΕ. τὸ ἐξῆς·
τίνα φάτιν φωνεῖς; ἐπίτηδες δὲ τοῖς ἀγρίοις, ἡθε-
σιν ἀντιπαρατάττουσι πρᾶα, καθάπερ νῦν τῇ
Ηλέκτρᾳ Χρυσόθεμιν συνέζευξε, καὶ τῇ Ἀντιγόνη
τὴν Ισμήνην, ἐνεκα τοῦ διαποικίλλειν ταῖς ἀντιβ-
ρήσεσι τὰ δράματα.

[322. ΤΙΝ' ΑΥΤ ΣΥ. τίς ἐστὶν ἡ Φωνή αὕτη, ἣν Φωνεῖς, ὧ κασιγνήτη, πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ πυλῶνος ἐλθοῦσα;

326. ΚΑΙ ΤΟΙ. ὥς εἰ ἔλεγεν, οἶδα ὅτι καὶ αὕτη ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Εἰ ΣΘΕΝΟΣ ΛΑΒΟΙΜΙ. τρία γὰρ παρακολουθοῦσιν εἰς τὸ γενέσθαι τι βούλησις, δύναμις, καὶ ἐπιστήμη.]

322. ΤΙΝ' ΑΥΤ ΣΥ. ὧ κασιγνήτη! ποίαν τινα, Φάτιν, ἡγουν Φωνήν, τουτέστιν ἀπρεπῇ καὶ ἔξω οὔσαν τοῦ καυροῦ, Φωνεῖς ἐλθοῦσα πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ θυρώματος.

327. ὩΣΤ' ἌΝ Εἰ ΣΘΕΝΟΣ. ὥστε εἰ λάβοιμι δύναμιν, δηλώσομαι ἂν αὐτοῖς οἶα καὶ ὅποια φρονῶ, ἡγουν τὸ ἐμὸν φρόνημα καὶ τὴν ἐμὴν διάθεσιν, ἣν ἔχω πρὸς αὐτούς.

329. ὙΦΕΙΜΕΝΗ. δοκεῖ ^{q)} ὅλον τὸ ιστίον ἀναπετασάσθαι. ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἱ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιάσι τῶν ιστίων. Εἰς τὸ αὐτό. ὑφήσειν τὸ ιστίον, οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἷον εἰ τῇ προαιρέσει χρωμαί. ΤΟ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. ὁ νοῦς τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης, εἰ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιπέσῃ;

q) Excusum oportebat ὙΦΕΙΜΕΝΗ, ΔΟΚΕΙ. Brunck. ante ὅλον posuit μή.

[329. ΝΥΝ Δ' ἘΝ ΚΑΚΟΙΣ. νῦν δὲ ἐν ταῖς δυστυχίαις δοκεῖ, ἥτοι ἀρέσκει ἐμοὶ πλεῖν ὙΦΕΙΜΕΝΗΙ, τουτέστιν ὑφείμενον ἐχούσῃ τὸ ἰστίον. μεταφορικῶς λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως.

331. ἀλλὰ καὶ σὲ δὲ τοιαῦτα | βούλομαι ποιεῖν.

334. ἈΚΟΥΣΤΕΑ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκουστέον, τουτέστιν ἄξιόν ἐστιν ὑπακούειν κατὰ πάντα τῶν ἀρχόντων.]

[330. ΠΗΜΑΙΝΕΙΝ. ἥγουν βλάπτειν αὐτούς. καὶ γὰρ αὕτῃ δοκεῖς πᾶσιν ἀλόγως ἀγανακτοῦσα, μὴ δυναμένη βλάψαι αὐτούς, πρὸς οὓς ἀγανακτεῖς.

331. ἈΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ. ἥγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοιαῦτα ποιεῖν βούλομαι, ἀλλὰ καὶ σε βούλομαι ποιεῖν τοιαῦτα. Τ.]

329. ΝΥΝ Δ' ἘΝ ΚΑΚΟΙΣ ΜΟΙ ΠΛΕΙΝ. νῦν δὲ ἐν τοῖς κακοῖς, ἥγουν ταῖς δυστυχίαις οὔσῃ ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ὑφειμένη, ἥγουν κεχαλασμένον ἐχούσῃ τὸ ἰστίον. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, ὅταν βιάιῳ καὶ σφοδροτάτῳ περιπέσωσιν ἀνέμῳ, καὶ οὐ δύνωνται ἐντεταμένον τελείως ἔχειν τὸ ἰστίον.

335. ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ' Σ' ΟΥΣΑΝ. δεινὸν ὑπάρχει, σὲ οὔσαν θυγατέρα πατρός, οὐδ' ὑπάρχεις σὺ παῖς, ἐπιλελῆσθαι μὲν ἐκείνου, μέλειν δὲ τῆς τικτούσης, ἡγουν Φροντίδα ποιῆσθαι.

336. ΜΕΛΕΙΝ. Φροντίζειν. ἌΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΣΟΙ. ταῦτα ὅποιά ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ Αντιγόνη, ὅπου τῇ Ισμήνῃ λοιδορεῖ, καὶ Φησιν αὐτῇ τὰ Κρέοντος Φρονεῖν^{*)}. ΤΑΜΑ' ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ. οἷον ὃ ἐῖπες ἐμὲ νουθετοῦσα. ἘΠΕΙΘ' ἘΛΟΥ' ΓΕ. ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ Φρονεῖν κακῶς, προστιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς· ἢ Φρονοῦσαν, τῶν Φιλτάτων ἀμνημονεῖν. οἷον θάτερά σε δεῖ ὁμολογῆσαι, ἢ ὅτι κακῶς Φρονεῖς, ἢ ὅτι ἐκοῦσα ἀμαρτάνεις, καὶ παρορᾷς. τὸ δὲ ΘΑ'ΤΕΡΑ ἀντὶ τοῦ θάτερον Αττικῶς εἴρηται.

[337. ΤΑΜΑ'. ἡγουν ὃ ἐμὲ διδάσκεις.

339. ἘΠΕΙ' Θ' ἘΛΟΥ' ΓΕ. εἰ δὲ μή τοι, ἐκλεξαι θάτερον.]

[338. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΕΪ'ΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλ' ὥσπερ Φαμέν, ἐρώμενός ἐστιν ὁ δεῖνα τοῦ δεινός, οἷον Αλκιβιάδης Σωκράτους, οὕτω καὶ τοῦτο ΔΙΔΑΚΤΑ' ΚΕΪ'ΝΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκείνης διδάγματα καὶ μαθήσεις.

r) Brunckius haec, deletis verbis: ἌΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΣΟΙ. sequenti Scholio adjunxit.

339. 'ΕΛΟΥΤ' ΓΕ ΘΑ΄ΤΕΡ'. ἤγουν πρό-
 κρινε θάτερον τῶν δύο, ἢ Φρονεῖν κακῶς, λέγω δὴ
 Αἰγίσθω καὶ Κλυταιμνήστρᾳ συνεῖναι, καὶ ἀμνη-
 μονεύειν τοῦ πατρὸς, ἢ Φρονοῦσαν καὶ Φρόνιμον
 οὔσαν, καὶ τὰ πατρὸς θεραπεύουσιν, μὴ ἔχειν
 μνήμην τῶν Φίλων, ἤγουν μὴ συνεῖναι Αἰγίσθω καὶ
 Κλυταιμνήστρᾳ, οὓς περὶ πλείστου ποιῆς. τοῦτο
 δὲ εἶπεν Ηλέκτρα πρὸς αὐτὴν εἰποῦσαν, ὡς ἀλγεί-
 τε τοῖς παροῦσι, καὶ τὰ Αἰγίσθου καὶ Κλυται-
 μνήστρας θεραπεύει ὑπ' ἀνάγκης. τὸ δὲ 'ΕΠΕΙ-
 ΤΑ οὐ πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕ'Ν 'ΕΚ ΣΑΥΤΗ'Σ
 ΛΕ΄ΓΕΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἄνω
 ῥηθέντα, τὸ ΔΕΙΝΟ'Ν ΓΕ' Σ' Ο'ΥΣΑΝ καὶ
 τὰ ἐξῆς. εἰ γὰρ ἦν πρὸς τὸ ΚΟ'ΥΔΕ'Ν 'ΕΚ
 ΣΑΥΤΗ'Σ, οὐκ ἂν ἦν 'ΕΠΕΙΤΑ, ἀλλ' 'ΕΠΕΙ΄
 ΤΟΙ, ὅθεν καὶ ἀπὸ τούτου ἀπατώμενοί τινες με-
 τατιθέασιν τὸν τόνον, 'ΕΠΕΙ΄ Θ' 'ΕΛΟΥΤ' ποιοῦν-
 τες, ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς πα-
 λαοῖς τῶν βιβλίων 'ΕΠΕΙΘ' 'ΕΛΟΥΤ' εὐ-
 ρηται. Τ.]

339. 'ΕΠΕΙ΄ Θ' 'ΕΛΟΥΤ' ΓΕ ΘΑ΄ΤΕΡΟΝ.
 ἐπεὶ, ὡς Χρυσόθεμις, ἐλοῦθ' ἄτερον τῶν δύο, ἢ κακῶς
 Φρονεῖν ἐπομένην Αἰγίσθω καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, ἢ κα-
 λῶς Φρονοῦσαν μὴ ἔχειν τῶν Φίλων μνήμην, ἤγουν τοῦ
 Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

342. ΤΟ' ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΨΟΣ. λείπει
 ἢ κατὰ. ΤΗ'Ν ΤΕ ΔΡΩΨΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ.
 'ΕΚΤΡΕ΄ΠΕΙΣ. ἢ ἐκ ἀντὶ τῆς ἀπό. ἀποτρέπεις.

[342. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ. ὁ τού-
τους μισεῖς.

344. ἐκτρέπειν, τὸ παρακλίνειν τῆς ὁδοῦ.
καὶ ἐκτροπή, ὅταν τις ἦν βαδίζει ὁδὸν ἀφείς, ἐτέ-
ραν βαδίση.

345. ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΪΣΙ. ἡγουν πρὸς τὸ
εἶναι σὲ κακὴν, ὑπάρχεις καὶ δειλή. κακὴ μὲν,
ὅτι οὐ τιμᾷς τὸν πατέρα· δειλή δέ, ὅτι φοβῇ
τοὺς κτανόντας τὸν πατέρα.]

[343. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗΣ. εὔρηται οὐ
μόνον ἐνεργητικῶς τιμῶν τὸ κολάζω, ἀλλὰ καὶ
τὸ βοηθῶ· καὶ οὐ μόνον τιμωροῦμαι παθητικῶς
τὸ βοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ κολάζω, ὡς καὶ πᾶς
τις ἐξετάζων εὔρησει. Τ.]

348. ΚΑΚΩΣ ΜΕΝ ΟἶΔΑ. κακῶς
μὲν ζῶ. ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ λυπεῖν τοὺς ἐχθρούς τοῦ-
το πράττω. οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν.
ΛΥΠΩ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. διὰ τὸ τιμᾶν τὸν
πατέρα.

[353. ΤΑ ΣΑ ΔΩΡΑ. ἡγουν ἅ σοι δω-
ροῦνται. ΧΛΙΔΑῖΣ. τρυφᾷς.

355. ὙΠΕΙΚΑΘΟΙΜΙ. ὑπέικοιμι, ὑποτασ-
σοίμην. ΠΕΡΙΡΡΕΪΤΩ. πανταχόθεν εὐπορίαν
ἔχέτω.]

[353. ΤΑ' ΣΑ' πρὸς τὸ ἘΦ' ΟἷΣ συντακτέον· τὸ δὲ ΔΩΡΑ, πρὸς τὸ ΟἷΣΕΙΝ, οὕτως· ἐγὼ μὲν οὖν ἂν ποτε ὑπεικάθοιμι καὶ ὑποταγείην τούτοις, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρῃ, οὐδ' εἰ τὰ σά, ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς, μέλλει τις οἶσεν καὶ κομίσειν μοι δῶρα. ἢ ΤΑ' ΣΑ' πρὸς τὸ ΔΩΡΑ σύναπτε, ἢ τὰ σά δῶρα, ἢ γουν ἅπερ σοι δωροῦνται. Τ.]

344. ἘΚΤΡΕ΄ΠΕΙΣ. προτρέπω τὸ ἄδειαν δίδωμι καὶ παρακινῶ· ἀποτρέπω ἐναντίον. καὶ ἐπιτρέπω ὁμοίως τὸ ἄδειαν δίδωμι. ἐκτρέπω δὲ τὸ μεταβάλλω ἐκ τούτου εἰς τοῦτο. καὶ καταχρηστικῶς τὸ κωλύω, ὡς ἐνταῦθα.

349. ΟὔΤ ΖΩ; οἶδα μὲν ὅτι κακῶς, ἢ γουν δυστυχῶς ζῶ· ἐπαρκούντως δὲ ὅμως, ἢ γουν ἀρκετῶς, ἐμοί, ὥστε ἐκ τούτου δηλονότι προσάπτειν τιμὰς τῷ τεθνηκότι θρηνοῦσα δηλονότι. τὸ δὲ, λυπῶ δὲ τούτους, διὰ μέσου εἴρηται.

351. ΣΥ' Δ' ἮΜΙΝ Ἡ ΜΙΣΟΥΤΣΑ. ἢ τό· μισοῦσα ἡμῖν, δι' ἑαυτήν φησιν ἢ Ἠλέκτρα, ἢ μισοῦσα ἡμῖν· ἢ τοι ἢ ἀηδῶς διακειμένη ἡμῖν, ὅτι προκρίνομεν τὰ τοῦ πατρός· ἢ, ἢ μισοῦσα ἡμῖν, ἢ τοι σὺν ἡμῖν Αἰγίσθον, μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ συνυπάρχεις τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρός.

357. ἘΜΟΙ' ΓΑΡ ἜΣΤΩ. ἐμοί, φησὶν, ἔστω τροφή, ἢ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἀρμόζουσα, καὶ τὴν πείνην ἀπελαύνουσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. ἢ οὕτως· τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν, εἰ

τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθή-
σομαι. Οὕτ' ἂν σὺ σὺν ὦφρων. οὐδὲ σύ,
εἰ ἐσωφρόνεις, ἀβρῶς ^{s)} ἔξης ἡμεληκυῖα τοῦ πα-
τρὸς. ΚΑΛΟΥ. ἀντὶ τοῦ κλήθητι, λέγου,
ὀνομάζου.

[359. ἘΞΟΝ. εὐδείας οὔσης. τὸ ἐξόν,
τὸ παρόν, τὸ ἐνόν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα με-
τοχικά, οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε
πλαγιασμόν ἢ σύνταξις ἀπαιτεῖ.

362. ΠΡΟΔΟΥΣΑ. καταλείπουσα.

363. ΠΡΟΣ ὈΡΓΗΝ. ἀντὶ τοῦ ὀργί-
λως· καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαίως· καὶ πρὸς
εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν,
ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕ-
τως ἀντὶ ἐπιρρήματος.]

359. ΝΥΝ Δ' ἘΞΟΝ. νῦν δὲ ἐξόν, ἦτοι
δυνατοῦ ὄντος, σὲ καλεῖσθαι θυγατέρα πατρὸς ἀρίστου,
τοῦ Ἀγαμέμνονος δηλονότι, εἰ σὺν ἐμοὶ δηλονότι ἤθελες
προκρίνειν τὰ ἐκείνου, καλοῦ μάλιστα, ἦτοι ὀνομάζου,
τῆς μητρὸς, αἰρουμένη τὰ ἐκείνης. οὕτω γὰρ Φανήση κα-
κῇ τοῖς πλείστοις ἀνθρώποις.

364. Εἰ σὺ ΜΕΝ ΜΑΘΟΙΣ. εἰ σύ γ-
κεράσετε τοὺς τρόπους, εὖ ἂν ἔχοι. ἢ μὲν γὰρ
αὐστηρεῶς, ἢ δὲ ἀνειμένη.

s) Brunck. interposuit ἄν.

366. ἩΘΑΪΣ ΕΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἐν συνη-
θείᾳ εἰμί. ΤΩΝ ΤΗΣΔΕ ΜΥΘΩΝ. τῶν
παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων. ΜΑΚΡΩΝ.
μεγάλων, ἢ πολυχρονίων. ΣΧΗΪΣΕΙ. ἐφέξει,
κωλύσει. ΓΟΩΝ. γράφεται καὶ ΛΟΓΩΝ.

[366. ἔθος, ἡ συνήθεια· ἥθος δέ, ὁ τρόπος.
ἐνταῦθα οὖν ἔθας ὥφειλεν εἶναι. διὰ τὸ μέτρον
ἐτέθη τὸ ἩΘΑΪΣ, ἀπὸ τοῦ ἥθος. καὶ πλησιάζουσι τὸ ἔθος καὶ τὸ ἥθος.]

374. ἘΝΤΑΥΘΑ. ἐκεῖσε. τὸ ἐνταῦθα
νοεῖται ἐν πρώτῳ προσώπῳ, ἡγουν ἐνταῦθα ἔνθα
εἰμι ἐγώ. τὸ αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ, οἷον αὐτοῦ ἔνθα
εἶ σύ. τὸ ἐκεῖ, ἐν τρίτῳ, οἷον ἐκεῖ ἔνθα ἐστὶν
ἐκεῖνος. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε λέγεται, τὸ
ἐπιρῥήμα ἀντὶ ἐπιρῥήματος.]

366. ἘΓΩ ΜΕΝ, Ὡ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, Ἡ-
ΘΑΪΣ. ἔθος λέγεται ἡ συνήθεια. ἥθος δὲ ἡ γνώμη καὶ
ὁ τρόπος· ἐνταῦθα οὖν ἀπὸ τοῦ ἔθους, ἡ συνήθεια, γί-
νεται ἔθας, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, ἡθας. καὶ
κλίνεται ἡθάδοι.

370. Εἴ ΓΑΡ ΤΩΝΔΕ ΜΟΙ. εἰ γὰρ ἄλ-
λο τι μείζον τῶνδε τῶν δυστυχιῶν καὶ παθῶν, ὧν ἔχω,
εἴποις, οὐδαμῶς ἂν ἀντείποιμί σοί.

374. ἘΝΤΑΥΘΑ ΜΕΜΨΕΙΝ. ἰστέον, ὅτι
τὸ μὲν ἐνταῦθα λέγεται ἐπὶ πρώτου προσώπου. οἷον,
ἐνταῦθα, ἔνθα εἰμι ἐγώ· τὸ δὲ αὐτοῦ ἐπὶ δευτέρου, ἡ-
τοι, αὐτοῦ, ὅπου ὑπάρχεις σύ, εἰ καὶ μὴ οὕτω παρὰ τοῖς

ἀκριβεστέροις· τὸ δὲ, ἐκεῖ, ἐπὶ τρίτου, ἡγουν, ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει ἐκεῖνος.

375. ΚΑΤΗΡΕΦΕΙ. κατεσκεπασμένη, σκοτεινῇ. ἘΝ ΚΑΛΩ. ἔγκαιρον, νῦν, φησὶν, εὐκαιρόν ἐστι καλῶς φρονῆσαι.

[376. ὙΜΝΗΣΕΙΣ. θρηνήσεις. ὕμνος, κυρίως ἢ εἰς Θεὸν ᾠδή. παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀπλῶς ἢ ᾠδή, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, ἀφ' οὗ λέγεται ὕμνοπόλος παρ' αὐτοῖς ταυτὸν τῷ ἀοιδό- πόλος, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνώδους, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὕμνήσεις.

379. Ἦ ΤΑΥΤΑ ΔΗ' ΜΕ. ἄρα δὴ μοι καὶ βεβούλευνται; ἡγουν οὐκ ἡπείλουν μόνον ταῦ- τα, ἀλλ' ἤδη καὶ βουλῇ κυροῦσιν.]

[378. ἘΝ ΚΑΛΩ, ΦΡΟΝΕΙΝ. ἡγουν πρὸ τῆς πείρας κάλλιστόν ἐστι νοῦν λαμβάνειν, ὅπως ταύτην ἐκφύγῃς. οἱ δὲ τὸ ἘΓΚΑΛΩ ἀν- τὶ τοῦ λέγω φάσκοντες, οὐκ οἶδα εἰ τοπαράπαν μετέχουσι νοῦ.]

376. ὙΜΝΗΣΕΙΣ. ὕμνος κυρίως ἢ εἰς Θεὸν ᾠδή· παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀπλῶς ἢ ᾠδή, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας· ἀφ' οὗ ὕμνοπόλος παρ' αὐτοῖς, ὃς καὶ ἀοιδο- πόλος λέγεται, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνώδους. καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὕμνήσεις.

381. ἈΛΛ' ἘΞΪΚΟΙΤΟ. ἀρμόζει μάλιστα τὸ πρόσωπον Ηλέκτρας τῇ Ἀντιγόνη.

385. ἈΦ' ὙΜΩΝ. πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκαταλέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἰρουμένης ^ι).

387. ΚΑΛΟ'Σ ΓΑΡ. εἰρωνεύεται ἐν ἡθελ.

[387. ὩΣΤΕ ΘΑΥΜΑΣΑΙ. θαυμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ ἐργάζεσθαι ἀρετὴν καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ κτᾶσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ νταῦθα τὸ θαυμάσαι. ἡγουν καλὸς γὰρ ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, αὐτὸν δηλονότι, ἡγουν ἀγαπήσαι βιοῦν αὐτόν.]

390. ἈΛΛ' ΟὔΤ ΔΙΔΑΣΚΩ κακὴν εἶναι τοῖς φίλοις, διδάσκω δὲ εἶκειν τοῖς ἀρχουσιν.

392. ἘΞ ἈΒΟΥΛΙΑΣ. ἐξ αἰτίας τῆς κακοβουλίας, ἡγουν διὰ κακοβουλίαν. Εἰ ΧΡΗ'. εἰ ἀπόκειται. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ τιμωροῦντες. ΠΑΤΗΡ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. οἶδα ὅτι ὁ πατὴρ ἔνεκα τούτων συγγνώμην ἔχει, ἡμῖν δηλονότι.]

ι) αἰρουμένην Brunck.

[393. ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς γυνὴ οὖσα, ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ ἔπεν, ὅπερ ἐστὶν ἀρσενικόν· καὶ Φαμεν, ὅτι πρὸς τὸ ἡμεῖς τοῦτο ἔφε-
ρον. Τ.]

382. ΤΟΝΔ' ἘΠΗΡΑΣΩ. μέση λέξις δο-
κεῖ εἶναι τὸ ἐρῶμαι. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ καὶ
ἐπὶ Φαύλου παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

387. ΚΑΛΟΣ ΓΑΡ ὈΥΤΜΟΣ. θαυμάζει
τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀξίαν θαύματος ἡγεῖται, ἢ ἄλλο
τι. καὶ αὖ θαυμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ με-
τέρχεσθαι ἀρετὴν. καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγα-
πᾷ κτᾶσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ δεύτερον
σημαινόμενον ἐκληπτέον ἐνταῦθα τὸ θαυμάσαι. καλὸς
γὰρ ὑπάρχει ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, ἢ τοι ἀγα-
πῆσαί τινα βιώναι αὐτόν.

394. ΠΑΤΗΡ ΔΕ'. οἶδα δὲ ὅτι ὁ πατήρ συγ-
γνώμην ἔχει σοι, τούτων ἔνεκεν δηλονότι.

395. ΤΑΥΤ' ἘΣΤΙ' Τ'ΑΠΗ. κακῶν
ἐστὶν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη.

397. ΝΟΥ' ΚΕΝΗ'. ἀντὶ τοῦ συνέσεως
κούφῃ.

[397. ΟΥ' ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς. εἶθε μὴ
εἶην κατὰ τοσοῦτον λειπομένη γνώσεως.

398. Τ' ἌΡ' τοι ἄρα. ἘΣΤΑΛΗΝ. στέλ-
λομαι, ἀντὶ τοῦ πορεύομαι· ἀποστέλλομαι δὲ ὑφ'
ἐτέρου, ἀντὶ τοῦ πέμπομαι. Οἱ ΠΕΡ' ἘΣΤΑ-

ΛΗΝ ὈΔΟΥ. καὶ τὸ Οἶ μόνον ἱκανόν ἐστίν,
οἶον, πορεύσομαι οἷ ἀπεστάλην. ἐπεὶ δὲ ὁδὸς ἄγει
ἐκείσε, ὅποι ἀπεστάλη, λέγει οἷ τῆς ὁδοῦ.

399. ἘΜΠΟΡΕΥΉΙ, πορεύη. ΤΑ΄Δ' ἘΜ-
ΠΥΡΑ. ταύτας τὰς σπονδάς.

400. ΠΑΤΡΙ' ΤΥΜΒΕΥΉΣΑΙ ΧΟΑΣ.
σπῆσαι τῷ τύμβῳ τοῦ πατρὸς χοάς.

403. ἘΚ ΤΟΥΨ ΦΙΛΩΝ. ἐκ παρακι-
νήσεως τίνος τῶν φίλων; ἘΚ ΔΕΙΨΜΑΤΟΣ
ΤΟΥΨ, ἐκ φόβου τινὸς νυκτερινοῦ. ΔΟΚΕΨΝ
ἘΜΟΙ'. κατὰ τὸ δοκοῦν ἐμοί.]

[399. καλῶς εἶπε τὸ ἘΜΠΟΡΕΥΉΙ. ὥς-
περ γὰρ οἱ ἔμποροι κέρδους ἕνεκα σφῶν ταύτην
τὴν τέχνην μετίασιν, οὕτω καὶ ἡ Χρυσόθεμις πρὸς
Αγαμέμνονα τὴν θυσίαν ἔφερεν, κέρδος τῇ μητρὶ
καὶ βοήθειαν ἐντεῦθεν πραγματευομένη. οἱ δὲ
λέγοντες τὸ ἘΜΠΟΡΕΥΉΙ ἀντὶ τοῦ πορεύη,
ἐκλαμβάνοντες τὸ ἐν ἀργόν, ἀμαθεῖς. καταχρη-
στικῶς δὲ εἶπε τὸ ἘΜΠΥΡΑ. ἔμπυρα γὰρ κυ-
ρίως τὰ διὰ πυρὸς γινόμενα. Τ.]

395. ΠΡΟΣ ΚΑΚΩΝ ἰδίον ἐστὶ κακῶν ἀν-
θρώπων, ἥτοι ἀσυνέτων, ἐπαινέσαι ταῦτα, ἃ λέγεις.

399. ΤΑ΄Δ' ἘΜΠΥΡΑ. πυρὰ ὁ τάφος παρὰ
τοῖς ποιηταῖς. ἔμπυρα οὖν ἐνταῦθά φησι τὰ ἐπὶ τῇ

πυρᾷ, ἡγουν τῷ τάφῳ συνήθως τελούμενα τοῖς ἀποθανούσιν.

402. ὈΝ'ΕΚΤΑΝ Α'ΥΤΗ. εἰπούσης Ἡλέκτρας, ὄντως τῷ ἐχθροτάτῳ ἀνθρώπων αὐτὴ ἐπεμψέ σε τυμβεύσαι χοάς, Φησί· καί, ἐκείνῳ δηλονότι τῷ πατρὶ ἡρώων, ὃν ἔκτεινεν αὐτή. τοῦτο γὰρ ἐθέλεις εἰπεῖν ἐμέ.

404. ἘΚ ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΥΚΤΕΡΟΥ. ἐκ τινὸς φόβου νυκτερινοῦ Φαντάσματος δοκῇ ἐμοὶ καταπεισθῆναι.

405. ΣΥΓΓΕ'ΝΕΣΘΕ. συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν καὶ νῦν. ἀκούσασα δέ, ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείματά τινα τῇ Κλυταμνήστρᾳ γέγονε, θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεούς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, καὶ νῦν παριστάναί.

[407. ΤΗ'Ν'ΟΨΙΝ. ἡγουν ὃ εἶδεν. ὄψις, τὸ θεαθέν, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον.]

408. ΠΛΗ'Ν'ΕΜΟΙ' ΣΜΙΚΡΟ'Ν. ἀντὶ τοῦ πλήν ὀλίγων.

[409. ἈΛΛΑ'ΤΟΥΤΟ. καὶ τοῦτο. ΠΟΛΛΑ' ΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἐπιρρήματικῶς. ἔστι δὲ Ἀττικόν, ὡς καὶ τὸ πρότερον, ἀντὶ τοῦ πρότερον. ἜΣΦΗΛΑΝ. ἔσφαλαν, σφαλῆναι ἐποίησαν. ΚΑΤΩ'ΡΘΩΣΑΝ. ἀνώρθωσαν.

411. ΛΟΓΟΣ ΤΙΣ. οὕτω λέγει, ἐπεὶ οὐκ αὐτὴ παρ' ἐκείνης ἔμαθεν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου διηγουμένου.]

409. ΠΟΛΛΑ' ΤΟΙ ΣΜΙΚΡΟΪ. οἱ σμικροὶ καὶ βραχεῖς λόγοι, πολλά, ἡγουν κατὰ πολλά, σφαλῆναι ἐποίησαν ἀνθρώπους, καὶ κατάρθωσαν αὐτούς.

412. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ὈΜΙΛΙΑΝ. ὥς αὖθις αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος. ἘΦΕΣΤΙΟΝ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέστιν ἐπ' οἶκον. ἩΝΙΨ' ἩΛΙΩ. τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν, ἀποτροπιαζομένους τῷ ἡλίῳ διηγέσθαι τὰ ὀνείρατα. ἩΛΙΩ. ἀντὶ τοῦ ἡμέρας. ἤκουσα, φησί, τοῦ ὀνείρου, ἡνίκα ἡμέρας γενομένης διηγέτο αὐτό τινι, καὶ κείνος ἐμοί. Εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ. εἰ γὰρ νῦν, φησί, δεομένην σου ἀπώσῃ με, κακοῦ σοι τινὸς γενομένου, μετὰ ταῦτα αὐτὴ μετελεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

[412. ὁμιλία ἐπὶ τῶν ἐνουμένων· κοινωνία, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων τινός. ἐπεὶ δὲ ἡ ἔνωσις καὶ διὰ λόγων γίγνεται, καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἐτέρων, λέγεται ὁμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως. ὁμιλεῖ γὰρ τις τινί, ἡγουν διαλέγεται· καὶ ὁμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰς λόγους ἔρχεται. λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμπεριέχει. ὁμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἐνοῦται· καὶ ὁμιλεῖ συμφοραῖς, ἀντὶ τοῦ ἐνοῦται καὶ συγ-

κινῶται. κοινωνοῦσι δὲ τινὲς οἱ μεταδιδόντες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες παρ' ἀλλήλων φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τινὸς τοιούτου τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξω ἑαυτῶν συμμετέχοντες, οἷον τραπέζης, ἢ χωρίων, ἢ τοιούτων τινῶν. ἐφέστιος, ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ, ὡς παρ' Ὀμήρῳ· (Οδ. ἦ. 248.)

ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων.
καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· (Ιλ. β'. 125.)

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν.
ἐφέστιος ἀπλῶς καὶ ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν, ὡς ἐνταῦθα.
ὁμέστιος δὲ καὶ συνέστιος, ὁ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ μεθ' ἑτέρου ὢν.

419. ἙΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. διηγουμένου.
ἐρμηνεία, συνθήκη λόγου δηλοῦσά τι, καὶ ἢ τῶν
τυχόντων διασάφησις. ἐξήγησις δέ, διασάφησις
θείων· διήγησις δέ, ἢ ἀπλῶς ἀφήγησις.

423. ἈΒΟΥΛΙΑ. ἡγουν ὑπὸ κακοβουλίας.

424. ΜΕΤΕΙ. κολακεύσεις, ζητήσεις. μετέρχομαι, τὸ ὑπέρχομαι, καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω.]

[418. ἮΝΙΧ' ἨΛΙΩ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅποτε καθ' ὕπνους ὄναρ δεινὸν θεάσαντο, αἶμα πρῶτ' πρὸς τὸν ἥλιον λέγειν, ἵν', ἐπειδὴ ἐναντίος οὗτός ἐστι τῇ νυκτί, ἀποτροπὴν ἐργάσῃται τούτου. Τ.]

412. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ὈΜΙΛΙΑΝ. ὁμιλία ἐπὶ τῶν ἐννομένων. κοινωνία ἐπὶ τῶν μετεχόντων τινὸς πράγματος. ἡ δὲ ἔνωσις καὶ διὰ λόγων γίνεται καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἄλλων τρόπων, λέγεται ὁμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ διαλέξεως. ὁμιλεῖ γάρ τις τινι, ἡγοῦν διαλέγεται. καὶ ὁμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ λόγους διέρχεται. ὁμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἐνοῦται. κοινωνοῦσι δὲ τινες καὶ μεταδιδόντες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες τῆς παρ' ἀλλήλων Φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τοιούτου τινὸς τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξωθεν συμμετέχοντες. οἷον τραπέζης ἢ χωρίου ἢ τοιούτου τινός.

418. ἮΝΙΧ' ἨΛΙΩ. ἔθος ἦν τοῖς ὀνείρους ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου διηγέσθαι τοῖς ὀνειροπόλοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐκείσε τούτων λαμβάνειν.

419. ἘΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. ἐξήγησις, ἐρμηνεία καὶ διήγησις διαφέρει. ἐξήγησις μὲν γάρ ἐστι διασάφησις θεῶν πραγμάτων· ἐρμηνεία δὲ καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφησις· διήγησις δὲ ἡ ἀπλῶς ἀφήγησις.

426. ΟὐΤ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕ΄ΜΙΣ. ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ, εἰ τι κακὸν μέλλει γενέσθαι ἀπὸ τῶν ὀνείρων. ἘΤΝΗ'Ν δέ, νῦν τὸν τάφον. Εἴ ΜΗ ΤΑΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ. καθόλου φησὶν· εἰ μὴ τολμηροτάτῃ παισὼν ἐτύγχανεν, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πατρὸς, ὃν αὐτὴ ἀνεί-

λεν. εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπὶ τινι λυσιτελοῦντι
πράττειν, ᾧ μὴ ὑπουργήσης σύ.

[426. ΘΕ΄ΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφοτέρω ἐπὶ Θεοῦ, δίκαιον δέ, ἐπὶ ἀνθρώπου.

428. ΚΤΕΡΙ΄ΣΜΑΤΑ. ἐντάφια. ΛΟΥΤΡΑ΄. χοάς. ΠΝΟΑΪ΄ΣΙΝ. ἀνέμοις. ῥίψον δηλονότι. ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΪ΄. εἰς βάθος ὀρυγμένη. πρὸς μὲν τὸ ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΪ΄ ΚΟ΄ΝΕΙ ἀρμοδίως λέγεται τὸ ΚΡΥ΄ΨΟΝ· πρὸς δὲ τὸ ΠΝΟΑΪ΄ΣΙΝ οὐ δύναται ἀρμόσαι. δεῖ οὖν συνυπακούειν ἕξωθεν ῥῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ δός, ἢ τι τῶν τοιούτων. καὶ ἐν ἑτέροις τοῦτο γίνεται πολλοῖς, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Ιλ. γ'. 326.)

ἦχι ἐκάστῳ
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἴν' ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔκειτο λέγεται μετεσχηματισμένον, ἀλλ' εἰστήκεσαν.

431. ΠΡΟ΄ΣΕΙΣΙ. προσελεύσεται. ΚΕΙΜΗ΄ΛΙΑ. ἀπόθετα. ἈΡΧΗ΄Ν. ἐπιρρήματι κῶς, ἀντὶ τοῦ καταρχάς, ὅλως. ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑ΄ΤΗ. τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη.

436. σκέψαι γὰρ εἰ σοὶ αὐτῇ δοκεῖ ὁ νέκυς
δέξασθαι ἐν τοῖς τάφοις προσφιλῶς τὰδε τὰ
δῶρα.]

426. Οὐτ' γάρ σοι θέμις. οὔτε γὰρ
θέμις, οὔτε ὅσιον δίκαιον *) ὑπάρχει σοι κτερίσματα, ἢ
τοὶ ἐντάφια ποιεῖν, ἢ προσάγειν τῷ πατρί, οὐδὲ λουτρά,
ἀπὸ γυναικὸς ἐχθρᾶς.

429. Ἀλλ' ἡ πνοαῖσιν. πρὸς μὲν τὸ
βαθυσκαφεῖ κόνει ἀρμοδίον ἔχει τὸ κρύψον, πρὸς δὲ τὸ
πνοαῖς, οὐδαμῶς. δεῖ οὖν συνυπακούεσθαι ἕξωθεν ῥῆμα
οἰκεῖον ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ χύσον, ἢ τι τοιοῦτον. καὶ ἐν
ἐτέροις δὲ τοῦτο γίνεται πολλοῖς, καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ιλ.
Γ. 326. 327.)

ἤχι ἐκίστω

ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποιμίλα τεύχε' ἔκειτο.
οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἀλλ' εἰστήκεισαν.

439. Ἐμασχαλίσθη. ὑπὸ τὰς μα-
σχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἡκρωτηριάσθη.
ἢ ἐπεὶ εἰώθεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναιρουμέ-
νων ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμε-
νοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. τὸ δὲ Ἐξέμα-
ξεν ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ
τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὸ κάρα αὐτοῦ τὰς κη-
λίδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν. οὐ δεῖ
δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὀμηρον, ἐπεὶ
φησιν ἐκεῖνος· (Οδ. Δ. 535.)

*) Alteram utram harum vocum, aut ὅσιον aut δίκαιον, ex-
pellendam esse, Cod. ipse indicat. Nam ὅσιον alteri super-
scriptum legitur. Purgold.

Δειπνήσας ^{u)}), ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ Φάτνη.
 ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ
 γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βού-
 λεται πραγματεύσασθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλά-
 πτη ^{x)} τῆς ὑποθέσεως. Ἀλλως. εἰώθεσαν οἱ
 δρῶντες ἐμφύλιον φόνον, ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναι-
 ρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀπο-
 ταμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συν-
 εῖροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων
 ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕστερον τί δει-
 γνὸν παρ' ἐκείνων. ἐφόρου δὲ εἰς τὰς μασχάλας
 τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Ἀλλως.
 ΚΗΛΙΔΑΣ ἘΞΕΜΑΞΕΝ. ἢ τῇ ἑαυτῶν κε-
 φαλῇ ἀπέμασσαν τοῦ ξίφους τὰς κηλίδας, ἢ τῇ
 τοῦ φονευομένου, ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλίδας
 ἀποτρεπόμενοι. Ἀλλως. ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι,
 τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ περὶ τὰς
 μασχάλας αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτά, ἵνα, φησὶν ^{y)}),
 ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φο-
 νέα. καὶ Ἀπολλώνιος. (Ἀργον. Δ. 477.) ἐξάργ-
 ματα τέμνε ^{z)} θανόντος. ὁ Ιάσων τοῦ Ἀψύρτου.

[439. ΚΑΨΑ. κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑαυτοῦ
 δηλονότι.

u) Δειπνίσσας Brunck.

x) βλάπτοι Brunck.

y) φασὶν Brunck.

z) τάμνε Brunck.

440. τὸ ἌΡΑ καὶ τὸ ΜΗ' ἐκ παραλλήλου. ἄρα νομίζεις φέρειν ταῦτα λύτρωσιν αὐτῇ τοῦ φόνου;]

[436. τὸ Α'ΥΤΗΪ ἢ πρὸς τὸ ΣΟΙ' συντακτέον, ἢ ἢ ἐκ παραλλήλου, αὐτῇ σοί' ἢ πρὸς τὸ ΓΕ'ΡΑ, οὕτω, τὰ γέρεα αὐτῇ, ἡγουν αὐτῆς ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΙΛΩΣ, ἢ ἢ, προσφιλῶς αὐτῇ, ἡγουν ἀποδεκτῶς αὐτῇ, καὶ ὡς αὐτὴ βούλεται.

439. ἙΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριασέν αὐτόν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα ἀνίσχυρον αὐτόν ἐργάζωνται, διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς, πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται, Εριννῦς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος, δι' οὗ ἡ σφαγὴ ἐγένετο, ἀπέματτον πρὸς τὴν τοῦ σφαγέντος κεφαλὴν. Τ.]

442. ἈΛΛΑ' ΤΑΥΤΑ ΜΕ'Ν ΜΕ'ΘΕΣ. προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἐπὶ τὸ εὐρεῖν τὸν βόστρυχον Ορέστου.

[443. ἈΚΡΑΣ ΦΟΒΑΣ. τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν. ΣΜΙΚΡΑ'. εὐτελεῖ. Ο'Υ ΧΛΙΔΑΙΣ. ὑπὸ τρυφῆς οὐ κατεσκευασμένον.]

443. ΚΡΑΤΟΣ ΒΟΣΤΡΥΧΩΝ ἈΚΡΑΣ
ΦΟΒΑΣ. Φόβας φησὶ κρατός, ἡγουν τρίχας. τρί-
χες γὰρ λέγονται κεφαλῆς, οὐχὶ κεφαλὴ τριχῶν. οὐ
γὰρ ὥσπερ ἡμέρα λέγεται ἡλίου, καὶ ἀνάπαλιν ἡλίου
ἡμέρας, οὕτω καὶ νῦν. ἡλίου μὲν γὰρ ἡμέρας λέγε-
ται, ἐπεὶ διὰ τὴν ἡμέραν ἐγένετο, καὶ ἐστὶν ἡ ἡμέρα
τό, οὗ ἕνεκα. ποιεῖ οὖν ὁ ἡλίου τὴν ἡμέραν γεγωνῶς
δι' αὐτήν· διὰ τοῦτο καὶ λέγεται ἡλίου ἡμέρας. ἡ δὲ
κεφαλὴ ποιεῖ μὲν τρίχας, οὐ μὲν δὲ δι' αὐτό. τοῦτό
ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, διὰ τὸ φύειν τὰς τρίχας. οὐδ' ὁ
προηγούμενος σκοπὸς αὐτῆς ἐστὶν οὗτος. διὸ οὐ λέγεται
ἡ κεφαλὴ τριχῶν. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν τοιούτων οὕτως·
ἐπὶ δὲ τῶν γινόμενων δεῖ σκοπεῖν. ἔοικεν οὖν οὐ πάντα
τὰ γινόμενα οἷς γίνεται, τούτων λέγεσθαι· οἷον ἡ θύρα
τῷ πρίονι γίνεται, ἢ τῷ σιεπάρνῳ, ἀλλ' οὐ λέγεται τοῦ
πρίονος, ἢ τοῦ σιεπάρνου. οὐ γὰρ αὐτὸ δι' ἑαυτὸ τὸ
σιεπάρνον ποιεῖ τὴν θύραν, ἵν' ἢ ἡ θύρα τοῦ σιεπάρ-
νου, ἀλλ' ὁ ἐργαζόμενος ἄλλος ἐστὶν, ὁργάνῳ χρώμενος
τῷ σιεπάρνῳ, ἥτοι ὁ τέκτων, οὗ λέγεται ἡ θύρα. λέ-
γεται δὲ καὶ τοῦ οἴκου, ὅτι ἕνεκα τοῦ οἴκου γίνεται.
καὶ ἔτι τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου ὡς δεσπόζοντος. καθόλου
δὲ τὰ λεγόμενά τινος ἢ ὡς πρὸς τι λέγεται, ὡς πατὴρ
υἱοῦ, καὶ ὡς ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὡς δοῦλος, ὡς
ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ· ἢ ὡς δεσπόζων, ὡς ὁ Θεὸς τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ λαοῦ· ἢ ὡς κτήματα, ὡς
τὸ ἐνδυμα τοῦ δεῖνος· ἢ ὡς γινόμενον ὑπὸ τινος, ὡς ἡ
ἡμέρα ἐκ τοῦ ἡλίου· ἢ ὡς γινόμενα διὰ τι καὶ ποιούμενα
ἐκεῖνο, δι' ὃ ἐγένετο, ὡς ὁ ἡλίου ἡμέρας. ἢ ὡς περιέ-
χοντα, οἷον τὸδε τὸ πλῆθος τοσούτων ἀνθρώπων ἐστίν,
ἡγουν τοσούτους ἀνθρώπους περιέχει· ἢ ὡς περιεχό-
μενα, οἷον, τοσούτοι ἀνθρώποι τούτου τοῦ πλῆθους· ἢ
ὡς ἐπέχοντα, οἷον ὁ δρόμος οὗτος τοσούτων σταδίων
ἐστίν, ἢ τοι τοσαῦτα στάδια ἐπέχει· ἢ ὡς ἐπικρατού-
μενα, οἷον, τοσούτοι στάδιοί εἰσι τούδε τοῦ δρόμου, ἡγουν
ἐπικρατοῦνται ὑπὸ τούτου τοῦ δρόμου. καὶ ὁ λέγεται
καὶ ὁ δεῖνα τοσούτων ἐτῶν, ἥτοι τοσαῦτα ἔτη ἢ ζῶν

αὐτοῦ ἐπέχει. καὶ τὰ ἔτη τοῦ δεινός, ἦτοι ἃ ἐπέχεται
ὑπὸ ζωῆς αὐτοῦ.

445. ἈΛΙΠΑΡΗ ΤΡΙΧΑ. περιπαθῶς
μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ἈΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ
τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι ΛΙΠΑΡΗ,
ὃ ἐστὶν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν
ἰκέτιν τρίχα. ΚΑΙ ΖΩΜΑ ΤΟ ὙΜΟΝ. σύμ-
φωνον τοῦτο τῷ, (186.) ὧδε μὲν αἰκεῖ σὺν στολᾷ.
ΖΩΜΑ δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἐνδυμα,
ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας. δίδωσι
γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταινίας. ἘΞ ὙΠΕΡΤΕ-
ΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μεί-
ζονος. ΚΟΙΝΩΤ ΠΑΤΡΙ. τῷ σῷ καὶ ἐμῷ.

[450. οἶμαι μέλον τι, ἡγουν Φροντίδα τινά,
εἶναι δηλονότι, ἐκείνῳ τοῦ πέμψαι τῇ Κλυταιμνή-
στρᾳ ταῦτα τὰ κακὴν ὄψιν ἔχοντα ὀνείρατα.
ΥΠΟΥΡΓΗΣΟΝ. ὑπηρέτησον.

458. ΠΡΟΣ ΕὔΣΕΒΕΙΑΝ. εὐσεβῶς,
κατὰ τὸ ἀρέσκον τῷ Θεῷ.]

[458. ἐστὶν ὅτε τὴν ΠΡΟΣ μετ' ὀνόματος
κειμένην, καὶ αἰτιατικῇ συντασσομένην, ἀντὶ ἐπιρ-
ρήματος λαμβάνουσιν, ὡς τὸ (363.) ΜΗΔΕΝ
ΠΡΟΣ ὈΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως, καί, πρὸς
ἀξίαν, καὶ ἐνταῦθα ΠΡΟΣ ΕὔΣΕΒΕΙΑΝ
ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς. Τ.]

455. ὍΜΩΣ Δ' ἈΔΕΛΦΗ. ὅμως δὲ ὑποῦρ-
γησον κατὰ ταῦτα. ἄρωγὰ ὄντα ἐμοὶ τῇ σῇ ἀδελ-
φῇ, καὶ σοί, καὶ τῷ κοινῷ πατρὶ ἡμῶν κειμένῳ ἐν
ἀδου Φιλτάτῳ ὄντι ἡμῖν δηλονότι πάντων τῶν ἀν-
θρώπων.

460. ΤΟ' ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΟΝ Ο'ΥΚ ἔΧΕΙ
ΛΟΓΟΝ. οὐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονεικεῖν περὶ
τοῦ δικαίου, ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο ὄντας ἐρίζειν.
δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἐτέρῳ πείθεσθαι. ἢ τὸ
Ο'ΥΚ ἔΧΕΙ ΛΟΓΟΝ ἀντὶ τοῦ, οὐ παρέχει
πρόφασιν. Ἀλλως. οὐ δισταγμοῦ, Φησί, καὶ ἀμ-
φιβολίας προσδίδεται τοῖς δύο, πότερον δεῖ τούτων
ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι. ΣΙΓΗ' ΠΑΡ' ὙΜΩΝ.
εὐλαβῆς οὖσα ἡ Χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν
Χορόν. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗ' ΝΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὴν
ἐπιχείρησιν.

[460. Ο'ΥΚ ἔΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. τὸ γὰρ
δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν,
ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ
δρᾶν. σπεύδω ἐπὶ τούτῳ· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον,
ἡγουν ἐπείγω.

464. ὩΣ ἘΙ ΤΑ' Δ' Ἡ ΤΕΚΟΥΣΑ.
ὅτι εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκούσα, ἀλγεινὴν νο-
μίζω εἰς τὸ ἐξῆς τολμήσειν ἐμὲ τήνδε τὴν πείραν,
ἡγουν εἰς ἄλγος ἐμὸν τολμήσειν τήνδε τὴν ἐπιχεί-
ρησιν, εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκούσα. ὀφείλει δὲ

μᾶλλον οὕτω λέγεσθαι· πικρὰν δοκῶ ἐγὼ τολμήσειν
τήνδε τὴν πείραν. ὅμοιον δὲ τῷ (65.) ὡς καὶ μὲν
ἐπαυχῶ.]

464. ὩΣ Εἴ ΤΑΔ' Ἡ ΤΕΚΟΤΣΑ.

ἐπεὶ εἰάν ἀκούσῃ ταῦτα ἡ μήτηρ, νομίζω τολμήσειν, ἥτοι
ἐπιχειρήσειν τὴν πείραν τήνδε ἥτοι τὴν ἐπιχείρησιν πι-
κράν, ἥτοι πικρίας πρόξενον γενησομένην δηλονότι ἐμοὶ
εἰς τὸ ἐξῆς.

[ΜΕΤΡ. 466. Εἴ ΜΗ' ΕΓΩ. Τὰ τοι-

αὔτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπωδικά. ἐπωδι-
κὰ δὲ ἐστίν, ὡς εἴρηται, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι
ἐπιφέρεται. ἐστὶ δὲ τὸ παρὸν εἶδος, τριαὲς ἐπωδι-
κὴ. τῆς παρούσης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ις, καὶ
τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α, χοριαμβι-
κὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερές, ἐξ
ἐπιτρίτου τρίτου ἀντὶ χοριάμβου, καὶ ἀναπαί-
στου. τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ χοριάμβου καθαροῦ
καὶ μολοσσοῦ, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον.
τὸ γ, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον. τὸ δ, τροχαικὸν δί-
μετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλ-
λικόν. τὸ ε, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον,
τοῦ γ, ποδὸς χορείου. τὸ ς, ὅμοιον καθαρὸν
ἰαμβικόν. τὸ ζ, τροχαικὸν ἐφθημιμερές εὐριπί-
δειον. τὸ η, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάλη-
κτον. τὸ θ, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν,
ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβραχέος. τὸ
ι, ὅμοιον τῷ ζ, τροχαικόν. τὸ ια, ἰαμβικὸν δίμε-
τρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ιβ, τροχαικὸν πενθη-

μιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δ. τὸ ιγ, ὅμοιον τῷ ια. τὸ ιδ, ὅμοιον τῷ ιβ, κατὰ πάντα. τὸ ιε, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου, ἥτοι κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ις, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος συνήθως. Τ.]

466. Εἰ μὴ ἔγωγ παραφρων. ἀνόητος. ὁ Χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου προμαντευόμενος, θαρσύνει παραινεῖ τὴν Ἠλέκτραν. Εἴσιν ἅ πρόμαντις. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἡ τοῖς συνετοῖς προγιγνωσκόμενη. μέτεισι, φησί, παρέχουσα τούτοις δύναμιν, ὥς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς. Οὐ γάρ ποτ' ἀμνηστεῖ. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, φησί, τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς· ἀλλ' ἐπεξελεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Χαλκόπληκτος. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀμνηστεῖ. οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἡ χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ἐλοῦσα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἦξει κατὰ τῶν δρασάντων. Γένυς δέ, εἶδος πελέκεως.

[466. ΠΑΡΑΦΡΩΝ. ἀνόητος, οὐκ ὀρθὰ στοχαζομένη εἰς τὸν σκοπὸν τούτων τῶν ὀνειράτων. ΛΕΙΠΟΜΕΝΑ. ἐστερημένη γνώμης σο-

Φῆς, ἀντὶ τοῦ, συνετοῦ νοῦ. **ἜΙΣΙΝ Ἄ ΠΡΟ-**
ΜΑΝΤΙΣ. ἀφίξεται ὅσον οὐπω ἢ τὴν μαντείαν
προπέμψασα διὰ τῶν ὀνείρων.

470. **ΔΙΚΑΙΑ ΦΕΡΟΜΕΝΑ.** δίκαια
φερομένη κράτη χερσῶν, ἡγουν ἰσχὺν δικαίαν ἐπι-
φερομένη διὰ τῶν χειρῶν. **ΜΕΤΕΙΣΙ.** κολάσει
οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. **ΠΑΛΑΙΑ ΧΑΛΚΟ-**
ΠΛΗΚΤΟΣ ἈΜΦΑΚΗΣ ΓΕΝΥΣ. ἀμφο-
τέρωθεν ἡκονημένη. ἡγουν ὁ παλαιὸς πέλεκυς. ἀπὸ
τοῦ στόματος λέγει ὅλον τὸν πέλεκυν. παλαιὸν
δὲ λέγει, ἀναφέρων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἢ τις πάλ-
λαι ἐγένετο. **ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ** λέγεται ὁ
ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. ἐνταῦθα δὲ χαλκόπλη-
κτος γένυς, ἢ ὑπὸ χαλκοῦ ἡλασμένη, σφυρήλα-
τος. **ἈΙΚΙΑΙΣ.** ὕβρεσι. αἰκία, ὕβρις, ἀπὸ
τοῦ μὴ εἰκέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰκῆς.]

[466. κατανοήσας ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ ὀνείρου,
ὡς ταχέως οἱ φονεῖς ὑπὸ τῆς δίκης τιμωρηθήσου-
ται, προμαντευόμενος δῆθ' ἐν Φησι πρὸς τὴν Ἠλέ-
κτραν· **Ω ΤΕΚΝΟΝ, ὙΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΡΑ-**
ΣΟΣ, ἡγουν θαρρῶ, **Εἴ μὴ Ἐφ' ὅτ' ἔγωγε**
ὑπάρχω Ἐγὼ Μάντις ΠΑΡΑΦΡΩΝ
καὶ ΛΕΙΠΟΜΕΝΗ καὶ ἐστερημένη ΓΝΩ-
ΜΗΣ ΣΟΦΗΣ, ἥτοι διανοίας φρονίμου, ἡγουν
εἰ μὴ ἀνοήτως μαντεύομαι, καὶ ἐστέρημαι γνώσεως
φρονίμου, **Εἴσι καὶ ἐλεύσεται Ἡ Δίκη ἢ**
P

ΠΡΟΨΑΝΤΙΣ καὶ ἡ διὰ σημείων τινῶν προμαν-
τευομένη καὶ δεικνύουσα τὸ μέλλον, ΦΕΡΟΜΕ-
ΝΗ ἐν ταῖν ΧΕΡΟΪΝ ΚΡΑΪΤΗ ΔΙΚΑΙΑ,
ἦτοι κατὰ τῶν Φονέων τοῦ σοῦ πατρὸς δικαίαν
ἐξουσίαν καὶ δύναμιν φερομένη, τουτέστι δικαίως
αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως τιμωρήσους, ΜΕΤΕΙΣΙ
καὶ μετελεύσεται καὶ τιμωρήσεται τινὰ ΚΛΥΪΟΥ-
ΣΑΝ καὶ ἀκούσασαν ἈΡΤΙΩΣ καὶ πρὸ ὀλί-
γου ὈΝΕΙΡΑΤΩΝ ἩΔΥΠΝΟΩΝ καὶ εὖ-
φραντῶν ἡμῖν, οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου, ἀλλὰ τα-
χέως· ἡγουν ταχέως τιμωρήσεται Κλυταιμνήστραν,
ἣτις εἶδε τὰ ὀνείρατα. τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ
παρ' Αἰριστοφάνει, (Πλ. 382.)

ὄρῳ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον.
καὶ τῷ, (Βατρ. 606. 554.)

ἦκει τῷ κακόν. δώσει τις δίκην.

473. οἱ γράφοντες ὙΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΑΨ-
ΣΟΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὰ τοῦτο ΘΡΑΨ-
ΣΟΣ χρὴ γράφειν, ὡς καὶ ἐν τινι τῶν παλαιῶν
εὔρηται, ἢ οἰκτεῖον ἢ τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστρο-
φῆς. εἰ δ' ἄλλο μὲν σημαίνει ΘΡΑΨΟΣ, ἄλλο
δὲ τὸ ΘΑΨΟΣ, μὴ θαυμάσης. πολλὰ γὰρ
τοιαῦτα καινοτομοῦσιν οἱ ποιηταί, μετατιθέντες τὰ
σύμφωνα, καὶ μεταπλάττοντες τὰς λέξεις, διὰ
τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. καὶ δηλοῖ τὸ κάρτος,
καὶ τὸ καρδία, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τ.]

466. Εἴ μὴ ἔγωγ παράφρων. δ

Χορὸς ἀκούσας τῆς Χρυσοθέμιδος τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας ὄνειρον διηγησαμένης καὶ νομίσας εἰκὸς εἶναι ἐκ τούτου δίκην γενέσθαι ἐπὶ ἐνδικήσῃ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Φησὶν· εἴπερ μὴ ἐγὼ εἰμι παράφρων, ἥτοι παρὰ τὸ εἰκὸς φρονοῦσα καὶ στοχαζομένη, καὶ πόρρω σοφῆς γνώμης καὶ διακρίσεως τῆς τοῦ ὀνείρου δηλονότι (τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ λειπομένη) ἐλεύσεται ἢ δίκη ἢ πρόμαντις, τουτέστιν ἢ οἶον προμαντευομένη καὶ κατασκευάσασα τὸν ὄνειρον τοῦτον. Φερομένη καὶ ἐπάγουσα τὰ δίκαια κράτη ταῖν χεροῖν, ἥγουν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς, σωματοποιεῖ αὐτὴν Δίκην αὐτὴν, καὶ οἶον χεῖράς Φησιν ἔχειν. διὰ τὸ αἰεὶ βιαίως καὶ ἰσχυρῶς πανταχοῦ τὸ ἀδίκον ἀπελᾶν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀνθρώπων τῶν διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς ἀναιροῦντων.

478. Οὗτδ' ἄ παλαιὰ χαλκοπλακτός. χαλκίόπληγτος ἐστὶν ὁ τοῦ χαλκοῦ πληγείς. ἐνταῦθα δὲ χαλκίόπληγτος, Φησί, γένυς, ἀντὶ τοῦ ὁ πέλεκυς. ἀπὸ τοῦ στόματος δὲ λέγει ὅλον τὸν πέλεκυν. παλαιὸν δὲ λέγει ἀναφέρων αὐτὸν εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ, ὅτι πάλαι ἐγένετο. Φησὶ δέ, ὅτι οὐδὲ ὁ σίδηρος, ἥτοι τὸ ξίφος, ἀμνηστεῖ, μέλλον δηλονότι φονεῦσαι αὐτούς.

[ΜΕΤΡ. 482. Ἦξει δέ. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, Εἴ μὴ ἐγὼ, κώλων ὁμοίων 15.]

482. Ἦξει καὶ πολῦ ποῦς. ἡ Ερινύς, ἡ ἐκείνῳ τῷ φόνῳ ἀκολουθήσασα. οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. ἐν ὑπερβολῇ τοῦτο ἔθηκεν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται ΠΟΛΥΠΑΙΣ. ἐπεὶ γάρ, Φησὶν, ἐν τῷ Ορέστη

τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ ΠΟΛΥΠΑΙΣ ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἢ πολλὰ κακὰ τίκτουσα. ΧΑΛΚΟΨΟΥΣ. ἢ στερεὰ καὶ ἀκοπίastos ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν Φονέων.

486. ἌΛΕΚΤΡ' ἈΝΥΜΦΑ. δύςλεκτρα καὶ κακόνυμφα, ἀντὶ τοῦ, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑΜΩΝ ^{a)}). ἦτοι ἐπὶ τῆς Εριννύος ἐστὶν ὁ λόγος. ἐπέβη γὰρ ἐπὶ ἀμιλλήματα γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα· ἐπέβη δὲ τούτοις, οἷς οὐ θέμις. οὓς οὐκ ἔχρην, εἰς γάμον ἢ γαγεν ἢ Εριννύς, δίοπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται. ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον· τὸ δὲ ΟΪΣΙΝ ΟΥΘΕΜΙΣ ἐπὶ τῶν γάμων. Φησὶν οὖν ὅτι ἐπέβη γάμοις ἢ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε.

489. ΠΡΟ' ΤΩΝΔΕ' ΤΟΙ' Μ' ἔΧΕΙ. τὸ ΤΟΙ σύνδεσμος παραπληρωματικός. λείπει δὲ τὸ ἐλπίς, ἢ θάρσος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν προειρημένων. Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμνήστραν, τοῦτο τὸ ὄναρ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν. ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψεγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτόν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικόν. Ἀλλως. θαρρῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἀδίκῃ καὶ συνδρῶσιν, αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ ὄναρ.

a) ΕΒΑ, Brunck.

ρος. παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὄφθέν. ΤΟΙΣ
ΔΡΩΣΙ ΚΑΙ ΣΤΗΔΡΩΣΙΝ. ὑμῖν ταῖς δρώ-
σαις ὑπὲρ Αγαμέμνονος, καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρώσαις
καὶ συναχθομέναις, ΤΕΡΑΣ. τὸ τοῦ ὀνείρου
τέρας λέγει. ἘΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ὈΝΕΙΡΟΙΣ,
τοῖς ἐκφοβοῦσι τοὺς ὄρῶντας, ὅταν ὦσι δεινοί.
ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ. τοῖς τῶν ὀνείρων. ἘΥ ΚΑ-
ΤΑΣΧΗΣΕΙ. οὐ τοῖς ἐωρακόσιν, ἀλλὰ τῇ
Ηλέκτρᾳ.

[482. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. πολλὰ διερχομένη.
ΠΟΛΥΧΕΙΡ. πολλὰ ἐργαζομένη. ΔΕΙΝΟΙΣ
ΛΟΧΟΙΣ. κρυπτομένη ἐν δεινῷ λόχῳ, τουτέστι
φοβεῶν ἐνέδρᾳ. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ. ἡ εὐτόνος κα-
τὰ τὴν πορείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ. ἡγουν τῶν
ἐπὶ μισοφονίᾳ γινομένων. τὰ συναλλάγματα γὰρ
τῶν γάμων τῶν μισοφόνων κακόνυμφα ἐπέβη οἷς
οὐ θέμις, ἡγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς οὐκ ἔννομον.

489. ΠΡΟ' ΤΩΝΔΕ. ὑπὲρ τῶνδε ἔχει
ἐμὲ ἐλπίς, μήποτε πλησιάζειν ἡμῖν τοῖς δρώσι καὶ
συνδρώσιν, ἡγουν σοί, τῇ ἀχθομένῃ, καὶ ἡμῖν,
ταῖς συναχθομέναις, σημεῖον ἀψεγές, ἡγουν ἀρε-
στόν. λέγει δὲ τοὺς ὀνείρους.

492. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΪΑΙ. ἡ μαντεῖαι
ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶν ἐν ὀνείροις δεινοῖς, ἀντὶ τοῦ
ἀληθεύουσιν, οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, ἡγουν χρησμοῖς,

ἀληθεύουσιν, εἰ μὴ τὸ φάσμα τόδε τῆς νυκτὸς εὖ
κατασχήσει, ἀντὶ τοῦ, εὖ ἔξει.]

[483. Ἄ ΔΕΙΝΟΙΣ ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΑ
ΛΟΧΟΙΣ. ἤγουν δεινῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς κα-
κοῖς, καὶ μὴ φαινομένη, ἀλλ' ἐξ ἀφανοῦς αὐτοὺς
βάλλουσα.

486. ὁ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνή-
στρας γάμος, βαρὺς κατέστη τῷ Ἀγαμέμνονι. δι'
αὐτὸν γὰρ πεφόνευται. δέον δὲ εἰπεῖν, ἐπέβησαν
γὰρ τῷ Ἀγαμέμνονι μισαίφονοι κακώλεθροι καὶ
ἀνυμφοὶ γάμοι, ὁ δὲ ἌΛΕΚΤΡΑ καὶ ἌΝΥΜ-
ΦΑ ἈΜΙΛΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑ-
ΜΩΝ εἶπε. προσέθηκε δὲ τὸ ἈΜΙΛΛΗΜΑ-
ΤΑ, ἐπειδὴ ἀγώνισμα περισπούδαστον ἐποιήσαν-
το, διὰ τὸν αὐτῶν ἄθροιστον γάμον Ἀγαμέμνονα
κτείνειν, ἵνα μὴ γνωσθέντες ὑπ' αὐτοῦ φονευθῶεν.

492. ἮΤΟΙ ΜΑΝΤΕΪΑΙ. ἤγουν εἰ μὴ
ταχέως δώσουσι δίκην, ὥσπερ ὁ ὄνειρος ὑποτίθε-
ται, οὐ χρεὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε ὀνείρασι προσέχειν, καὶ
ἐκ χρησμῶν τὸ μέλλον ἔσεσθαι προσεῖν. Τ.]

491. ἈΨΕΓΕΣ ΠΕΛΑΓΝ ΤΕΡΑΣ. ἀψε-
γὲς ἐνταῦθα οὐ τὸ μὴ ψόγον, ἥτοι κατηγορίαν ἔχον
λέγει. — ἀλλὰ μάλιστα τὸ πολὺν δυνάμενον ψόγον
ἔχειν, ἀπὸ τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ. Φησί γοῦν. πρὸ τῶνδε,
ἥτοι ὑπὲρ τούτων ὧν εἶπον, ἔχει ἐμὲ, ἥτοι πείθει ἐμὲ
ὁ ὄνειρος δηλονότι λέγειν, μηδέποτε πλησιάσειν ἡμῖν.

ἦτοι ἐπελθεῖν, τέρας ἀψευές, ἦτοι πολὺν ψόγον ἔχον. εἰ δὲ τὸ ἀψευές ἀντὶ μὴ ψόγον ἔχον λάβοις, οὕτως ἐρεῖς· πρὸ τῶνδε, ἦ τοι ὑπὲρ τούτων ἔχω λέγειν, πελᾶν ἡμῖν τέρας ἀψογον τοῖς δριῷσι καὶ συνδρῶσι. τὸ δέ, μήποτε, μήποτε, διαμέσον. μήποτε ἔλθοι ἡμῖν ψόγος.

[ΜΕΤΡ. 498. Ὡ ΠΕΛΟΠΟΣ. Ἡ ἐπὶ αὐτῇ κώλ. ιβ. τὸ α, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ παλιμβασκχείου. τὸ β καὶ γ, ὅμοια, πλὴν τὸ β μὲν μολοσσὸν ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ συζυγίᾳ· τὸ δὲ γ, κρητικόν, ἦτοι ἀμφίμακρον οἰκτεῖον τῷ μέτρῳ. τὸ δ, τροχαϊκὸν μονόμετρον καταληκτικόν· τὸ ε καὶ τὸ ς, ὅμοια τῷ δευτέρῳ. τὸ ζ, δακτυλικὸν πενθήμερες ἐκ σπονδείων· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται δογμαϊκόν. το η, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ κρητικοῦ. τὸ θ, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ι, τροχαϊκὸν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ια, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ιβ, ὅμοιον τρίτῳ. ἐξῆς συνήθως κορωνίς καὶ παράγραφος. Τ.]

498. Ὡ ΠΕΛΟΠΟΣ. οἷον ἦν καὶ τὸ πρῶτον· (ιο.)

Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

Φησὶ δὲ Φερειύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶ-
να, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδαμείαν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ
τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ
τοῦ Μιρτύλου ^{b)}: καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν
προϊόντα πρὸς τὸ Φιλῆσαι αὐτήν, ἔρριψεν εἰς θά-
λασσαν. ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ ἸΠΠΕΪΑ. πολύ-
πονος γενομένη πᾶσιν Ἀργείοις. καὶ ἐρμηνεύει αὐ-
τό, λέγων· Ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾶδε γὰρ. ἌΙΑ-
ΝΗ' δέ, Θρηνητική. Α'Ι Α'Ι. ἐξ οὗ γίνεται ^{c)}.
ΕΥΤΕ ΓΑΡ Ὁ ΠΟΝΤΙΣΘΕΪΣ. ὁ νοῦς τοι-
οῦτός ἐστιν· ἀφ' οὗ ὁ Μιρτύλος ἀπέθανεν, οὐ
διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτῆμονας δόμους. ὁ γὰρ
Ερμῆς, πατὴρ Μιρτύλου, ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδασι.
Α'ΙΚΙ'ΑΙΣ. αἰκισμοῖς, ὕβρεσι. ΠΡΟ'ΡΡΙΖΟΣ.
ἀντὶ τοῦ παντάπασιν ^{d)}.

[499. ἱππασία, παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἱππεΐα
δὲ καὶ ἱπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

506. ΠΡΟ'ΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ σύρριζος,
μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν φυτῶν, ἐφ' ὧν λέγεται κυ-
ρίως, οἶον, πρόρριζον ἔπεσε τὸ φυτόν, ἀντὶ τοῦ
σύρριζον.]

[499. ΠΟΥΛΥΠΟΝΟΣ καὶ γράφειν

b) Μυρτίλου Brunck.

c) Θρηνητική, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἰ' αἰ'. Brunck.

d) παντάπασιν Brunck.

ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῷ ιβ κώλῳ, ἵν' ἡ παιωνικὰ τὰ
κῶλα, ὡς καὶ τὰ λοιπά.

508. ἐπεὶ καὶ ΟΊΚΟΥΣ καὶ ΟΊΚΟΥ
εὔρηται, πρὸς μὲν τὸ ΟΊΚΟΥΣ οὕτω λέγε· ἐκ
τοῦδε τοῦ καιροῦ οὐτις πῶ καὶ οὐδεμία αἰκία πο-
λύπρονος ἔλειπε τοὺς οἴκους· πρὸς δὲ τὸ ΟΊΚΟΥ,
οὕτως· οὐτις καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπρονος ἔλειπεν
ἐκ τοῦδε τοῦ οἴκου. Τ.]

498. Ἀ ΠΡΟΣΘΕΝ — ἸΠΠΕΪΑ. τὸν
ἀγῶνα λέγει, ὃν ἀγωνισάμενος Πέλοψ τὸν Οἰνόμαον ἐνί-
κησεν.

506. ΠΡΟΨΡΙΖΟΣ ἘΚΡΙΦΘΕΪΣ. ἐκ με-
ταφορᾶς εἴρηται τῶν φυτῶν. ἐπὶ τούτων γὰρ λέγεται
κυρίως ἡ λέξις. ἐπεὶ τὰ φυτὰ ῥίζας ἔχει.

508. ΟΥΤΙΣ ΠΩ ΉΛΙΠΕ. διὰ τὸν Φόνον
Φησὶ τοῦ Μυρτίλου, ὃν εἰργάσατο ὁ Πέλοψ, οὐδεμίαν
δυστυχίαν ἐπαυσεῖν ἐκ τῶν οἴκων τούτων τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος.

[ΜΕΤΡ. 510. ἈΝΕΙΜΕΝΗ ΜΕΝ.
Αἱ μονόστροφοι αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἱαμ-
βικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων τς, ὧν τελευτὴ,
Λύπη δ', εἰάν ζῷ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος. ἐπὶ
ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει
κορωνίς. Τ.]

510. ἈΝΕΙΜΕΝΗ. ἀνεσιν ἔχουσα. παν-
ταχόθεν δὲ διαφόροις ἐξαλλαγαῖς τὸν ἔλεον Ηλέ-

κτῶας διαγράφει ὁ ποιητής. ἌΙΣΧΥ' ΝΕΙΝ.
ἀντὶ τοῦ, καθ' ὑμῶν ^{ε)} λέγειν.

[510. ΣΤΡΕΨΗ, ἀναστρέφη. γράφεται
τρέφη, ἀντὶ τοῦ διάγεις.

511. ὍΣ Σ' ἘΠΕΪΧΕ ΜΗ' ἌΙΣΧΥ'
ΝΕΙΝ. ὅς ἐπεῖχέ σε μὴ αἰσχύνειν τοὺς φίλους.
ἀρμόζει καὶ χωρὶς τοῦ ΜΗ' τοῦτο λέγεσθαι, οἷον,
ἐπεῖχέ σε αἰσχύνειν τοὺς φίλους, ἐνθα τὸ ἐπεῖχε
τὸ ἐκώλυε μόνον δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ ἐπεῖχε μὴ αἰ-
σχύνειν, οὐχ ἀπλῶς τὸ ἐκώλυε δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ
τοῦ κωλύων ἐποίει λαμβάνεται. — ἌΙΣΧΥ'-
ΝΕΙΝ, ἐξουθενεῖν, ἀτιμάζειν. ΘΥΡΑΪΑΝ. ἀν-
τὶ τοῦ ἐκτός, ὄνομα ἀντὶ ἐπιρρήματος.

514. ΠΟΛΛΑ', κατὰ πολὺ. ἌΡΧΩ, τὸ
κυριεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ, ὡς παρὰ Λιβανίω·
ἀρχω γραμμάτων, οἷ μάλιστ' ἀπεθύμεις. ΚΑΙ
ΤΑ' ΣΑ', καὶ οἷς σὺ πρόσκεισαι. ὙΒΡΙΝ' ΟΥΚ
ἔΧΩ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑβρίζω. ἢ οὕτως· οἰκίσθεν
οὐκ ἔχω ὑβριν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑβριστικὴ πέφυκα.
ΘΑΜΑ', συχνάκις.

519. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, πρόφασις. λέγεται
καὶ ὁ καλλωπισμός. πρόσχημα γάρ σοι αἰεὶ ὁ
πατήρ, ὅτι ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν, οὐδὲν ἄλλο. ἀντὶ

ε) ἡμῶν Brunck.

τοῦ, πρόσχημά σοι τὸ τεθνηκέναι τὸν πατέρα
ἐξ ἐμοῦ. τοῦτο καὶ διὰ μετοχῆς δύναται λέγε-
σθαι, οἷον, πρόσχημά σοι ὁ πατήρ ἐξ ἐμοῦ τε-
θνηκώς.]

511. ὍΣ' ἘΠΕΙΧ' ἈΕΙ. ἐπέχω τὸ κωλύω.
ὑπέχω τὸ δίδωμι, ὅπερ κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν διδόν-
των εὐθύνας. καὶ παρέχω τὸ δίδωμι. προέχω τὸ ὑπερ-
έχω. ἀπέχω δὲ τὸ ἀπολαβὼν ἔχω, ὡς τὸ ἀπέχω τὰ
τροφεῖα. οὐ γὰρ πάρεστιν ὁ Ἀγισθος, ὅς τις ἐπείχεν,
ἢ τοι ἐκώλυέ σε, μὴ αἰσχύνην τοὺς φίλους αὐτοῦ θυ-
ραῖαν οὔσαν, ἢ τοι ἐκ τῆς θύρας.

519. ΠΡΟΣΧΗΜ' ἈΕΙ. πρόσχημα ἢ ἀφορ-
μὴ καὶ ἡ αἰτία, ἀφ' ἧς τις κινεῖται τὸ δέ τι εἰπεῖν, ἢ
πρᾶξαι. καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει σοι αἰεὶ πρόσχη-
μα, ἥγουν αἰτία τοῦ αἰσχύνην ἐμέ, ὅτι ὁ πατήρ ἐξ
ἐμοῦ τέθνηκεν.

520. ἘΞ ἘΜΟΥ. ΚΑΛΩΣ. ἴδιον ρη-
τορικῆς τὸ μὴ ἀρνέσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν δε-
δραμένων ἐπεισφέρειν αἰτίαν. οὐχ ὡς δίκαια δὲ
πραττούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητής, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀρ-
γὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

[522. ἘΙΛΕ. ἐφόνευσε. εἶλεν, ἀντὶ τοῦ
κατέλαβεν, ὡς ἐν τῷ, ζωὴν ἔλον. καί, εἶλέ τις
τήνδε τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ παρέλαβε. καὶ εἶλεν,
ἀντὶ τοῦ ἀνείλε, ποιητικῶς, ἥγουν ἐφόνευσεν. Ἡ
ΧΡΗΝ, τῇ δίκῃ δηλονότι. ἘΤΛΗ, ὑπέμεινε.
Οὔκ' ἴσον καμών, ἥγουν οὐκ ἴσην λύπην
καμῶν ἐμοί, ἀντὶ τοῦ ὑπομείνας, ὅτε ἔσπειρεν,

ὥσπερ ἐγὼ ἢ τίκτους, ἡγουν ὥσπερ ἐγὼ ὅτε ἐτι-
κτον, δηλονότι ὑπέμεινα.

528. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ. τὸ ΤΟΥ
καὶ ΤΙΝΟΣ ἐκ παραλλήλου. Ἀλλως. ΤΟΥ
ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΩΝ, ἡγουν τίνος χάριν ἀποδιδούς
ἐθυσίασεν. τοῦτο δηλ. τὸ τίνων, ἡγουν ἀποδι-
δούς. ἔστι δὲ μετοχή, καὶ οὐ γενικὴ πληθυντική.
ἈΡΓΕΪΩΝ. ἔνεκα Ἀργείων. ἈΝΤ' ἈΔΕΛ-
ΦΟΥ, ἔνεκα τοῦ ἀδελφοῦ.]

[527. ὩΣΠΕΡ Ἡ ΤΕΚΟΥΣ' ΕΓΩ,
ἔκαμον δηλονότι. αἱ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν ὠδῖνες πᾶ-
σαν ὀδύνης ὑπερβολὴν ὑπεραιρουσι. Τ.]

526. ΟΥΚ ἼΣΟΝ ΚΑΜΩΝ ΕΜΟΙ. οὐκ
ἴσον, ἢ τοι οὐκ ἐπίσης ἐμοὶ καμῶν λύπης, ἢ τοι οὐκ
ἐπίσης ἐμοὶ λυπηθεὶς, ὅτι ἔσπειρεν ἐκείνην, ὥσπερ ἐγὼ
ἢ τέξασα.

530. ἈΛΛ' ΟΥ ΜΕΤΗΝ. ἀλλ' οὐ μετου-
σία ἀδείας καὶ ἐξουσίας ἦν αὐτῷ, κτανεῖν τὴν ἐμὴν θυ-
γατέρα χάριν αὐτῶν.

533. ΠΟΤΕΡΟΝ ΕΚΕΪΝΩ, ΠΑΙ-
ΔΕΣ. λαμβάνονταί τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν
Ομηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ
τὴν Ερμιόνην φησὶν· οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους
φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ησίο-
δῳ λέγοντι·

ἢ τέκεθ' Ερμιόνην δουρικλυτῷ^{f)} Μενελάῳ·
ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ἕζον Αἰῆος.

οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς
ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τρι-
ούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκασιτέρων,
ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ
ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνου-
σιν. ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας
κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λόγῳ τῆς Κλυ-
ταιμνήστρας. ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ. Ερμιόνη
καὶ Νικόστρατος^{g)}.

[535. 'Ο ΠΛΟΥΣ 'ΟΔ', ἀντὶ τοῦ, ὁ
πλοῦς ἐκεῖνος. τὸ οὗτος ἐπὶ τῶν ὀρωμένων λέγεται
καὶ δακτυλοδεικτουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν εἰς ὄψιν ἀγο-
μένων ἀπὸ διηγήσεως. ἐνταῦθα γοῦν οὐκ ἐπὶ δι-
ηγήσει τῷ ΠΛΟΥΣ ἐπάγει τὸ ΟΥΤΟΣ, ἵνα
καλῶς ἀποδείξῃ ἢ δείξῃ πρὸς αὐτὴν διηγήσατο. ἀλλ'
ἀναφορὰν θέλει δηλοῦν ὁ λόγος μετὰ δείξεως, ἣν
δηλοῖ τὸ ἐκεῖνος.]

533. ΠΟΤΕΡΟΝ ΟΥΤΧ. ὑπῆρχον ἐκείνῳ τῷ
Μενελάῳ παῖδες διπλοῖ, ἦτοι δύο, Ερμιόνη καὶ ὁ Νικό-
στρατος. τό, πότερον, δὲ ἐνταῦθα εἰ καὶ ἐπὶ ἐρωτή-

f) δουρικλειτῷ Brunck. Idem sequenti versu male ἔτεκε.

g) ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ — Νικόστρατος Brunck. statim
ab initio Schol. i posuit, omittis: ΠΟΤΕΡΟΝ 'ΕΚΕΙ-
ΝΩ, ΠΑΙΔΕΣ.

σεως ἐτέθη, ἀλλ' οὖν οὐχ ὡς ἀμφιβολίαν ἐμφαῖνον,
ἀλλ' ὡς βεβαιωτικὸν μάλιστα.

536. Ἡ ΤΩΝ ἙΜΩΝ ἈΙΔΗΣ. τὸ
ἐξῆς· ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων δαΐσασθαι πλεόν ἡμερόν
τινα Αἰδης ἔσχεν, ἢ τῶν ἐκείνης; ΠΑΡΕΪΤΟ.
ἡμελεῖτο, παρηγεῖτο.

[536. ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων ἔσχεν ὁ Αἰδης τι-
νὰ ἡμερον, ἡγουν τινὰ ἐπιθυμίαν, ὥστε δαΐσασθαι,
ἀντὶ τοῦ εὐωχηθῆναι, πλεόν, παρὸ τῶν ἐκείνης;
ΤΩ ΠΑΝΩΛΕΙ, τῷ ἀξίῳ πάσης ἀπωλείας.
ΠΑΡΕΪΤΟ. ἡμελεῖτο, παρρωρεῖτο. ΜΕΝΕ-
ΛΕΩ Δ' ἘΝΗΝ, τῶν τοῦ Μενελάου δὲ παίδων
πόθος ὑπῆρχεν αὐτῷ. ΚΑΚΟΥ ΓΝΩΜΗΝ.
ἡγουν κακοτρόπου.]

[536. ΤΙΝ' ἩΜΕΡΟΝ. οὐκ ἔστι τοῦτο
τίνα ἡμερον· εἰ διαλελυμένως εἶποις, ἀλλὰ τινὰ
ἡμερον· διὰ δὲ τὸ κούφισμα μετετέθη ὁ τόνος.

542. Ἡ ΘΑΝΟΥΣΑ. ἦτοι ἡ Ἰφιγένεια,
ἣν οὐχ ὑπ' Ἀρτέμιδος ἀρπαγεῖσαν, ἀλλὰ θανού-
σαν ἡγεῖτο. Τ.]

536. Ἡ ΤΩΝ ἙΜΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. ἢ
ἔσχεν ὁ Ἀἰδης τινὰ ἡμερον τῶν ἐμῶν παίδων, ἡγουν ἐκ
τῶν ἐμῶν δαΐσασθαι περισσοτέρως, ἢ καὶ παρὸ ἐκ τῶν
παίδων ἐκείνης.

542. ΦΑΙΪΗ Δ' ἌΝ. εἰ δὲ καὶ ἡ Ἰφιδένη, ἡ
 θανούσα δηλονότι, λάβοι Φωνήν, ἥγουν ἀναβιώσοι, εἴποι
 ἂν καὶ ἐκείνη, ὅτι ἄπερ ἐποίησεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἦσαν
 ἔργα πατρὸς ἀβουλεύτου καὶ κακοῦ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ
 γνώμην.

544. ΔΥΣΘΥΜΟΣ. κακὸς βουλος. ΓΝΩ-
 ΜΗΝ ΔΙΚΑΪΑΝ. οἷον λογισμῷ χρησαμένη δι-
 κῆς, τότε δηλονότι. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ ΨΕΓΕ.
 ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τι-
 νες ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα
 ἐγνώσαν.

[544. ΔΥΣΘΥΜΟΣ, μετάμελος. — ἐγὼ
 μὲν ἐφ' οἷς ἐποίησα οὐδὲν μεταμέλομαι· εἰ δὲ φαί-
 νομαί σοι κακῶς φρονεῖν, λαβοῦσα σὺ δικαίαν
 γνώμην, ἥγουν εἰπούσα σὺ δίκαια, ψέγε τοὺς πέ-
 λας, ἥγουν ἐμέ.]

544. Εἴ ΔΕ ΣΟΙ ΔΟΚΩ. ἐγὼ μὲν, Φη-
 σίν, οὐκ ἔχω μεταμέλειαν ἐφ' οἷς ἐποίησα νομίζω γὰρ
 δίκαια πεποιημέναι. εἰ δὲ δοκῶ σοι φρονεῖν κακῶς, σὺ
 λαβοῦσα δικαίαν γνώμην, ἥγουν εἰπούσα δίκαια, ψέγε
 τοὺς πέλας, ἥγουν ἐμέ.

546. ἘΡΕΪΣ ΜΕΝ ΟὔΤΧΙ' ΝΥΝ.
 οὐκ ἂν εἴποις ὡς λυπήσασά με τοιαῦτα ἀντακῆ-
 κοας. ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδέν, σὺ προκατήρξω
 τῆς εἰς ἐμὲ λαιδορίας.

550. Εἴ ΔΕ Μ' ὦΔ' Ἀεὶ Λόγοις.

εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπυνθάνου, εἰ τὸ λέγειν σοὶ
ἐφίημι, οὐκ ἂν ᾗς λυπηρά.

[551. ἘΞΗΡΧΕΣ, ἡγουν ἕξαρχον ἐποί-
εις. ΛΥΠΗΡΑ ΚΛΥ΄ΕΙΝ. εἰς τὸ κλύειν τινὰ,
σοῦ δηλονότι. λύπην ἐμποιοῦσα τῷ ἀκούοντί σου.
ὅμοιον τῷ, ἡδύς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἡγουν εἰς τὸ
πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.]

550. Εἴ Δ' ἔμ' ἔωδ' ἄει λόγοις.
ἐλλειπτικὸν τοῦτο. εἰ δὲ οὕτως ἄει ἑξηρχες, πείθειν
ἐμὲ δηλονότι, λόγοις ὀρθοῖς, οὐκ ἂν ᾗσθα ἀξία ἀκούειν
ὑπ' ἐμοῦ λυπηρά.

552. ΠΑΤΕΡΑ ΦΗΊΣ ΚΤΕΙΊΝΑΙ. ὥς
ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. καὶ πρῶ-
τον κεφάλαιον, ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου, εἰ
γε δικαίως· δεύτερον, ὅτι οὐ δικαίως, ἀλλὰ πει-
σθεῖσα Αἰγίσθῳ. δείκνυσι δέ, ὅτι ἀκουσίως ὁ Αγα-
μέμνων ἔθυσσε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι. ὩΣ
ΟὔΤ ΔΙΚΗ· Γ' ἘΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ
(522.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε. ἘΣΠΑΣΕ. πα-
ρήγαγε, παρέπεισεν. Ὡ, ΤΑΝΥΊΝ ΕΥΊΝΕΙ.
αὕτη γὰρ ἀπόδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ
διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Αγαμέμνονα, τὸ
καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

[553. Αἰσχύων ἔτι. τίς ἂν ποτε
λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχύων τούτου, ἢ μᾶλλον αἰ-
σχρός. λέγεται τὸ ἔτι παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ

τοῦ ἀκμήν. οἶον, ἔτι νέος ἐστί, καί, ἔτι ποιῶ τό-
δε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τούτῳ, οἶον, εἰ-
πὼν τόδε ἔτι λέγω καὶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ
τοῦ, εἰς τὸ ἐξῆς, οἶον, οὐ μὴ ἔτι ποιήσω τόδε, ἀν-
τὶ τοῦ, ἐξῆς οὐ μὴ ποιήσω. ἔστι καὶ περισσόν,
ὥς ἐνταῦθα.]

552. ΤΙΣ ἌΝ ΤΟΥΤΟΥ ΛΟΓΟΣ. ποῖος
ἄλλος λόγος γένοιτο ἂν αἰσχροτέρως ἔτι τούτου τοῦ λό-
γου τοῦ λέγειν σε κτεῖναι τὸν ἐμὸν πατέρα εἴτε δικαίως,
εἴτε καὶ μὴ. τὸ δέ, ἔτι, λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς,
ἀντὶ τοῦ, ἀκμήν, ἦτοι, ἔτι νέος ἐστίν. καὶ ἀντὶ τοῦ,
ἐξῆς· οἶον, ἔτι ποιήσω κάλλιον. καὶ ἀντί, ἐπὶ τούτῳ.
καὶ παρέλκον δὲ εὐρίσκεται, ὥς ἐνταῦθα.

555. ἈΛΛΑ' Σ' ἙΣΠΑΣΕ. σπῶ τὸ λαμ-
βάνω. ἐνταῦθα δὲ ἀντί, ἐκείνη σε καὶ προέτρεψεν.

557. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΞ. λείπει ἡ διαί.

561. ἙΞΕΚΙΝΗΣΕΝ. ἐξεδίωξεν.

[557. ἙΡΟΥΞ, ἐρώτησον. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙ-
ΝΗΞ, ἔνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. ἙΣΧΕ. ἐπέ-
σχε. ΘΕΑΞ ΚΑΤ' ἈΛΣΟΣ, κατὰ σύνδενδρον
τόπον ἀνατεθειμένον τῇ θεᾷ. ΚΑΤΑ' ΣΦΑ-
ΓΑΣ, κατὰ τὴν σφαγὴν. ἙΚΚΟΜΠΑΣΑΣ,
ἀντὶ τοῦ κομπάσας, ἤγουν καυχησάμενος. ΤΥΓ-
ΧΑ' ΝΕΙ ΒΑΛΩ' Ν, ἔβαλεν, ἔρριψεν.

564. ΚΑΙΚ ΤΟΥΤ' ΔΕ ΜΗΝΙΨΑΣΑ.
ἐξ αἰτίας τῆςδε μνησικακήσασα. ΛΗΤΩΙΑ ΚΟ-

ΡΗ. ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἀρτεμις. αἱ κτη-
 τικαὶ ἀντωνυμίαι δύναμιν ἔχουσι γενικῶν κτητικῶν
 καὶ πατρικῶν γενικῶν. οἷον ὁ ἐμὸς υἱός, καὶ ὁ
 ἐμὸς οἶκος, καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ ὀνό-
 ματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν, οἷον
 Πλατωνικὸν βιβλίον, οὐ μὴν Πλατωνικὸς υἱός· καὶ
 Ἐκτόρειος ζωστήρ, οὐ μὴν καὶ Ἐκτόρειος υἱός, ἀλλ'
 ἡ υἱὸς τοῦ Ἐκτορος, ἡ Ἐκτορείδης, χωρὶς τοῦ υἱός.
 οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἐκτόρειος υἱὸς λέγουσι, καὶ Λη-
 τῶα θυγάτηρ, ὡς ἐνταῦθα. ἈΝΤΙΣΤΑ-
 ΘΜΟΝ, ἰσέσταθμον. ἘΚΘΥΣΕΙΕ, ἀντὶ τοῦ
 θύσειε.]

560. ΠΑΤΗΡ ΠΟΘ' ὈΥΤΜΟ'Σ. αἱ κτητι-
 καὶ ἀντωνυμίαι δύναμιν ἔχουσι γενικῶν· οἷον ὁ ἐμὸς υἱός
 καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ
 ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν· οἷον
 Πλατωνικὸν βιβλίον, Ἐκτόρειος ζωστήρ. οὐ μὴν καὶ
 υἱός, ἀλλ' ἡ υἱὸς τοῦ Ἐκτορος, ἡ Ἐκτορείδης, χωρὶς
 τοῦ υἱός. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἐκτόρειος λέγουσιν υἱός, καὶ
 ἐνταῦθα Λητῶα κόρη.

569. ΠΟΛΛΑ'. Κ'ΑΝΤΙΒΑΣ. ἀντιπα-
 ραταττόμενος, καὶ μὴ βουλόμενος. διὰ δὲ ^{h)} τῆς
 λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

[569. ΠΟΛΛΑ', κατὰ πολὺ. ἈΝΤΙ-
 ΒΑΣ, ἀντιτείνας. ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν, καὶ
 ἀντιτείνειν, ταυτόν, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀν-

h) δὲ omisit Brunck.

τιπατεῖν. — ΜΟΓΙΣ, μετὰ πολὺν πόνον.]

572. Εἰ δ' οὕτω, ἔρω γάρ καί το' σόν. πιθανῶς κατασχευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἀναιρεῖσθαι, κατὰ σαυτῆς νομοθετεῖς. ΠΡΩΤΗ ΘΑΝΟΙΣ ἄντι τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἀλλ' εἰσόρα. ὅρα, φησί, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

[572. ἘΠΩΦΕΛΗΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὠφελεῖσαι. Ἐκ σέθεν. ἐξ ἐνεργείας σου.

575. ΜΕΤΑΓΝΟΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι μεταμέλειαν. ἀνοία, ἡ παντελὴς ἀφροσύνη· ἀγνοία, ἡ ἐνὸς τινὸς πράγματος. μετάνοια καὶ μετάνοια ταυτόν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἔστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

578. ΣΚΗΨΙΝ ΟΥΚ ΟΥΤΣΑΝ. πρόφασιν ψευδῆ.

581. ΠΑΛΑΜΝΑΪΩι, φονεῖ. παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

583. ἙΥΣΕΒΕΪΣ. ἐννόμους, ἡγουν ἐξ ἐννόμου γάμου. ΚΑΙΞ ἙΥΣΕΒΩΝ, τουτέστιν ἐννόμῳ γάμῳ ἡρμοσμένων, ἡγουν ἐννόμων. ἙΚΒΑΛΟΥΣ ἙΧΕΙΣ, ἡγουν ἐξέβαλες, ἀπέρριψας, ἐδίωξας.

586. ἈΝΤΊΠΟΙΝΑ, ἀντέκτισιν, ἐκδίκησιν. ἙΧΘΡΟΪΣ ΓΑΜΕΪΣΘΑΙ. ἐχθρὸς γὰρ Αἰγισθος Αγαμέμνωνος, ἀνελὼν αὐτόν. Πᾶσαν ἰησ γλῶσσαν, πάντα λόγον πέμπεις, κινεῖς. ἀκρατῶς πάντα λέγεις. ἐπεὶ ὄργανα εἰσι τοῦ λόγου ἡ γλῶττα, τὰ χεῖλη, τὸ στόμα, οἷκέως ἐνίοτε ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα ΚΑΚΟΣΤΟΜΟΥΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν, καὶ Πᾶσαν γλῶσσαν ἀντὶ τοῦ πάντα λόγον.]

569. ἈΝΘ' ὧΝ ΒΙΑΣΘΕΪΣ. πῶς ἐνός αἰτίου παραλαμβανομένου ἐπὶ τῇ τῆς Ἰφιγενείας ἀναιρέσει, πληθυντικῶς ἐκφέρει, ἀνθ' ὧν; καὶ Φαμέν, ὅτι καὶ ἕτερα δύο αἷτια συμπαραλαμβάνονται. πρῶτον μὲν καὶ κυριώτερον ἡ τῆς Ἀρτέμιδος μῆνις. ἔπειτα δεύτερον τὸ κωλύσαι τὰ πνεύματα. εἴη δ' αὖ καὶ τρίτον, τὸ μήτε εἰς Τροίαν δύνασθαι ἀπελθεῖν, μήτε οἴκαδε ὑποστρέψαι. διό Φησιν ἀντὶ τούτων, τουτέστι χάριν τούτων, πολλὰ ἀγωνισάμενος καὶ ἐν στάσει χρησάμενος πρὸς τὸν θεόν, μόλις καὶ βραδέως καὶ ἄκων ἔθυσεν αὐτήν, οὐ δυνάμενος ἄλλως ποιῆσαι δηλονότι.

575. ΚΑΙ ΜΕΤΑΓΝΟΙΑΝ ΤΙΘΗΣ. ἀνοια μὲν ἔστιν ἡ παντελὴς ἀφροσύνη. ἀγνοια δὲ τὸ μὴ γινώσκειν τι πρᾶγμα. μετάνοια δὲ καὶ μετάγνοια ταυτὸν

μέν, ὅμως δὲ τὸ μὲν ἐν χρήσει ἐστὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἢ τοι ἢ μετάνοια· τὸ δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δηλοῖ δὲ τὴν μεταμέλειαν.

579. Εἴ γάρ θε' λείεις. ἐπεὶ *) εἴ σοι δοκεῖ ἔχειν τι εὐλογον πρὸς ἀπολογίαν εἰπεῖν, δίδαξον ἐμέ, τίνας ἔνεκεν ὑπάρχεις ποιοῦσα τὰ ἀσχροτάτα πάντων ἔργα· ἥτις συνοικεῖς καὶ συγκαθεύδεις μετὰ τοῦ παλαμναίου, ἥγουν τοῦ μιχροῦ Φονέως. παλαμναῖος δὲ λέγεται ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργαζόμενος τὸν Φόνον.

583. ΤΟΤ' Σ ΔΕ' ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙΣ. ἡμᾶς δὲ τοὺς πρόσθεν εὐσεβεῖς, ἢ τοι καθάρους καὶ ἀνεγκλήτους σοὺς παῖδας, καὶ ἐξ εὐσεβεῶς πατρὸς γενηθέντας ἔχεις ἐμβαλοῦσα καὶ ἀτιμάσασα.

589. Ἀλλ' οὐ γάρ οὐδέ' νοτυθετεῖν ἔξεστί σε. ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ, ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς i), καὶ κείνην ἐκμειλισσομένη φησὶν, ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνει γάρ, ὥς λοιδορουμένη. τὸν ἔλεγχον οὖν νουθεσίαν ὠνόμασεν.

[595. Ἐξω χεῖρα. ἥγουν τὴν σὴν κατὰσχουσιν, καὶ κωσιν, μετὰ πόνου ἐκφυγών. Δυστυχὴν τρίβει, μετὰ κατατριβῆς καὶ κακώσεως ἀνύει ζωὴν.

597. Σοί, κατὰ σοῦ. Μιάστορα. Φονέα. Ἐπηϊτιάσω, ἡττιάσω. Κήρυσσε.

*) ἐπεὶ. An ἔπειτα? Purgold.

i) αὐτῆς Brunck.

διαδίδου. ἘΙΤΕ ΧΡΗ΄, εἴτε σοι ἀρέσκει. ΣΤΟ-
ΜΑΡΓΟΝ, Φλύαρον.]

590. Ἡ Πᾶσαν — ΓΛῶΣΣΑΝ. ἐπεὶ
ὄργανα ὑπηρετικὰ τοῦ λόγου εἰσὶ τὰ τε χεῖλη καὶ τὸ
στόμα, ἢ γλῶσσά τε καὶ οἱ ὀδόντες, οὐκ ἄτοπον ἐνίοτε
ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεσθαι, ὡς καὶ νῦν. Ἰης,
Φησί, πᾶσαν γλῶσσαν, τουτέστι λέγεις πάντα λόγον,
ὅτι θρασυστομοῦμεν ἦτοι λοιδοροῦμέν σε, τὴν μητέρα
ἡμῶν.

597. ΤΡΕΨΕΙΝ ΜΙΑΨΤΟΡΑ. ἕτερόν τι
ᾧ Φεῖλε καλέσαι τὸν Ορέστην, οὐ μιάστορα, οἷον ἐκδι-
κητὴν τοῦ πατρῷου Φόνου, ἢ ἐχθρόν σοι ἢ Φονέα
γενησόμενον. μιάστωρ γὰρ ἐστὶν ὁ μιάνων ἄλλους,
καὶ δυάμενος τοῦτο ποιεῖν. νῦν δὲ μιάστορα εἶπεν,
ἡγουν ὃν ὑπολαμβάνεις μιάστορα ἔτεσθαι, εἰ Φονεύ-
σει σε.

601. ἘΙΤΕ ΣΤΟΜΑΡΓΟΝ^{k)}. εἰ γέ-
γονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἐνοχος, στόμαργος καὶ
ἀναιδής, ὡς ^{l)} Φῆς, οὐ καταισχύνω σου τὴν φύ-
σιν, ἐλάττων σου οὐσα· ἀλλ' ὁμοία σοι Φονήσο-
μαι^{m)}. ζηλῶ σε, Φησὶν· ὥσπερ γὰρ σὺ κατὰ Ἀγα-
μέμνονος Αἰγισθον ἔθρεψας, οὕτω κατὰ σοῦ τὸν
Ορέστην ἐγώ.

604. ὈΡῶ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ.
ὁ Χορὸς τεθαυμακῶς ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φησὶν· Ὀρῶ

k) ΕΙ ΓΑΡ ΠΕΨΤΚΑ Brunck.

l) ὡς σὺ Brunck.

m) Φανήσομαι Brunck.

μένος πνέουσιν τὴν παῖδα· εἰ δὲ σὺν δίκη αὐτῇ
τοῦτο τὸ μένος σύνεστιν, τούτου τοῦ μένους Φρον-
τίδα οὐκ ἔτι ὁρῶ γιγνομένην ὑπὸ τινος. εὐσχη-
μόνως δὲ ἐς τὴν Κλυταμνήστραν τὸν λόγον ἀπο-
τείνουσιν. ἀντιλαμβανομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου,
Φησίⁿ⁾· Ποίας δὲ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε Φροντί-
δος; ΟὔΤΚ ἜΤ ἘΙΣΟΡΩ. ἀντὶ τοῦ οὐκ
ἐγνοῶ.

[603. ΣΧΕΔΟΝ ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀντὶ
τοῦ πλησίον. ΟὔΤ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΩ, ἐξουθε-
νουμένην οὐ ποιοῦ τὴν σὴν Φύσιν, ἐπεὶ καὶ αὕτη
οὐκ ἀμέτοχος τούτων ἐστίν.]

604. ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. θρασυγο-
μένην. μένος γὰρ τὸ θράσος.

606. ΠΟΙΑΣ Δ' ἘΜΟΙ. ποίας γνώσεως
χρεία ἔστιν ἐμοὶ εἰς τὸ ἰδεῖν, εἰ δίκαια αὕτη λέ-
γει, ἥτις τοιαῦτα ὕβρισε τὴν τεκοῦσαν;]

602. Εἶ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ. εἰ γὰρ ὑπάρχω
εἰδησιμῶς ἔχουσα καὶ ἔμπειρος τούτων, ἤγαυον τοῦ εἶναι κα-
κὴ, τοῦ εἶναι στόμαργος καὶ ἀναισχυντίας πεπληρωμένη,
κήρυσσε με εἰς πάντα εἰ καὶ κατὰ τοιαύτην. σχεδὸν γὰρ
οὐκ αἰσχύνομαι ποιοῦ τὴν σὴν Φύσιν, ἐπεὶ σὺ τούτων
μετέχεις. τὸ δὲ, σχεδόν, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἴσως, καὶ ἀντὶ
σαφῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ, πλησίον, λαμβάνεται.

n) Φησί Brunck.

604. ὍΡΩ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. ὁρῶ, Φησί, τὴν Ἡλέκτραν πνέουσαν μένος, ἢ τοι ὁρμὴν ἔχουσιν καὶ προθυμίαν περὶ τὸ λέγειν. εἰ δὲ μετὰ δικαίου τοῦτο τὸ μένος ὑπάρχει αὐτῇ, οὐχ ὁρῶ Φροντίδα τούτου τῇ Κλυταιμνήστρᾳ προσοῦσαν.

608. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ἵπὲρ ἐπιτάσεως· ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γονεῦσιν, ἀλλ' οὐ ταύτῃ παρθένω οὔσῃ ἔπρεπε τηλικαύτῃ. ἈΙΣΧΥΝΗΣ ἈΤΕΡ. ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

[608. ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ τηλικαύτῃ, ἡγουν Φαῦλος.

609. χωρίς, ἄνευ, καὶ δίχα, κοινά· ἈΤΕΡ δέ, ποιητικῶς.]

612. ἘΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. καὶ γὰρ, Φησὶν, αἰσθάνομαι ἐπονείδιστα πράσσουσα, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν ὥραν. ΚΑΙ ΤΑ ΣΑ ἜΡΓΑ ἘΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΜΕ. ἐμφαντικώτερον τὸ ἐξαναγκάζει με^ο), διὰ τῆς προθέσεως.

[612. ἘΞΩΡΑ. ἄκαιρα. ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ, ἔχθρα, ἢ πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς ἡμᾶς. ἘΚΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ. διδάσκεται τις ὑπὸ τινός. καὶ διδάσκεται ὑπὸ τινος τοιαύτη διδασκαλία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.]

ο) ἐμφαντικώτερον τὸ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ, Brunck.

612. ἘΞΩΡΑ ΠΡΑ΄ΣΣΩ. ὥρα ὁ κειρὸς καὶ τὸ πρέπον. καὶ ἡ εὐμορφία. ἔξωρον οὖν τὸ ἐκτὸς τῆς ὥρας πραχθέν, ἦτοι τοῦ πρέποντος.

616. Ἡ Σ' ἘΓΩ' ΚΑΙ' Τ'ΑΜ' ΕΠΗ. ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτήν, ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμνήστρα.

[618. ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ, αὐτά, τὰ πολλά. ΕΥΤΡΙΣΚΕΤΑΙ, εὕρισκει ἑαυτοῖς.]

618. ΣΤ' ΤΟΙ ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ. σὺ λέγεις αὐτά, ἢ τοι τὰ πολλά, τουτέστι τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπρεπεῖς λόγους. σὺ γὰρ ποιῇς τὸ αἰσχρὸν ἔργον. τὰ δὲ ἔργα εὕρίτκει τοὺς λόγους, δηλαδή ὁ αἰσχρὸν τι ποιῶν ἀναγκάζεται πολλὰ λέγειν, ὥστε συγκαλύψαι κυτό.

620. ΘΡΑ΄ΣΟΥΣ ΤΟΥΤΔΕ. ἀλλὰ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν οὐχ ὑπαλύξεις, ἢ τοι ἐκφύγοις τὸ τιμωρηθῆναι ἔνεκα τούτου τοῦ θράσους, ὅπηνίκα ἂν ὁ Αἰγισθοῦς ἔλθοι.

621. ΘΡΑ΄ΣΟΥΣ ΤΟΥΤΔ' ΟΥΚ ἈΛΥΞΕΙΣ, ΕΥΤ' ἌΝ ΑἰΓΙΣΘΟΣ ΜΟΛΗ. πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν Αἰγισθον, ὑπὲρ τοῦ παρρησίαν δοθῆναι τῇ κόρῃ.

622. ΟΥΚΟΤΝ ἘΑΣΕΙΣ. οὐκ ἐμμενεῖς ^{p)} οἷς πρότερον εἶπας. ἔφη γάρ (550.)

p) ΟΡΑΙΣ. οὐκ ἐμμένεις Brunck.

Καὶ μὴν ἐφίημι. πιθανῶς δὲ· οὐ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἡττώμενον ^{q)}.

[622. τὸ ἐκφέρεσθαι κυρίως ἐπὶ νεκροῦ λέγεται· καὶ ἔστι φέρη τινὰ ἵππος βία ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀφ' οὗ κατὰ μεταφοράν λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΠΡΟΣ ὍΡΓΗΝ ἘΚΦΕΡΗ. ἡγεμῶν γὰρ ἐστὶν ὁ λογισμὸς· ὁ δὲ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία ὡς ἄλογα τινὰ ζῶα. νικώμενος οὖν ὁ λογισμὸς ὑπὸ τούτων ἐκφέρεται τοῦ προσήκοντος, ὥσπερ ὑπὸ ἵππων. ΧΡΗΖΟΙΜΙ, θέλοιμι. χρῆζω, τὸ χρεῖαν ἔχω, καὶ τὸ θέλω. ὧν τὸ μὲν συντάσσεται γενικῇ, τὸ χρεῖαν ἔχω· τὸ δὲ θέλω, αἰτιατικῇ.]

624. ΟὔΤΚΟΥΝ ἘΑΨΕΙΣ. οὐκ εἴσεις τοὺς λόγους, οὐδ' βούλει θῦσαι ἐμὲ ὑπ' εὐφήμου βοῆς, ἥγουν μετὰ εὐφημίας, ἐπειδὴ συνεχώρησα, σοὶ λέγειν πᾶν ὅπερ ἐθέλεις.

626. ἘΩ, ΚΕΛΕΥΩ, ΘΥΕ· ΜΗΔ' ἘΠΑΙΤΙΩ. δεῖ γὰρ καὶ ^{r)} προκαόπτειν τὴν ὑπόθεσιν· διὸ οὐ ποιεῖται πλείονας ἀντιρρήσεις.

628. ἘΠΑΙΡΕ ΔΗ' ΣΥ· πρὸς θεράπαιχάν φησι. ΘΥΜΑΤΑ. θυμιάματα. ΠΑΓ-

q) πιθανῶς — ἡττώμενον. Ponit haec Brunck. post ἀντιρρήσεις v. 626.

r) καὶ omittit Brunck.

ΚΑΡΠΑ. ἐπίπαν ὅσπρια ἔθυσαν τοῖς θεοῖς. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΕ. ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἴδρυται. ΒΑΣΙΝ. λόγον. Οὐ ΓΑΡ ἘΝ ΦΙΛΟΙΣ. οὐκ εἰς τὸν χορὸν ἀποτείνεται, ἀλλ' εἰς τὴν ἡλέκτραν.

[629. ΠΛΗΓΚΑΡΠΑ. τὰ ἐκ παντοίων καρπῶν. ἐκ διαφόρων καρπῶν· ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. ΛΥΤΗΡΙΟΥΣ ΕὔΧΑΣ. ἡγουν δυνάμενας λυτροῦσθαι καὶ ἐλευθεροῦν τῶν δειμάτων. ἈΝΑΣΧΩ. ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς, τὸ ἀναπέμψω· ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν, τὸ ὑψῶ· ἀνέχω ἐπὶ βάρους, τὸ βαστάζω. ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπομένω.]

631. ἐπὶ τῶν μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ τὸ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῶς μετὰ τοῦ ἀν, ὡς ἐνταῦθα ἔχει τὸ ΚΛΥΟΙΣ ἌΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε.

633. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ. ἀνακαλύψαι. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΩ. πολυλόγῳ. ΜΑΤΑΙΑΝ ΒΑΣΙΝ. ψευδῇ Φήμην.]

630. ΕὔΧΑΣ ἈΝΑΣΧΩ. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς τὸ ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν τὸ ἐν ὑψῶ. ἀνέχω ἐπὶ βάρους τὸ βαστάζω. ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος ἀντὶ

ἀνατέλλει. καὶ ἀνίσχει ἢ βοτάνη ἀντὶ ἀναβλαστάνει.
ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς τὸ ὑπομένω.

631. ΚΛΥΟΙΣ ἌΝ' ἮΔΗ. ΦΟΙΒΕ. Ἀτ-
τιπὸν ἔθος τοῖς εὐκτικοῖς ἀντὶ προστακτικῶν χρῆσθαι ῥη-
μάτων.

636. ΣΠΕΪΡΗ, ΜΑΤΑΪΑΝ. τὸ ΜΑ-
ΤΑΪΑΝ οὐκ ἔστι ψευδῆ, ἀλλ' ἀνωφελῆ. τί γὰρ
πράξει, τοὺς κρατοῦντας διαβάλλουσα. ΜΑ-
ΤΑΪΑΝ γοῦν κενὴν λέγει, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν
δύνασθαι πράξει. ἌΛΛ' ὦ Δ' ἌΚΟΥΕ. οὕ-
τως ἐμοῦ λεγούσης. ΤΗΪΔΕ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ,
τούτῳ τῷ τρόπῳ.

639. ΔΙΣΣΩΝ ὈΝΕΪΡΩΝ. ἡ διπλὴν
ἐχόντων φύσιν, ὡς καὶ Ὁμηρος· (Οδ. Τ. 562.)

Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

δύναται δὲ τὸ ΔΙΣΣΩΝ καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν,
ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης, καὶ τὸ μὲν ἐν
φάσμα ἠγησαμένης εἶναι, ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν
ἀποτροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν· τάχα δὲ
καὶ ἕτερον αὐτὴν κεκίνηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ εὐχεται
τῷ Απόλλωνι, ὅπερ οὐδὲ ἐξείπε πρὸς τινα, οὐδὲ
πρὸς τὸν Απόλλωνα. ἡ ΔΙΣΣΩΝ ὈΝΕΪ-
ΡΩΝ, τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν. ἔλυσε δὲ
αὐτό, εἰποῦσα·

εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλά, δὲς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

[637. ὦΔΕ. τούτω τῷ τρόπῳ, κεκρυμμένως. ΤΗΙΔΕ. οὕτως γὰρ φράσω.

642. ΚΑΙ ΜΗ' ἘΦΗΙΣ. ἤγουν εἰσὶν ἐκβαλεῖν ἐμὲ τοῦ πλούτου τοῦ παρόντος, εἰ τινες σὺν δόλῳ βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν με δηλονότι· ἀλλ', ἔασον ἀπὸ κοινοῦ, διέπειν με τοὺς δόμους τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τὰ σκῆπτρα τάδε, ζῶσαν οὕτως ὡς ζῶ αἰεὶ ἐν ἀβλαβεῖ βίῳ, καὶ συνοῦσαν φίλοις, οἷς σύνειμι νῦν μετὰ εὐημερίας, καὶ ἐκείνοις δηλονότι συνοῦσαν ἀπὸ τῶν τέκνων, ὅσων ἐμοὶ μὴ πρόσεστι δύσνοια ἢ λύπη πικρά. ἈΜΦΕ΄ΠΕΙΝ. ἤγουν διέπειν, τὸ διευθετεῖν· περιέπειν δέ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾶν καὶ σκέπειν.]

637. ἈΛΛ' ὦΔ' ἈΚΟΤΕ. ἀλλὰ οὕτως ἄκουσον ἂν μέλλω εἰπεῖν, ὡς βούλομαι γενέσθαι αὐτά, καὶ ἐγὼ γὰρ οὕτω φράσω.

639. ΔΙΣΣΩΝ ὈΝΕΪΡΩΝ. ἢ τῶν δις διαγνώστων, ἢ τῶν διττῶς διαλυομένων καὶ νοουμένων.

642. ΚΑΙ ΜΗ' ΜΕ ΠΛΟΥΤΟΥ. καὶ μὴ ἐφῆς, ἢ τοι ἄδειαν δῶς ἐκβαλεῖν ἐμὲ τῆς παρούσης εὐδαιμονίας, εἴαν τινες μετ' ἐπιβουλῆς καὶ δόλου τοῦτο βούλονται ποιῆσαι· ἀλλὰ δὲς ἐμὲ διέπειν καὶ διοικεῖν τοὺς οἴκους καὶ τὰ σκῆπτρα ταῦτα τῶν Ἀτρειδῶν ὧδε ζῶσαν βίῳ ἀβλαβεῖ.

646. ἈΛΛ' ὦΔΕ' Μ' ΑΪΕΙ' ΖΩΣΑΝ^{s)}.

s) ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ. Brunck.

τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὐχεται. διὰ δὲ τοῦ
πληθυντικοῦ, τοῦ φίλους ^{t)}), τὸ τολμηρὸν τοῦ λό-
γου ἐπεκάλυψεν. ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ ΖΥΝΟΥ-
ΣΑΝ ^{u)}). ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον, εἰάν
μὴ ἢ τὸ ΟἷΣ ΖΥΝΕΙΜΙ ΝΥΝ ἀπὸ κοινού
λαμβάνομενον. Φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνοῦσαν,
οἷς ζύνειμι νῦν. τὸ δὲ ΔΥΣΝΟΙΑ, ἀπ' αὐτῶν
εἰς ἐμέ, ἢ ἀπ' ἐμοῦ εἰς αὐτούς. ΕΥΗΜΕΡΟΥ-
ΣΑΝ. ἐκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν.

[647. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ὍΣΩΝ ἔξωθεν
τὴν ἀπὸ· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΔΥΣΝΟΙΑ τὴν τοιαύ-
την γενικὴν νόει. Τ.]

649. Ὡ ΛΥΚΕΙ' ἈΠΟΛΛΟΝ. Λύκειος
ἐπίθετον ὄνομα τοῦ Απόλλωνος ἀπὸ τόπου λαμβανόμε-
νον, ἀφ' οὗ Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεῖ. καὶ ναὸς Λυκείου
Ἀπόλλωνος. Λύκειος δὲ ἐκαλεῖτο ὁ Ἀπόλλων ἢ ὅτι ἐν
Λυκίᾳ ἐγεννήθη, ἢ ὅτι ἐν Λυκίᾳ ἐτιμᾶτο. Λυκηγενὴς
δὲ Ὅμηρος εἶπεν αὐτόν. (Ἰλ. Δ. 101.)

[650. ΕΞΑΙΤΟΥΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ αἰ-
τούμεθα, δεόμεθα.]

651. ΤΑ' Δ' ἈΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. τὰ περὶ
τῆς τελευτῆς Ορέστου ἔοικεν εὐχεσθαι. ζητοῦσι
δὲ διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ορέ-
στου, ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται

t) τοῦ ΦΙΛΟΙΣΙ, Brunck.

u) ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ Brunck.

ἐφηδομένη. ῥητέον οὖν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἥζοντα ζῶντα· τότε δέ, ὡς κατὰ ἀποθανόντος παρρησιάζεται αἴσχος γενομένη.

[652. ἘΠΑΞΙΩ, ἀντὶ τοῦ ἀξιῶ, παρακαλῶ. ἀξιῶ ποιεῖν τάδε· καὶ ἀξιῶ σε τοῦδε. καὶ ἀμφοτέρω ἀντὶ τοῦ ἀξιῶ κρῖνω. καὶ τὸ παρακαλῶ· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ μόνη. — ἘΞΕΙΔΕΝΑΙ. ἡγουν εἰδέναι.]

653. ΤΟΥΤ' Σ' ΕΚ ΔΙΟ' Σ ΓΑΡ. τοὺς γὰρ ἐκ τοῦ Διὸς γενηθέντας θεοὺς εἰκός ἐστι ἐφορᾶν καὶ ἐπιτεκνέσθαι πάντα.

654. ΞΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ὁ παιδαγωγὸς ἦκει πλασάμενος^{κ)} τὰ περὶ τοῦ θαλάτου Ορέστου. τὸ δὲ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστίν, οὔτε ἀποικτιζομένου παντάπασιν, οὔτε ἠδομένου, ἀλλ' ὡς ξένου. εὐκαίρως δὲ ἦκει ἔξω οὐσῶν ἀμφοτέρων· πρῶτον, ἵνα μὴ δισσολογοίη, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων. πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ, ὡς ἀγνοῶν.

[654. ΞΕΝΑΙ. πρὸς τοὺς μὴ γνωρίμους λέγεται τοῦτο, ὡς ξένε, προσφιλῶς. ξένος, ὃν ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι φιλοφρονήσεται τις ἀπὸ ξένης ἐλθόντα, καὶ ἀπλῶς ὁ ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου. τὸ

κ) πλασόμενος Brunck.

δὲ ὧς ξένε φιλοφρόνως λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ γνω-
ρίμων.

656. Αὐτοῖς. ἀπὸ σαυτοῦ. Εἰκα-
σας. ἔγνωσ ἀπὸ στοχασμοῦ.

657. ἄρα καὶ τήνδε γυναῖκα ἐκείνου εἰκάζω,
ἥγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω; ἘΠΕΙ-
ΚΑΪΖΩΝ ΚΤΡΩ. ἢ ἐπὶ περισσῇ. ἥγουν ὑπάρ-
χω εἰκάζων. ἀντὶ τοῦ εἰκάζω. Ὡς τυραν-
νος εἰσοραῖν. ὡς βασιλὶς, εἰς τὸ ὁρᾶν αὐ-
τὴν δηλονότι.]

[656. Αὐτοῖς εἰκασας. ἥγουν ἀπὸ
σαυτοῦ καὶ ἀπὸ οἰκείου στοχασμοῦ ἔγνωσ. πρὸς
ὅπερ ἐκεῖνος· ἄρ' οὖν ἀπεικάζω καὶ τήνδε τὴν γυ-
ναῖκα ἐκείνου, ἥγουν ἀπὸ στοχασμοῦ κατα-
λαμβάνω; Τ.]

657. ἘΠΕΙΚΑΪΖΩΝ ΚΤΡΩ. περιττὴ ἐστὶν
ἡ, ἐπί. ὄντως ὑπάρχω καὶ καλῶς ἐπεικάζων ὑπάρχω-
ῖτοί ὑπονοῶν τήνδε καὶ ταύτην δάμαρτα ὑπάρχειν ἐκεί-
νου. πρέπει γάρ, ἢ τοι ἀξία ὑπάρχει εἰσορᾶν, ἢ τοι
ὁρᾶσθαι ὑπ' ἐμοῦ ὡς τύραννος, ἢ πρέπει αὕτη ὡς τύραν-
νος εἰσορᾶν, ἢ τοι βασιλικὸν βλέμμα ἔχειν.

658. ΠΡΕΠΕΙ ΓΑΡ Ὡς τυραν-
νος. στοχάζεται ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βα-
σιλείων.

662. ἘΔΕΞΑ΄ΜΗΝ. λείπει ἢ ἀπό, ἢ
ἢ, ἀπεδεξάμην.

[662. ἘΔΕΞΑ΄ΜΗΝ. ἀπεδεξάμην, ΤΟ΄
ῚΗΘΕ΄Ν. ὅτι ἡδεῖς μοι λόγους φέρεις παρὰ
φίλου.

664. ΠΟΡΣΥ΄ΝΩΝ. μηνύων. πόρω, τὸ
παρέχω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πόρσω, καὶ ἀπὸ
τούτου πορσύνω, τὸ παρέχω, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ
τούτου κατὰ μεταφοράν, ἀντὶ τοῦ μηνύω.]

[662. οὐ μόνον οὐ λάβοις εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξω-
θεν τὴν ἀπό, ὡς τινες, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ΧΡΗΐ-
ΖΩ συντάσσων, εὖ ἂν ποιήσαιο. Τ.]

664. ΠΟΡΣΥ΄ΝΩΝ ΜΕ΄ΓΑ. πόρω τὸ πα-
ρέχω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ πόρσω, καὶ ἐκ τούτου ἕτε-
ρον παράγωγον πορσύνω. ἐνταῦθα δὲ πορσύνων ἀντὶ τοῦ
μηνύων.

668. Ο΄Ι ἘΓΩ΄. Φεῦ! ἐγὼ ἢ τάλαινα ἀπόλω-
λα καὶ ἐφθάρην ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

669. ΤΙ΄ ΦΗ΄ΙΣ, ΤΙ΄ ΦΗ΄ΙΣ; οἱ ἡδέος ^{γ)}
ἀκούοντες λόγου, καὶ πάνυ σαφῶς ἀκούσωσι, δις
καὶ τρεῖς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται. ΜΗ΄ ΤΑΥ-
ΤΗΣ ΚΛΥ΄Ε. οἶον, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰ-
πεῖν τὰ ἐξῆς.

γ) ἡδέως Brunck.

673. ΤΩ, ΤΡΟΨΩ, ΔΙΟΛΛΥΤΑΙ;
ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἡδομένων. μαθόντες γὰρ τὸ
πᾶν, καὶ τὸ κατὰ μέρος ἡδόμενοι πυνθάνονται.
ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος
λέγων Ελληνικοῦ.

676. ΔΕΛΦΙΚΩΝ ἈΘΛΩΝ. οὕτω ἦν
ἐπὶ Ορέστου ὁ Πυθικός ἀγών.

[670. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ'. νῦν τε λέ-
γω, καὶ τότε εἶπον δηλονότι.]

675. ΤΟ ΚΛΕΙΝΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑ.
τὸν ἐνδοξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ελλά-
δος. ἀγῶνα δὲ λέγει νῦν τὸν τόπον, ἔνθα ἐγίνε-
το ὁ ἀγών. πρόσχημα τῆς Ασίας, ἀντὶ τοῦ καλ-
λωπισμός· καὶ πρόσχημα, ἢ πρόφασις. ἈΘΛΩΝ.
ἀγῶνων. ἩΣΘΕΤ'. ἤκουσεν. ὈΡΘΙΩΝ.
ὑψηλῶν, μεγάλων. λέγεται γὰρ ἐπὶ Φωνῆς. κυ-
ρίως ὀρθίος, ὁ ἰστάμενος ὀρθός, καὶ μὴ συγκεκυ-
φός. ΣΕΒΑΣ. σεβάσμιος.]

[670. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙ ΛΕΓΩ.
γράφεται καὶ ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ' ἘΝ-
ΝΕΨΩ.]

676. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, εἶδος, καλλώπισμα.
λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. ὅτι δὲ τοῦτο δηλοῖ τὸ

ΠΡΟΣΧΗΜΑ, μαρτυρεῖ καὶ Αριστείδης λέγων·
 „τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρώς ἀνήρηται.“
 ΔΕΛΦΙΚΩΝ ἈΘΛΩΝ. τῶν εἰς τοὺς Δελ-
 φούς ἐν τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρει τοῖς νενικηκόσι
 διδομένων βραβείων. τὰ δὲ Πύθια ἦν ἐορτὴ τοῦ
 Ἀπόλλωνος.

678. ὍΤ ΠΡΩΤΗ ΚΡΙΣΙΣ. εἰσῆγστο
 γὰρ ὁ δρόμος πρῶτος τῶν ἄλλων ἄθλων, πυγ-
 μῆς, πάλης, δίσκου, διαάλματος. τοῦτο δὲ ἐγένετο,
 διὰ τὸ πάντας τοὺς ἀγῶνας πορείας δεῖσθαι ἔστι
 δὲ ὁ δρόμος οὐκ ἄλλο τι, ἢ μόνον πορεία καὶ τά-
 χος ποδῶν. ὥς οὖν τὸ τῇ Φύσει πρὸν μόνος ἰδιο-
 ποιησάμενος προετάρτετο. Τ]

675. Εἰς τὸ ΚΛΕΙΝΟΝ ἙΛΛΑΔΟΣ.
 εἰς τὸ κλεινὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος. ἤγουν τὸν ἔνδο-
 ξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος. ἀγῶνα δὲ
 λέγει νῦν αὐτὸν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ὁ ἀγών.

677. ὍΡΘΙΩΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ. ὀρθιον τὸ
 ὀρθὸν καὶ μὴ συγκεκυφός. καὶ ἐπὶ Φωνῆς τὸ ὑψηλὸν
 καὶ ὀξύ.

679. Εἰς τὴν ΛΟΕ ΛΑΜΠΡΟΣ. εἰσῆλθεν
 ὁ Ορέστης λαμπρὸς εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγὼν ἐτελεῖτο,
 σέβας ὡς πᾶσι τοῖς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἄξιος ὡς ὑπὸ πάντων
 σέβεσθαι καὶ τιμᾶσθαι.

680. ΔΡΟΜΟΥ Δ' ἸΣΩΣΑΣ. τοῦ ἐκ
 ποδὸς δρόμου. τινὲς δολιχόν φασιν ἀγωνίσασθαι
 Ορέστην, ὅς ἐστιν εἴκοσι στάδια, εἴκοσιν ἐτῶν ὅν-

τα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποιήσατο. Ἀλλως. οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεῖς τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. ἀντὶ τοῦ, ὡς θαυμαστός ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἶδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

685. ΠΕΝΤΑΘΛ' Ἀ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἄλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην. ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρᾳ.

[684. ΒΡΑΒΕΪΣ καὶ βραβευταί, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἀθλα δίδόντες· ἀφ' οὗ καὶ βραβεῖον, τὸ ἀθλον. ἘΝΕΓΚΩ'Ν, ἠγουν ἀπενεγκάμενος. ΤΑ'ΠΙΝΙΚΙΑ. τὰς ἐπὶ νίκῃ ἀνακηρύξεις. ὩΛΒΙΖΕΤ'. ἐμακαρίζετο. ἈΝΑΚΑΛΟΥ'ΜΕΝΟΣ, ἀνακηρυττόμενος.]

[683. ἜΡΓΑ ΚΑΙ' ΚΡΑ'ΤΗ. γράφεται καὶ ἜΡΓ' Ο'ΥΔΕ' ΚΡΑ'ΤΗ.

685. ἰστέον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγῶνων ΔΙΑΥ'ΛΩΝ εἶπε. δεόνται γὰρ πάντες οἱ ἀγῶνες, ὡς ἄνωθεν ἔφημεν, πορείας, πρὸς τὸ τελεσθῆναι. ἐσαφάνισε δὲ διὰ τοῦ εἰπεῖν ΠΕΝΤΑ'ΕΘΛ' Ἀ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. δεόν δὲ εἰπεῖν, οἱ νομίζονται, πρὸς

τὸ ΠΕΝΤΑΉΘΛΑ ἐπήνεγκε. καὶ ἔστιν ὅμοιον
τῷ· (Αι. ι 58.)

ἡμεῖς μὲν αὖν τήνδ', ἣν ἔδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες αὖν προῦκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται γενικαί, τὸ ὍΣΩΝ ΔΡΟ-
ΜΩΝ πρὸς τὸ ΤΟΥΤΩΝ ἘΝΕΓΚΩ'Ν, εἰ
καὶ τινες ἀγνοοῦντες τὴν σύνταξιν, τὸ ὅσον δρό-
μον μικρογγραφοῦσι. Τ.]

684. Εἴσεκλήρτεαν βραβεῖς. βρα-
βεὺς καὶ βραβευταὶ οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος. οἱ δὲ αὐτοὶ
αὖν εἶεν καὶ ἀγωνοθέται, καὶ ἀθλοθέται. ἀθλον δὲ τὸ
βραβεῖον, καὶ ἔπαθλον τὸ αὐτό.

687. Ὀλβίζετο. ὥσπερ μακάριος ὁ αἰδῖος,
ἢ ὁ πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος καὶ θαύματος, καὶ ὁ ἀφθαρ-
τος, ἢ τοι ὁ μὴ θανατηφόρον μοῖραν ὑπομένων. οὕτω
καὶ ὀλβιος ὁ ἐπαινετός. καὶ ὀλβίζω τὸ ἐπαινῶ καὶ μακα-
ρίζω. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ, ὀλβος, ὀλβιος, ὃ σημαίνει
τὸν ἐπαίνου ἄξιον, καὶ τὸν πλούσιον, καὶ ἔτι τὸν φρό-
νιμον.

690. Ὅταν δέ τις θεῶν. ὅμοιον
τοῦτο τὸ Πηδερικόν· (Πυθ. Β. 91.) θεός, ὃ καὶ
πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμεί-
βεται δελφίνα.

[691. Βλάπτῃ, ἐμποδίζῃ. βλάπτω,
τὸ βλάβην ποιῶ, καὶ τὸ ἐμποδίζω, ὥς ἐνταῦθα.
Ἄλλησ' ἡμέρας. κατὰ ἄλλην ἡμέραν.
ἱππικῶν. τῶν ἱππικὴν μεταχειριζομένων.]

[692. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἩΜΕΡΑΣ ἕξω-
θεν τὴν ἐπί, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐκείνος γὰρ ὅτε
ἄλλης ἡμέρας, πρὸς τὸ ὍΤΕ τὴν τοιαύτην γενι-
κὴν συντάσσω. ὥσπερ γὰρ Φαμεν, ὅτε τῆς ἡμέ-
ρας ἔκλειψις ἡλίου γέγονεν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ
δὲ ἸΠΠΙΚΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡνιόχων, οὐχ, ὥς τινὲς
Φασιν, ἀντὶ τοῦ ἵππων, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ
ἀπλῶ, ληροῦντες. ἐπεὶ δὲ ἸΠΠΙΚΩΝ εἶπεν,
ἦτοι ἡνιόχων, τοιούτων δὲ οὐχ ἕτερός ἐστιν ἀγών,
ἢ δι' ἵππων, διὰ τοῦτο ὨΚΥΨΟΥΣ εἰς τὸ
ἈΓΩΝ προσέθηκε. περὶ γὰρ τάχους ἵππων
ἡγωνίζοντο. Τ.]

694. Εἰσηλθε πολλῶν. Φιλοτί-
μως, διὰ πιθανότητα, ταῦτα ἐπεξεργάζεται²⁾.

697. Κ' ἀκεῖνος ἐν τούτοιςιν.
ὁ Ορέστης.

[696. ΖΥΓΩΤΩΝ. ἡγουν ζευγνυμένων.]

700. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶ-
ναι. οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ
κύριον οὐ προτέθεικε πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξ-
έλεγκτον. ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέ-
πλασται. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θερα-
κῶν. Ομηρος· (Ιλ. Β. 749.)

2) ἐπεργάζεται Brunck.

τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.
 ἈΘΗΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΔΗΤΩΝ. προσ-
 χαρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν Ἀθηναίοις λέγων.

[701. ἘΝΑΤΟΣ. ἐννέα, δύο ν· ἑνα-
 τος, ἐν.

702. ὄχος ἀρσενικῶς, τὸ ἄρμα· ὄχεα δὲ
 πληθυντικῶς παρ' Ομήρῳ οὐδετέρως. ὄχημα δὲ
 παρὰ τοῖς κοινοῖς τὸ αὐτό, ὡς παρὰ Λουκιανῷ.
 Καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ.

704. ΚΑΤΕΨΤΗΣΑΝ. κατὰ τάξιν ἕστη-
 σαν. Ἡΐξαν. ὤρμησαν. ὈΜΟΚΛΗΣΑΝ-
 ΤΕΣ. ἀπειλήσαντες, ἐγκραγόντες, ἐπικελευσά-
 μενοι. ἘΝ ΔΕ Πᾶς. περισσὴ ἢ ἐν· ἀποτεί-
 νει δὲ εἰς τὸ ἘΜΕΣΤΩΘΗ, ἡγουν ἐπληρώθη
 ὁ τόπος, ἐνθα ἔτρεχον. ΚΡΟΤΗΤΩΝ. κρότον
 ποιούντων.

709. περισσὸν τὸ ὈΜΟΥ. — ΧΝΟ΄ΑΣ.
 ἡγουν σύριγγας. σύριγξ δέ, ἡ ὀπή, ἐνθα ἐμβάλλ-
 εται τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὸ τὸ ἄκρον
 τοῦ ἄξονος, τὸ εἰς τὴν ὀπήν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλ-
 λόμενον. Φρυάττεσθαι καὶ Φριμάσσειν, ἐπὶ ἵπ-
 πων. καὶ ΦΥΤΑΓΜΑΤΑ, τὰ φυσθήματα τῶν
 ἵππων. ΤΡΟΧΩΝ ΒΑΣΕΙΣ. καὶ περὶ τοὺς
 κύκλους τῶν τροχῶν.]

[701. ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. τοῦτο σεμνύνων τοὺς Αθηναίους, ὡς Αθηναῖος, ὁ Σοφοκλῆς λέγει. τῷ ὄντι γὰρ Θεόδμητος ἦν ἡ Τροία, ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Απόλλωνος κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα.

704. ΚΛΗΨΟΙΣ ἘΠΗΛΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ κλήρων ἔστησαν. ἔστι δὲ τὸ ΚΛΗΨΟΙΣ ὥσπερ ἀργόν. τὸ γὰρ ἘΠΗΛΑΝ καὶ χωρὶς τούτου σώζει τὴν φύσιν. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φημὲν καὶ εἰς τό, περιῆει κύκλῳ. ὁ γὰρ συναμφοτέρον, δύναται τοῦτο μόνον τὸ περιῆει. Τ.]

699. ΜΑΓΝΗΣ ἈΝΗΡ. Μάγνη πόλις Θράκης. ὁ ἀπὸ ταύτης, Μάγνης, καὶ κλίνεται Μάγνητος. Μαγνησία δὲ πόλις Θετταλίας.

700. ΑἶΝΕΙΑΝ ΓΕΝΟΣ. Αἰνεΐα πόλις καὶ αὕτη Θρακική. ὁ ἀπὸ ταύτης Αἰνεΐαν, καὶ κλίνεται Αἰνιάνος. Αἶνος δὲ καὶ αὕτη πόλις Θρακική. ὁ ἀπὸ ταύτης Αἴνιος.

702. ἘΚΠΛΗΡΩΝ ὈΧΟΝ. ὄχος ποιητικῶς τὸ ἄρμα. εὐρίσκεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδεντέρως.

706. ὈΜΟΚΛΗΣΑΝΤΕΣ. ἔκπληξιν καὶ φόβον ἐνδέμενοι τοῖς ἵπποις διὰ τῆς ἐαυτῶν φωνῆς. καὶ Ὀμηρος ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει (Ιλ. Α. 51. Ψ. 365. Οδ. Τ. 155. καὶ ἄλλ.)

710. ὩΣ ὙΠΕΡΒΑΛΟΙ. ὑπερδράμοι, ὅον πρῶτος τοῦ δρόμου γενέσθαι. ΧΝΟΪΑΣ δὲ,

τάς τοῦ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ἸΠΠΙΚΑ δὲ
ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ, Φυσήματα, πνεύματα, ἀπὸ
μέρους τὸ ὅλον ἄρμα. σύριγξ δὲ ἐστὶ τὸ εἰς τὴν^{α)}
ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος.
καὶ αὕτη δὲ ἢ ὀπή τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται.
λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων. τὸ δὲ χνόας βαρύνει. τὰ
γάρ εἰς ἡ δισύλλαβα τῶ ο παραληγόμενα, ἀπὸ
δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ὧν προηγείται δασύ,
βαρύνεται· χνόη, φθόη, χλόη. τὸ δὲ πνοή οὐκ
ἔχει δασύ.

[711. ΧΝΟΪΑΣ. ἦτοι τὸ ἄρμα τοῦ ἐτέ-
ρου. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. χνόαι γάρ, τὰ ἀκρο-
ζόνια. ἐστὶ δὲ τὸ ΧΝΟΪΑΣ καὶ τὸ ΦΡΥΑΓ-
ΜΑΤΑ ἸΠΠΙΚΑ ταυτόν. Τ.]

711. ΧΝΟΪΑΣ ΤΙΣ Α΄ΥΤΩΝ. τὰς σύριγ-
γὰς Φησι. σύριγγα δὲ τὴν ὀπὴν, ἐνθα ἐμβάλλεται ὁ
ἄξων εἰς τὸν τροχόν.

714. ΣΤΗΛΗΝ. τὸν λίθον τὸν καμπτή-
ρα. ἘΧΡΙΜΠΤ' ἈΕΙ' ΣΥΡΙΓΓΑ. ὁ ἐστὶ
προσεπέλαζε τῶ καμπτήρι αἰεὶ τὴν ὀπὴν τοῦ τρο-
χοῦ. ΣΕΙΡΑΙΩΝ ἸΠΠΟΝ. τὸν ἔξω τοῦ
ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ τῶ καμπτήρι
ἀριστερόν^{β)}.

α) τὴν omittit Brunck.

β) τὸν ἀριστερόν Brunck.

[714. *στήλαι, κυβειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν ἔχοντες. Ἐσχατήν δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου. — Ἐχῶν. ἐλαύνων.*]

714. ΣΤΗΛΗΝ ἘΧΩΝ. λίθοι ἦσαν κυβειδεῖς γράμματά τινα ἔχοντες ἐγκεκολλημένα. ἐσχατήν δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου *).

718. ἈΣΤΟΜΟΙ. σκληρόστομοι. Ἐκ Δ' ὙΠΟΣΤΡΟΦΗΣ. ἐξ ὑπαντήσεως ἐκείνων ὑποστρεφόντων. ΒΑΡΚΑΪΟΙΣ. τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῖς καλουμένη.

[721. ΒΑΡΚΑΪΟΙΣ. Λιβυκοῖς. Βάρκη πόλις τῆς Λιβύης περὶ τὴν πεντάπολιν, ἡ νῦν Πτολεμαῖς καλουμένη. Κ'ΑΝΕΠΙΠΤΕ. ἄλλος ἄλλῳ δηλονότι, ἡγουν ἐπάνω ἄλλου ἐπιπτε. ΠΑΝ. ἀντὶ τοῦ ὅλον. ΝΑΥΑΓΓΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ πτωμάτων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν. ΓΝΟΥ'Σ. ἰδών. ΠΑΡΑΣΠΑΪ. παρέσυρεν. Κ'ΑΝΑΚΩΧΕΥ'ΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἠρέμησεν. τὸ ἀνακαχεύειν κυρίως ἐπὶ τῆς νηὸς λέγεται, ὅταν σταῖσα ἐν τῷ πελάγει διὰ τινὰ χρεῖαν ἠρεμῇ. ΚΛΥΔΩΝ' ἘΦΙΠΠΟΝ. τὴν ἱππικὴν ταραχὴν ἐν μέσῳ ταραττομένην.]

*) Conf. Triclin. Schol. ad h. v. et Fasold. Dec. I. Purgold.

718. ἌΣΤΟΜΟΙ. οἱ ἀτάκτως ἢ ἀνυποτάκτως καὶ θρασέως φερόμενοι.

722. Κ'ΑΝΤΕΥΘΕΝ ἌΛΛΟΣ ἌΛΛΟΝ. καὶ ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ κακοῦ, ἄλλος ἔθραυεν ἄλλον, καὶ ἄλλος ἀνέπιπτε, συνθραυόμενος δηλονότι.

724. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. τῶν πτωμάτων. ΔΕΙΝΟΨ ἩΝΙΟΣΤΡΟΨΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔμπερος. πρὸς εὐνοίαν δὲ τῶν ἀκροωμένων ἐπαινεῖ αὐτόν ὡς Ἀθηναῖον. ἜΞΩ ΠΑΡΑΣΠΑΪ. φυλαζόμενος, φησί, τούτοις συμπεσοῦσιν ἔμπεσῃν, ἔξω ἀπ' αὐτῶν παρσπαῖ. Κ'ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. ἀνασειράζει, κατέχει. ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν, χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει, στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἄρματος εἴρηκεν. οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ὕστερος ἡρέμα ἤλαυνε.

[724. ΚΡΙΣΣΑΙΩΝ. ἦτοι Φωκικόν. ἔστι γὰρ πόλις Φωκίδος, ἐν ἣ Φωκίδι καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖόν ἐστιν. ἔστι δὲ τὸ ΝΑΥΑΓΙΩΝ ἸΠΠΙΚΩΝ ὅμοιον τῷ, (Ιλ. δ'. 3.) νέκταρ ἐφ' νοχόει. Τ.]

726. Κ'ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. τοῦτο κυρίως ἐπὶ τῆς νεῶς λέγεται, ὅταν διὰ τινα χρεῖαν ἐν τῷ πελάγει ἀναχθεῖσα, στᾶσα ἡρεμῇ.

729. ΤΩΤ ΤΕΛΕΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. οἷον πιστεύων, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται ἢ νομίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν. Κ'ΑΞΙΣΩ'ΣΑΝΤΕ ΖΥΓΑ'. ὁ Ορέστης καὶ ὁ Ἀθηναῖος.

[728. ὙΣΤΕΡΑΣ ΠΩΛΟΥΣ. πῶλος λέγεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

729. ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. θάρρος ἔχων. ἙΛΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ. ἐναπολελειμμένον. ΖΥΓΑ'. ἀντὶ τοῦ ἄρματα. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.]

733. ἩΛΑΥΝΕΤΗΝ. οἱ Ἀττικοὶ εἰώθασιν πάνυ χρῆσθαι τοῖς δυϊκοῖς ἀντὶ πληθυντικῶν, ὀνόμασι τε καὶ ῥήμασι. ὥς ἐνταῦθα τὸ ἡλαυνέτην, ἀντὶ τοῦ ἡλαυνον. καὶ Ξενοφῶν τὸ δε Λακῶνε ἐλεγέτην, καὶ Πλάτων πλεῖστα, καὶ πάντες.

737. ΛΥ'ΩΝ ἩΝΙ'ΑΝ. χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι. ἈΞΟΝΟΣ ΜΕ'ΣΑΣ ΧΝΟ'ΑΣ. τὸ λεπτόν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος. εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρὰ Ἀπολλωνίῳ (Ἀργον. Α. 757.)

αζομενος ^{c)} πλήμνησι παρακλιδὸν αἰνυμένοιο ^{d)}).

[739. ΜΕ'ΣΑΣ ΧΝΟ'ΑΣ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ

c) ἄξονος ἐν Brunck.

d) αἰνυμένοιο Brunck.

μέσον ἔθραυσε τὰς χνόας τοῦ ἄζονος· ἀντὶ ἐνικοῦ.
ἤγουν τὸ μέρος τοῦ ἄζονος τὸ ἐν τῇ ἐπιῇ τοῦ τρο-
χοῦ. ἈΝΤΥΓΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἄρματος. ΣΥ'Ν
Δ' ἘΛΙΣΣΕΤΑΙ. ἐντετύλικται τοῖς ἐυτήρσι.
ἜΣ ΜΕΣΟΝ ΔΡΟΜΟΝ. ἐς τὸ μέσον τοῦ
δρόμου. ἈΝΩΛΟΛΥΞΕ. ὑψηλῇ φωνῇ ἐθρή-
νησεν. ΟἷΑ ΛΑΓΧΑ'ΝΕΙ. ἤγευν οἷων τυγ-
χάνει.]

738. ΣΤΗΛΗΝ ἈΚΡΑΝ. ὅτι ἐν τῷ σταδίῳ
τρῆς ἦσαν στήλαι, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο, κίονες κυβοειδεῖς.
ἡ μὲν πρώτη περὶ τὰς ἀρχάς, ἡ δευτέρα περὶ τὰ μέ-
σα, ἡ δὲ τρίτη περὶ τὸ ἄκρον· ταύτας περιήρχοντο οἱ
ἀγωνιζόμενοι. καὶ ἡ μὲν πρώτη εἶχεν γράμματα ἐκ τοῦ
ἐνὸς μέρους· ΑΡΙΣΤΕΥΕ. ἡ δὲ μέση ὁμοίως·
ΣΠΕΥΔΕ. ἡ δὲ τρίτη· ΚΑΜΨΟΝ. εἶτα ἐπὶ τοῦ
ἐτέρου μέρους τὰ αὐτὰ ἦσαν ἐπιγράμματα. ἥνίκα δὲ
τοὺς τεταγμένους ἐξεπλήρουν δρόμους, τὴν τελευταίαν
στήλην φθάσαντες, διέλυον τὸν ἀγῶνα *).

745. ΛΑΓΧΑ'ΝΕΙ. γράφεται καὶ ΤΥΓ-
ΧΑ'ΝΕΙ.

751. ἘΛΥΣΑΝ ΑἶΜΑΤΗΡΟ'Ν ὩΣ-
ΤΕ ΜΗΔΕ'ΝΑ *). καὶ ἵνα ἀξιόπιστος εἴη ὁ

*) Edidit hoc Schol. integrum Fasold. I. Dec. I. Fest. 1. n. 17.
Insignis hic et, ni fallor, antiquissimus pannus unde huc
adsutus sit, quaerere licet. Nusquam enim apud Veteres
elegantissimae hae inscriptiones laudantur. Tamen ipsarum
brevitas atque commoditas nos de earum antiquitate dubi-
tare non finit. Purgold.

e) EN ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩ. Brunck.

ἄγγελος, ἵνα πάλιν τὸ περιπαθεῖς εἴη τῇ Ηλέκτρᾳ. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΪΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ σποδὸν δειλαΐαν μεγίστου σώματος.

[749. ΑΪΜΑΤΗΡΟΝ. ἡμαγμένον. αἱματηραὶ σταγόνες, αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι· ἡμαγμένον δέ, τὸ αἵματι μεμιγμένον. ἘΝ ΒΡΑΧΕΪ. ἐν μικρῷ. ἡ εὐθεΐα, ὁ βραχύς. ΧΑΛΚΩ. ἀγγεῖον ἐκ χαλκοῦ. χαλκὸς δηλοῖ τὴν οὐσίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ τὴν ὕλην. ἀπὸ δὲ τῆς ὕλης ἐνταῦθα δηλοῦται τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐκ τῆς ὕλης.

754. ἘΚΛΑΪΧΟΙ. ἡγουν λάχοι. ὍΠΩ. ΠΑ. ἐώρακα. ΔΕΣΠΟΤΑΙΣΙ. ἡγουν τῶν πάλαι δεσποτῶν. ΠΡΟ΄ΡΡΙΖΟΝ. σύρριζον, πανωλεθρίως.]

[752. ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΪΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. δεὸν οὕτως εἶπεν, δειλαΐαν σποδὸν μεγίστου σώματος, ἀντιστρέφως εἶρηκεν, ὥσπερ καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα εὕρεσκεται. Τ.]

748. ΚΑΤΑΣΧΕΨΟΝΤΕΣ. ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ, γίνεται τὸ σχέψω, οὐκ ἀπὸ τοῦ κατέχω.

749. ἘΛΥΣΑΝ ΑΪΜΑΤΗΡΟΝ. αἱματηροὶ σταγόνες αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι. αἱματηρὸν δὲ τὸν Ορέστην Φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἡμαγμένον τῷ ἑαυτοῦ αἵματι.

751. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩ. ἐν βραχεὶ καὶ μικρῷ χαλκίνῳ ἀγγείῳ. χαλκῷ γὰρ ἀντὶ τοῦ χαλκίνῳ συνηρημένως τῷ χαλκέῳ, χαλκῷ, ἵνα μὴ τὴν οὐσίαν εἴπωμεν τοῦ χαλκοῦ ἀπλῶς λέγοντες χαλκῷ. ζητῶται δὲ ἔξωθεν τὸ ἀγγεῖον.

755. ΤΟΙΑΥΤΑ ΣΟΙ ΤΑΥΤ' ἘΣΤΙ. τοιαῦτα ὄντα ταῦτα, ἔστι σοι δῆλα ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντα, ὡς μὲν ἐν λόγοις, ἢ τοι ἐκ τῆς διηγήσεως φαίνομαι λυπηρά· ἡμῖν δὲ τοῖς ἰδοῦσι, οἳ περ εἶδομεν ἐκεῖνα, εἰς μέγιστα πάντων τῶν κακῶν, ὧν εἶδον ἐγώ.

760. Ω ΖΕΥ. ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἤδετα. διὰ δὲ τὸν Χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

[761. ΔΕΙΝΑ΄. ὅτι υἱὸς ἦν. ΚΕΡΔΗ. διότι ἀπηλλάγην τοῦ παρ' ἐκείνου φόβου. Εἰ ΤΟΙΣ ἘΜΑΥΤΗΣ. εἰάν ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἑμαυτῆς σώζω τὴν ζωὴν. καλὸν γὰρ αὐτῇ ἦν τὸ τεθνηκέναι τὸν Ορέστην, εἰ ἔσωζε τὸν βίον αὐτῆς.

763. ΤΩ ΝΥΝ ΛΟΓΩ. ἐπὶ τῇ νῦν ἀγγελίᾳ. Εἰ ΜΟΙ ΘΑΝΟΝΤΟΣ εἰ προσῆλθες ἐμοὶ ἔχων ἀσφαλῆ τεκμήρια ἐκείνου θανόντος. ΨΥΧΗΣ. ἡγουν φύσεως.

770. Φυγάδες, κυρίως οἱ διωχθέντες ἀπὸ τῆς οἰκείας πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ ΦΥΓΑΣ ἀντὶ

τοῦ Φυγῶν ἐστίν. — ἈΠΕΞΕΝΟΥΤΟ. ἐν
ξένη ἀπεδήμει.]

[768. ΤΕΚΜΗΡΙΑ. ἦτοι σημεῖα. λέγω
δὴ τὸ διηγήσασθαι τὴν ἐκείνῳ συμβᾶσαν τύχην,
καὶ εἰπεῖν, ὡς μετ' ὀλίγον οἱ τὴν σποδὸν αὐτοῦ
φέροντες ἄνδρες ἀφίξονται. Τ.]

761. ΛΥΠΗΡΩΣ Δ' ἜΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ λύ-
πην ἐμποιεῖν μοι δύναται τὸ περὶ τοῦ Ορέστου δηλονότι
ἀγγελθέν. ἐπειδὴ τὸν ἐμὸν βίον, ἥγουν τὴν ζωὴν, σώ-
ζω καὶ διαπερῶ ἐν κακοῖς, ἦτοι δυστυχίαις ἢ λύπαις.
δυστυχία γὰρ καὶ λύπη μοι ὑπάρχει ὁ τοῦ Ορέστου
θάνατος.

764. ΔΕΙΝΟΝ ΤΟ ΤΙΚΤΕΙΝ ἜΣΤΙ.
τουτέστι ἐπιτήδειον λύπην ποιεῖν τοῖς τεκοῦσιν, ἥνίκα
τις ἀγγελθῇ αὐτοῖς υἱὸς αὐτῶν ἀποθανών. οὐδὲ γὰρ
πάσχοντι κακῶς τινὶ πατρὶ, ἢ μητρὶ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ
παίδων, γένοιτο ἂν αὐτῶ μῖσος καὶ ἔχθρα ἐκείνων τῶν
παίδων, ὅσον κατὰ τὴν Φυσικὴν πρὸς αὐτοὺς εὖνοιαν
καὶ τὸ Φίλτρον.

770. ΤΡΟΦῆΣ ἈΠΟΣΤΑΣ ΦΥΓΑΣ.
Φυγάδες κυρίως οἱ διωχθέντες καὶ ἐκπεσόντες τῆς ἰδίας
πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ τὸ Φυγάς, ἀντὶ τοῦ Φυγῶν. δια-
φέρει δὲ ὁ Φυγάς τοῦ Φυγόντος· εἶπερ ὁ μὲν Φυγάς
ἄκων ἀποβάλλει τὴν πατρίδα, ὁ δὲ Φυγῶν καὶ ἄκων
καὶ ἐκὼν.

771. ΚΑΙ ΜΕ, ΠΕΙ ΤΗΣΔΕ. καὶ οὐκέτι
εἶδεν ἐμὲ, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς γῆς ταύτης.

775. Ὁ ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ὁ
ἐπιγενόμενος.

775. ΣΤΕΓΑΪΖΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἔχειν.
ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ. ἡγουν ὁ ἐνιστάμενος. ὩΣ
ΘΑΝΟΥΜΕΝΗΝ. ὡς μέλλουσιν τεθνήξασθαι.
ΤΟΎΤΜΟΝ ΨΥΧΗΣ. ἐκπίνουσα τὸ αἷμα
τῆς ἐμῆς ζωῆς ἀκρατον. ἘΚΗΛΑ. ἡσυχως.

781. ἩΜΕΡΕΥΣΟΜΕΝ. διημερεύομεν,
βιώσομεν. διημερεύω, τὸ τὴν ἡμέραν διαβιβάζω·
καὶ διανυκτερεύω, τὸ τὴν νύκτα διαβιβάζω. ἐν-
ταῦθα δὲ τὸ διημερεύομεν, ἀντὶ τοῦ βιώσομεν,
τουτέστι τὴν ζωὴν διαβιβάσομεν.

787. Κ'ΑΠΕΚΥΡΩΣΕΝ. ἡγούν ἀσφά-
λειαν ἐπέθηκεν. ὙΒΡΙΖΕ. θρασύνου. ΠΑΥ-
ΣΕΤΟΝ ΤΑΔΕ. ἡγουν τοῦτο τὸ εὐτυχεῖν ἐμέ.

792. ΠΟΛΛΩΝ ἌΝ. ἄξιός ἐστιν εἶναι, ὃ
ξένη, διὰ τὴν ὁδὸν ἣν ἦλθες, τυχεῖν πολλῶν ἀγα-
θῶν. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ. πολυλόγου.

793. οὐκοῦν ἀπερχοίμην, ἀπέλθοιμι ἂν,
ἐπειδὴ ταῦτα καλῶς ἔχει. ἩΚΙΣΤΑ. οὐδαμῶς.
ΚΑΤΑΞΙΩΣ. ἡγουν ἀξίως.

795. ΠΟΡΕΥΣΑΝΤΟΣ. ἀποστείλαντος.
πορεύομαι ἐγώ, καὶ περεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἀγα-
θῶς παρὰ Πλάτωνι. Ὡς δὲ προστέτακται τοὺς ἐν-
θένδε ἐκεῖσε πορεύσασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν. ἐν-

ταῦθα δὲ πορεύσαντος, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἀγαγόντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πέμψαντος λέγεται. ἜΙΣΙΘ' ἜΙΣΩ. περισσὸν τὸ εἶσω. τὸ γὰρ εἰσιθι τὸ εἶσω ἐλθεῖ δηλοῖ. εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν λέγεται κατὰ λόγον. τὸ γὰρ εἰσῆλθε δηλοῖ μὲν τὸ εἶσω ἦλθεν, οὐ μὴν καὶ ὅποι εἰσῆλθεν ὠρισμένως· διὸ ἐπάγεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἢ τοιοῦτό τι, καὶ οὐ δοκεῖ φορτικόν.]

[780. ΝΥΝ ΔΗ' ἜΚΗΛΑ' ΠΟΥ. τοῦτο τὸ ΝΥΝ ἐπαναλήψις ἐστὶ τοῦ πρότερον ΝΥΝ.

786. Νέμεσις θεὰ μεμφομένη τοὺς τοῖς θανοῦσιν ἐφυβρίζοντας, καὶ τούτους τιμωρουμένη· σύντασσε δὲ τὸ ΘΑΝΟΝΤΟΣ πρὸς τὸ ΝΕΜΕΣΙΣ, καὶ μὴ πρὸς τὸ ἜΑΚΟΥΤΕ, ὥς περ τινὲς ποιοῦσιν. ἄλλοι δὲ καὶ λαμβάνουσιν ἔξωθεν τὸ οὐνεκα.

789. εἰ μὲν γράψεις ΟἴΤΚΟΥΝ, κατ' ἐρώτησιν μὲν οὐ· κατ' ὁμαλισμὸν δὲ εἰρωνικῶς. εἰ δὲ καὶ ΠΑΥΣΑΤΟΝ γράψεις, (εὐρηται γὰρ καὶ τοῦτο) προστακτικῶς ἐρεῖς, οὕτως· οὐκοῦν παύσατε τάδε, σύ τε καὶ Ορέστης, εἰ δύνασθε.

790. οὕτως ἦν τὸ σαφές· οὐ μόνον οὐ παύσομέν σε, ἀλλὰ πεπαύμεθα ἡμεῖς. νῦν δὲ προσθεῖς τὸ ΠΕΠΑΥΜΕΘΑ, εἴτ' ἐνεγκῶν τὸ

ΟΎΧ' ΟΠΩΣ ΣΕ ΠΑΤ' ΣΟΜΕΝ, ἀσάφειάν
τινα ἐποίησε. σὺ δὲ ὡς ἔφαμεν λέγε συντάσ-
σων. Τ.]

776. ΔΙΗΓΕ' Μ' ΑΐΕ'Ν. διάγω ἐγὼ ἀμετα-
βάτως, καὶ διάγω ἕτερον μεταβατικῶς, ὡς ἐνταῦθα.

778. ἮΔΕ ΓΑΡ ΜΕΙΖΩΝ ΒΛΑΒΗ.
αὕτη γὰρ ἡ Ηλέκτρα δηλονότι ἦν ἐμοὶ μείζων βλάβη
γυναικός, αἰὲ ἐκπίνουσα τὸ ἄκρατον αἷμα τῆς ἐμῆς ψυ-
χῆς, ἢ τοι ζωῆς. ἡ δίδωσα αἰὲ ἐμοὶ ὑποψίαν, ὡς ἐπι-
βουλεύουσα μετὰ Ορέστου, ὑφ' οὗ ἐγὼ ἐβλαπτόμην, ἡ
τῇ πρὸς ἐμὲ μανίᾳ αὐτῆς οἶονεὶ ζητοῦσα καὶ θέλουσα
ἐκπίνειν τὸ ἐμὸν ἄκρατον αἷμα.

786. ἈΚΟΤΕ. ΝΕΜΕΣΙΣ, Νέμεσις καὶ
Ἀδράστεια καὶ Δίκη τὸ αὐτό. πλὴν νέμεσιν καὶ ἀδρά-
στεια ἢ τῶν θεῶν δίκη. δίκη δὲ ἢ τῶν ἀνθρώπων.

789. ΟΎΚΟΥΝ ΟΡΕΣΤΗΣ ΣΥ. οὐκοῦν
ὁ Ορέστης καὶ σὺ παύσετον, ἢ τοι παύσεσθε διὰ ταῦτα
τοῦ θράτους, ἢ τῆς ὁρμῆς. καὶ ἄλλως. οὐκοῦν ὁ
Ορέστης καὶ σὺ παύσετε τάδε, ἃ πρότερον ἐβούλεσθε.

791. ἈΞΙΟΣ ΤΥΧΕῖΝ. ὦ ξένε, ἦκεις ἐν-
ταῦθα ἄξιος ὢν τυχεῖν πολλῶν δωρεῶν, ἐπεὶ ἔπαυσας
αὐτὴν τῆς πολυταράχου βοῆς. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ παύω
μέσον εἶναι ῥῆμα. ποτὲ μὲν ἐπὶ πάθους λαμβάνεται,
οἶον παύω τοῦ λέγειν, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐνεργείας, οἶον παύω
σε τοῦ λέγειν.

796. ΣΥΝΟΙΚΟΣ ἦΝ ΜΟΙ^f). τοῦτο
οἰκονομικῶς. εἰ γὰρ ἀπορήσασα ἐπὶ τοῖς ἡγγελ-

S 2

Θ) ΤΗ'ΝΔΕ Δ' ΕΚΤΟΣΘΕΝ ΒΟΑΤΗΝ ἜΑ. Brunck.

μένοις ἀπέκλινεν ἑαυτήν, διελύετο ἂν ἡ ὑπέ-
θεσις.

[799. Κ'ΑΠΙΚΩΚΥΨΑΙ. καὶ ἐπὶ τούτῳ
θρηνησαι. ἈΠΟΣΠΑΣΑΣ Ο'ΙΧΗ. ἔφθαρσαι
γὰρ ἀφελόμενος τῆς ἐμῆς φρενὸς τὰς ἐλπίδας, αἱ
μοι μόναι παρῆσαν ἔτι· τὸ ἥξειν σὲ λέγω ἐκδι-
κητὴν τοῦ πατρὸς ἐσόμενον, καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίηνης.
ΤΟΙΨΙΝ ἘΧΘΙΨΤΟΙΣΙΝ. τοῖς μάλιστα
μεμισημένοις. ἈΥΑΝΩ. ξηρανῶ. ἦτοι μετὰ
σκληρότητος διαβιβάσω.]

[808. τὸ ἮΔΗ εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι νο-
ήσεις, πρὸς τὸ ΠΑΤΡΟΨ συνάψεις· εἰ δὲ ἀντὶ
τοῦ νῦν, πρὸς μὲν τὸ ΠΑΤΡΟΨ στίξεις, αὐτὸ
δὲ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον συνάψεις. Τ.]

796. ἈΛΛ' Ε'ΙΣΙΘ' Ε'ΙΣΩ. οὐχ ὥσπερ,
Φαμεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, οὕτω
καὶ εἰσιθι εἴσω. τὸ μὲν εἰσιθι, τὸ εἴσω ἔλθε δηλοῖ,
ὥστε περιττὸν τὸ εἴσω· τὸ δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν
καλῶς ἔχει. τὸ μὲν γὰρ εἰσῆλθε τὸ εἴσω ἦλθε δηλοῖ.
ὅπερ ἐστὶν ἀόριστον, τὸ δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ
εἰς τὴν πόλιν ὠρισμένον ἐστίν.

303. ἈΠΟΣΠΑΣΑΣ ΓΑΡ. ἀποσπῶ τὸ
βιαίως ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀκου-
σίως τοῦτο πασχόντων. ἔχει δὲ ἐνταῦθα οἰκείως τὸ ἀπο-
σπάσας. ἢ δὲ σύνταξις οὕτως· ὦ Ὀρέστια Φίλτατε,
οἴχη, ἢ τοι ἔφθαρσαι ἀποσπάσας ἀπὸ τῆς ἐμῆς φρενὸς
τὰς ἐλπίδας, αἵτινες μόναι παρῆσαν ἐμοὶ παστῶν τῶν ἐλ-
πίδων, τουτέστι σὲ ἥξειν ζῶντα τιμωρὸν καὶ ἐκδικητὴν
τοῦ πατρὸς καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίηνης.

§15. ΑΥΤΑΝΩ ΒΙΟΝ. ἢ τοι διάξω, διαπε-
ράσω τὸν χρόνον τῆς ἐμῆς ζωῆς. ἐπτερημένη Φίλων, καὶ
συνούσα τοῖς ἐχθίστοις μετὰ δουλείας. δοκεῖ δὲ τὸ αὐ-
ανῶ ἀφ' ἐτέρου ῥήματος παράγεσθαι, καὶ εἰς ἄλλην ση-
μασίαν μεταπίπτειν. αὐῶ γὰρ τὸ ξηραίνω. καὶ ἕτε-
ρον ἐκ τούτου παράγωγον αὐαίνω· καὶ αὐανῶ ἐπὶ μέλ-
λουτος.

[ΜΕΤΡ. 8. 7. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥ-
ΝΟΙ. Ταῦτα εἶδη καλεῖται κατὰ σχέσιν,
ὡς εἴρηται· ἐσχημάτισται δὲ ἡ παρούσα στροφή
καὶ ἀντιστροφὴ τρεῖς ἑτέρον. οὐ γὰρ ἐν συν-
στά ταύτην πρὸς ὄψιν, ἀλλὰ δύο κατὰ τὸν ἀμοι-
βαῖον τρόπον. ἔστι δὲ ἡ πρώτη στροφή κώλων
ιβ, καὶ ἀντιστροφὴ τούτων. τὸ πρῶτον ἐπαδι-
κὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος πρώτου,
ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ συλλαβῆς. τὸ β, χο-
ριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου
καὶ δακτύλου. τὸ γ, ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ
ἀπὸ μείζονος, καὶ ἡμίσεος. τὸ δ, ὁμοιον. τὸ ε,
ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος μονόμετρον. τὸ ς, ἰωνικὸν
ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ
μολοσσοῦ. τὸ ζ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον
βραχυκατάληκτον, ἐκ β, ἰωνικῶν καὶ συλλαβῶν
β. τὸ η, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν
Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου.
τὸ θ, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτι-
κὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου. τὸ ι, χοριαμβι-
κὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο χοριάμβων.
τὸ ια, χοριαμβικὸν μονόμετρον. τὸ ιβ, χοριαμ-

βικόν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος· εἶτα
ἐπὶ τῇ α, στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, παράγραφος
συνήθως, T.]

817. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΔΙ-
ΟΨ. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (169.) παραμυθούμενος
ὁ Χορὸς τὴν Ηλέκτραν, ἔλεγε· Θάρσει μοι, τέκνον,
θάρσει· ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ τὰ ἐξῆς.
νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας,
καὶ προστεθείσης §) τῆς κατὰ τὸν Ορέστην συμ-
φορᾶς, εἰκότως παρακεκινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ
ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως
ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἶγε πε-
ριορῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα· καὶ τὸν μὲν Ἥλιον,
ὥς πάντα ἐφορῶντα, παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία, ὥς
πάντων δεσπότην ὄντα. δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα
τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανόν, καὶ τὰς χεῖ-
ρας ἀνατεῖναι· ὃ δὴ κωλύει ὁ Χορὸς, ΜΗΔΕΝ
ΜΕΓ' ἈΥΨΗΣΙΣ.

820. ΚΡΥΨΤΟΥΣΙΝ. οἷον οὐκ ἄγουσιν
εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Ἐ΄Ε, Α΄Ι Α΄Ι.
θρηνεῖ ἡ Ηλέκτρα τὸν ἀδελφόν, ἐλεεινὸν δὲ λίαν
τὸ τοιοῦτον μέλος.

[817. ΠΟΥ ΠΟΤΕ. ὥς ἀγανακτῶν ὁ
Χορὸς τοῦτο λέγει, καὶ ἀμφιβάλλων εἰ εἰσὶν οἱ

§) προστεθείσης Brunck.

κεραυνοὶ τοῦ Διὸς καὶ ὁ Ἥλιος, εἴτα ἡσυχίαν ἀ-
γούσι, τῶν τοιούτων γενομένων. ΦΑΕΪΩΝ.
ἐπίθετον ὄνομα ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάμπων. καὶ
ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἵππων αὐτοῦ.

819. ἘΦΟΡΩΝΤΕΣ. ἑρῶ, τὸ βλέπω.
ἐφορῶ δὲ, τὸ ἐπισκέπτομαι. ΚΡΥΨΤΟΥΣΙΝ
ἘΚΗΛΟΙ. τουτέστιν ἡσυχῶς φέρουσιν, οὐ δει-
κνύουσιν ἀγανάκτησιν. ΜΗΔΕ' Ν ΜΕΓ' ἈΥ-
ΣΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς θεούς.]

[824. ΜΗΔΕ' Ν ΜΕΓ' ἈΥΣΗΙΣ. ἦτοι
βοήσης, εἴπης. ἡγουν μὴ πρὸς θεήνους ὀρμήσης,
ἵνα μὴ πρὸς ὀργὴν Κλυταιμνήστραν κινήσης. Τ.]

817. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΔΙΟΣ.
ὡς ἀγανακτῶν ὁ Χορὸς καὶ ἀχθόμενος ἐφ' οἷς ἔπασχεν
ἡ Ἠλέκτρα φησί· ποῦ εἰσιν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς, ἡ
ποῦ ὑπάρχει ὁ λάμπων ἥλιος, εἴπερ ταῦτα αὐτὸς πᾶσχει ἡ
Ἠλέκτρα βλέποντες κρύπτουσιν ἔκηλοι, τουτέστι μετὰ
ἡσυχίας τὴν ἀγανάκτησιν φέρουσι. τὸ δὲ φαέθων ὄνο-
μά ἐστιν ἐπίθετον τοῦ Ἡλίου, ὡς ἀπὸ τοῦ φαίνω, τὸ
λάμπω.

825. ἈΠΟΛΕΙΨ. ἀποκναίεις με, φησὶν,
ἐν τοῖς ὁθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. δαιμονίως δὲ
τοῦτο ἐπήγαγεν. οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ
τοῦ Χοροῦ ἐπιτιμήσεων, ἑρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεούς,
ἐπεὶ καὶ τελέως ἀμνηχανεῖ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τοὺς
θεοὺς βλασφημῶν· καὶ γὰρ εἰς ἦν τῶν θεοσεβε-
στάτων. ἀλλ' ὥσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμή-

σεσιν, ὡς ψυχραῖς τοῦτό φησιν. οἱ δὲ ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μετριάξεν αὐτὴν ἀξιοῦσιν.

[829. ἙΛΠΙΔ' ὙΠΟΙΨΕΙΣ. ὑπενέγκης, ὑποβαλεῖς, ὡς ἐξ ἐκείνων βοήθειά τις μοι γειήσεται.

830. ἘΠΕΜΒΑΣΗ. ἡγουν ἐπιπέσης νε- νικημένη, καὶ μείζονα ἐργάσῃ τὴν συμφορὰν. Τ.]

827. Εἰ Τῶν Φανερώς Οἶχομε- Νων. μᾶλλον, φησὶν, ἐπευβησῇ καὶ ἐπέλθοις κατ' ἐμοῦ τηκομένης τῇ λύπῃ καὶ τῷ μεγέθει τῶν συμφορῶν, εἴπερ ὑποβάλοις καὶ ὑποθήσοις ἐμοὶ ἐλπίδα τῶν οἰχομέ- νων καὶ ἀπελθόντων φανερώς εἰς τὸν Αἶδην, ἡγουν τοῦ Ὀρέστου, ὅτι οὐ τέθνηκεν.

[ΜΕΤΡ. 831. Οἶδα. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς, κάλων ιε. Τ.]

832. ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ἙΡΚΕΣΙ. ταῖς διὰ χρυσοῦ γενομέναις τέχναις τοῦ δοθέντος ὄρου Εριφύλῃ, διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἔξοδον, διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀπάτας. ἢ ἐπὶ τῶν ἀεσμάτων φησὶν, οἶον, περιφράγματα καὶ τείχη, ὧν οὐκ ἐξέφυγεν Ἀμφιάραος, ἀλλ' ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς. ἢ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ, τῷ ὄρω, ὃς ἦν ἐκ χρυ- σοῦ πεποιημένος· τὸ δὲ ἙΡΚΕΣΙΝ, οἶον τοῖς δε- σμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἀπὸ τῶν

ὄρμου γενομένη. ΓΥΝΑΙΚΩΝ Ἀπάταις.
ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτῃ· ἢ καθόλου τὸν
χρυσόν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν. Θαυμαστῶς δὲ
εἰκάσεν, ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλετο.
Ἄλλως. Οἶδα γάρ Ἀνακτ' Ἀμφιάρε-
ων. ὁ Χορὸς φησιν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανά-
τῳ ἐστὶ τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῷ φησιν ἔσε-
σθαι, διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

835. ἘἘ. οὐ προσιεμένη οὐδὲ τοὺς τοιού-
τους λόγους, θρηνεῖ ἡ Ηλέκτρα.

836. Πᾶμψυχος Ἀνάσσει. ἀντὶ
τοῦ, πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἱ δὲ ἐν χρεῖαι κα-
θεστᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς. ἢ Πᾶμψυχος,
ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἢ ὁ διὰ
παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὅ ἐστιν, αἰθέρωντος.

837. ΦΕΥ. μνησθεῖσα τῆς Εριφύλης ἡ
Ηλέκτρα, ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ ἦθι αὐτῆς δυσχεραί-
νουςα. ΦΕΥ ΔΗΤ' Ὀλοᾶ γάρ. ὁ Χορὸς
συγκατατιθέμενός φησιν, ὅτι δικαίως ἀνεβόησας·
ὀλοὴ γὰρ ἦν ἡ Εριφύλη. ὅρα δὲ οὖν εἰ ἔπραξε
τι ὁ Χορὸς. ἀνέσπασε γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν,
ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα. ἘΔᾶμῃ.
ἡ Εριφύλη δηλονότι. ὁ δὲ λόγος ἀποφαντι-
κός. ὁ Χορὸς δέ, ὡς πυνθανομένης, ἐπάγει τὴν
ΝΑΪ.

[833. ἘΡΚΕΣΙΝ. ἤγουν τοῖς περιδεραίοις, ὅπερ Ἀδραστος ἔδωκεν Εριφύλῃ, τῇ σφετέρᾳ μὲν ἀδελφῇ, ἐκείνου δὲ τοῦ Ἀμφιάρεω γυναικί, ἵνα πείσῃ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὰς Θήβας μετὰ Πολυνείκους. αἶτε γὰρ μάντις ὢν, ἤδει ἀπολουμένην τὴν στρατιάν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἤθελε στρατεῦσαι. εἰκότως δὲ τὰ περιδέραια ἔρκη ἐκάλεσε, διὰ τὸ αἷτια αὐτῷ ἀπωλείας γενέσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν Θηβῶν, ἐνθα κατεχώσθη Ἀμφιάρεως, μαντεῖον ἦν αὐτοῦ τὸ λοιπόν. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ χρεὶ γράφειν ΓΥΝΑΙΚΟΨ ἈΠΑ΄ΤΑΙΣ, οὐ γὰρ ἀρμόζει οὕτω τῷ μέτρῳ. περισσὸν γάρ ἐστι τὸ ΓΥΝΑΙΚΟΨ. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ἀλλὰ ΚΡΥΦΘΕ΄ΝΤ' ἈΠΑ΄ΤΑΙΣΙ γράφε· τὸ δὲ γυναικὸς ἔξωθεν λάμβανε. οὕτω γὰρ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ἔχει καλῶς.

838. ἐπὶ Θηλυκοῦ ληπτέον τὸ ὈΛΟΑ΄, ἢ ἔχη πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. ἦτοι ὀλοὰ καὶ ὀλεθρία ὑπῆρχεν ἡ Εριφύλη. ἐδάμην γὰρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλιμαίωνος· εἰ δ' ἄλλως εἶποις, οὐκ ἔχει ὀρθῶς. Τ.]

831. ΟΊΔΑ ΓΑ΄Ρ ἈΝΑΚΤ' ἈΜΦΙΑ΄ΡΑ-ΟΝ. ὁ Ἀμφιάρεως οἶα μάντις τὸν ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Θηβῶν θάνατον εἰδώς, οὐκ ἤθελεν ἀπελθεῖν. ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Εριφύλλη δώροις ἀπατηθεῖσα ἀνέπεισεν αὐτὸν ἀναφανῆ γεγονότα ἀποθανεῖν. Ἀδραστος δ' ἦν ὁ ἀπατήσας αὐτήν. διὸ μᾶλλον ὕστερον πρὸς τοῦ υἱοῦ Ἀλιμαίωνος ἐτιμωρήθη.

[ΜΕΤΡ. 845. ΔΕΙΛΑΙΪΑ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ι, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ α, περιοδικόν. ἐκ τροχαικῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς σύγκειται συζυγίας, καὶ καλεῖται τοῦτο περίοδος. τὸ β, δακτυλικόν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ, ὅμοιον. τὸ δ, εἰ μὲν ἈΡΧΑΙΪΩΝ γράψαι, δακτυλικόν ἐστὶν ἐφθημιμερές, ἐκ σπονδείων· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον· εἰ δ' ἈΧΑΙΩΝ, ἀντισπαστικόν ἐστὶ δίμετρον καταληκτικόν ἐκ δισπονδείου καὶ βακχείου. ἐν δὲ τῷ κώλῳ τῆς ἀντιστροφῆς μολοσσὸν ἀντὶ βακχείου ἔλαβε. τὸ ε, χοριαμβικόν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος. τὸ ς, ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου β· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικόν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ζ, παιωνικόν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δ, καὶ ἡμίσεος. τὸ η, ἰαμβικόν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ, ἀναπαιστικόν μονόμετρον. τὸ ι, χοριαμβικόν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἴτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη. Τ.]

845. ΔΕΙΛΑΙΪΑ ΔΕΙΛΑΙΪΩΝ. καὶ τοῦτο εἶδος παραμυθίας, τὸ εἴ τι παραχωρεῖν τοῖς λυπούμενοις, καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν, ὥς ἐπὶ ἀπαρηγορήτοις κακοῖς.

846. Κ'ΑΓΩ ΤΟΥΤ' Δ' ἸΣΤΩΡ. καὶ γὰρ τοῦτου ἐπιστήμων εἰμί, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι. Αλ-

λως. οἶδα, Φησὶν, ὅτι δειλαία εἰμὶ αὐτῷ τούτῳ
τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. ΠΑΝΣΥΡ-
ΤΩ. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά· ἢ τῷ μετὰ
πάσης ὀρμῆς τῶν κακῶν ὠρμημένῳ. ΠΑΜΜΗ-
ΝΩ. τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν
εἰμὶ, οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο, κατὰ πάντα, τὰ ἀχὴ
εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῇ παρέμενεν.

850. ΜΗ' ΜΕ ΝΥΝ ΜΗΚΕΤΙ. μη-
κέτι οὖν με, Φησὶ, παρηγορήσητε. ὅπου γε οὐ πά-
ρουν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαί, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελ-
φῶν. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ. τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν
γονέων. ἢ τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πα-
τρὸς κεκοινωνηκότων. τινὲς τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ
δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ἠύξησε τοῦ πατρὸς τὸ
ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ
Ορέστης, γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος.

[845. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ. ὑπερ-
βολικῶς, ὡς τὸ ματαιότης ματαιότητων, καὶ ἐορ-
τὴ ἐορτῶν. τουτέστιν ἀθλιωτάτη, καὶ ἀπακρύ-
πτουσα τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων, ὡς μόνην αὐ-
τὴν ἐν ταῖς ἀθλίαις δοκεῖν ἀθλίαν. ΚΥΡΕΪΣ.
ἡγουν ὑπάρχεις.]

846. ΤΟΥΤ' Δ' ΕἶΣΤΩ. καὶ ἐγὼ
ἴδεις εἰμὶ τοῦ εἶναι με ὑπερβολικῶς ἀθλιω-
τάτην.]

[849. καὶ ἐγὼ ἸΣΤΩΡ καὶ ἐπιστήμων,
καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δηλονότι δειλαία κυ-
ρῶ καὶ ὑπάρχω, ἦτοι ἀθλία, τῶν ἈΧΑΙΩΝ
τῶν ἀθλίων ἕνεκα τῶν πολλῶν δεινῶν τῶν ΠΑΝ-
ΣΥΡΤΩΝ καὶ πάντα συρόντων καὶ ἀπολλύντων,
καὶ ΣΤΥΓΝΩΝ, ἦτοι τῶν στυγνάζειν ποιούν-
των, ἐν τῷ ΠΑΜΜΗΝΩ, καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ.
ἡγουν ἐπίσταμαι, ὅτι ἀθλιώτερά εἰμὶ τῶν Αχαιῶν,
τῶν διὰ τοῦτο ἀθλίων, ὅτι πολλῶν δεινῶν πανσύρ-
των καὶ στυγνῶν πείραν ἔλαβον ἐν τῷ παμμήῳ
καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ὃν δηλονότι ἐν Τροίᾳ πεποιή-
κασιν. εἰ δὲ ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ ἈΡΧΑΙΩΝ
γράψεις, (ἐν τισὶ γὰρ τῶν πάνυ παλαιῶν οὕτως
εὔρηται βιβλίων·) ὁρθότερον ἔχει πρὸς τὸ μέτρον·
εἰ γε μὴν ΠΑΝΣΥΡΤΩ, γράψεις, (ἐν πολλοῖς
γὰρ καὶ οὕτως εὔρηται·) πρὸς τὸ ΠΑΜΜΗ-
ΝΩ, συνάψεις, ἦτοι τῷ διηνεκεῖ χρόνῳ τῷ κατὰ
πάντα συρομένῳ, ἦτοι τῷ πολυκινήτῳ. ἐπεὶ δ'
ὑποσκάζει τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς, τὸ
ΔΕΙΝΩΝ ΣΤΥΓΝΩΝ Τ' ἈΧΑΙΩΝ, (ἐ-
κείνο γὰρ ἐκ σπουδαίων δι' ὅλου σύγκειται·) ἈΡ-
ΧΑΙΩΝ φημὶ δεῖν γράφειν, (ἀπὸ τούτου γὰρ
καὶ τὸ ἈΧΑΙΩΝ ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὔρη-
ται, τοῦ ρ κατὰ λήθην τοῦ γραφέως ἐκλελοιπό-
τος·) καὶ οὕτω συνάπτειν· καὶ ἐγὼ ἴστωρ καὶ
ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δειλαία εἰμὶ δηλονότι, ἐν
τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ,
ἕνεκα τῶν δεινῶν τῶν ἀρχαίων τῶν πολλῶν καὶ

στυγνῶν. ἀρχαῖα δὲ φησι τὰ δεινά, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἴρηκεν, ὡς ἐκ τῆς πρόσθεν Πέλοπος ἱπ-
πέας, καὶ τοῦ Φόνου Μυρτίλου, οὐκ ἔλιπε τοὺς
οἴκους αὐτῶν πολύπονός αἰκία.

851. τὸ ἸΝ' Ο'Υ πρὸς τὸ ΠΑ'ΡΕΙΣΙΝ
συναπτόν, εἰ καὶ τὸ ΤΙ' ΦΗ'ΙΣ διὰ μέσου τί-
θεται. συντάσσεται δὲ οὕτω· μή με νῦν μηκέτι
παραγάγῃς ἵνα καὶ ὅπου οὐ πάρεισιν ἐλπίδες ἐλ-
πίδων τῶν εὐπατριδῶν κοινοτόκων, ἡγουν τοῦ εὐ-
γενοῦς Ορέστου, τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ, ἀρωγοὶ ἐμοί·
ἡγουν μὴ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλης Ορέστου, ὡς ἥξει
ἐμοὶ βοηθός. ἰστέον δέ, ὅτι τὸ ΤΙ' ΦΗ'ΙΣ; ΠΑ'-
ΡΕΙΣΙΝ ἘΛΠΙΔΩΝ, ἐν κῶλόν ἐστι. τὰ γὰρ
δύο πρόσωπα ἐν ἀποτελεῖ κῶλον, ὡς καὶ ἐν τῇ
ἀντιστροφῇ δέικνυται· διὸ τὸ Α'ΥΔΑῖΣ ΔΕ'
ΠΟῖ'ΟΝ, περισσὸν ὄν, ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.
ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ ΤΙ' ΦΗ'ΙΣ. Τ.]

845. ΔΕΙΛΑΙΑ, ΔΕΙΛΑΙΑ ΚΥΡΕΊΣ.
ἐνεκεν τῶν ἀθλίων καὶ ἐλεεινῶν καὶ μεγάλων κακῶν
ῶν ἔχεις, ὑπάρχεις δειλαία, ἡγουν ἀθλία.

847. ΠΑΝΣΥΡΤΟ ΠΑΜΜΗ'ΝΩ. ἡγουν
τῇ Φορᾷ καὶ ἐπιδρομῇ τῇ ἐκ τοῦ τὰ πάντα σύροντος
χρόνου καὶ πάντας μῆνας ἐπιδεχομένου.

850. ΜΗ' ΜΕ' ΝΥΝ μηδαμῶς παραγάγῃς καὶ
ἄξις ἐμὲ παραμυθουμένη. ἵνα οὐκ ἐστὶ πρέπον, ἢ ἵνα
οὐχ εὐρήσω ἀληθῆ παραμυθίαν.

856. ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ. ταῖς λευκόποσιν, ἢ
ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. χηλαῖς δὲ ἀντὶ
τῶν ὀπλῶν παρέλαβεν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χοροῦ
ΠΑΨΙ ΘΝΗΤΟΙΣ ἘΦΥ ΜΟΡΟΣ, ἀντιτί-
θηναι ἢ Ηλέκτρα. Ἀρα οὖν οὕτω πέπρωται τοῖς
θνητοῖς τελευτᾶν ἐν ταῖς ἀμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς;
ΤΜΗΤΟΙΣ ὈΛΚΟΙΣ. τμητοῖς λώροις, τοῖς
ἱμάσιν. ὀλκοὺς οὖν, ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς
εἰλκύνθη.

859. ἌΣΚΟΠΟΣ. ἀπροόρατος ὁ θά-
νατος.

860. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΚ. Εἰ ΖΕΝΟΣ.
τοῦ Χοροῦ εἰπόντος, Απροϊδὴς ἢ κατὰ τὸν ἀγῶ-
να, ἢ Ηλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν, ὅτι δὴ
πέπονθεν ἀπροσδοκήτως, ἐπ' ἀλλοδαπῆς τελευ-
τῶν καὶ ἐμοῦ χωρὶς. ΚΕΚΕΤΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ
κρύπτεται.

[862. ΟΥΤΕ ΤΟΤ ΤΑΨΟΥ. οὔτε τι-
νὸς ἐνταφιασμοῦ ἀπολαύσας, τυχών.]

[856. διὰ τοῦ εἰπεῖν ἈΜΙΓΛΛΑΙΣ, ἐδή-
λωσε τὸ ἱπποῖς· τούτων γάρ ἢ ἀμιλλα. τὸ δὲ
ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ, ἢ τοῖς τὰς χηλαῖς καὶ τοὺς πό-
δας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἀργαῖς ἔχουσι κατ' ἀν-
τίφρασιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ πύραργος· ἢ ΧΑ-
ΛΑΡΓΟΙΣ καὶ λευκόποσιν. Τ.]

856. Ἡ ΚΑΙ ΧΑΛΑΡΓΟΪΣ. ἔοικεν ἡ Ἡλέκτρα οὐ διότι μόνον τέθνηκεν ὁ Ὀρέστης πενθεῖν αὐτὸν. ἀλλ' ὅτι καὶ ἀγωνιζόμενος τέθνηκεν, ὥς ἤκουσε τοῦ γέροντος. ὅθεν καὶ πρὸς τὸν χορὸν ἀπολογεῖται· εἰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει θάνατος, ὥς περ λέγεις. ἀλλ' οὐχ οὕτως ὥς περ ἐκείνῳ τῷ Ὀρέστῃ τῷ ἀθλίῳ, ὥστε ἐγκύρσαι, ἢ τοι τυχεῖν, ἢ περιπεσεῖν καὶ συρῆναι τοῖς ὀλκοῖς, ἢ τοι τοῖς λώροις τοῖς τμητοῖς, ἢ τοι τοῖς τετμημένοις καὶ ἔλκειν δυναμένοις τοὺς περιπίπτοντας ἐν ταῖς ἀμίλλαις, λέγω, τοῖς χαλαργοῖς, ἢ τοι τοῖς διὰ ταχέων ποδῶν γενομένοις.

[ΜΕΤΡ. 865. ὙΦ' ἩΔΟΝΗΪΣ ΤΟΙ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρπζ'. ὧν τελευτή, Ἡδὴ Βεβήκης τὰ μ' ἐπαινέσεις ἔπη· μετὰ δὲ τὸν ρν, κόμμα μονοσύλλαβον, Φεῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

865. ὙΦ' ἩΔΟΝΗΪΣ ΤΟΙ. ἡ Χρυσόθεμις παραγέγνε, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὐροῦσα. τοῦτο τὸ πρῶτον εἰσήγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἡ ὀλόφυρσις ἡ Ἡλέκτρας γένηται. ΣΥ'Ν ΤΑΧΕΙ ΜΟΛΕΪΝ. λείπει ἡ ὑπέρ. ὑπέρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.

869. ΤΩ'Ν ἙΜΩ'Ν ΣΥ' ΠΗΜΑΤΩΝ. τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπαίαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἰασις. κατ' οὐδέν· οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

872. ΚΛΥΨΑΣ, ΉΝΑΡΓΩΣ. ἐπὶ τοῦ κλύουσαι πρὸς βραχὺ διαστικτέον, ἢ ἢ πάρεστ' ἡνεργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσαι ἐμοῦ.

[865. ΔΙΩΚΟΜΑΙ. ἐπείγομαι. ΤΟ ΚΟΣΜΙΟΝ. τὴν εὐταξίαν, τὸ εὐτακτον τοῦ βαδίσματος. ἈΝΑΠΑΥΛΑΝ. ἀνάπαυσιν. ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις λέγεται· ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ καὶ κατάπαυλα.

873. ἈΛΛ' ἢ. ὄντως, ἡγούν, ὡς ἔστι συλλογίσασθαι, κατὰ ἀλήθειαν μέμνηται.

875. ΟΥΤΧ' ὕβρει. οὐ σὺν γέλωτι. ΤΙΝΑ ΠΙΣΤΙΝ. τί σημεῖον ἀσφαλές; τίνα ἀσφάλειαν; ἐς τί βλέψασα ἔχεις τὸ ἀμήχανον τοῦτο θάρρος; ψυχρὸν Ομηρος λέγει τὸ δέος· Ψυχρὸν δέος εἶλεν. οὐ τὸ ἐναντίον θάλλπει. καὶ θαλπωρὴ ἀπὸ τούτου τὸ θάρρος.]

[870. εἰ μὲν ἸΑΣΙΝ γράψεις, πρὸς τὸ ἸΔΕΙΝ συντάξεις· εἰ δὲ ἸΑΣΙΣ, πρὸς τὸ ἔΝΕΣΤΙ.

872. ΉΝΑΡΓΩΣ. ἡγούν φανερώς. τοῦτο δὲ ἢ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΣΤΙ σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ ἸΣΘΙ. Τ.]

866. ΤΟ ΚΟΣΜΙΟΝ. διττῶς δύναται νοεῖσθαι τὸ κόσμιον· ἢ γὰρ τὸ κόσμιον λιποῦσά Φησι, τῆς πορείας δηλονότι, τουτέστι τὸ εὐκόσμως ἐλθεῖν, ἢ τὸ κόσμιον, τουτέστι τὸν κόσμον τοῦ τάφου τοῦ πατρικοῦ, τουτέστιν ἅπερ ἔφερον πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ τάφου. εἴτε οὖν οὕτως, εἴτε ἐκείνως, ζητηθήσεται ἔξωθεν τὸ, ἡμιτελές, ἢ οὕτως· μεθεῖσα τὸ κόσμιον ἡμιτελές, ὥστε μολεῖν σὺν τάχει.

870. ἌΡΗΞΙΝ. διὰ τί ἡδονάς τε καὶ ἀνάπαυ-
λαν τῆς Χρυσοθέμιδος εἰπούσης ἢ Ἡλέκτρα ἄρηξιν εἶπε;
καὶ Φαμέν, ὅτι ὅπερ ἂν ἔμελλε ποιήσῃ ἡδονήν τινα
καὶ ἀνάπαυσιν τῇ Ἡλέκτρᾳ ἐφ' οἷς εἶχε κακοῖς, τοῦ-
το καὶ βοηθείας αὐτῇ αἰτίον πως ἔμελλεν εἶναι. εἴτε
γὰρ θεόθεν, εἴτε ἐν τινος ἀνθρώπου ἔπαθεν ἂν ὁ Αἰ-
γισθος, ἢ ἡ Κλυταιμνήστρα κακὸν τι, ὅσον ἂν ᾖν αὐ-
τοῖς αἰτίον βλάβης, τοσοῦτον βοηθείας ἔμελλεν εἶναι τῇ
Ἡλέκτρᾳ.

882. ΘΑΛΠΗ. ἀντὶ τοῦ παρακόπτεις
τὰς φρένας, ὡς ἐν πυρετῷ. ἌΝΗΚΕ΄ΣΤΩ, δὲ
ΠΥΡΙ, ὡσεὶ ἔλεγεν ἀνιάτω ἐλπίδι. ἀνέλπιστον
γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ορέστην ἤδη ἀπολωλότα.

887. ἈΡΧΑΙῶΝ ΤΑΨΟΝ. τὸν ἐκ πολ-
λοῦ ἀκοδομημένον. ΠΗΓΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ.
πολὺ γάλα, ὡς τὸ δακρύων πηγάς, ἀντὶ τοῦ πολ-
λά δάκρυα. ΘΗΚΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. τον σορὸν λέ-
γει, ἔνθα τὸ λείψανον ἐτέθη. ΝΕΩΡΗ. τὸν^{h)}
νεωστὶ ἡρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινός, καὶ ὥραν ἔχον-
τος νέαν.

h) τὸν omittit Brunck.

[888. ΚΟΛΩΝΗΣ ΕΞ ἈΚΡΑΣ. ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ τύμβου. ΝΕΟΡΡΥΤΟΥΣ. χύσεις γάλακτος νεωστὶ ῥυείσας. ΠΕΡΙΣΤΕΦΗ. περιεστεμμένην. περισσὸν δὲ τὸ ΚΤΚΛΩ.

891. ἜΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ. ἐθαύμασα. ἔχω θαῦμα, καὶ θαῦμά με ἔχει. ὥσπερ ἐλπίδα ἔχω, καὶ ἐλπίς με ἔχει. ΠΕΡΙΣΚΟΠΩ. περιεσκόπησα, κύκλω εἶδον. ἘΝ ΓΑΛΗΝΗ. ἐν ἡσυχίᾳ, ἡγουν ἐρημία ἀνθρώπων. ΕΜΠΑΪΕΙ. ἐμπίπτει τῇ ψυχῇ μου τεκμήριον τοῦτο τοῦ ὁρᾶν τὸ σύνηθες ὄμμα, ἡγουν τὴν συνήθη καὶ συγγενικὴν καὶ γνησίαν ὄψιν τοῦ φιλτάτου πάντων βροτῶν, τοῦ Ορέστου.]

879. ἘΓΩ ΜΕΝ ἘΞ ΕΜΟΥ ΤΕ Κ' ΟΥΚ ἈΛΛΟΥ. ἐγὼ μὲν πιστεύω τῷ λόγῳ τῷδε, τῷ λέγοντι ὅτι πάρεστιν ὁ Ορέστης. ἐξ ἑμαυτῆς λέγουσα τοῦτο. οὐκ ἐξ ἄλλου τινὸς ἀκούσασα, ἰδοῦσα δὲ σαφῆ σημεῖα τούτου.

882. ΘΑΛΠΗ ΤΩΙΔ' ἈΝΗΚΕΣΤΩ ΠΥΡΙ. μεταφορικὴ ἐνταῦθα λέξις. καὶ οἰκεία ὡς πρὸς τῷ πυρί. θάλπος γάρ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ ἡλίου καύσων, ἡνίκα εἰς τὸν κύνα τὸν ἀστρῶον ἔλθοι.

887. ἘΠΕΙ ΓΑΡ ἩΛΘΟΝ. οὐ τό, ἀρχαῖον, πρὸς τὸ τάφον, ἀλλὰ τό, τάφον πρὸς τό, τοῦ πατρός, ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρός, τὸν ἀρχαῖον, ἢ τοι τὸν ἐκ παλαιοῦ ὄντα προγονικὸν ἡμῶν. δηλοῖ δὲ τὸν περιέχοντα τόπον τοὺς τάφους, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον λέγων. οὐ γὰρ ὁ Πέλοπος μέχρι Ἀγαμέμνονος τῶν ἀποθνησκόντων ἦν τάφος, οὐδὲ γὰρ ἔθος τοῖς Ἑλλησι δύο καὶ τρεῖς εἰς τὸν αὐτὸν θάπτειν τάφον.

891. ἸΔΟΥΣΑ Δ' ἘΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ.
ἔσχον ἐγὼ θαῦμα, καὶ ἔχει ἐμὲ θαῦμα, καὶ ἔχω
ἐγὼ ἐλπίδα, καὶ ἔχει ἐμὲ ἐλπίς. ταυτὸν δὲ βούλονται
πάντα.

893. ὩΣ Δ' ἘΝ ΓΑΛΗΝΗ ΠΑΝΤΑ.
γαλήνη ἐπὶ θαλάσσης. ἡρεμία ἐπὶ τῶν ἰσορροπομένων
ἀνθρώπων. ἡσυχία ἐπὶ τῶν πολεμούντων. νηνεμία ἐπὶ
ἀνέμων.

896. ἘΜΠΑΙΪΕΙ ΤΙ ΜΟΙ. παίω τὸ τύπτω,
ἀφ' οὗ εἰσπαίω τὸ εἰσέρχομαι. ἐκ τούτου τὸ εἰσπέ-
παινε παρ' Ἀριστοφάνει. (Πλούτ. 805.)

897. ΣΥΝΗΘΕΣ ὍΜΜΑ. ὄραμα, ὃ
αἰεὶ ἐφαιτανόμηται κατὰ ψυχὴν.

[899. ΔΥΣΦΗΜΩ ΜΕΝ ΟΥΤ. ἡγουν
οὐκέτι ἐλεεινολογοῦμαι. ΤΩ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΤΟ-
ΔΕ. τίνι ἀρμίζει τὸ σπεῖσαι τῷ τάφῳ καὶ ἀνα-
θέματα ἀναθεῖναι;]

[902. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥ τὴν
ἀπό, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἈΓΛΑΪΣΜΑ νόει τὴν γε-
νικὴν· μηδὲ τὸ ΠΛΗΝ ἀντὶ τοῦ χωρὶς εἶπης,
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μή. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΚΕΙ-
ΝΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΥ. Τ.]

900. ΧΑΡΑ ΔΕ ΠΙΜΠΛΗΜΙ. ἐνέπλησα
δὲ τοὺς ἐμοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων σὺν χαρᾷ.

901. ΚΑΙ ΝΥΝ ὍΜΟΙΩΣ. καὶ νῦν ὁμοί-
ως ἐπίσταμαι. καὶ τότε ἠπιστάμην, μὴ ἄλλου τινὸς μο-

λείν τοῦτο τὸ ἀγλαΐσμα, ἢ ἐξ ἐκείνου τοῦ Ορέστου. ἐπίσταμαι δὲ τὸ σὺν ἐπιστήμῃ γινώσκω, καὶ τὸ ἀπλῶς γινώσκω. ἐξεπίσταμαι δὲ τὸ μετὰ πληροφορίας καὶ βεβαιότητος γινώσκω.

903. ΤΩ, ΓΑΡ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΠΛΗΝ Γ' ἙΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥ ΤΟΔΕ. τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὀψεως τοῦ βοστρύχου κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελοῖον. πιθανῶς οὖν ἐπάγει, ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ, ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος, τὰ τοιαῦτα προσήκει.

908. ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γιγνόμενα τοῦ πατρός. Τ'ΑΠΙΤΙΜΙΑ. γράφεται Τ'ΑΓΛΑΙΣΜΑΤΑ.

[909. ἙΠΙΤΙΜΙΑ. αἱ τιμωρίαι, καὶ αἱ τιμαί, ὡς ἐνταῦθα. ΘΑΨΥΝΕ σαυτήν, ἡγουν θάρρει. θαρρῶ ἐγώ. θαρσύνω ἕτερον. ΟΥΧ ὩΥΤΟΣ. ἡγουν οὐχ ἡ αὐτὴ τύχη αἰεὶ σύνεστιν.]

[907. εἰ καὶ πολλάκις τὸ ΦΙΛΕΙ΄ ἀντὶ τοῦ εἶωθε λέγεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. τὸ γὰρ φιλῶ οὐκ ἔχει τοιοῦτόν τι σημαίνον· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγαπῶ. ἐπεὶ δὲ ὁ φιλεῖ τις, ἐθὰς ἐστὶν ἐκείνου, διὰ τοῦτο ἠπάτηνται οἱ πολλοί, καὶ ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ σημανομένου ἐξαγαγόντες οὕτω φασίν.

911. ΠΑΡΑΣΤΑΤΕΪ. ἤτοι παραγίνεται. ἀλλ' ἴδοις ἂν τὸν ἄνθρωπον, νῦν μὲν εὐτυχοῦντα, νῦν δὲ δυστυχοῦντα, τῶν ἀνθρωπίνων τροχοῦ δι-
κην ἄνω καὶ κάτω περιϊόντων. Τ.]

909. ΤΑΥΤΑ Τ' ΑΠΙΤΙΜΙΑ. ἐπιτίμιον τὸ ἐπὶ ἀτιμίᾳ καὶ βλάβῃ τινὶ πρεπόντως γινόμενον· ἐπιτίμιον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τιμῇ ὁμοίως γινόμενον· κατὰ τοῦτο τὸ δεύτερον σημανόμενον εἴληπται ἐνταῦθα. ἀφ' οὗ κατ' ἀντίφρασιν λέγεται τὸ πρῶτον.

912. Ἡ ΔΕ' ΝΥΝ ἸΣΩΣ — ἩΜΕΡΑ. ἡ δὲ νῦν ἴσως ἡμέρα ὑπάρξει κῦρος, ἔχουσα δηλονότι, πολλῶν καλῶν ἡμῖν.

913. ὙΠΑΡΞΕΙ ΚΥΡΟΣ. ἐπιτυχίαν ἄρξει.

[915. πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας, ὥσπερ πρὸς λύραν ἄδειν, ἀντὶ τοῦ μετὰ λύρας. πρὸς ἀργύριον δὲ διαλέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ λαβεῖν ἀργύριον. ΟὐΤ ΠΡΟΣ ἩΔΟΝΗΝ ΛΕΓΩ ΤΑΔΕ, ἀντὶ τοῦ, οὐ λέγω τούτους τοὺς λόγους πρὸς τέρψιν ἀποβλέποντας;

918. Τ' ΑΚΕΪΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ. ἡ ἐκείνου σωτηρία, ἣν ἐμελλε σώσειν ἡμᾶς. ὍΡΑ. ἔλπιζε. ΘΑΥΜΑ' ΤΟΙ. ἡγουν θαυμάζω κατ' ἐμαυτήν.]

914. ἘΠΟΙΚΤΕΪΡΩ ΠΑΛΑΙ. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης (Πλούτ. 261.), καὶ μὴν πάσαι δήπου λέγω.

ἔστιν οὖν ἀναχρονισμὸς Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ μάλα οἴκτει-
ρα. τοῦτο δὲ τῶν Ἀττικῶν.

917. ΠΩΣ Δ' ΟΥΤΚ' ΕΓΩ ΚΑΤΟΙΔΑ.
ὥσπερ ὅπισθεν (907.) ἐλαμβάνετο τὸ ἐξεπίσταμαι, ἐδή-
λου δὲ βεβαιότητα, οὕτω καὶ τὸ κατοίδα ἐνταῦθα ἀντὶ
τοῦ βεβαίως καὶ καλῶς γινώσκω. ταυτὸν δὲ τὰ τοιαῦτα
σημαίνοντα αἰ προθέσεις.

923. ΟΥΤΤΕ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΧΕΡΗΣ.
ὅ ἐστιν, οὐ κατὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερὲς ὀφθαίς,
καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν. γράφε-
ται καὶ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΜΕΝΗΣ.

[923. κατ' οἶκόν ἐστιν, ἡδύς, ἡγουν τερπνὸς
τῇ μητρὶ, οὐδὲ βαρύς.]

923. τὰ πολλὰ πρὸς τὸν τάφον τοῦ πα-
τρὸς ἐντάφια.]

925. ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ, ἩΔΥΣ. ἐντὸς τοῦ οἴ-
κου ὑπάρχει ἡδύς τῇ μητρὶ, ἡγουν ἡδύτητα καὶ εὐφρο-
σύνην ἐμποιῶν. οὐδὲ δυσχερὲς, ἢ τοι δυσχέρειάν τινα
καὶ ἀηδίαν ἐμποιῶν.

927. ΜΝΗΜΕΙ' ΟΡΕΣΤΟΥ. τοῦ
Ορέστου μνημόσυνα.

[927. ΜΝΗΜΕΙ' Α. ἡγουν ἐνθυμήσεις.
θανόντος γὰρ ἐκείνου, τμηθεὶς ὁ βόρυχος τῆς κε-
φαλῆς ὑπὸ τινὸς τῶν αὐτοῦ φίλων, ἐπετέθη τῷ

τάφῳ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἵνα τις ὁρῶν αὐτὸν κείμενον, εἰς μνήμην ἀφικνῆται Ὀρέστου. Τ.]

927. ΜΝΗΜΕΙΑ ὈΡΕΣΤΟΥ. ὅμοιον τῷ μνήματα Τροίας, ὅπερ εἶπεν ἐν τῷ πρώτῳ δράματι (στ. 1210.) οἶμαι ἐγὼ μάλιστα προσθεῖναι ταῦτά τινα μνημεῖα τοῦ Ὀρέστου, ἥγουν εἰς μνήμην τοῦ Ὀρέστου. ὁ γὰρ ὁρῶν ταῦτα εἰς μνήμην ἄγει τὸν Ὀρέστην.

930. ἼΝ' ἦΜΕΝ ἈΤΗΣ. ὁ, ἵνα, σύνδεσμος ὦν αἰτιολογικός, καὶ τοῖς ὑποτακτικοῖς ὑποτασσόμενος ῥήμασι, καὶ ἀντὶ τοπικοῦ ἐπιρρήματος λαμβάνεται καὶ παρὰ ῥήτορσι καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἥτοι ἵνα, ὅπου εἰμί, ἵνα, ὅπου ἦν, ἵνα, ὅπου ἔσομαι. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐσμέν, ἐπεὶ τὸ μὲν ἦμεν οὐ συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν Ὀρέστου θάνατον. τὸ δὲ ἐσμέν καὶ τὰ πρότερον ἐπισυμβάντα, καὶ τὸν Ὀρέστου θάνατον.

936. ὦΝ ἘΓΩ' ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὦν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλὲς εἰμι. Φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι, οἷον ἀξιοχρεως, δυναμένη ἀναδέξασθαι.

938. ἼΕΙ ΤΙΣ ὨΦΕΛΕΙΑ. τοῦτο τῷ προτέρῳ ὅμοιον,

ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

939. Ε'ΥΤΥΧΕΙ'. ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνεται.

940. ΣΥΝΟΙΣΩ. συμπονήσω. τοῦτο συμφρόν τῷ.

τί γὰρ κελεύεις, ὦν ἐγὼ Φερέγγυος;

941. ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΑΙ ΠΟΙΕΙΝ. γρά-
φεται ΤΕΛΕΙΝ.

[938. ΕΊ ΤΙΣ ὩΦΕΛΕΙΑ ἔστι ταῖς πα-
ραινέσεσιν, οὐκ ἀποπέμψομαι αὐτάς δηλονότι. Ε΄Τ-
ΤΥΧΕΙ. ἐπιτετυχημένως γίνεται.]

[940. ΣΥΝΟΪΣΩ. διοίσω, συμπονήσω,
ὃ καὶ συνδιαφέρω λέγεται, καὶ δηλοῖ τὸ μετὰ τι-
νός ὑπομένειν τι.

946. ΘΑΛΛΟΝΤΑ Τ' ΕΊΣΗΚΟΤΟΝ.
μὴ εἴπῃς καὶ αὐτὸς τὸ ΤΕ ἀργόν, ὥς τινὲς Φα-
σιν, ἀλλ' οὕτως σύντασσε· ἕως μὲν εἰσήκουον τὸν
κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ καὶ ζωῇ, καὶ θάλλοντα,
ἦτοι ζῶντα πάλιν. ἔστι δὲ τὸ ΒΊΩ, καὶ τὸ
ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ παραλλήλου. εἴρηται δὲ τὸ
ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν. Ζωὴ
γὰρ φυτοῦ τὸ θάλλειν, ὥσπερ αὖ τούναντίον ἡ
μάρανσις. Τ.]

939. ΠΟΝΟΥ ΤΟΙ ΧΩΡΙΣ. ζητεῖται ἔξω-
θεν τὸ οὐδεὶς, ἵν' ἡ οὕτως· ὄρα, ὦ Χρυσόθεμις, οὐδεὶς
εὐτυχεῖ κατ' οὐδὲν χωρὶς πόνου.

942. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΜΕΝ ΟΊΣΘΑ΄ΠΟΥ.
ὥφειλε μάλιστα ἀπουσίαν ἢ στέρησιν φίλων εἰπεῖν, ἢ
ἐναντία τῇ παρουσίᾳ. ἐπεὶ δὲ τὸ μὴ ἔχειν παρουσίαν
φίλων, καὶ τὸ ἐστερηῆσθαι καὶ ἔχειν ἀπουσίαν φίλων

ταυτόν, τούτου χάριν παρουσίαν εἶρηκε Φίλων, δηλοῦσα
ὥς οὐδένα εἶχε Φίλον παρόντα.

947. ΠΡΑΪΚΤΟΡΑ. ἔκδικον.

952. ΠΟΙ΄ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙ΄Σ. ἀντὶ τοῦ,
εἰς τίνα χρόνον.

[947. εἶχον ἐλπίδας ἀφίξεσθαι αὐτὸν ποτὲ
ἀπαιτητὴν τοῦ φόνου τοῦ πατρὸς. πράκτωρ, ὁ
ἀπαιτητής, ἀπὸ τοῦ εἰσπράττομαι τὸ ἀπαιτῶ.

951. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον κρύ-
πτειν ἐμὲ σέ. ἤγουν οὐδὲν πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον
ἵνα κρύψω ἐγὼ σέ. κρύπτω σε τόδε, καὶ τὸ πρόσ-
ωπον καὶ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατικήν. ἜΤΙ. πα-
ρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμήν. ΠΟΙ΄ ΓΑΡ. μέχρι τίνος
ῥαθυμήσεις; ΚΤΗ΄ΣΙΝ ἘΣΤΕΡΗΜΕΝΗ. ἐστέρημαι
τοῦδε, καὶ ἐστέρημαι τόδε, ὡς ἐνταῦθα.

956. ἌΛΕΚΤΡΑ ἈΝΤΜΕΝΑΙΑ ΤΕ.
ἐπιρρήματα. χωρὶς συναφείας ἀνδρός, καὶ χωρὶς
τῶν ἐπιθαλαμίων ὕμνων. ὕμν, τὸ λεπτότατον
ἄσμα τῆς παρθενίας· ὕμεναῖος δέ, ὁ ἐπιθαλάμιος
ὕμνος. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ. τῶν λέκτρων καὶ τῶν
ὕμεναίων. ἈΒΟΥΛΟΣ. κακόβουλος, ἀνέητος.
ἘΠΙΣΠΗ. ἀκολουθήσης. ἘΥΣΕΒΕΙΑΝ.
δόξαν εὐσεβείας ἀπώσιον ἐν τῷ Αἰδῇ ἐκ τοῦ πατρὸς
θανόντος.]

[951. ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙΓ ΚΡΥ-
ΠΤΕΙΝ Μ' ΕΤΙ. οἱ ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Εὐρι-
πίδου, τό, (Εκάβ. 570.)

κρύπτειν θ' αὖ κρύπτειν ὄμματ' ἰατρῶνων χρεών.
καὶ ἐναλλαγὰς καὶ προθέσεις ἔξωθεν καινοτο-
μοῦντες, ἵνα συντάξωσιν, ἐντεῦθεν διδάχθῆταισαν
μὴ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ὀρθῶς συντάσσειν, ὡς ἔχει
τοῦτο. Τ.]

947. ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΠΑΤΡΟΣ. συνυπακούε-
ται τό, Φόνου. εἶχεν, Φησίν, ἐλπίδας ἐλθεῖν ποτε
αὐτὸν πράκτορα ἢ τοι ἀπαιτητὴν τοῦ Φόνου τοῦ πατρός.
ἐπὶ τούτου γὰρ σημαινομένου τό, πράκτορα, ἐνταῦθα
ἔξέλαβεν.

952. ΠΟΙΓ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΣ ΡΑΘΥΜΟΣ. ἀντί,
μέχρι πότε μενεῖς ῥάθυμος, ἢ ποῦ ἀποβλέπουσα
μενεῖς ῥάθυμος; εἰς ποῖαν ἐκ τῶν ἐλπίδων ὧν ἔδεισε
ἔχειν ἀποβλέψασα ἔτι ὀρθήν, ἢ τοι βεβαίαν, μενεῖς
ῥάθυμος.

956. ἈΛΕΚΤΡΑ ΓΗΡΑΣΚΟΥΣΑΝ. δη-
λόν πως ἐκ τούτων, ὅτι κούφη τις ἦν ἡ Ἥλεκτρα καὶ
οὐ τελεία τὴν φρόνησιν.

958. ΟΥ ΓΑΡ ΩΔ' ΑΒΟΥΛΟΣ. προ-
ειποῦσα τὰ δεινὰ, τὸ χαλεπώτερον ἐπιφέρει, ὡς
οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπίς ἔνεστι.

[966. ΦΙΛΕΙΓ. εἶωθε. ἈΣΤΩΝ. πο-
λιτῶν. ἀστοί, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως. ξένοι,
οἱ ἀπὸ ἀλλοτρίου τόπου. ΔΕΞΙΩΣΕΤΑΙ. ἢ

γουν φιλοφρονήσεται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς
δεξιᾶς ἐμβαλλόντων ἀλλήλοις μετὰ φιλοφρο-
νήσεως.]

[960. ΠΗΜΟΝΗ'Ν Α'ΤΤΩ. τοῦτο
κομματικὸν ὃν πρὸς τὸ ὀπισθεν συνάπτεται τῷ
ΒΛΑΣΤΕΪ'Ν τῇ ἐννοίᾳ. τὸ γὰρ ἀναβλαστήναι
τὸ γένος αὐτῶν, οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἢ πημονὴ τῷ
Αἰγίσθῳ. μὴ λάβης δὲ εἰς τὸ ΠΗΜΟΝΗ'Ν
ἔξωθεν τὸ λέγω, ἀλλ' οὕτω σύντασσε· ἑᾶσαι ἀνα-
φῶναι τὸ ἐμὸν τε καὶ σὸν γένος πημονὴν αὐτῷ σα-
φῇ, τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς πρὸς τὸ ΒΛΑ-
ΣΤΕΪ'Ν ἐχούσης τὴν φύσιν καὶ φερομένης. ἐστι
δὲ ὅμοιον, ὡς πρόσθεν ἔφημεν, τῷ (Αι. 1210.)
μνήματα Τροίας.

963. 'ΟΙΣΗ. ἤγουν λάβης. σύναπτε δὲ
πρὸς τὸ ΚΑ'ΤΩ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· εὐ-
σεβὴς δόξεις τοῖς ἐν Αἰδοῦ θεοῖς, ἐκ πατρὸς θαν-
νόντος καὶ κασιγνήτου, τουτέστι δι' ὧν ὑπὲρ τε-
θνηκότος πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ σπουδαίσεις. Τ.]

958. Ο'Τ ΓΑ'Ρ 'ΩΔ' 'ΑΒΟΥΛΟΣ. οὐ γὰρ
οὕτως ἐστὶν ἀσύνητος ὁ ἀνὴρ, ὁ Αἰγίσθος, ὥστε
ἑᾶσαι ποτε τὸ σόν, ἢ καὶ τὸ ἐμὸν γένος, ἤγουν τινὰ ἐκ
σοῦ, ἢ ἐμοῦ βλαστεῖν εἰς φανεράν αὐτῶν βλάβην.

961. 'ΑΛΛ' 'ΗΝ 'ΕΠΙ'ΣΠΗ, ΤΟΓ'Σ 'Ε-
ΜΟΙ'Σ. ἀλλ' εἰάν ἐπακολουθήσης τοῖς ἐμοῖς βουλευ-
μασι, πρῶτον μὲν μέλλεις λαβεῖν εὐσέβειαν ἐκ τοῦ πα-
τρὸς τοῦ κάτω ἄντος, δηλονότι θανόντος, καὶ ἐκ τοῦ

ἀδελφοῦ ἅμα, ἡγούν δόξεις εὐσεβείᾳ καὶ εὐλαβείᾳ χρη-
σθαι τῇ προσηκούσῃ περὶ αὐτοὺς τιμῶσα ἐκείνους· ἔ-
πειτα δὲ καλῇ, ἡγούν μέλλεις καλεῖσθαι, ἐλευθέρᾳ
εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον, ὥσπερ ἐγεννήθης ἐλευθέρᾳ καὶ οὐ
δούλῃ.

968. ΠΡΟΣΒΑΛΕῖΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑ-
ΛΕῖΣ ΤΑΥΤΟΝ. πλὴν ὅτι ἡ, περί, τὸ κύκλω
δηλοῖ.

969. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ἈΣΤΩΝ. ὅρα
ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ηλέκτρας,
ὅτι πάντα τέθεικε τὰ ἀγαθὰ, ὥστε αὐταῖς πα-
ρέσται, ἀνελούσαις τὸν Αἴγισθον· τὰ δὲ ἕτερα
ὑπεξήρηκεν, ὅποια πείσονται ἀλούσαι. καίτοι ἦν
κατὰ τὸ πάθος τῆς Ηλέκτρας κακεῖνα προσθεῖ-
ναι, ὅτι καλὸν μοι ἀποθανεῖν οὕτω δυστυχούσῃ,
ὅποια καὶ πρόσθεν ἔλεγεν· (815.) ὥς χάρις μὲν,
ἂν θάνω, λύπη δ', εἰάν ζῶ. ἀλλ' ἡδεῖ τὸ περι-
φοβὸν τῆς Χρυσοθέμιδος, ὥστε ἐκοῦσα τοὺς δειλο-
τέρους τῶν λόγων ὑπεξεῖλεν, ὥστε μηδὲ εἰς ἐννοίαν
τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστῆσαι.

971. ἸΔΕΣΘΕ ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τάς-
δε. ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἀρθροῖς κέ-
χρηται, ὥστε σύνηθες Ἀττικοῖς. τὸ χεῖρε γάρ
φασι. καὶ Ὁμηρος· (Ιλ. Ε. 778.)

Τὸ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.
ΠΡΟΫΣΤΗΤΗΝ ΦΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, αἰ-
τινες προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

[972. ὦ ΤΟΙΨΙΝ. αἱ κατὰ τῶν ἐχ-
θρῶν εὐτυχούντων καὶ ἀσφαλῶς ἱσταμένων, τῆς
ζωῆς ἀμελήσασαι, προστάται ἐγένοντο Φόνου. ἘΝ
ΠΑΝΔΗΨΩ, ΠΟΛΕΙ. ἐν ἡθροισμένῳ πλήθει
πόλεως.]

[971. ΤΩΔΕ ΤΩ ΚΑΣΙΓΝΗΤΩ. εἰ-
ώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοῦ Θηλυκοῦ γένους θυϊκὰ
ἀρσενικῶς ἐκφέρειν· ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τῷ
χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. εὐρηται δὲ παρ' Ἰσοκρά-
ται καὶ ἄλλοις τῷ πόλεε, καὶ τοῖν πολέοιν. εὐ-
ρηται δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς θυϊκοῖς ἢ αὐτῇ καυνοτο-
μία, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῶν ἐνικῶν, ὥς περ
τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκάβ. 370.)

οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὄρῳ
θάρσος.

Φησὶ δῆπου καὶ οὗτος ὁ Σοφοκλῆς, (Λι. 290.)
οὔτε του κλύων σάλπιγγος καὶ Συνέσιος· „ἢ
πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέν-
τας.“ Τ.]

971. ἸΔΕΣΘΕ ΤΑΔΕ. ὦ φίλοι, ἴδεσθε τὰδε,
ἢ τοι ταύτας τὰς κασιγνήτους, τουτέστι τὰς ἀδελφάς.
τοῖς δὲ ἀρσενικοῖς ἄρθροις ἐπὶ τῶν Θηλυκῶν ὀνομάτων
χρησθαι ἐπὶ τῶν εὐθειῶν τῶν θυϊκῶν, Ἀττικόν ἐστίν.
οἶον, τῷ χεῖρε, τῷ πόλεε, καὶ τὰ τοιαῦτα.

973. ΕΨ ΒΕΒΗΚΟΨΙΝ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
καλῶς καὶ ἀσφαλῶς βαυνόντων. καλῶς γάρ Φησι βεβηκό-
σιν ἀντί, ἀσφαλῶς διάγουσιν ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίᾳ αὐτῶν.

975. ΤΟΥΤΩ — ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ταύτας.

978. ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΟΙ ΝΩ. ἡγουν οὕτως ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσας καὶ θανούσας.

[978. τοιαῦτα πᾶς τις ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσας καὶ θανούσας.]

[978. τὸ μὲν ΝΩ' πρὸς τὸ ἘΞΕΡΕΙ'. ὥσπερ φαμέν, καλῶς λέγω σε, οὕτω καί, ἐξερω σε τοιαῦτα. τὸ δὲ ΖΩ'ΣΑΙΝ ΘΑΝΟΥ'ΣΑΙΝ πρὸς τὸ ἘΚΛΙΠΕΙ'Ν. τινὲς δὲ πλανῶνται ἐκ τοῦ, ζώσαιν θανούσαιν, καὶ γράφουσι νῶν, ἥτοι νῶιν καὶ ἡμῖν. Τ.]

980. ἈΛΛ' Ω ΦΙΛΗ. ἀλλ' ὦ προσφιλεστάτη! καταπείσθητι ἐμοί, συμπόνοι ἐμοὶ τῷ πατρί, ἥ τοι ἔνεκεν τοῦ πατρός, συγχοπία ἐμοί, τῇ σῇ ἀδελφῇ. παῦσον ἐμὲ ἐκ τῶν κακῶν, ἥ τοι τῶν συμφορῶν καὶ τῶν θλίψεων ὧν ἔχω, ὁμοίως δὲ καὶ σαυτήν, τοῦτο γινώσκουσα ὅτι αἰσχρόν ἐστι τοῖς ἐπ' εὐγενείᾳ ἔχουσιν, ἥ τοι τοῖς εὐγενέσι ζῆν μετὰ ἀτιμίας.

984. ἘΝ ΤΟῖΣ ΤΟΙΟΫΤΟΙΣ. ὁ Χορὸς ὑπερτεθαυμακῶς τὸ τολμηρὸν τῆς Ηλέκτρας φησὶν, ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας δεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

[984. ΠΡΟΜΗΘΙΑ. προμήθεια, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ πράγματος σκέψις.]

[984. ἘΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ἡ-
γουν τοῖς προκεκινδυνευμένοις τῶν ἔργων, ὅποια
τὰ παρόντα. δεῖ γὰρ μεγίστης βουλῆς, ἵνα μὴ
τῷ χρόνῳ τοῖς ἐχθροῖς αἰσθησις γένηται. Τ.]

987. ἘΣΩΖΕΤ' ἌΝ ΤΗΝ ΕΥΛΑΒΙΑΝ. οὐ σώζει, φησί, τὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἔστι θρασεία καὶ ἐνψοκίνδυνος. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ΑΥΤΗ Θ' ΟΠΛΙΖΕΙ. λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὀπλίζεσθαι, ὥς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσιν, εἰ μὴ μόνον θράσος. ΓΥΝΗ ΜΕΝ. ταῦτα πάντα ὅμοια τοῖς ἐν Ἀντιγόνη. εἴ τις παραβάλοι, εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ἘΛΑΤΤΟΝ. τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον. ΔΑΪΜΩΝ ΔΕ. τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαιότερον, ὥς οὐδὲ ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκός, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης. ἈΠΟΡΡΕΪ. ἐλαττοῦται, μαραινέται.

[992. ΧΕΡΙ. ἡγουν κατὰ χεῖρα, κατὰ δύναμιν. ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΑΘ' ἩΜΕΡΑΝ. ἡγουν εὐτυχεῖ, αὖξει, προκόπτει. ἘΛΕΪΝ. ἀνελεῖν, ἡγουν φονεῦσαι. ἈΛΥΠΟΣ Ἀ-

ΤΗΣ. ἔξω τῆς ἐν βλάβῃ λύπης ἀπαλλαγέ-
σεται.]

[986. ἐπειδὴ Φορτικὸν ἦν τὴν Χρυσόθεμιν
μέμφεσθαι τῇ Ηλέκτρᾳ ὡς ἀφρόνως βουλευομένη·
ἔδει γὰρ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν πρὸς αὐτὴν ἔχειν
ὡς προγενεστέραν οὖσαν· διὰ τοῦτο φησιν Ὁ γυ-
ναῖκες, καὶ πρὶν φωνεῖν καὶ λέγειν ἐμὲ αὐτῇ, ὅτι
κακῶς καὶ ἀσυνέτως βουλεύεται, εἰ ἐτύγχανεν αὐτὴ
φρενῶν οὐ κακῶν, ἀλλὰ καλῶν, ἐσώζετο ἂν τὴν
εὐλάβειαν, καὶ τὴν ὀφειλομένην ἐξ ἐμοῦ αὐτῇ αἰ-
δῶ καὶ ὑποστολὴν, καὶ ἦν ἂν αἰδέσιμος οὕτως, ὥς-
περ οὐχὶ σώζεται νῦν ταύτην, ἀφρόνως τοιαῦτα
βουλευομένη. τουτέστιν, οὐκ ἔδει ἐμὲ αὐτῇ νοу-
θετεῖν τὰ προσήκοντα, ἀλλ' αὐτὴν οἰκοθεν εἰ-
δέναι. Τ.]

986. ΚΑΤ' ΠΡΙΝ ΓΕ ΦΩΝΕΙΝ. ὦ γυ-
ναῖκες! εἰ ἐτύγχανεν αὐτὴ ἢ Ἡλέκτρα, τουτέστιν εἰ
ἠμοῖρει φρενῶν, ἥτοι εἰ ἦν φρόνιμος, ἐσώζετο ἂν ἢ
τοὶ ἐτήρει τὴν εὐλάβειαν, ἥγουν τὸ εἶναι εὐλαβῆς, ὥς-
περ οὐχὶ σώζεται καὶ πρὸ τοῦ φωνεῖν.

992. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ἘΛΑΤΤΟΝ. σθέ-
νεις δὲ ταῖς σαῖς χερσὶν ἔλαττον τῶν ἐναντίων, ἢ τοὶ
τῶν σῶν ἐχθρῶν. τουτέστιν ἐλάττων ὑπάρχεις κατὰ
τὸ δύνασθαι. αὐτοῖς μὲν γὰρ ὑπάρχει κατ' ἡμέραν ἢ
τύχῃ εὐτυχῆς· ἀφ' ἡμῶν δὲ ἀπορρεῖ καὶ ἔρχεται εἰς τὸ
μηδέν.

996. ἈΛΤΠΟΣ ἈΤΗΣ. ἄμοιρος ἄτης ὥ-
φειλεν εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ ἐπιχειρῶν μέγα τι καὶ ὑπὲρ τὴν

ἑαυτοῦ δύναμιν, καὶ μάλιστα ὑπερέχον πρόσωπον ἀποκτεῖναι, πλείστην βλάβην ἐκ τούτου εἰώθειν ἐμποιεῖν ἑαυτῷ, ἅτε μὴ δυνηθεὶς ἐκείνο καλῶς καὶ συμφερόντως ἐκτελέσαι. ἐπεὶ οὖν πᾶς ὁ βλάβην ὑφίστάμενος ἀναγκάως καὶ λύπην ὑφίσταται, διὰ τοῦτο ἄλυπος ἔφη.

999. ΛΥΕΙ ΓΑΡ ἩΜΑΣ ΟΥΔΕΝ.
οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησὶν· οὐκ ἀπαλλάσσει
τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται.
ΔΥΣΚΛΕΩΣ ΘΑΝΕΙΝ. ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ
μετ' αἰσχυρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. καὶ Ὁμηρος
(Ὀδ. X. 462.)

Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην.

1001. ἈΛΛ' ὍΤΑΝ ΘΑΝΕΙΝ ΧΡΗ-
ΖΩΝ. ὄρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς. Εἴ-
ΤΑ ΜΗΔΕ' ΤΟΥΤ' ἘΧΗ, ΛΑΒΕΙΝ. οὐ
τὸ τοῦ θανάτου δεινόν, ἀλλ' ὅταν ἐπιθυμῶν
τις ἀποθανεῖν, ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκ-
φυγεῖν, τότε μὴδὲ τούτου τύχη. τοιαῦτα οὖν
πεισόμεθα, ὧν ὁ θάνατος αἰρετώτερος.

[1003. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ. παντελεῖ ὁ-
λέθρῳ. ΤΟ' ΠΑΝ. ἀντὶ τοῦ παντάπασιν. πε-
ριστὸν δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα. ἘΞΕΡΗΜΩΣΑΙ.
ἐρημον ποιῆσαι τὴν γενεάν. ΚΑΤΑΣΧΕΣ ὈΡ-
ΓΗΝ. χαλιναγώγησον. ἈΡΡΗΤ'. ἀνέκφο-
ρα. ἈΤΕΛΗ. ἀπρακτα. ΕἶΚΑΘΕΙΝ. ὑ-
ποτάσσεσθαι.]

[999. ΛΥΕΙ ΓΑΡ. οὐδὲν ὧν λέγεις ἀπαλλάττει καὶ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς τοῦ πρότερον πολλὰς καὶ ποικίλας περιπεσούσας κολάσεσι, καὶ ἀδοξία μεγίστη, εἴτα θανεῖν. Τ.]

1001. ΟΥΤ ΓΑΡ ΘΑΝΕΙΝ. οὐ γὰρ ὑπάρχει ἐχθιστον καὶ μεμισημένον τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλ' ὅταν χρήζων τις ἀποθανεῖν, μὴ δύνηται τοῦτο λαβεῖν, ἤγουν ἐντίμως ἀποθανεῖν. ἀποθανούμεθα γὰρ καὶ ἀτίμως, καὶ ὅτε οὐ βουλόμεθα.

1006. ἈΡΡΗΤ' ΕΓΩ ΣΟΙ. διττῶς τὸ ἄρρητα ἐκλαμβάνεται. ἄρρητα γὰρ τὰ μὴ δυνάμενα ῥηθῆναι διὰ τὸ ὑπερβαίνειν τὸν ἡμέτερον νοῦν, οἷα τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ. καὶ ἄρρητα τὰ μὴ ἄξια καὶ πρέποντα ῥηθῆναι. ἐνταῦθα δὲ ἄρρητά φησι καὶ ὥς μὴ δυνατὰ γενέσθαι, καὶ ὥς μὴ πρέποντα ῥηθῆναι. τηρήσω σοι ταῦτα, φησί, μηδαμοῦ λεχθισόμενα.

1012. ἈΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ὃ ἡξίου. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησὶν. ἈΛΛ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ ΜΟΙ. παρατήρει καὶ νῦν τὴν εὐτολμίαν, ὥς καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ.

[1012. ἈΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἤγουν ἐπήγγελλον, ἦτουν. ἐπαγγέλλω, αἰτῶ· ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπισχνοῦμαι. ΚΕΝΟΝ Γ' ΑΦΗΣΟΜΕΝ. ἀπράκτον καταλείψομεν.

1018. ἀλλ' ἦν τότε κατὰ τὴν φύσιν τοιαύτη, κατὰ δὲ τὴν φρόνησιν ἐλάσσων ἦν.

1019. ἐπιτήδευε τοιαύτη κατὰ τὴν φρόνη-
σιν διὰ βίου μένειν, οἷα ὑπῆρχες τότε.]

[1013. Αὐτοχειρί. ἤγουν αὐτοχεί-
ρως ποιήσω, καὶ μόνη, μὴ παραλαβοῦσα μηδένα
σύμμαχον. ἀγνοοῦντες δὲ τινες οὕτω φάσκουσιν, ἀρ-
γὸν τὸ τε λέγουσιν. Τ.]

1013. Ἀλλ' αὐτοχειρί μοι. ἀλλὰ
δραστέον μοι ὑπάρχει, ἤγουν πρέπον μοι καὶ ἄξιον
ὑπάρχει ποιῆσαι τόδε τὸ ἔργον αὐτοχειρὶ μόνη, ἤγουν
οἰκείαις χερσὶ, καὶ τῆς παρὰ σοῦ συμμαχίας ἐστερη-
μένη.

1018. Ἄσκει τοιαύτη οὕτη. δοκεῖ
καὶ τοῦτο μέσον εἶναι ῥῆμα. ἀσκήω γὰρ ἐγώ, ἢ τοι με-
τέρχομαι τόδε καὶ ἐπιτηδεύω τὸ ἔργον. καὶ ἀσκήω σε, ἢ-
τοι ἀσκεῖν ποιῶ σε, ὡς ἐνταῦθα. ἀσκει, φησί, τὴν σὴν
Φύσιν, τουτέστιν ἀσκεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν ποίει, αὐτὴν μέ-
νειν τοιαύτην διὰ παντός, θρασείαν δηλονότι καὶ πολ-
μηράν.

1021. Εἰκοῖς γάρ' ἐγχειροῦν-
τα. εἰκοῖς γὰρ τὸν κακῶς ποιεῖν ἐπιχειροῦντα,
καὶ πᾶσχειν κακῶς. τοῦτο δὲ Πινδαρικόν· (Νεμ.
Δ. 51.) ἐπεὶ ῥεάζοντά^ι) τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

[1021. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΚΑΚΩΣ πρὸς
τὸ ἘΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ ἀπὸ τοῦ ΠΡΑΣΣΕΙΝ
νόει. Τ.]

i) ῥεζόντά Brunck.

1023. Χ'ΩΤΑΝ Ε'Υ ΛΕΓΗΣ. οἶον
ἔσται καιρός, ὅτε με εὐφημήσεις· ἤτοι πειθήσο-
μαι^{κ)} καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς.

[1024. ΜΗ' ΠΑ'ΘΗΣ ΤΟ'ΔΕ. τὸ ἀκού-
σαι αὐτὸ ἐπαινέσεις.

1030. 'ΑΛΛ' Ο'ΥΤΝ 'ΕΠΙ'ΣΤΩ. εἰ μὴ
ἐχθραίρεις με, ἀλλὰ ἐπίστασο.]

[1023. Χ'ΩΤΑΝ. τὸ ΚΑΙ' τοῦτο πρὸς
ἕτερον ΚΑΙ', τὸ Χ'Ω ΛΟΙΠΟ'Σ ΧΡΟ'ΝΟΣ,
ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ καὶ διὰ μέσου Ηλέκτρα εἰρη-
κεν τό,

ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

1026. 'ΩΦΕ'ΛΗΣΙΣ Ο'ΥΚ 'ΕΝΙ. ἡγουν,
οὐκ ἐκ σοῦ τις ὠφεληθήσεται. οὐ γὰρ δύνασθαι
ὠφελεῖν τινά. σὺ γάρ ἐστὶ σοι ὠφέλεια τις, ἣν
ὠφελήσεις ἄλλον, πρὸς ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις, ἐμοί,
Φησὶν, ἔνεστιν ὠφέλεια, ἀντὶ τοῦ, γνῶσις ὠφελεί-
ας· σοὶ δὲ μάθησις οὐκ ἔστιν. Τ.]

1025. ΜΑΚΡΟ'Σ ΤΟ' ΚΡΙ'ΝΑΙ. καὶ ὁ ὑπό-
λοιπος χρόνος μακρὸς ἔστιν, ἡγουν πολὺς καὶ ἀρκετὸς εἰς
τὸ κρίναι ταῦτα, ἤτοι εὐκρινῇ ποιῆσαι καὶ καθαρὰ, ἅπερ
σὺ λέγεις, καὶ ἅπερ ἐγώ. Φανήσεται γὰρ τὰ μὲν σα
κινδυνώδη καὶ ἀπρεπῇ, τὰ δὲ μοι λυσιτελοῦντα.

κ) πασθήσομαι Brunck.

1026. ΣΟΙ' ΓΑΡ ὨΦΕΛΗΣΙΣ Ο'ΥΚ Ἔ-
ΝΙ. οὐκ εἶπεν ὠφέλεια, ἀλλ' ὠφέλησις. ἐπεὶ διαφέ-
ρουσιν ἀλλήλων. ὠφέλεια μὲν γὰρ λέγεται πρὸς τὸν
πάσχοντα καὶ λαμβάνοντά τι ἀγαθόν, ὠφέλησις δὲ πρὸς
τὸν διδόντα καὶ ποιῶντα, καὶ ἀπλῶς πρὸς τὸν δυνάμενον
ὠφελεῖν.

1031. ἈΤΙΜΙΪΑΣ ΜΕ'Ν Ο'Υ. οὐκ ἀτι-
μάζω σε, ἀλλὰ προνοοῦμαί σου.

[1032. ΤΩ, ΣΩ, ΔΙΚΑΪΩ. τῷ νομι-
ζομένῳ ὑπὸ σοῦ δικαίῳ. ἩΓΗΣΗ, ΣΥ' ΝΩ, Ν.
ἡγεμονεύσεις ἡμῖν, ἡμεῖς δὲ δηλονότι ἀκολουθήσο-
μεν. ἡγοῦμαι, τὸ ἡγεμονεύω καὶ ὁδηγῶ, ἔχει τὴν
σύνταξιν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, οἷον ἡγοῦμαί
σοι τὴν ὁδόν.]

[1031. ΠΡΟΜΗΘΕΪΑΣ ΔΕ' ΣΟΥ. τὸ
γὰρ ἀποτρέπειν σε ταύτης τῆς γνώμης, προνοου-
μένη σου ποιῶ, ἵνα μή, Κλυταιμνήστρας μαθού-
σης, κακὸν τι πάθῃς. Τ.]

1032. ἘΠΙΣΠΕ'ΣΘΑΙ ΜΕ ΔΕΙΓ. δεῖ ἐμὲ
ἐπισπένδῃ καὶ ἀκολουθῆσαι τῷ σῷ δικαίῳ, ἡγουν ὥπερ
σὺ δίκαιον καὶ πρέπον νομίζουσα πρόσκεισαι.

1034. Ἡ ΔΕΙΝΟ'Ν Ε'Υ ΛΕ'ΓΟΥΣΑΝ.
δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέγουσαν δοκεῖν ἐξαμαρτάνειν.
ἐπεὶ δὲ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς λέγει, δοκεῖ δὲ ἀ-
μαρτάνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ
ἐκδικίας τοῦ πατρὸς, πρὸς τοῦτο ἡ Ηλέκτρα· Δει-

νόν ἐστὶ σύμφορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν, ἄδικα
πράττειν καὶ ἀμαρτάνειν· ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις εἰς
Ἡλέντραν τρέπει ἐν τῷ ἐξῆς στίχῳ· "ΕΙΡΗΚΑΣ
'ΟΡΘΩΣ' Ω, ΣΥ' ΠΡΟΣΚΕΙΣΑΙ ΚΑΚΩ.
τῷ ἀμαρτάνειν. λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρε-
πῇ, ἐν αὐτοῖς ἀμαρτάνεις. ἀλυσιτελῇ γὰρ ἐπι-
χειρεῖς ποιεῖν.

[1034. Εἴ τι λέγουσαν. κρείττον ἀν-
ήν, εἰ ἦν Εἴ τι λέγοντα. ἐδόκει γὰρ ἀν κα-
θολικὸν γνωμικόν· νῦν δὲ ἐπειδὴ καὶ ἡ λέγουσα
γυνή ἐστὶ, διὰ τοῦτο καὶ τοῦτο θηλυκῶς ἐξημέ-
χθη. καὶ ἐστὶν ὅπως γνωμικόν καὶ οὐ γνωμικόν.
διότι μὲν γὰρ οὐκ ἐστὶ κατὰ παντὸς ἀνθρώπου,
ἐκπίπτει τοῦ ὀνόματος· διότι δὲ κατὰ πασῶν ἐστὶ
γυναικῶν, τοῦνομα δέχεται. Τ.]

1037. Ἀλλ' ἐστὶν, ἐνθα. ἐστὶ, Φησί,
καιρός, ἢ τόπος, ἢ ἐστὶ τι ποιούμενον, ὅπου ἡ δίκη,
ἡγουν τὸ δίκαιον ἐπιφέρει βλάβην. οὐ τὸ δίκαιον δὲ
αὐτὸ ἐστὶν αἴτιον βλάβης, εἰ μὴ πού τις ἄλλως ἐκλαμ-
βάνει τὴν βλάβην· ἀλλ' ὅταν ἐκ δικαίου δράν τι πρέ-
πον ὁρμῶντες διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τυχὸν ἐκεῖνο ποιῆσαι
εἰς βλάβην ἐμπέσωμέν τινα. δίκαιον οὖν ἀποθανεῖν
Ἀγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. ἀλλ' εἰ μὴ δυνηθεῖμεν
ἡμεῖς τοῦτο ποιῆσαι, βλάβην εὐρήσομεν, ἣν δοκεῖ τὸ δί-
καιον τοῦτο φέρειν ἡμῖν.

1039. Ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦ-
τα. οἶον, τοῖς δεινοῖς περιπεσεῦσα, ἐπαινέσεις με
σύμφορά σοι βουλεύσασαν.

[1039. ἘΙ ΠΟΙΗ΄ΣΕΙΣ ΤΑΥΤ΄, ἡγουν
αὐ βούλει. ἘΠΑΙΝΕ΄ΣΕΙΣ ἘΜΕ΄. ἀπὸ πεί-
ρας δηλονότι γνοῦσα τὸ ἀποβησόμενον κακόν.]

[1039. τὸ ΤΑΥΤΑ διπλῶς νοητέον. ἡ
ταῦτα, αὐ ἐγὼ λέγω, οὕτω· ἦν τὴν ἐμὴν συμβου-
λὴν δέξῃ, καὶ ἀποστῆς ταύτης τῆς γνώμης, ἔξω
κινδύνου ἐστήξῃ, καὶ ἐμέ, τὴν ταῦτά σοι συμβου-
λεύουσιν, ἐπαινέσεις τῆς προμηθείας. ἡ ταῦτα,
αὐ αὐτὴ βούλει, οὕτω· ἀλλ’ εἰ τὸ σὺν θέλημα
ποιήσεις, ἐπαινέσεις ἐμέ· τουτέστιν, οὔτε δυνήσῃ
ἐργάσασθαι τι, καὶ περιπεσοῦσα κινδυνεύσεις, καὶ
τότε μετ’ εὐφροσύνης ἐμοῦ μνημονεύσεις, ὥς ὑποτι-
θεμένης σοὶ τὰ λυσιτελεῖν. εἰ μὲν οὖν εἴποις τὸ
δεύτερον, πρὸς τὸ ΠΟΙΗ΄ΣΩ στίξεις· καὶ μὴν
ποιήσω, οὐδαμῶς ἘΚΠΛΑΓΕΊΞΑ καὶ αἰδε-
σθεῖσά σε, καὶ φροντίσασα. εἰ δὲ τὸ πρῶτον,
πρὸς τὸ Ο΄ΥΔΕ΄Ν. καὶ μὴν οὐδαμῶς ποιήσω αὐ
λέγεις, ἐκπλαγεῖσα καὶ αἰδесθεῖσά σε. Τ.]

1041. ΠΑΛΙΝ. εἰς τοῦπίσω, εἰς τὸ ἐ-
ναντίον.

[1042. οὐδαμῶς. οὐδὲν γάρ ἐστι μᾶλλον
μεμισημένον βουλῆς κακῆς, ὥστε δηλονότι κακῶς
βουλευομένη, οὐ βουλεύσομαι ἑτέραν βουλήν κακὴν.
ΦΡΟΝΕΊΞΝ. στέργειν. φρονῶ, τὸ νοῶ· καὶ φρο-
νῶ τὰ τοῦ δέῃνος, τουτέστι στέργω καὶ ἀποδέχομαι.]

[1041. ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ἈΛΗΘΕΣ. δι-
πλῶς, ἢ ὅτι ποιήσεις ὡς ἐγὼ λέγω, ἢ ὅτι ποιήσεις
ὡς αὐτὴ βούλει. ἀλλ' οὐδὲ εἰς συμβουλήν μετὰ
ταῦτα καλέσεις με πάλιν· ἢ οὐ μεταβουλεύση
πάλιν. Τ.]

1047. ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ κοι-
νωνήσω.

[1048. ἸΜΕΪΡΟΤΣΑ ΤΥΓΧΑΝΗΣ.
ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆς. ἰμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ
ἰμείρω ποιητικῶς τὸ αὐτό.]

[1047. τὸ ΟὔΤ καὶ ΜΗ' ἐκ παραλλήλου.
τὸ δὲ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ μεταδιώξω καὶ
πρὸς συμβουλήν παραλήψομαι.

1049. ΚΕΝΑ'. μάταια, καὶ ἀδύνατα γε-
νέσθαι. εἰ γάρ τις πρὸς συμβουλήν σε παραλή-
ψεται, οὐδὲν ἀνύει. Τ.]

1049. ΚΑΙ ΤΟ' ΘΗΡΑΣΘΑΙ ΚΕΝΑ'.
παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων λεγομένη, καὶ
ματαίως ἐπὶ τι σπουδαζόντων. ταῦτο γὰρ σημεῖον ἀνοίας
καὶ ἀφροσύνης ἐστίν.

1051. ὍΤΑΝ ΓΑΡ ἘΝ ΚΑΚΟΙΣ.
παρὰ τὸ Ομηρικόν· (Ιλ. Ρ. 32.) ῥεχθὲν δέ τε νή-
πιος ἔγνω.

[1051. ΦΡΟΝΕΙ ΤΟΙΑΥΤΟ. Φρονῶ, τὸ Φρόνησιν ἔχω, ἀμεταβάτως. καὶ Φρονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ νοῶ, μεταβατικῶς.]

[ΜΕΤΡ. 1053. ΤΙ ΤΟΥΤ' ἈΝΩΘΕΝ. Τὰ τριαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾄσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας χοριάμβου καὶ ἰάμβου. τὸ β, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἱαμβικῆς συζυγίας γλυκύνειον. τὸ γ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικόν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἱαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. τὸ δ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως. τὸ ε, ὅμοιον τῷ γ, ἔχει δὲ παίωνα γ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος. τὸ ς, ὅμοιον τῷ β, ἔχει δὲ ἐπίτερον τέταρτον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου. τὸ ζ, ὅμοιον κατὰ πάντα τούτῳ. τὸ η, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας, καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· εἰ δὲ βούλει, ἱαμβικὸν ἐφθημιμερὲς τὸν τρίτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ θ, χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἱαμβικῆς συζυγίας, καὶ συλλαβῆς. τὸ ι, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀν-

τὶ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπι-
τρίτου δευτέρου· εἰ δὲ βούλει, ἱαμβικὸν ἐφθημι-
μέρες, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ ἐν-
δέκατον ὅμοιον. τὸ δωδέκατον, ὅμοιον τῷ πέμπτῳ.
ἐξῆς ἡ συνήθης παράγραφος. Τ.]

1053. τὸ ἌΝΩΘΕΝ ἢ τόπου, ἢ χρόνου
ἐστίν. ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ αἵρι. οἱ-
κεῖον δὲ τῷ Χορῷ ἀγανακτοῦντι ἐπὶ τῇ Κλυταιμνή-
στρᾳ, τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παραλα-
βεῖν λόγον, ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις φυσικὴ τις
ἐστὶ φιλοστοργία· ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἄστοργος.
τὸ δὲ ἐξῆς· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰω-
νοὺς ὁρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς, ἀφ'
ὧν τε ἂν βλαστῶσι, καὶ ἀφ' ὧν ἂν ὀνησιν εὖ-
ρωσιν· ἐπὶ τῶν τέκνων τὰ δύο· ἀφ' ὧν τ' αὐτοῖς
βλαστῶσι τὰ τέκνα, ἀφ' ὧν τε καὶ ὀνησιν εὖρωσι.
λέγονται δὲ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς
βαστάζειν τοῖς πτεροῖς, ἕως ὅτου πτεροφυήσωσι.
ΤΕΛΟΥΜΕΝ. καλῶς ὁ Χορὸς καὶ ἑαυτὸν
συγκαταλέγει, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τούτοις,
καθ' ὧν τὸν λόγον πεποιήται.

1060. ΟὔΤΚ ἈΠΟΝΗΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ,
οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται ἀθῶοι οἱ περὶ Αἴγισθον καὶ
Κλυταιμνήστραν. Ὡ ΧΘΟΝΙΑ. οὐ τὴν ἐπί-
γειόν φησιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρῆσαι δυνα-

μένην. ΤΟΙΣ ἘΝΕΡΘ' ἈΤΡΕΪΔΑΙΣ. ἢ
 Λαγαμέμνονα, ἢ Ορέστην. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν τε-
 θνηκέναι. ἈΧΟΡΕΥΤΑ. ἐφ' οἷς οὐκ ἂν τις
 χορεύσειεν. ὈΝΕΪΔΗ δέ, τὰ πένθιμα ὀνειδή·
 ἐπειδὴ ὀνεῖδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐπιχαίρειν
 Ορέστη.

[1053. ΤΟΤΣ ἈΝΩΘΕΝ. τοὺς ἄνω,
 τουτέστι τοὺς ἐν αἵερ. ΤΡΟΦΑΣ ΚΗΔΟΜΕ-
 ΝΟΥΣ. Φροντίζοντας ἐκείνοις, ἈΦ' ὧΝ αὐ-
 τοί τε ΒΛΑΣΤΩΣΙΝ, ἡγουν γεννηθῶσι, ἀφ'
 ὧν τε ὠφέλειαν εἴρωσι. ΑΠΟΪΝΗΤΟΙ. ἀτι-
 μώρητοι, ἐσόμεθα δηλονότι. Ὡ ΧΘΟΝΙΑ. ὦ
 Φήμη βροτῶν καταβόησον. ΧΘΟΝΙΑ, ἀντὶ τοῦ
 καταχθονία. τὸ δὲ καταχθονία αὐτὸ ἐπιβρῆμα-
 τικῶς, ἡγουν ἐν τοῖς καταχθονίοις, ὥςπερ, ταχὺς
 ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τάχους. ΤΟΙΣ Ἐ-
 ΝΕΡΘ'. τοῖς κάτω. τὸ ἐνερθεν, τὸ κάτωθεν δη-
 λοῖ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν εἰςθεν ἐπιβρῆμά-
 των. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ κάτω λαμβάνεται.]

[1054. ΟἶΩΝΟΥΣ. ἦτοι τοὺς πελαρ-
 γούς. Φασὶ τοὺς πελαργούς, ἐπειδὴ οἱ τεκόν-
 τες αὐτοὺς γηράσωσιν, ὑπέχειν τὰ νῶτα αὐτοῖς,
 καὶ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτούς, καὶ ἵ-
 πτασθαι, καὶ τρέφειν καὶ γηροκομεῖν αὐτούς, μέ-
 χρις ἂν θάνωσιν, ἀποδιδόντας ἀμοιβὰς τῆς
 ἀνατροφῆς καὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῖς· ὅθεν

λέγεται καὶ ἀντιπελάργωσις, ἢ ἀντέκτισις τῆς ἀνατροφῆς.

1057. ΤΕΛΟΥΜΕΝ. ποιοῦμεν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἰδίους πατέρας. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Χρυσόθεμιν, ὡς οὐ φροντίζουσιν τοῦ πατρὸς.

1058. Οὐ ΤΑΝ ΔΙΟ΄Σ. οὐ χρὴ τὸ ΜΑ' ἐντὸς τοῦ κώλου γράφειν· περισσὸν γὰρ ἐστὶ διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ νοεῖν δὲ χρὴ τοῦτο ἔξωθεν Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ οὐ μόνον τὸ μὲν λαμβάνουσιν ἔξωθεν, ὡς τό, οὐ τάν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΜΑ' τιθέντες, τὸ τοῦ Θεοῦ παραλείπουσιν ὄνομα.

1060. ΟὐΚ ἈΠΟ΄ΝΗΤΟΙ. ἡγουν ἀτιμώρητοι ἔσονται Κλυταιμνήστρα καὶ Αἰγίσθος. ἐσιώπησε δὲ τοῦτο, φοβουμένη διὰ τὸ δεσπότας εἶναι.

1061. ΧΘΟΝΙΑ. ἦτοι εἰς τὰ ὑποχθόνια ἄνωθεν κατιοῦσα, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενα τοὺς κάτω διδάσκουσα.

1062. ΚΑΤΑ΄ ΜΟΙ ΒΟ΄ΑΣΟΝ. εἰκότως εἶπε τὸ καταβόησον, ἐπειδὴ ἐπὶ κατηγορίᾳ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ὁ παρὰ τῆς Φήμης πρὸς Ἀγαμέμνονα λόγος γενήσεσθαι ἔμελλεν. Τ.]

1053. ΤΙ ΤΟΥΤ' ἌΝΩΘΕΝ. ἔοικεν ὁ Χο-
ρὸς ἐπιμέμφεσθαι τῇ Χρυσοθέμιδι παντελῶς ἀπαρνητα-
μένη τοὺς τῆς Ἥλέκτρας λόγους. Φησὶν οὖν· ὁρῶντες
τοὺς οἰωνοὺς, ἤγουν τοὺς ὄρνεις, τοὺς ἄνωθεν, ἥτοι ἐν
τῷ αἰέρι πετομένους, Φρονιμωτάτους ὄντας, κηδομένους
τροφῆς τῶν γονέων αὐτῶν, ἀφ' ὧν γεννῶνται, καὶ ἀφ'
ὧν ὠφέλειαν εὐρίσκουσι. διὰ τί καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐπίσης
τελοῦμεν καὶ ποιοῦμεν ταῦτα τοῖς γονεῦσι ἡμῶν, ἀλλὰ
μὰ τὴν ἀστραπὴν τοῦ Διός, καὶ τὴν οὐρανίαν Θέμιν,
οὐκ ἐσόμεθα ἐπὶ πολὺ ἀτιμώρητοι.

1062. ΚΑΤΑ ΜΟΙ ΒΟΑΣΟΝ ΟΪΚΤΡΑΝ.
τό, οἰκτράν, οἰκείως ἔχει πρὸς τό, ὅπα, ἀνάγεσθαι,
οἶον ὃ χθονία φήμη τῶν βροτῶν. καταβόησον, ἥτοι
διαφήμισον οἰκτράν ὅπα καὶ φωνὴν ἐμοί, φέρουσα ἀνείδη
ἀχόρευτα, ἥτοι δυσχερῆ καὶ λυπηρὰ κατὰ τοῦ Αἰγίσθου
δηλονότι καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνεκεν τοῦ Αγαμέμνο-
νος, ἢ τοῦ Ὀρέστου, τοῦ ὄντος ἐνερθεῖν, ἢ τοι κάτω ἐν
τῷ Αἰδῇ σὺν τοῖς Ἀτρεΐδαις. ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν ἤδη νε-
σεῖ ἐκ τῶν δόμων, ἢ τοι εἰς τιμὴν αὐτοῖς ὄντα, ἃ μόνῃ
ἐπιχειρεῖ δρᾶν ἡ Ἥλέκτρα.

[ΜΕΤΡ. 1065. ὍΤΙ ΣΦΙΣ'. Αντιστρο-
φή τῆς ἄνω στρεφῆς κώλων ὁμοίων β. Τ.]

1065. ὍΤΙ ΣΦΙΣΙΝ ἮΔΗ. ἡ ἀπό-
τασις πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν. ἀγγεῖλον οὖν,
φησὶν, ὅτι τὰ κατ' οἶκον νενόσηκε, καὶ οὐκ ἔστιν
ὑγιῆ. ΟὔΤΚ ἜΤ' ἘΞΙΣΟΥΤΑΙ. οὐκ ἐτι
ἴσαι φρονοῦσιν, ὡς ἐν Φιλίᾳ διαιτῶμεναι· ἀλλὰ
στασιαάζουσι πρὸς ἀλλήλας. ΣΑΛΕΥΕΙ. κιν-
δυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν. μόνῃ δὲ αὐτῇ
ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1070. ΤΟΝ ἈΕΙ ΠΑΤΡΟΣ. λείπει ἢ
περί. τοῦ πατρὸς στενάχουσα, ὡς τὸ Ομηρικόν·
(Ιλ. Χ. 424.)

Τῶν πάντων οὐτόσπον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἐνός.

τὸ δὲ ἐξῆς· αἰὲ τὸν τοῦ πατρὸς μέρος στενάχου-
σα. ἢ ΤΟΝ ἈΕΙ, εἰς τὸν αἰὲ χρόνον.

1073. ΟΥΤΤΕ ΤΙ ΤΟΥΘ ΘΑΝΕΙΝ
ΠΡΟΜΗΘΗΣ. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ
ἀποθανεῖν, ὃ ἐστὶν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας ψυχῆς,
καὶ ῥιψοκινδυνόουσα. ΤΟΤΕ ΜΗ ΒΛΕΨΕΙΝ
ΕΤΟΙΜΑ. ἐτοίμη καὶ τῆς ὀψews στέρεσθαι,
τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων· ἀντὶ τοῦ,
καὶ ἀποθανεῖν ἐτοίμη, καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. καὶ
τοῦτο λέγει ΔΙΔΥΜΗΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. ἢ ἐπὶ
τοῦ θανάτου τὰ δύο· ἐτοίμη μὴ βλέπειν αὐτούς,
ἀλλ' ἐν σκότει γενέσθαι τοῦ θανάτου, ἐν τῇ αὐ-
τῇ ἐριννύϊ γενομένη τῷ Ἀγαμέμνονι, ὃ ἐστὶ διπλῇ
ἐριννύς. Ἀλλως. ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ.
Αἰγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

[1067. ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ. ἤγουν συμβαί-
νει, συμφωνεῖ, ὁμογνωμονεῖ. ΠΡΟΔΟΤΟΣ. προ-
δομένη, καταλελειμμένη. ΣΑΛΕΥΕΙ. κινεῖ-
ται. τὸ σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νεῶς λέγεται, ὅταν
ἐπ' ἀγκύρας κινεῖται καὶ ἀστατεῖ. ΤΟΝ ἈΕΙ
χρόνον δηλονότι. ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΣ. διὰ παν-

τὸς ὀδυρομένη. ΜΗ' ΒΛΕ΄ΠΕΙΝ. ἤγουν μὴ
ζῆν. ΔΙΔΥ΄ΜΑΝ ἘΡΙΝΝΥ΄Ν. ἤγουν δύο ἐπι-
καταράτους καὶ ἀποτροπαίους ἀνθρώπους, τὸν
Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.]

[1066. ΤΑ' ΔΕ' ΠΡΟ'Σ ΤΕ'ΚΝΩΝ.
δέον οὕτως εἰπεῖν, τὰ παρὰ τῶν τέκνων οὐχ ὁμο-
νοεῖ· ὁ δὲ πρὸς τὴν διάστασιν καὶ μάχην αὐτῶν
τὸν λόγον ἔτεινε, λέγων· τὰ δὲ παρὰ τῶν τέκνων,
Ηλέκτρας καὶ Χρυσοθέμιδος, διπλῇ ΦΥΛΟΠΙΣ
καὶ μάχῃ, οὐκ ἐξισοῦται ΦΙΛΟΤΗΣΙΪ, καὶ
Φιλικῇ ΔΙΑΙΤῃ, καὶ διαγωγῇ. τουτέστιν, ἀλ-
λήλων διιστάμεναι τὴν γνώμην οὐκ εἰς ὁμόνοιαν πί-
πτουσι. διπλὴν δὲ λέγει τὴν μάχην, διὰ τὸ καὶ
τὰς ἐχούσας δύο εἶναι.

1070. ΤΟ'Ν ἈΕΙ' ΠΑΤΡΟ'Σ θρῆνον δη-
λαδὴ ἢ Φόνον. τὸ δὲ ἈΕΙ' πρὸς τὸ ΣΤΕΝΑ΄-
ΧΟΥΣΑ συναπτέον.

1073. ΤΟΥ' ΘΑΝΕΙ'Ν. ἀντὶ τοῦ, προ-
μήθειαν καὶ Φροντίδα οὐκ ἔχουσα, ἤγευν οὐ φρον-
τίζουσα εἰ τεθνήξεται. αἱ δὲ ΤΟΥ' ΜΗ' ΘΑ-
ΝΕΙ'Ν γράφοντες, ἁμαρτῆς.

1074. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟ' ἔξωθεν τὸ εἶς.
ἀλλ' ὥσπερ Φαμέν, δυνατός εἰμι τόδε, οὕτω καί,
ἐτοιμός εἰμι τόδε.

1076. ΤΙΣ ἌΝ Ε'ΥΠΑΤΡΙΣ. οἱ γρά-
 Φοντες ΤΙΣ ἌΝ Ο'ΥΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν
 μέτρων· διὸ περισσὸν κείμενον ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ
 τὸ οὖν. ἔχει δὲ καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν μᾶλλον
 ὀρθῶς οὕτως κείμενον. Τ.]

1066. ΤΑΔΕ ΠΡΟ'Σ ΤΕΚΝΩΝ. τὰ δὲ
 νοσεῖ ἐκ τῶν παίδων, ἢ τοι ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος εἴτα
 ἐπάγει. ἢ διπλῇ Φύλοπις, ἢτοι ἢ ἐκ τῆς Ἡλέκτρας καὶ
 Χρυσοθέμιδος γινομένη Φιλονεικία καὶ διαμάχη, οὐκ ἐξι-
 σούται, ἢτοι οὐχ ὁμογνωμονεῖ ἐν διαίτη, Φιλοτησίῳ ἤγουν
 Φιλικῇ, μόνη δὲ ἢ Ἡλέκτρα, προδιδομένη καὶ ὑπὸ τῆς
 Χρυσοθέμιδος, σαλεύει καὶ κινεῖται πενθοῦσα κατὰ τὸν
 αἰὲ χρόνον, ἢτοι διαπαντός, τὸν Φόνον τοῦ πατρὸς αὐ-
 τῆς, ὅπως, ἢτοι ὥσπερ, καὶ κατὰ, θρηνεῖ καὶ ἢ παν-
 ὄδυρτος ἀηδών.

1073. Ο'ΥΤΕ ΤΟΥΤ' ΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΜΗ-
 ΘΗ'Σ. δύο Φησὶν ἐναντία περὶ τῆς Ἡλέκτρας. προ-
 μήθειάν Φησι ποιεῖσθαι αὐτὴν μὴ ἀποθανεῖν, καὶ ἐτοί-
 μην εἶναι ἀποθανεῖν. ἀλλὰ τοῦ ἐτοίμην εἶναι ἀποθα-
 νεῖν αἷτιον λέγει, εἰ δυναθείη ἀνελεῖν Αἴγισθον καὶ
 Κλυταιμνήστραν αὐτὸ τοῦτο. τούτους γὰρ λέγει διπλῇ
 Εριννύν. οὐκοῦν διὰ μὲν τὸ βούλεσθαι τούτους ἀνελεῖν
 οὐκ ἔτι, Φησί, προμηθείας τοῦ θανεῖν, ἢ τοι οὐ ποιεῖται
 πρόνοιαν. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἐθέλει ἀποθανεῖν. διὰ
 δὲ τὸ ἐτοίμη εἶναι ἀποθανεῖν, εἰ τούτους τιμωρήσεται, δεί-
 κνυσι, ὅτι οὐδαμῶς τῆς ἑαυτῆς ζωῆς Φείδεται.

[ΜΕΤΡ. 1077. Ο'ΥΔΕΙ'Σ ΤΩ'Ν ἈΓΑ-
 ΘΩ'Ν. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶν η, καὶ
 ἢ ἀντιστροφὴ τοσοῦτων. τὸ α, ἀντισπαστικὸν δί-
 μετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου,

καὶ ἀντισπᾶστος καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται σαπ-
Φικόν ἢ ἱππωνάκτειον· τὸ β, ἱαμβικὸν δίμετρον
ἀκατάληκτον. τὸ γ, χοριαμβικὸν δίμετρον κατα-
ληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ μολοσσοῦ. ἐν δὲ τῷ
τῆς ἀντιστροφῆς, βακχεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πό-
δα. τὸ δ, περίοδος καταληκτική. σύγκειται γὰρ
ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας, καὶ τροχαϊκῆς καταληκτι-
κῆς. τὸ ε, τροχαϊκὸν ἰσοφαλλικόν. τὸ ς, ἱαμ-
βικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρόν μὲν ἐν-
ταῦθα, ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει
τὸν δεύτερον πόδα. τὸ ζ, τροχαϊκὸν δίμετρον κα-
ταληκτικὸν εὐριπίδειον· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον καὶ
τρίτον πόδα τρίβραχυν. τὸ η, ἀντισπαστικὸν
τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἱαμβικῆς καὶ τρο-
χαϊκῆς συζυγίας, καὶ σπονδείου· εἴη δ' ἂν καὶ σύν-
δετον, ἐκ δύο ἱαμβικῶν πενθημιμερῶν συγκείμε-
νον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς μὲν παράγγρα-
φος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνὶς μόνη. Τ.]

1079. ΝΩΝΥΜΟΣ. νώνυμος τῆς εὐκλεί-
ας θέλων γενέσθαι. ὩΣ ΚΑΙ ΣΥ. οὕτω καὶ
σύ, ὦ παῖ, εἴλου τὸν αἰῶνα πάγκλαυτον. ΚΟΙ-
ΝΟΨ. διηνεκῇ καὶ κοινὸν ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς.
ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν
καὶ νικήσασα· οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη.

[1077. οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν διὰ τὸ ζῆν
δυετυχῶς θέλει ἄτιμον ποιῆσαι τὸ κλέος τῆς εὐ-

γενείας ἀνωνύμως, ἡγουν ἐν ἀφανείᾳ. αἰσχύνω σε, προφέρων σοι τὰ ἐγκλήματα. καὶ αἰσχύνω τινά, ὅταν αἰσχροῦ ποιῶ ἐγώ, ὁ δὲ συμμετέχει τῆς αἰσχύνῃς αὐτῶν, ὡς πατήρ καὶ υἱός, ἢ συγγενὴς ἀπλῶς, ἢ τοιοῦτο τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΝ ΑΐΣΧΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ, ἡγουν οὐ θέλει ἀνοίκεα τῆς εὐγενείας ποιεῖν, ὡς ἄτιμον γίνεσθαι τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ καὶ ἐλαττοῦσθαι. ΠΑΓΚΛΑΥΣΤΟΝ ΑΐΩΝΑ. διηνεκῇ θρηῖνον ἔχουσαν ζωὴν. ΔΥΟ ΦΕΡΕΙΝ. ὥστε ἀποφέρεσθαι.]

[1080. ὩΣ ΚΑΙ ΣΥ. ὥστε χρὴ γράφειν, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἵν' ἔχη τὰ κῶλα ὀρθῶς. ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ομήρῳ. Τ.]

1082. ΤΟ ΜΗ ΚΑΛΟΝ ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καθοπλίσασα καὶ ἀσφαλίσασα σεαυτὴν πρὸς τὸ μὴ καλόν, ἢ τοι ἀποστέρξαι τὰ τοῦ πατρὸς δηλονότι τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ· ὥστε ἔχειν ἐνὶ λόγῳ δύο κλήσεις, καλεῖσθαι Φρονίμη καὶ ἀρίστη θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

1090. Ἀ ΔΕ ΜΕΓΙΣΤ' ἘΒΛΑΣΤΕ. ἃ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε, τούτων ἀποφερομένην τὰ ἈΡΙΣΤΑ. ἢ ἘΡΙΣΤΑ¹⁾),

X 2

1) ΕΡΙΣΤΑ. Brunck. Paullo post ἐριστά.

ἀμφορίστῳ τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διός· ἢ ἔριστα τῇ εὐσεβείᾳ, ἢ ἂν τις ἐρίσειεν, ἀντὶ τοῦ περισπουδάζοντος προσφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ εὐσεβείας πράττουσαν. ΤΑ ΔΙΟΣ. γράφεται ΤΑ ΖΗΝΟΣ^m).

[1085. εἶθε ζῶης ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν κατὰ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ἰσχύν, καὶ κατὰ πλοῦτον, καθ' ὅσον νῦν ὑπ' ἐξουσίαν ἐκείνων ναίεις. ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ ἈΡΙΣΤΑ. τούτων ἀποφερομένην τὸ κράτος, τουτέστι τὸ ἐπὶ τούτοις κράτος.]

[1091. ΤΩΝΔΕ ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ. ἦτοι φερομένην δὲ ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διὸς ἄριστα καὶ κρείττονα, λέγω δὴ τὸ κήδεσθαι τοῦ πατρὸς, ἄριστα τῶνδε καὶ τούτων, ἃ μέγιστα νόμιμα ἐβλάστε παρ' ἀνθρώποις. πάντων γὰρ τῶν νομίμων καὶ δικαίων τοῦθ' ἐν κρείττονι καὶ μέγιστον παρὰ πάντων ἀνακηρύττεται, φροντίδα ποιῆσθαι πατρός, ὃ θεὸς ἀποδέχεται καὶ εὐσεβὲς λογίζεται. Τ.]

1085. ΖΩΉΣ ΜΟΙ. εἶθε ζῶης ἐμοὶ ἐν δυνάμει καὶ ἐν πλούτῳ καθύπερθεν ἢ τοι ὑπεράνω τῶν σῶν ἐχθρῶν τοσοῦτον, καθ' ὅσον νῦν ζῆς ὑπὸ τὴν χεῖρα αὐτῶν οὔσα. ἐπειδὴ εὖρηκά σε, ἢ τοι οἶδα οὐσάν σε οὐκ ἐν ἀγαθῇ μὲν μοίρᾳ, οὐ γὰρ εὐτυχεῖς. Φέρεις δέ, ἦγουν ἔχεις ἐκεῖνα, ἅτινα εἰσὶ μέγιστα νόμιμα, καὶ ἄριστα τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διός. διὰ τούτων, ὧν πράττεις.

m) ΤΑ ΔΙΟΣ. γράφεται ΖΗΝΟΣ. Brunck.

[ΜΕΤΡ. 1093. ἌΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν
 τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρλβ. ὧν τελευτή, Γεγη-
 θὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. μετὰ δὲ τὸν
 ξβ, κῶλα γ. τὸ α, ἰαμβικὸν μονόμετρον κατα-
 ληκτικόν. τὸ β, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ δὲ γ,
 ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κο-
 ρωνίς. Τ.]

1093. ἌΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Ορέστης

πᾶρεστι σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν
 λογοποιουμένων ὅστων ἑαυτοῦ. Θαυμαστή δὲ ἡ οἰ-
 κονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ
 θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὖλογος πρέ-
 φασις γένηται τῆς παρόδου τῷ Ορέστη, καὶ παρ'
 αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὐξήσιν τοῦ πάθους.

1096. ἸΣΤΟΡΩ. γράφεται ΜΑ-

ΣΤΕΥΩ.

1097. ἈΖΗΜΙΟΣ. ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέ-

χων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

[1100. ΚΟΙΝΟΨΟΥΝ. τὴν ἐπιθυμη-

τὴν παρουσίαν ἡμῶν, τῶν ὁμοῦ ὁδοιπορησάντων.

1101. ἮΔ' Εἶ ΤΟΝ. αὕτη ἡ Ηλέκτρα, εἰ

τὸν ἀγχιστέα, τὸν συγγενῆ, εἰσαγγέλλειν πρέπον ἐστί.

1106. ΤΗ'Ν ΣΗ'Ν ΚΛΗ'ΔΟ'Ν'. ἣν ἤκου-
σας σὺ Φήμην.

1109. τὸ ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ ἐνταῦθα τὸ ἀ-
πλῶς βαστάζοντες δηλοῖ· τὸ δὲ νομίζειν, τὸ τὸν
ἀπεσταλμένον διασώζειν.

1112. ΠΡΟ'ΧΕΙΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ
χειρῶν.]

[1096. τινὲς ἀμαθεῖς Α'ΙΓΙΣΘΟΣ γρά-
φουσι πρὸς τὸ Ω'ΚΗΚΕΝ, οὐκ εἰδότες ὅτι τοι-
οὔτόν ἐστιν, ὥσπερ τό, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον
ὡς τεθάρψεται. (Αἰ. 1141.) καὶ τό, ψύλλαν, ὅπο-
σους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. καί, Οἱ τὸν οὐ-
ρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὥς ἐστιν πνιγεύς.
(Αριστοφ. Νεφ. 145. 95.) καί, Τοῦπίτριπτον κί-
ναδος ἐξήρου μ' ὅπου. (Αἰ. 103.)

1100. ΠΟΘΕΙΝΗ'Ν. ἐπόθει γὰρ Κλυ-
ταιμνήστρα καὶ τὸν Ορέστου νεκρὸν ἰδεῖν, μὴ μό-
νον ἀκοῦσαι.

1104. Ο'Υ ΔΗ'ΠΟΘ'. ἐπειδὴ τὸ ΜΗ'
οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ Ο'Υ, ἀλλὰ καὶ ἐρωτηματικὸν
ἀντὶ τοῦ ἌΡΑ εὔρηται, διὰ ταῦτο καὶ τὸ Ο'Υ
οὐ μόνον ἀρνητικὸν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα.
καὶ τοῦτο μὲν πάντες· σὺ δὲ τὸ Ο'Υ ἀρνητικὸν

λέγων, ἐπειδὴ κατ' ἐρώτησιν προάγεις, τὸ αὐτὸ ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ ἌΡΑ ἦν. τοῦτο γὰρ καὶ τεῦθεν συνάγεται, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄρα.

1105. ὅσσα, ὁμφὴ, καὶ κληδών, ἄγγελοι Θεῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγονται. Φήμη δέ, ἐπὶ τῆς Θείας κληδόνος, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως. Τ.]

1094. ὍΡΘΑ Τ' Εἴσηκοῦσάμεν. οὐ δηλοποιεῖ ἂν ἤκουσεν, οὔτε ποῦ χρήζει ὁδοιπορεῖν. εἰκοις δὲ οὕτως λέγειν. ἄρα ὦ γυναῖκες ὁρθῶς ἠκούσαμεν ἐνταῦθα καταμένειν τὸν Ἀΐγισθον, καὶ ὁρθῶς ὁδοιποροῦμεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκείνου; διὸ καὶ ὁ Χορὸς πρὸς αὐτόν, ὡς οὐκ εἰδοίῃ οὔτε ποῖά τινα ἤκουσε, οὔτε ποῦ βούλεται, ἀπελθεῖν· τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;

1099. Τίς ἂν οὖν ὅτν τμῶν. τίς ἂν οὖν ἐξ ὑμῶν φράσειεν ἂν τὴν ἡμῶν ἐπιδημίαν κοινῶς γεγεννημένην διὰ τῶν ποδῶν ἡμῶν, τοῖς ἔσω, ποθεινὴν οὔσαν αὐτοῖς.

1106. Τὴν Σὴν κληδόνα. ὅσα, ὁμφὴ, κληδών ἄγγελοι εἰσὶ τῶν Θεῶν, καὶ ἐπὶ Θεῶν λέγονται. Φήμη δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

1109. Φέροντες ἄττοτ. ὡς ὁρᾷς νομίζομεν φέροντες σμικρὰ τινα λείψανα τοῦ Ὁρέστου θανόντος ἐν σμικροτάτῳ ἀγγεῖῳ.

1113. Εἴπερ τί κλαίεις. ἀξιοπίστως εἶπεν Ορέστης σκληρός ἐστίν, οὐχ οἷον δεῖ

ἄγγελον εἶναι, καὶ συναχθόμενον τοῖς ἀτυχήμασιν
ἔσθ' ὅτε.

[1115. ὦ ΖΕΪΝΕ. τὸ ἐξῆς· εἶπερ τόδε
τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτόν, δός μοι νῦν, πρὸς θε-
ῶν, ὥστε λαβεῖν εἰς χεῖρας.]

1114. ΤΟΔ' ἌΓΓΟΣ. ἀνωτέρω μὲν εἶπε τεῦ-
χος· νῦν δὲ ἄγθος. ἔστι δὲ ταυτόν. ἐκεῖνο μὲν ἀπὸ
τοῦ τεύχῳ, τὸ κατασκευάζω. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγω,
τὸ φέρω. ἄγει γὰρ ἔνδον τὸ ἀγγεῖον τὸ ἀποτιθέμενον.

1115. ὦ ΖΕΪΝΕ. ὦ ἄνθρωπε, ὁ ἀπὸ ξένης
ἐλθὼν, εἶπερ τόδε τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτόν τὸν Ὀρέ-
στην θανόντα, δός ἐμοὶ λαβεῖν αὐτὸ εἰς χεῖρας, ὥπως
σὺν τῇ σποδῷ ταύτῃ, ἥτοι φέρουσα τῇ σποδὸν ταύ-
την, ἀποκλαύσωμαι καὶ θρηνήσω ἑμαυτὴν καὶ πᾶν τὸ
ἐμὸν γένος.

1119. ΔΟ'Θ'. εἰκὸς αὐτοῖς ἔπεσθαί τινας.
περιπαθῶς δὲ λίαν τὸ ἦΤΙΣ ἔΣΤΙ.

[1122. ὦ ὑπόλοιπον μνημεῖον τῆς ζωῆς τοῦ
Ορέστου, τοῦ φιλτάτου ἀνθρώπων παρ' ἐμοί, ὥς
σε ἐδεξάμην ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ὧν ἤλπιζον δηλονό-
τι, οὐ τῶν αὐτῶν ἐφ' αἷς σε ἐξέπεμπον. δέχομαι
ἀπλῶς, τὸ τὸν ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ λαμβάνω· εἰςδέ-
χομαι δέ, ἐπὶ οἰκίας, ἢ λιμένος, ἢ τοιούτου τινός.]

[1121. ἌΛΛ' ἦ. ἥτοι ἢ ἀπὸ τῶν φί-
λων οὐσά τις αἰτεῖται ταῦτα, ἢ κατὰ γενεάν
πρὸς γένους. Τ.]

1122. Ὡ ΦΙΛΤΑΤΟΥ. ὦ λοιπόν, ἦτοι ἀπο-
λειφθὲν μνημεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀρέστου, τοῦ Φιλτά-
του ὄντος ἐμοὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων. λίαν εἰσεδεξά-
μην σε, ἦ τοι ἐν ταῖς χερσὶν ἔλαβον, ἀπο ἦ τοι μα-
κρὰν τῶν ἐλπίδων τῶν ἐμῶν. οὐ μετ' ἐκείνων, μεθ' ὧν
ἐξέπεμψά σε.

1123. ΨΥΧΗΨ ὈΡΕΨΤΟΥ ΛΟΙΠΟΨΝ.
λοιπὸν μνημεῖον. τοῦτο δὲ Φησι λαβοῦσα τοῦ τεύ-
χουςⁿ⁾. ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει, λαβοῦ-
σαν καὶ βαστάζουσιν τὰ ὀστά ὀδύρεσθαι. ΟΨΧ
ὩΝΠΕΡ ὩΞΕΨΕΜΠΟΝ. Ομηρος (ΙΛ. Τ.
288.)

Ζωὸν μὲν σ' ἔλιπον ἐγώ, κλισίῃθιν ἰοῦσα.

[1123. ὩΣ ἈΠ' ὩΛΠΨΔΩΝ. ὄντως ἀπ' Ὡ-
λπίδων εἰσεδεξάμην σε, δηλονότι οὐκ ἐκείνων, Ὡν-
περ ὩΞΕΨΕΜΠΟΝ, ἀλλὰ κακῶν. ἐκείναι μὲν γὰρ
καλαὶ ἦσαν, καὶ σωτηρίαν ἐμοὶ ἔχουσαι· αὐταὶ δέ,
λέγω δὴ αἷς ὁ ἄγγελος ὑπέβαλεν, ὡς μετ' ὀλί-
γον αἶν σε νεκρὸν δεξαίμην, καθάπαξ ἀπώλεσάν
με. δέον δὲ εἰπεῖν, αἷσπερ ὩΞΕΨΕΜΠΟΝ, πρὸς τὸ
ὩΛΠΨΔΩΝ ἔτρεψεν.

1128. ΠΡΨΝ ὩΣ ΞΕΨΝΗΝ. πρὸ τοῦ
ἐκπέμψαι σε εἰς ξένην γῆν, ἦτοι ἀλλοτριάν, καὶ
σῶσαι, ἦτοι φυλάξαι καὶ ῥύσασθαι σε ἀπὸ τοῦ
φόνου, ὦφελον θανεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ὩΠΩΣ

n) τὸ τεῦχος Brunck.

ΘΑΝΩΝ' ΕΚΕΙΣΟ ἀπατώμενοι, ὦΦΕΛΕΣ
γράφουσι καὶ ΚΛΕΨΑΣΑΝ, τὸ ἘΚΛΙΠΕΪΝ
ΒΙΟΝ πρὸς τὸν Ορέστην νοοῦντες. τὸ δ' οὐ τοι-
οῦτον, ἀλλὰ λέγει ἡ Ηλέκτρα· εἶθ' ὦφελον πρό-
σθεν θανεῖν, ἢ εἰς ἀλλοτρίαν ἐκπέμψαι σὲ γῆν.
εἰ γὰρ ἐγὼ πρότερον ἐτεθνήκειν, οὐδεὶς ἂν σε τῶν
Κλυταιμνήστρας ἐξεῖλε χειρῶν, ὥστε ἀπόλωλας
ἂν ἐξ ἐκείνης τότε, ὥσπερ ὁ πατήρ, καὶ συνετά-
φης αὐτῷ. Τ.]

1127. ὩΣ ὦΦΕΛΕΣ. λίαν ὦφελος ἐκλιπεῖν
τὸν βίον πάροιθεν, ἢ τοι πρότερον πρὶν ἐμὲ ἐκπέμψαι
σε εἰς τὴν ξένην γῆν κλέψασαν διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν.
καὶ πρὶν ἂν σώσασθαι, ἤγουν φυλάξαι, ἐκ τοῦ φόνου
οὗ ἔμελλες ὑποστῆναι τότε.

1133. ΣΗΞ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ΔΙΨΑ.
οἶον τῆς μόνης σου κηδομένης. ὅλα δὲ ἐπιτέταται
τῷ πάθει, διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Ορέστην· ὡς καὶ
Πηνελόπη παρόντα Οδυσσέα θρηνεῖ παρ' Ομήρῳ,
ἐν οἷς φησί· (Οδ. Τ. 209.) Σὸν ἄνδρα παρήμε-
νον^ο). ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι, ὅτι ἀδελφὴ
αὐτοῦ ἐστίν, ἢ ἐν τῷ λόγῳ^ρ). ἀγνοῶν γὰρ αὐ-
τὴν Ορέστης, ἀπολοφυρομένην γινώσκεται.

[1139. ΤΗΞ ἙΜΗΞ ΠΑΛΑΙ ΤΡΟ-
ΦΗΞ. ἔνεκα τῆς τροφῆς, ἧς ἔτρεφον ἐγὼ σὺ

ο) Κλαιούσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Brunck.

ρ) ἐστίν ἢ ἐν τῷ λόγῳ Brunck.

πάλα. ἌΝΩΦΕΛΗΤΟΥ. μὴ ὠφελείας τι-
νὸς ἀπολαυσάσης. ἀνωφέλητος, ὁ μὴ ὠφελημέ-
νος· ἀνωφελὴς δὲ, ὁ μὴ ὠφελήσας.]

[1138. ΠΡΟΣΗΉΚΕΙΣ. ἐνταῦθα ἀντὶ
τοῦ προσέρχῃ· ἐπεὶ καὶ τὸ προσήκει ἀντὶ τοῦ πρέ-
πει, τοῦτο λέγει, ὡς πρὸς τῷ πράγματι τῷδε ἦ-
κει καὶ ἔρχεται, τουτέστι, συμβαίνει καὶ ὁμοῦ
γίνεται, ὥστε τὸ συμβαῖνόν τινι, πρέπει καὶ ἀρ-
μόζει ἐκείνῳ, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει.

1140. ἌΝΩΦΕΛΗΤΟΥ. ματαίως. ἐπὶ
οὐδεμιάς γὰρ ὠφελείας ταύτην ἐποίησα, ἤγουν οὐ-
δεμιάς ὠφελείας ἀπὴλάυσα παρ' αὐτῆς. Τ.]

1138. ΣΜΙΚΡΟΊΣ ΠΡΟΣΗΉΚΕΙΣ. ἦλθες ἐν-
ταῦθα σμικρὸς ὄγκος ἐν σμικρῷ ἀγγείῳ.

1139. Οἱ ΜΟΙ ΤΑΛΑΙΝΑ. Φεῦ! ἐμοὶ ἐνε-
κεν τῆς σῆς πάλας τροφῆς, ἤγουν Φροντίδος τροφῆς, ἤ-
γουν Φροντίδος καὶ προμηθείας, ἣν ἐποιούμην ἀνατρα-
φῆναί σε, ἀνωφελοῦς γεγεννημένης ἐμοί, ἥντινα ἐγὼ πα-
ρέσχον σοι σὺν γλυκεῖ πόνῳ, ἤγουν μετὰ γλυκυτάτου
πόνου. ἐλπίζουσα δηλονότι σε ζῶντα ἐπανελθεῖν. οὔτε
γὰρ σὺ ὑπῆρχές ποτε μᾶλλον Φίλος τῆς μητρός, ἢ καὶ
παρὸ ἐμοί, οὔτε οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ὑπῆρχόν σοι Φίλοι, ἢ
καὶ παρὸ δηλονότι ἐμοῦ.

1141. ΟὔΤΤΕ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. οὐ γὰρ ἦς,
Φησί, τῆς μητρὸς ποτὲ ἢ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ἵνα
ἐπὶ τοῦ ἮΣΘΑ διαστείλωμεν. οὐκ ἦσθα τῆς μη-
τρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ. οἷον ἐγὼ σοι μᾶλ-

λον ἤμην μήτηρ, ἥπερ ἡ Κλυταιμνήστρα. τὸ δὲ
ΦΙΛΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄφελος. Ἀλλως. οὐκ ἦς τῆς
μητρὸς Φίλος μᾶλλον ἢ ἐμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐ τῇ
μητρὶ προσέκεισο μᾶλλον, ἄμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ
τὴν ἡλικίαν τοῦ Ορέστου, ἐφ' ἣ τὸ Φίλον εἶναι αὐ-
τόν, καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχάσκει. μι-
κρὸς γὰρ ἦν.

[1142. ΦΙΛΟΣ λέγεται τις τινός, ἢ ὅτι
Φιλεῖ αὐτόν, καθὼς λέγεται ἐνταῦθα, ἢ ὅτι Φι-
λεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ δηλοῖ ἡ λέξις,
ὡς ἐν τούτοις (Λουκιανοῦ 38.)

μὴ πταίων, Φίλος εἰ θνητοῖς, Φίλος εἰ μακά-
ρεσσιν·

ἀν πταίσης, οὐδεὶς ἔτι σοι Φίλος.

ἡγουν οὐδεὶς ἔτι Φιλίως διαίκεται πρὸς σέ. Οἱ
ΚΑΤ' ΟἶΚΟΝ ἦσαν σοὶ Φίλοι μᾶλλον ἢ
ἐγώ. ΤΡΟΨΟΣ. ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς.
ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΤΔΩΜΗΝ. ὑπὸ σοῦ ὠνομα-
ζόμεν.

1147. ΘΥΈΛΛΑ. ἡ κοινῶς ἀνεμοζάλη.
ΜΑΙΝΕΤΑΙ 'ΥΦ' 'ΗΔΟΝΗ'Σ. ὑπερβολι-
κὴν ἡδονὴν ἔχει. 'ΑΜΗ'ΤΩΡ. κακομήτωρ.

1154. ΠΡΟ'ΥΠΕΜΨΕΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπεμ-
ψεν. προπέμπω γάρ, τὸ ἐμπροσθεν πέμπω, ἢ

πρότερον, καὶ τὸ ὀψικεύω. ὅς ἔπεμψεν ἐμοὶ σπο-
δὸν καὶ σκιάν μηδὲν ὠφελοῦσαν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς.

1159. Ω ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. Ω Φίλτατε,
ὁ πεμφθεὶς χαλεπωτάτας ὁδούς, ἀντὶ τοῦ χα-
λεπωτάτην ὁδόν. ταύτην δὲ λέγει, ἣν ἐπέμψθη
νεκρός. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑΪΡΑ. ἀδελφικὸν
κάρτα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφέ.]

[1150. τὸ ἮΣ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΟ΢ συν-
απτέον, καὶ μὴ τὴν περὶ λάβῃς ἔξωθεν, ὥς τι-
νες τῶν ἀμαθῶν.

1159. τινὲς οὐ δυνάμενοι συντάξαι τὴν γε-
νικὴν ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ Φασίν,
οὓς αὐτὸς εἰσάσας, οὕτω νόει ὥς κείται, εἰ καὶ λε-
πτὸν ὃν ἐκφεύγει τὸν νοῦν. Ω Φίλτατε, λίαν ἀ-
πώλεσάς με, πεμφθεὶς ΔΕΙΝΟΤΑΤΗΣ ΚΕ-
ΛΕΥΘΟΥ, τουτέστι, τὸ πεμφθῆναι σέ, κακὴ
κέλευθος ἦν, λύπας καὶ ὀδυρμούς ἐμοὶ διὰ τὸν
σὸν προξενήσασα θάνατον. νόει δὲ τὸ ΠΕΜ-
ΦΘΕΙ΢ διπλοῦν, ἢ ἀπὸ τῆς Φωκίδος πρὸς τὴν οἰ-
κίαν πεμφθεὶς νεκρός, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας πρὸς τὴν
Φωκίδα ὑπὸ Ηλέκτρας πεμφθεὶς. Τ.]

1150. ΜΗΤΗΡ ἈΜΗΤΩΡ. ἀμήτωρ γυνή,
ἢ μὴ χρηματίσασα μήτηρ, ἡγουν ἢ μὴ γευνήσασα. καὶ
ἀμήτωρ, ἢ διὰ τὸ τὸν ἄνδρα ἀποβαλεῖν, μὴ ἐξ ἐκεί-

νου πλέον δυναμένη συλλαβεῖν καὶ παιδοποιῆσαι. ἐν-
ταῦθα δὲ ἀμήτωρ, ἢ κακὴ δηλονότι καὶ Φονουργὸς
μήτηρ.

1159. Ὡ ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. ὦ Ὁρέστα! ὁ
πεμφθεὶς, ἀντὶ ἀπελθών, εἰς κελεύθους, ἢ τοι ὁ-
δούς, δεινοτάτας, ἢ τοι εἰς δρόμους λίαν δεινούς τῶν ἀ-
γώνων. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τῷ ἐν τῷ ἀγῶνι αὐτὸν ἀπο-
θανεῖν. δεινοτάτας δὲ εἶπε πρὸς τό, κελεύθους.

1162. ΤΟΙΓΑΡ ΣΥ. λοιπὸν δέξαι με εἰς τὸ
σὸν τοῦτο ἀγγεῖον τὴν μηδὲν οὔσαν εἰς τὸ μηδὲν ὄν τὸ
τῶν σῶν λειψάνων.

1164. ΚΑΙ ΓΑΡ ἮΝΙΚ' ἤσθ' ἄνω. καὶ γὰρ ὁπότε ἦσθα ἄνω, ἦτοι ἔζης, μετῴχον τῶν
ἴσων φροντίδων σοι. καὶ νῦν ἐπιποθῶ μὴ ἀπολείπестαι
τοῦ σοῦ τάφου θανοῦσα.

1168. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ ΠΑ-
ΤΡΟΣ, ἨΛΕΚΤΡΑ. πιθανῶς πρόσκειται τὸ
ὄνομα τῆς Ηλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ορέστης. οὐ γὰρ
μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφὴ. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι
χρηταὶ ὁ Χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1171. ΦΕΥ ΦΕΥ ΤΙ ΛΕΞΩ. ἀναγ-
καῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ορέστην. διεφθάρη γὰρ
τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως, σιωπῶντος αὐτοῦ.
ΓΛΩΣΣΗΣ. γράφεται ΓΝΩΜΗΣ.

[1171. ΛΟΓΩΝ ἈΜΗΧΑΝΩΝ, ἢ
γουν τῶν ἀμηχανούντων, τῶν ἀπόρων.

1173. ΤΙ Δ' ἜΣΧΕΣ ἈΛΓΟΣ. πρὸς
τί ἤλγησας; ἀπὸ κοινοῦ ἢ πρόθεσις.

1174. Ἦ ΣΟΨΝ. τὸ πᾶν οὕτως· ἄρα σὺ
ὑπάρχεις ἢ ἐνδοξος Ηλέκτρα;]

1168. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΨΤΚΑΣ. ὦ Ἠλέ-
κτρα! Φρόνει, ἢ τοι γίνωσκε, Θνητοῦ πατρὸς ὑπάρχεις
θυγάτηρ, ἢ τοι ἐκ Θνητοῦ πατρὸς ἐγεννήθης. Θνητὸς
δὲ ἦν καὶ ὁ Ὀρέστης, ὥστε, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, μὴ
θρήνῃ λίαν.

1171. ΠΟΨ ΛΟΨΩΝ ἈΜΗΧΑΨΝΩΝ. ποῦ,
ἵνα ἀπέλθω ἐνεκεν τῶν λόγων τῶν ἀμηχάνων, ἡγουν
τῶν εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν ἐμβαλλόντων με. τὸ
δὲ ποῦ, ἵνα ἀπέλθω εἶπε, τουτέστιν, ἄρα ἀποκα-
λύψω τὰ ἐμά, ἢ ἔτι κρύπτων σιωπῶ; καὶ γὰρ οὐκέτι
εὐένω κρατεῖν τῆς ἐμῆς γλώσσης, ἢ τοι οὐ δύναμαι.

1175. ΤΟΔ' ἜΣΤ' ἘΚΕΨΝΟ. τοῦτο
δύναται μὲν καὶ ἡ Ηλέκτρα λέγειν· εὐπρεπέστε-
ρον δὲ τῷ Χορῷ περὶκεται, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἐαυ-
τῆς εἶδους εἰπέ ⁹⁾ τι. Θαυμαστῶς δὲ τὴν μὲν
Κλυταιμνήστραν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ σχήματος ὁ
ἄγγελος ἐγνώρισεν· οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ηλέ-
κτραν, διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.

[1177. ΤΙ ΔΗ'. διὰ τί δή. ΣΤΕΨΝΕΨΣ
ΤΑΔΕ. στενάξεις τούτους τοὺς στεναγμούς.
ἈΘΕΨΩΣ. ἔξω τῶν θεῶν νόμων.

⁹⁾ ἄπη Brunck.

1179. ΔΥΣΦΗΜΕΙΨ. σχετλιάζεις, ἐ-
λεηνολογῇ, κακολογεῖς. ἦτοι τὰ δύσφημα ταῦτα,
ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλω τινὶ ἀρμόζει.

1180. ΦΕΥ ΤΗΣ ἀγάμου καὶ δυστυ-
χοῦς ἀνατροφῆς, ἣν ἀνετράφης. ἘΠΙΣΚΟ-
ΠΩΝ. ἐμβλέπων, με δηλονότι.]

1179. Ο΄ΥΤΟΙ ΠΟΤ΄ ἈΛΛΗΝ. ἄρα ὧς
ἔνευε πρὸς ἄλλην τινὰ δυσφημεῖς, ἢ πρὸς ἐμέ; ἔστι δὲ
ὁ λόγος ὡς πρὸς ἀμφιβάλλοντα. μὴ λανθάνων σεαυτὸν
τοιαῦτα λέγεις δυσφήμως πρὸς ἐμέ, πρὸς ἄλλην τινὰ
ταῦτα ὀφείλων εἰπεῖν.

1181. ὩΔ΄ ἘΠΙΣΚΟΠΩΝ ΣΤΕ-
ΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀμφ’ ἐμοὶ καθορῶν στε-
νάζεις.

[1182. τινὲς Φασι τὸ ὩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι,
ἐν’ ἣ πρὸς τὴν ἄνω τῆς Ηλέκτρας λόγον· ἄλλοι
δὲ Φασι κομματικόν, τὸ ὩΣ ἀντὶ τοῦ ὄντως νο-
οῦντες, ὃ καὶ κρεῖττον. Τ.]

1183. ἘΝ ΤΩ ΔΙΕΓΝΩΣ. ἐν τίνι;
ἢ διὰ τί; ποίῳ λόγῳ εἰρημένῳ τοῦτον συνῆψας τὸν
λόγον;

[1183. ἐν τίνι τῶν ὑπ’ ἐμοῦ εἰρημένων λό-
γων διέγνωσ τοῦτο, ἡγούν ὅτι οὐδὲν ἐγίγνωσκες
ἐπὶ τῶν σῶν δυστυχιῶν; ἘΜΠΡΕΨΟΥΣΑΝ.

ἐνηρμοσμένην, περιφανῆ οὔσαν ἐν πολλαῖς λύπαις.
διαπρέπει, ἀντὶ τοῦ διαλάμπει· ἐμπρέπει δέ τις
τινί, ἀντὶ τοῦ περιφανῆς ἐστὶν ἐν ἐκείνῳ. ΠΑΤ-
ΡΑ. ὀλίγα ἀπὸ τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. ἘΧΘΪΩ,
μᾶλλον μεμισημένα.

1187. ὍΘ' ΟὔΤΝΕΚ'. τοῦτο τὸ ἔχθριον,
ὅτι εἰμὶ τοῖς Φονεῦσι σύντροφος, ἡγουν συνδια-
τωμένη.]

1183. ἘΝ ΤΩ ΔΙΕΓΝΩΣ ΤΟΥΤΟ. ἐν
τίνι, τουτέστιν ἐκ ποίου τινὸς τῶν εἰρημένων διέγνωσ
καὶ ἐνόησας τοῦτο, ὅτι οὐδὲν ἦδεις τῶν σῶν κακῶν.

1186. ἘΧΘΪΩ ΒΛΕΨΕΙΝ. πάντα ταῦτα κα-
κῶν εἰπούσης τῆς Ἠλέκτρας, ἐχθίῳ Φησὶν Ὁρέστης
δέον κακὰ εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ τὸ κακὸν καὶ μεμισημένον
ἐστίν, ἡ δὲ δυστυχία κακόν, καὶ διὰ τοῦτο μεμισημένη,
τούτου χάριν ἐχθίῳ εἶρηκεν, ἡ τοι ἐχθίστα καὶ μεμιση-
μένα καὶ ἐχθρῶδέστερα.

1190. ΤΗΪΔΕ. εἰς τοῦτο.

1191. ΜΗΤΡΙ Δ' ΟὔΔΕΝ ἘΞΙ-
ΣΟΙ. οὐκ ἴσα πράττει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.

[1190. ΤΙΣ ΓΑΡ. ὁ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δέ.
τίς δὲ διὰ τῆςδε τῆς ἀνάγκης παρακινεῖ, ἔλκει
σε; ΟὔΔΕΝ ἘΞΙΣΟΙ. ἑαυτὴν μητρί. κατ'
οὐδὲν ἐξισοῦται, ἡγουν ὁμοιοῦται μητρί. ΧΕΡ-
ΣΙΝ ἢ ΔΥΜΗ, ΒΪΟΥ. κακώσαι χειρῶν,

ἡγουν διὰ κακώσεως χειρῶν, ἢ διὰ κακοπαθείας
φθειρούσης τὴν ζωὴν;

1194. Ὁ ἘΠΑΡΗΞΩΝ. ἡγουν ὁ ἀρή-
ξων, ὁ βοηθήσων.

1197. ἼΣΘ' ἘΠΟΙΚΤΕΪΡΑΣ. γίγνω-
σκε ἐλεήσας. ΖΥΓΓΕΝΗΣ ΠΟΘΕ' Ν. ἀπό
τινος μέρους, οὐ τόπου, ἀλλὰ γένους.

1205. ΜΗ' ΞΕΛΗΙ, ἡγουν ἀφέλη, στε-
ρήσης.]

[1207. τὸ ΣΕ'ΘΕΝ πρὸς τὸ Ὡ ΤΑ'ΛΑΙ-
ΝΑ, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἔνεκα. τὸ δὲ
ΤΗ'Σ ΣΗ'Σ Ε'Ι ΣΤΕΡΗ'ΣΟΜΑΙ ΤΑΦΗ'Σ,
ὥςπερ ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ ΤΑ'ΛΑΙΝ' ΕΓΩ' ΣΕ-
ΘΕΝ. Τ.]

1195. Ο'Υ ΔΗ'Θ'. ὍΣ ΓΑ'Ρ ὩΗΝ ΜΟΙ. οὐ-
δαμῶς πάρεστί τις ὁ ἐπαρήξων ἐμοί, καὶ κωλύσων αὐ-
τούς. ὁ γὰρ Ὀρέστης ἦν ἐκεῖνος, ὅντινα σὺ προέβηκας
ἐμοὶ σποδὸν ἤδη γεγεννημένον.

1197. ΜΟ'ΝΟΣ ΒΡΟΤΩ'Ν ἼΣΘ' ἘΠΟΙ-
ΚΤΕΪΡΑΣ. ἴσθι, ἦτοι γίνωσκε. μόνος πάντων τῶν
βροτῶν ἐποικτεΐρας ἐμὲ, ἢ τοι οἰκτρὰν καὶ ἐλεεινὴν
ποιήσας διὰ ταύτας τὰς ἀγγελίας, ἃς εἶπες περὶ τοῦ Ὀ-
ρέστου.

1200. ΕΓΩ' ΦΡΑ'ΣΑΙΜ' ἌΝ. ἐγὼ δηλώ-
σαιμι ἄν σοι, εἶπερ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν τῶνδε πα-
ρὸν ὑπάρχει εὖνουν ἡμῖν.

1205. ΜΗ', ΠΡΟ'Σ ΓΕΝΕΙ'ΟΥ, ἕνεκεν τοῦ
σοῦ γενείου, μὴ ἀφέλῃς ἀπ' ἐμοῦ τὰ Φίλτατα ὄντα
ἐμοί. πληθυντικῶς εἶπεν τὰ Φίλτατα, ἐπεὶ δύο ἦσαν,
τό τε ἀγγεῖον, καὶ ἡ σποδός, ἡ ἐν αὐτῷ.

1208. ΠΡΟ'Σ ΔΙΚΗΣ ΓΑΡ. ἡ πρὸς
ἀντὶ τῆς μετὰ.

1211. Ο'ΥΤΩΣ ἈΤΙΜΟ'Σ Ε'ΙΜΙ ΤΟΥ
ΤΕΘΝΗΚΟ'ΤΟΣ. ὥστε μὴδὲ ὀνομάζειν αὐτὸν
δηλονότι.

1212. ΤΟΥΤΟ Δ' Ο'ΥΧΙ' ΣΟ'Ν. οὐ
σοὶ προσῆκον.

1214. ἮΣΚΗΜΕ'ΝΟΝ. κατεσκευασμέ-
νον. ἀσκήματα γὰρ τὰ κατασκευάσματα.

1220. ΣΦΡΑΓΙῶΔΑ ΠΑΤΡΟ'Σ. τὸν δα-
κτύλιον.

1222. Ὡ ΦΘΕΓΜ' ἈΦΙ'ΚΟΥ. λείπει
Φίλτατον.

[1212. ἈΤΙΜΟΣ. ἡγουν ἀναξία.

1226. ΜΗΧΑΝΑΙ'Σ ΣΕΣΩΣΜΕ'ΝΟΝ.
ἠνωμένον τοῦτο δηλοῦται σαφέστερον. οἷον, διὰ μη-
χανῆς καὶ ἀποθανεῖν δέξαντα καὶ ζῶντα. διηρη-

μένον δέ, τὸ μὲν διὰ μηχανῶν δόξαντα ἀποθανεῖν,
τὸ δοκεῖν ἔχει, οὐ μὴν καὶ τὸ διὰ μηχανῶν σε-
σωσμένον. σώζω τινά, ἀντὶ τοῦ σωτῆς αὐτοῦ γί-
νομαι, καὶ ῥύομαι αὐτόν, ὅτε καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς
εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ῥύομαι οἶον,
σώζω σε φόνου, ἀντὶ τοῦ ῥύομαί σε ἀπὸ φόνου.
σώζω, καὶ τὸ φυλάσσω· καὶ σώζεται τις ὑπό τι-
νος σώζοντος αὐτόν· καὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ φυ-
λάσσεται· καὶ ἔτι σώζεται, ἀντὶ τοῦ ζῆ, καθὼς
λέγεται ἐνταῦθα.

1227. ΚΑΙ ΠΙ' ΣΥΜΦΟΡΑΓΊΣΙ. ἡγουν
ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι. ΓΕΓΗΘΟ'Σ ἙΡΠΕΙ
ΔΑ'ΚΡΥΟΝ. χαρᾶς δάκρυον χεῖται.]

[1214. ΠΛΗ'Ν ΛΟΓΩ. ὅτι τέθνηκεν
ὁ Ορέστης οὐ μόνον ἔργῳ μὲν, ὅτι τὸ αἶγχος τὴν
αὐτοῦ φέρει κόνιν· λόγῳ δ', ὅτι ἐν Δελφοῖς ἀγωνι-
ζόμενος τέθνηκε. σύντασσε δ' οὕτως· ἀλλ' οὐ τὸ
Ορέστου σῶμά ἐστι τόδε, ὡς σὺ φῆς, πλὴν εἰ μὴ
ἡσκημένον ἐν λόγῳ, οὐ μόνον ἔργῳ δηλονότι.

1229. ΣΦΡΑΓΙ'ΔΑ ΠΑΤΡΟ'Σ. τὸν ἐξ
ἐλέφαντος ὦμον, ὃν οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι ἔ-
χον. ἕτεροι δέ φασι τὸ ΣΦΡΑΓΙ'ΔΑ ἀντὶ τοῦ
δακτύλιον.

1227. συμφορὰ οὐ μόνον ἐπὶ δυστυχίας,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνελεύσεως ἀπλῶς λαμβάνεται,

ας κἀνταῦθα. ἰστέον δὲ ὅτι, ὅτε τις τῶν αὐτοῦ
τινὰ πολὺν χρόνον ἀποδημοῦντα μόλις θεάσαιοτο,
δακρύοις καὶ χαρᾷ κἀτοχος γίνεται· τοῖς μὲν, διὰ
τὴν πρόσθεν ἀπουσίαν· χαρᾷ δέ, διὰ τὴν παροῦ-
σαν ἀπέλαυσιν. Τ.]

1208. ΠΡΟ΄Σ ΔΙΚΗΣ ΓΑΡ Ο΄Τ ΣΤΕ-
ΝΕΙΣ. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλὰ λαμβάνειν ὀνόματα
ἀντὶ ἐπιρρήμάτων. τὸ γὰρ πρὸς δίκης ἐνταῦθα ἐπιρρή-
ματικῶς ἐκλαμβάνεται, οἷον οὐ δικαίως, ὦ Ηλέκτρα,
στένεις, ἢ τοι θρηνεῖς.

1216. ΤΟΥΤ ΓΑΡ ΖΩΝΤΟΣ Ο΄ΤΚ ΄Ε-
ΣΤΙ ΤΑ΄ΦΟΣ. οὐκ ἔστι, Φησί, τάφος τοῦ ζῶν-
τος. τάφος γάρ ἐστιν ὁ τὸν νεκρὸν ὑποδεχόμενος, ὁ δὲ
κατασπενυσθεὶς μὲν, μήπω δέ τινα δεξάμενος τεθνηκότα,
οὐκ ἂν λέγοιτο τάφος κυρίως· οὔπω γάρ τις ἐν αὐτῷ τέ-
θαιπται, ὅθεν καὶ κενήρια ταῦτα ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ἢ
τοι κενοτάφια. οὐκοῦν ὁ ζῶν πῶς ἂν ταφείη; διὰ τοῦτο
εἶπεν, οὐκ ἔστι τάφος τοῦ Ὀρέστου ζώντος.

1219. ΤΗΝΔΕ ΠΡΟΣΒΛΕ΄ΨΑΣΑ. προσ-
βλέψασα καὶ ἀναλογισαμένη καὶ ἰδοῦσα τὴν σφραγί-
δα τοῦ πατρὸς ἐμοῦ οὔσαν ἔκμαθε, ἢ τοι σαφῶς μά-
θε, εἰ ἀληθῆ λέγω ταῦτα. σφραγίδα δέ, ἢ τοι τὸν
χαρακτῆρα τοῦ ἐμοῦ προσώπου, ὅς ἐστιν ἐμφερὲς τῷ
τοῦ πατρὸς.

1228. ΓΕΓΗΘΟ΄Σ ΄ΕΡΠΕΙ ΔΑ΄ΚΡΤΟΝ.
ἔρπει, Φησὶν, ἢτοι ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν
ἐπὶ ταῖς σαῖς συμφοραῖς δάκρυον γεγηθός. ἢ τοι χαρὰν
μηνύον, ὅπερ εἶωθε γίνεσθαι τῆς ψυχῆς ἐξαίφνης εἰς
ἄκραν ἡδονὴν μεταπιπτούσης.

[ΜΕΤΡ. 1229. ΄ΙΩ ΓΟΝΑΪ. Τὰ τοι-
αῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιοστρε-

Φα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης
 στροφῆς δ. τὸ α, ἀντισπαστικὸν δίμετρον κατα-
 ληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ
 βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές.
 τὸ β, ἀντισπαστικὸν ὁμοιον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυ-
 γίας καὶ κρητικοῦ, ἥτοι ἀμφιμάκρου. τὸ γ, παι-
 ωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου.
 τὸ δ, ἰάμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἔτα πα-
 ράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῇ, διὰ τὴν ἀντα-
 πόδοσιν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώλου· ἐν
 δὲ τῇ ἀρχῇ, ἢ ἔξω νενευκυῖα. Τ.]

1230. ΓΟΝΑΙ' ΣΩΜΑ'ΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ
 ἐνικοῦ, γοναὶ σώματος ἐμοὶ Φιλτάτου, τοῦ Αγα-
 μέμνονος. Ε'ΙΔΕΘ' Ο'ΥΣ ἘΧΡΗ'ΙΖΕΤΕ. ἀν-
 τὶ τοῦ ἐμέ.

[1229. ἼΩ' ΓΟΝΑΙ'. ὦ γονὴ σώματος
 Φιλτάτου παρ' ἐμοί, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ
 γέννημα Φιλτάτου παρ' ἐμοί, ἡγουν Αγαμέμνονος.]

[1230. ΓΟΝΑΙ' ΣΩΜΑ'ΤΩΝ. τὸ πλη-
 θυντικὸν ἐνταῦθα ἀντὶ ἐνικοῦ κεῖται, ὅφ' ἡδονῆς
 γὰρ ἡ Ηλέκτρα διαχυθεῖσα, τὸν ἕνα Ορέστην ἀν-
 τὶ πολλῶν ἐνόμισεν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1233. ΠΑ'ΡΕΣΜΕΝ. Σύστη-
 μα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές μὲν πρὸς τὴν

στροφὴν, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ξύμφημι καὶ γῶ. στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο καὶ κώλου, ὃ μέσον ἐστὶ κείμενον τῶν στίχων· ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸ ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. εἴτα μετὰ τὸν τρίτον στίχον παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει. Τ.]

1233. ΣΙΓΓ' ἘΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕ. ἀντὶ τοῦ σίγα, ἕως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

1234. ΤΙ' Δ' ἘΣΤΙ'; παράκειται ἐκάστω τὸ οἰκτεῖον. ἡ μὲν γὰρ γυνή τε οὔσα, καὶ παρὰ προσδοκίαν εὐτυχούσα θρασυτέρα ἐστίν· ὃ δὲ ἥττον ἀσφαλές, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιούτῳ κινδύνῳ.

1235. ἈΛΛΑ' ΣΙΓΓ' ἘΧΟΥΣΑ. ἀλλὰ πρόσμενε ἔχουσα σίγα, ἢ τοι σιωπηλῶς. τινὲς δὲ οὕτως εἶπον· ἀλλὰ ἔχουσα ἐμὲ σίγα, πρόσμενε ἐν σιγῇ. ὅπερ ἀδόκιμον.

[ΜΕΤΡ. 1236. ἈΛΛ' Ο'Υ. Ἡ παροῦσα στροφή κώλων ἐστὶ ε. τὸ α, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰάμβου. τὸ β, ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου ἀντισπάστου· τοῦ δὲ δευτέρου, ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ δ, ἰαμβικὸν

ἐφθήμερές. τὸ ε, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον κα-
θαρόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀν-
ταπόδοσιν. Τ.]

1236. ἌΛΛ' Οὐ ΤΑ'Ν ἈΡΤΕΜΙΝ.
ἡ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὄρα δέ, εἰ οἱ
κεῖα ταῦτα τῇ Ηλέκτρᾳ, παρόντος Ορέστου, ὅπο-
τε καὶ μόνη οὔσα τοσοῦτον ἐθρασύνετο.

[1236. ΤΑ'Ν ἈΕΙ' ἈΔΜΗΤΑΝ, τὴν
αἰεὶ ἄφθορον, ἡγουν παρθένον. ἈΞΙΩ'ΣΩ ΤΡΕ-
ΣΑΙ. ἄξιον νομίσω φοβηθῆναι.]

[1237. τὸ ΤΟ'ΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΡΙΣΣΟ'Ν
ἈΧΘΟΣ σύναπτε· ἢ πρὸς τὸ ΤΡΕ'ΣΑΙ ὑπο-
στίξας, λέγε οὕτως· οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι τόδε,
τὸ περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, τὸ δὲ αἰεὶ ἔνδον, ὃ
οὐκ ἂν τις ἐκτὸς ἴδοι. εἰώθαμεν δὲ τοὺς ἀργαῦς,
καὶ μὴ ἐπὶ τι χρησίμους ἄχθος καλεῖν γῆς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1240. ὍΡΑ ΓΕ. Σύστημα ἕτε-
ρον κατὰ περικοπὴν μονόστιχον, ὅμοιον τῷ μετὰ
τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Τότ' εἶ-
δες· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὢν ἐνταῦθα ἕτερος στίχος
ἐξεβλήθη ὡς περισσός. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1240. ὍΡΑ ΓΕ ΜΕ'Ν ΔΗ'. ἐπὶ τὴν
Κλυταιμνήστραν τείνων φησὶν, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνο-
να ἀνείλεν.

1241. ΕΨ Δ' ΉΞΟΙΣΘΑ ΠΕΙΡΑΘΕΪΣΑΨ
ΠΟΥ. διὰ τὸν Φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος
τοῦτο Φησὶν, ὑπὸ γυναικὸς τῆς Κλυταιμνήστρας.

[ΜΕΤΡ. 1242. ὈΤΟΤΤΟΤΟΪ. Ἡ πα-
ροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ε. τὸ α, ἰαμβικὸν μο-
νόμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, ἰαμβικὸν δίμετρον
βραχυκατάληκτον, ἔχον τοὺς πρώτους πόδας χο-
ρείους. τὸ γ, δακτυλικὸν πενθημιμέρες, τὸν β
ἔχον πόδα προκελευσματικόν, ἥτοι τετράβραχυν.
τὸ δ, παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιῶνων
πρώτων. τὸ ε, ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυ-
κατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παιῶνος πρώτου.
ἔτα παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

1242. ὈΤΟΤΤΟΪ. ἐπεὶ περ ὑπέμνησεν
αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναιρέσεως διὰ τῶν προει-
ρημένων δύο στίχων, Φησὶν ὅτι εἰέβαλές μοι κα-
κὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκία-
στον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακόν, ὑπὸ μηδεμιᾶς
νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. Ο΄ΤΠΟΤΕ ΚΑ-
ΤΑΛΥ΄ΣΙΜΟΝ, Ο΄ΤΔΕ΄ΠΟΤΕ ΛΗΣΟ΄ΜΕ-
ΝΟΝ. οὐ καταλυόμενον. ὁ δὲ νεῦς λήθης τυ-
χεῖν μὴ δυνάμενον.

[1243. ἈΝΕ΄ΦΕΛΟΝ. Φανερόν, ἀνοιγε-
καλυμμένον. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μὴ ὑπὸ νεφε-
λῶν κεκαλυμμένου αἴερος. ἘΠΕ΄ΒΑΔΕΣ. ἀνέ-
μνησας. ἐπιβάλλω, τὸ ἐπιτυγχάνω· ἐνταῦθα δὲ

ἐπέβαλες, ἀντὶ τοῦ εἰς γνῶσιν ἡγάγες, τουτέστιν ἀνέμνησας. ΚΑΤΑΛΥ΄ΣΙΜΟΝ. ἀφανισθῆναι δυνάμενον. ΛΗΣΟ΄ΜΕΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆσόμενον, τουτέστιν ἐπιλησθῆναι δυνάμενον.]

1242. ὍΤΤΟΤΟΓ. τοῦτο θρηνηῶδες ἔστιν ἐπιφθεγμα, ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα, ἀλλ' ὥσπερ θαυματικόν· ὦ Ορέστα! ἐπέβαλες, ἦτοι εἰς μνήμην ἡγάγες τὸ ἡμέτερον πάθος. ἀνέφελον ὄν, ἢ τοι ἀπερικάλυπτον, καὶ μηδέποτε δυνάμενον λήθῃ παραδοθῆναι, οἶον, τουτέστιν μέγα, κακὸν ὑπάρχει.

[ΜΕΤΡ. 1248. ἘΞΟΙΔΑ ΚΑΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, τὰ μὲν σ' ὀκτώ. στίχων ἱαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἔτα παράγραφος. Τ.]

1248. ὍΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΦΡΑ΄ΖΗ. ὅταν ἐπιτρέπη ὁ καιρὸς καὶ καλῇ. ἢ ὁπόταν ἡ παρουσία τούτων ᾗ καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δι' ὅχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν, καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ορέστου γιγνόμενα.

[ΜΕΤΡ. 1250. Ὁ ΠΑΙ΄Σ ἙΜΟΊ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, Ἰὼ γοναί. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, δ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

1250. Ὁ Πᾶς ἄν Πρέποι. ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δίκῃ λέγειν με ταῦτα. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. γράφεται ΤΑΔΕ ΔΙΚΑ΄).

[1252. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. τούσδε τοὺς δικαίους λόγους. τὸ πᾶν οὕτως· ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἀρμόζει ἂν ἐμοὶ ἐννέπειν τούσδε τοὺς δικαίους λόγους.]

[1252. οὐ γράφειν ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ χρῆ· ἀλλὰ ΔΙΚΑΙ. οὕτω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ. εὐρηται δὲ καὶ ἐν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων οὕτω. καὶ ὀφείλεις συντάττειν οὕτως· οὐχ ὅταν ἡ παρουσία ἐπιτρέπη, τότε χρῆ τούτων μεμνησθαι, ὡς σὺ φῆς· ἀλλ' ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἀρμόζει ἂν ἐμοὶ Ἐννέπειν καὶ λέγειν τάδε ἐν δίκῃ. τουτέστι, δίκαιόν ἐστίν οὐ μόνον μεμνησθαι τῶνδε, ὅταν ἐπιστῇ καιρὸς τούτων, ἀλλὰ καὶ λέγειν τάδε ἃ λέγω διὰ παντὸς τοῦ παρόντος χρόνου. μόλις γὰρ νῦν ἔσχον ἐλευθερίαν, ὥστε λέγειν ἃ βούλομαι, μὴ τινα φοβουμένη. Τ.]

1250. Ὁ Πᾶς ἔμοι, Ὁ Πᾶς. πᾶς, φησὶν, ὁ χρόνος ἀρμόζει ἐμοὶ λέγειν καὶ διηγῆσθαι ταῦτα τὰ ἐμὰ δίκαια, ἃ οὐ πρότερον ἔλεγον τοὺς ἐχθροὺς φοβουμένη.

[ΜΕΤΡ. 1254. ΞΥΜΦΗΜΙ Κ'ΑΓΩ΄.

1) ΔΙΚΑ, Brunck.

Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν
πρώτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Πάρε-
σμεν. ἐστὶ δὲ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο, καὶ
κώλου ὁμοίου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

1254. ΣΩΪΖΟΥ ΤΟΔΕ. ποῖον; τὸ ἐλευ-
θεροστομεῖν. τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθερο-
στομίας.

1256. ΜΗ΄ ΜΑΚΡΑ΄Ν. ἀντὶ τοῦ, μὴ
μακρῶς.

[1254. ΣΩΪΖΟΥ ΤΟΔΕ. ἡγουν σῶζε,
φύλασσε. τουτέστι διατήρει σαυτῇ τὴν ἐλευ-
θερίαν.]

[1254. τὸ ΞΥΜΦΗΜΙ Κ'ΑΓΩ΄ πρὸς τὸ
ΤΟΔΕ συνάψεις· τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥ΄Ν ΣΩΪ-
ΖΟΥ διὰ μέσου. ἡ στίξεις μὲν πρὸς τὸ σύμφημι
καὶ γώ· τὸ λοιπὸν δ' οὕτως εἶποις· τοιγαροῦν σῶζου
τόδε τὸ ἐλεύθερον στόμα, καὶ μὴ ταῖς βοαῖς ἀ-
πολίπης, εἴ τις ἐνδοθεν αἰσθοίτο. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1257. ΤΙΣ ΔΗ΄Τ' Ο΄ΥΝ. Η
ἀντίστροφή αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς,
ἧς ἡ ἀρχή, ΑΛΛ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν. ἐστὶ δὲ
κώλων ὁμοίων ἐκείνη, ε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος
μόνη. Τ.]

1257. ΤΙΣ ΟΥΤΝ ΑΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἄν, Φησί, σοῦ Φανέντος, δικαίως ἔλοιτο ἀντὶ λόγων σωπὴν;

[1257. δεόν οὕτως εἰπεῖν, τίς δῆτ' οὖν μεταβάλλοι τοὺς ἐμούς λόγους εἰς σιγὴν ἀξίως; ἐπειδὴ ἡ μεταβολὴ τῶν λόγων σιγὴ ἦν, ΣΙΓΗΝ εἶπεν, πρὸς ὃ καὶ τὸ ΑΞΙΑΝ ἐπήνεγκε. χρὴ δὲ γράφειν ταῦτα τὰ κῶλα οὕτως·

τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν,
σοῦ μοι Φανέντος νῦν.

οὕτω γὰρ οἰκείως ἔχει πρὸς τὰ τῆς στροφῆς. οἱ δ' ἄλλως γράφοντες, οὐ καλῶς γράφουσι. τὸ δὲ ΔΗΤ' ΟΥΤΝ ἐκ παραλλήλου. Τ.]

1257. ΤΙΣ ἌΝ ΟΥΤΝ ΑΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἄν οὖν μεταβάλοι καὶ ἐπάξοι σιγὴν ἀξίαν τῶν ἐμῶν λόγων, ἥτοι κατ' ἀξίαν. ἡ ἀξίως σοῦ πεφηνότος καὶ ἐν ἐμοὶ ὑπάρχοντος. ἐπεὶ εἶδόν σε ἀφράστως καὶ ἀνεπίστως.

[ΜΕΤΡ. 1261. ΤΟΤ' ΕΪΔΕΣ. τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ορα γε μὲν δή. ἔστι δὲ μονόστιχον ὡς καὶ κείνο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος.

1262. ΟΤΟΤΤΟΤΟΙ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, Οτοττοτοί. ἔστι δὲ κῶλων ὁμοίων ἐκείνη, ε. πλὴν τὸ

δεύτερον κῶλον οὐ τοὺς δύο πόδας ἔχει χορείους
ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει
μόνη παρὰ γράφος. Τ.]

1262. ὙΠΕΡΤΕΡΑΝ. λείπει χάριν.
ΤΑΨ ΠΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. τῆς σῆς πα-
ρουσίας.

[1262. ὙΠΕΡΤΕΡΑΝ. ὑψηλοτέραν, ἀ-
μείνω χάριν, ἀπὸ κοινοῦ, τῆς πρώην χάριτος, ἡ-
γουν τῆς ἐπιδημίας σου. ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ. εὐ-
τυχές. ΕἲΡΓΑΘΕΙΝ. εἰργεῖν, κωλύειν.]

[1262. ἡ παρούσα ἀντιστροφὴ ἐλλειπῆς ἦν
πρὸς τὴν αὐτῆς στροφὴν· διὸ τὸ πρῶτον ἐκείνης
κῶλον ὍΤΟΤΤΟΤΟΙ προσετέθη παρ' ἐμοῦ κἀν-
ταῦθα. εὑρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

1264. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ἘΠΩΡ-
ΣΕΝ, διὰ τοῦτο ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ἡ τὸ
κῶλον ὁμοιον τῷ τῆς στροφῆς. χρὴ δὲ λαμβάνειν
ἀνωθεν τὸ ὥτρυνε μολεῖν, εἰς τὰ ἡμέτερα μέλα-
θρα δηλονότι. Τ.]

1262. ἘΦΡΑΣΑΙ ὙΠΕΡΤΕΡΑΝ. ἔφρα-
σσι, ἥτοι εἶπες χάριν μείζονα τῆς πρότερον, εἶπερ λέ-
γεις, ὅτι ὁ θεὸς σε διηγείρε καὶ ὁ θεὸς σε προέπεμψεν
ἀλθεῖν ἐνταῦθα.

[ΜΕΤΡ. 1268. ΤΑ ΜΕΝ Σ' ὈΚΝΩ.

Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν τρί-
την στροφὴν συστήματι, οὐ ἢ ἀρχή, Εξοίδα καὶ
ταῦτα. ἐστὶ δὲ στίχων ἰάμβων δύο. ἐπὶ τῷ τέ-
λει μόνῃ παράγραφος. Τ.]

[1268. διότι μὲν μόλις τῶν πάλαι δακρύων
ἀπήλλαξαι, καὶ εἰς χαρὰν ὤρμησας δι' ἐμέ, οὐ
θέλω παῦσαί σε τούτου· διότι δὲ ὑπόνοιαν δίδως
προδώσειν ἡμᾶς τοῖς ἔνδον, μὴ δυναμένη σαυτὴν
ὑπὸ τῆς τοιαύτης χαρᾶς κατέχειν, φοβοῦ-
μαί σε. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1270. ἸΩ' ΧΡΟ'ΝΩΙ. Σύ-
στημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς πρὸς τὰ ῥηθέντα συ-
στήματα, κώλων ζ. ὦν τὸ α, ἰαμβος τρίμετρος
ἀκατάληκτος. τὸ β, ὁμοίως τρίμετρος καταλη-
κτικός. λείπει γὰρ συλλαβή. τὸ γ, ἐπιχορι-
αμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸν πρῶ-
τον ἔχον πόδα παῖωνα πρῶτον. τὸ δ, ὁμοιον
τῷ δευτέρῳ. τὸ ε, ὁμοιον. τὸ ς, ὁμοιον τῷ πρώτῳ.
τὸ ζ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν. ἐν ἀρχῇ
τοῦ τοιούτου κώλου καὶ ἐν τῷ τέλει αἱ διπλαῖ.]

1272. ὩΔ' ἸΔΩ'Ν. γράφεται ὦ δι'
δών. ΜΗ' Μ' ἈΠΟΣΤΕΡΗΣΗΙΣ. μὴ ἀπε-
στερήσης με, Φησί, τοῦ μεθέσθαι τῶν προσώπων
καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέ-
σται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σοῦ, καὶ ἀπολαυούσῃ.

οὕτω γὰρ ἀπαλλαγῆσομαι μετὰ ἡδονῆς. εἰ δὲ ἤδη ἀποστερήσης σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγῆσομαι.

[1271. δεόν ἐλθεῖν εἰπεῖν, ΦΑΝΗΝΑΙ εἶπε. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τὴν ἡδονὴν ποιῆσαν, τέλος δὲ τῆς πορείας.

1274. τὸ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ἈΠΟΣΤΕΡΗΣΗΣ συναπτεόν, ἢ πρὸς τὸ ἩΔΟΝΑΝ, οὕτω· μὴ ἀποστερήσης ἐμὲ μεθέσθαι ἡδονὴν τῶν σῶν προσώπων. τουτέστι, μὴ ἀφαιρήσης ἐμὲ τὴν διὰ τῆς σῆς παρουσίας ἡδονήν.

1275. Ἡ ΚΑΡΤΑ. ἡγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοῦτο οὐ ποιήσω, ἀλλὰ καὶ ἄλλω βουλευθέντι ποιεῖν ὀργισθήσομαι. Τ.]

1272. ΠΟΛΥΣΤΟΝΟΝ ὩΔ'. ἸΔΩΝ. πολύστονον πάθος τὸ πολλῶν στεναγμῶν καὶ θρήνων ἄξιον. πολύστονος δέ τις γυνὴ ἢ πολλοὺς στεναγμοὺς ἔχουσα. πολύπονος δὲ γυνὴ καὶ πολύστονος, ταυτόν.

1275. Ἡ ΚΑΡΤΑ. εἰπούσης Ἡλέκτρας, μὴ ἀποστερήσης ἐμὲ τῆς σῆς ὄψεως, ὥστε μεθέσθαι καὶ ἀφείναι τὴν ἐν ταύτης ἡδονήν, φησὶν δὲ Ὁρέστης· ὄντως εἰ ἀποστερήσαιμί σε τῆς ἐμῆς θεωρίας ἰδὼν σε οὕτως ἔχουσαν, καὶ ὑπὸ ἄλλων τινῶν ἀνθρώπων ὀργιζοίμην ἂν τοιαῦτα ποιήσας.

[ΜΕΤΡ. 1277. Ω ΦΙΛΑΙ. Η μονο-
 στροφος αὕτη στροφή κώλων ἐστὶ ζ. τὸ α, δακτυ-
 λικὸν πενθήμερες. τὸ β, ἀντισπαστικὸν δίμε-
 τρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου
 δευτέρου. τὸ γ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταλη-
 κτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἀμφιβράχους.
 τὸ δ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ
 διτροχαίων δύο καὶ ἀμφιβράχους. τὸ ε καὶ ς,
 τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ, χοριαμ-
 βικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, δι-
 ιάμβου καὶ βακχείου. ἐξῆς κορωνίς μόνη ἐπισφρα-
 γίζουσα οἶον τὰ προῤῥηθέντα συστήματα. στρο-
 φὴ δὲ τοῦτο τὸ σύστημα ὠνόμασται παρ' ἡμῶν,
 ἐπεὶ καὶ στροφὴν ποιησαμένη Ηλέκτρα πρὸς τὸν
 Χορὸν ποιῆται τὸν λόγον· ἔπειτα δὲ καὶ πρὸς τὸν
 Ορέστην. Τ.]

1277. Ω ΦΙΛΑΙ ΕΚΛΥΤΟΝ. ὦ Φίλαι,
 οἶαν ἤκουσα Φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροςδόκη-
 τον, ἐφ' ἣ οὔτε σιωπῆσαι ἀν' ἡδυνάμην, οὔτε ἀ-
 κούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο
 αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον
 καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ὅμως δὲ ἔχω σε φιλ-
 τάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἐκλυον αὐδὴν, ἣν
 οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον ἀναυδον τῷ
 μὴ δύνασθαι ἀκούειν, οὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν
 δυναμένη. οὕτως ἐξέστην ἑμαυτῆς, λέγει δέ, περὶ
 τῆς ἀπωλείας τοῦ Ορέστου ὅτε ἤκουσεν.

[1278. ἈΥΔΑΪΝ. ἀντὶ τοῦ ἀγγελίαν, τὴν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ορέστου λέγει. ἜΣΧΟΝ ὈΡΓΑΝ ἈΝΑΥΔΟΝ, τουτέστιν ἄφωνος ἐγενόμην. ΟὔΤΔΕ ΣΤ'Ν ΒΟΑΪ, καὶ κωφὴ ἐγενόμην, ὥς μηδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν. ΠΡΟΣΟΨΙΝ. ὄψιν, ἐμφάνειαν, ἧς οὐδ' αὖ ἐν κινδύνοις ἐπιλαθοίμην.]

[1280. ΟὔΤΔΕ ΣΤ'Ν ΒΟΑΪ. ἤγουν σὺν ὀδυρμοῖς καὶ δάκρυσιν ἀκούουσα τὴν περὶ τοῦ θανάτου φήμην, τουτέστι βουλομένη κλαίειν πρὸς τοὺς τοῦ ἀγγέλου λόγους, οὐκ ἠδυνάμην ὑπὸ Κλυταιμνήστρας κατεχομένη. Τ.]

1277. ὦ ΦΙΛΑΙ. ὦ προσφιλεῖς γυναῖκες, ἤκουσα ἀγγελίαν, ἣν οὐδὲ ἤλπισα αὖ ἀκούσαι, τὴν περὶ τοῦ θανάτου δηλονότι τοῦ Ορέστου καὶ ἔλαβον ὀργὴν ἄφωνον, ἥτοι μεγάλην, οὐδὲ σὺν βοῇ, ἥ τοι μεγάλας ἀκούουσα ἤκουον. νῦν δέ, ὦ Ορέστα! ἔχω σε.

[ΜΕΤΡ. 1284. ΤΑ' ΜΕ'Ν ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, ὧν τελευτὴ, Τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί. ἐξῆς κορωνίς συνήθως. Τ.]

1286. ΜΗΘ' ὩΣ ΠΑΤΡΩΪΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχές τῆς ταυτολογίας. ἦρκει γάρ καὶ ἐκ τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ἌΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟ'Ν ἘΞΕΪΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γάρ, φησί, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἢ ἀδολεσχία.

[1287. ἌΝΤΛΕΙ΄. κενοῖ. ἘΚΧΕΙ΄. ἔν-
θα οὐ δεῖ ἀναλίσκει. ΔΙΑΣΠΕΊΡΕΙ ΜΑ΄-
ΤΗΝ. σκορπίζει ἀκαίρως. ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ
ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν, οἷον, ἀντλεῖ τις ἀπὸ τοῦ φρέ-
ατος ὕδωρ καὶ ἀρύεται καὶ ἀνέλκει· ἐκχεῖ δὲ τὸ
ἀντλούμενον. ὥστε καὶ αὐτὸ συνάγεται, ὥσπερ
λῆμμα καὶ δῶρον.

1288. ΧΡΟ΄ΝΟΥ. ὁ λόγος γὰρ τοῦ κω-
λύει τὸ ἔγκαιρον τοῦ χρόνου.

1289. ΤΩΪ ΠΑΡΟ΄ΝΤΙ ΝΥ΄Ν. περισ-
σὸν ἢ τὸ ΝΥ΄Ν ἢ τὸ ΠΑΡΟ΄ΝΤΙ. ὁ παρὼν γὰρ
χρόνος λέγεται καὶ ὁ νῦν χρόνος· ὁμοῦ δὲ ὁ παρὼν
νῦν χρόνος οὐ λέγεται. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἕτερον αὐ-
τῶν, ἢ τὸ παρὼν, ἢ τὸ νῦν, δηλῶσαι τὸ ἐνεστῶ-
τα εἶναι τὸν χρόνον, ὃ βούλεται δηλοῦν ὁ λόγος·
ὥστε καί, ἀμφοτέρων λεγομένων, ἀδολεσχίαν ὁ
λόγος ἔχει.

1290. ΣΗ΄ΜΑΙΝ΄. δήλου. σημαίνω σοι
τόδε, ἀντὶ τοῦ δηλῶ· καὶ σημαίνω, τὸ ἀρχῶ παρ΄
Ομήρῳ. ΓΕΛΩ΄ΝΤΑΣ ΠΑΥ΄ΣΟΜΕΝ. τὸ
γελαῖν παύσομεν τοὺς ἐχθρούς. ΜΗ΄ ΠΙΓΝΩ΄-
ΣΕΤΑΙ. ὀψεται. περισσὴ ἢ ἐπὶ. ΦΑΙΔΡΩΪ
ΠΡΟΣΩ΄ΠΩι. οἱ χαρὰν ἔχοντες λέγονται Φαι-
δροί, ἐπεὶ τῶν χαिरόντων αἱ ὀψεις Φαιδραὶ γίνον-
ται· καὶ ἀντιστρόφως τὰ λαμπρὰ γελαῖν λέγεται,
ὥς παρ΄ Ομήρῳ· (Ιλ. τ΄. 362.)

γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς.

καὶ γεγανωμένον, ἀπὸ τοῦ γάινος ἢ χαρᾶ, τὸ
λαμπρὸν καὶ Φαιδρόν.]

[1291. τὸ ΤΗΙ ΝΥΝ ὈΔΩΙ ἢ πρὸς τὸ
ΓΕΛΩΝΤΑΣ συνάψεις, οὕτω· γελῶντας τῇ
νῦν ὁδῷ, ἥτοι ἐπεγγελῶντας τῷ συμβάντι δῆθεν
ἐμοὶ θανάτῳ· ἢ πρὸς τὸ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, οὕ-
τω· παύσομεν ἐν τῇ νῦν ὁδῷ, ἥτοι ἐν τῷ παρόντι
ἀγῶνι, ὃν ἡμεῖς κατ' αὐτῶν ποιούμεθα.

1297. τὸ ΣΟΙ διπλῶς λέγεται. ἢ οὕτως·
ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ Φίλον, καὶ τοῦμὸν τῇδε ὧδε
καὶ οὕτως ἔσται. καὶ πάλιν· ὧδε καὶ οὕτως ἔσται καὶ
τὸ ἐμὸν τῇδε προςΦιλές, ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ Φί-
λον. ἘΜΟΝ οὖν ΤΗΙΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ αὐ-
τῇ. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἐμοί, ἐμὲ εἶπε πρὸς τὸ
Φίλον. ἕτεροι δὲ παρανοοῦντες ΤΗΙΔΕ ἀντὶ τοῦ
οὕτως Φασίν, ὥσπερ καὶ τὸ ὩΔΕ, ἀμφοῖν ἐκ
παραλλήλου λέγοντες. Τ.]

1284. ΤΑ ΜΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ. πε-
ρισσεῦον περισσοῦ διαφέρει. περισσεῦον μὲν γὰρ λέγεται
ὃ παρατίθεμεν ἄλλῳ τινί. μείζον ἔστιν ἐκείνου κατ'
ἑποῖον δὴ τινὰ τρόπον. περισσὸν δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀρ-
τίου. καταχρηστικῶς δὲ περισσεῦον καὶ περισσὸν τὸ πο-
λὺ, ὡς ἐνταῦθα.

1288. ΧΡΟΝΟΤ ΓΑΡ ἌΝ ΣΟΙ ΚΑΙ-
ΡΟΝ. οὐ χρόνον Φησὶ λέγων. καιρόν. ἢ γὰρ ἂν ἔλε-
γε χρόνον χρόνου· ἀλλὰ τὸ ἔγκαιρον καὶ πρέπον.

1292. ΟΥΤΩ Δ' ΟΠΩΣ ΜΗΤΗΡ ΣΕ
ΜΗ'. οὕτως δὲ ποίει, ὅπως μὴ ἐπιγνώσεται σε ἡ μή-
τηρ ἐπελθόντων ἡμῶν εἰς τοὺς οἴκους Φαιδρῶ προσώπῳ,
ἡγουν Φαιδρὸν ἔχουσιν πρόσωπον. ἀλλὰ στέναζε καὶ
θρήνηι ὡς ἐπὶ τῇ λελεγμένη ἄτῃ ματαίως περὶ ἡμῶν.

1297. ἈΛΛ' Ω ΚΑΣΙΓΝΗΤΕ. ἀλλὰ, ὦ
ἀδελφέ! ὦδε καὶ οὕτως ποιήσω, ὅπως ἔσται καὶ σοι
προσφιλὲς τὸ ἐμὸν βούλευμα, ἢ ἡ ἐμοὶ σκέψις καὶ
αὐτῇ τῇδε. ἢ οὕτως· ὅπως καὶ σοὶ ἔσται φίλον ὃ
βούλει ποιῆσαι καὶ τὸ ἐμὸν οὕτως βούλευμα καλῶς ἔχον
δηλονότι.

1300. ΔΕΞΑΙΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφε-
ται ΒΟΥΛΟΙΜΗΝ.

1303. ἈΛΛ' ΟΪΣΘΑ ΜΕΝ Τ'ΑΝΘΕΝ-
ΔΕ. εἰκὸς γάρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν
Ορέστην. Μῖσος ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μη-
τέρα δηλονότι.

[1302. ΥΠΗΡΕΤΟΙΜΗΝ. ὑπουργοίην.
ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὦν τὸ
μὲν λέγεται κοινῶς· τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς. Τ'ΑΝΘΕΝΔΕ. τὰ ἐνταῦθα. ΓΕ-
ΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΟΝ. ὑπὸ γέλωτος διακεχυμέ-
νον, χαροπόν. Μῖσος ΤΕ ΓΑΡ. καὶ γὰρ
μῖσος πολυχρόνιον ἐμπέφυκέν μοι, ἄλλως τε καὶ
ἐπεὶ σε εἶδον, οὐ παύσομαι ἐξ αἰτίας τῆς χαρᾶς
δακρυρροοῦσα. ἈΣΚΟΠῶ. ἀπρόσδοκῆτα. ΤΕ-
ΡΑΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ ΑΥΤΟ. εἰ πατὴρ ἀφί-

κοιτό μοι ζῶν, οὐκ ἔτ' ἂν παρὰ φύσιν πρᾶγμα νομίζειν τὴν ἄφιξιν.]

[1308. Τὸ Οὔποτ' Ἐκλήξω διπλῶς νοεῖται. ἢ οὐποτε παύσομαι τοῦ χαίρειν, καὶ εἰς δάκρυα ἔλθω· ἢ, ὃ καὶ κρεῖττον, ἐπειδὴ σὺ κελεύεις φαίνειν με σημεῖα χαρᾶς τῇ μητρὶ, οὐ παύσομαι τοῦ χαίρειν δακρύουσα, ὥς διὰ σέ δῆθεν ὀφθῆσομαι αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν χαίρουσα. Τ.]

1306. ΓΕΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΩ. οὐκ ὀφεται τὸ ἔμὸν κάρα σὺν γέλῳτι Φαιδρῶ, ἥτοι πολὺν γέλῳτα καὶ χαρὰν μηνύαντι. καὶ γὰρ ἐντέτηκεν, ἢ τοι κατασκευασμένον ὑπάρχει ἐμοὶ μῖσος κατ' αὐτῆς παλαιόν. τοῦτέστιν ἐν πολλοῦ καιροῦ κατασκευασθέν. τὸ δὲ ἐντέτηκε τοῦτο καὶ πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν λέγεσθαι. ἐντέτηκεν ἐμοὶ παλαιὸν μῖσος ἢ Κλυταιμνήστρα, ἥτοι ἐνδεῖσα δυσαπόβλητον πεποίηκεν.

1511. ἘΙΡΓΑΣΑΙ ΔΕ Μ' Ἀσκοπα. πεποίηκας δὲ ἐμὲ ἰδεῖν σε ἄσκοπα, ἢ τοι ἀσκόπως, ἢ ἰδεῖν ἄσκοπά τινα, ἃ δηλονότι οὐκ ἐσκόπουν. ὥστε εἰ καὶ ὁ πατήρ ἦλθέ μοι ζῶν, μηδαμῶς νομίζειν αὐτὸ τοῦτο τέρας, πιστεύειν δὲ ἀληθῶς ὄραν αὐτόν.

1318. ΣΙΓΑῖΝ Ἐπὴ' Ἰνέσα. τινὲς τὸν Χορόν Φασι λέγειν ταῦτα. Εἰσιτ' ὦ ξένοι. τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι, ὃ Ορέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγαῖν· διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὥς ξένοισι διαλέγεται. ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟἷΑΝ Οὔτε τις τοιαύτην ἀγγελίαν δηλοῖ, φέροντες, ἢν οὐκ ἂν

τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ἴστα, οὐδὲ ἡδέως λά-
βοι, ὅτι κακὴ ἐστίν.

[1319. ΧΩΡΟΥΝΤΟΣ. τινὸς δηλονότι
ἀπὸ τῶν ἐνδον ἐρχομένου.

1320. Οἱ ἄν. τοιαῦτα, οἷα ἄν.]

[1318. καλῶς τὸ ἘΠΗΪΝΕΣΑ, καὶ οὐκ
ἐπαινῶ. ἡνίκα γὰρ ἐβουλήθη τοῦτο, τότε ἐπήνε-
σεν, εἰτ' ἐξεῖπεν. ἢ τὸ ἘΠΗΪΝΕΣΑ διὰ τοῦτο
εἶπε παρωχημένως, ἐπειδὴ καὶ πρόην αὐτῇ εἶπε
(1235.) ΣΙΓΑΪΝ ἈΜΕΙΝΟΝ. Τ.]

1318. ΣΙΓΑΪΝ ἘΠΗΪΝΕΣΑ. ὦ Ἥλέκτρα!
ἐπαινῶ, ἢ τοι ἀποδέχομαι σιγαῖν σε, ἐπεὶ ἤκουσά τινας
ἀπὸ τῶν ἐντὸς ὄντων χωροῦντος ἐπὶ ἐξοδῶ, ἢ τοι ἐρχο-
μένου ἐπὶ ἐξελεύσει.

1319. Εἴσιτ, ὦ ξένοι. ὦ ξένοι, εἰσέλ-
θετε, καὶ ὅτι παρὰ Φίλου ἐστὲ πεμφθέντες, καὶ ἄλλο-
τρόπως φέροντες τοιαῦτα μηνύματα, οἷα οὔτε ἀπὸ τῶν
οἴκων τις ἀποδιώξει (προσφιλῇ γάρ εἰσι τῇ Ἥλέκτρᾳ),
οὔτε ἡσθεῖη ἄν παντελῶς δεξάμενος αὐτά. θάνατον
γὰρ τοῦ Ὀρέστου ἐμφαίνουσιν, ὃν φυσικῶς πενθήσει ἡ
Ἥλέκτρα, εἰ καὶ μὴ προαιρετικῶς.

1322. ὦ ΠΛΕΙΣΤΑ ΜΩΡΟΙ. ἐπιτι-
μᾷ αὐτοῖς, ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίνονται.

1324. ἘΓΓΕΝΗΪΣ. ἐγγεγεννημένος, ἢ ὅ-
ξιος τοῦ γένους.

[1322. ΦΡΕΝΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΙ. Φρο-

νήσεως ἐστερημένοι. ΠΑΡ' Ο'ΥΔΕ'Ν. οὐδαμῶς.
 'ΕΓΓΕΝΗ'Σ. ἐμφυτος, γνήσιος. 'ΟΤ' Ο'Υ
 ΠΑΡ' Α'ΥΤΟΙ'Σ. ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ'
 ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.

1327. 'ΑΛΛ' Ε'Ι ΣΤΑΘΜΟΙ'ΣΙ. ἀλλ'
 εἰ μὴ ἐκ μακροῦ ἐφύλασσον ἐγὼ ἐν ταῖς παρα-
 στάσιν. σταθμά, ἐπὶ ζυγοῦ. σταθμοί, καὶ οἱ
 οἴκοι ἐνθα ἐστήκασιν οἱ ἵπποι ἢ οἱ βόες, οἱ κοινῶς
 σταῦλοι, οἱ καὶ οὐδετέρως λέγονται τὰ σταθμά.
 σταθμοί, καὶ αἱ παραστάδες.]

1327. 'ΑΛΛ' Ε'Ι ΣΤΑΘΜΟΙ'ΣΙΝ. ἀλλ'
 εἰ μὴ ὑπῆρχον ἐγὼ ἐν τοῖς σταθμοῖς πάλαι φυλάσ-
 σων, ἢν ἂν πρότερον ἐντὸς τῶν οἴκων γεγεννημένα, ἃ
 μέλλομεν δρᾶν, ἢ καὶ παρὰ τὰ σώματα ὑμῶν τουτέστι
 καὶ πρὶν ὑμᾶς εἰσελθεῖν, ἔγνω ἂν ἡ Κλυταιμνήστρα
 πάντα τὰ ἡμέτερα καὶ γνοῦσα, ταχὺ τὸν ὀλεθρον ὑμῖν
 ἐπήγαγεν.

1329. ΠΡΟΣΘΕΝ 'Η ΤΑ' ΣΩΜΑΤΑ. οἷον
 πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροί, ἔγνω-
 σαν ἂν τὰ βουλευματα τῆς ψυχῆς.

1334. 'ΕΝ ΤΟΙ'Σ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. και-
 ροῖς δηλονότι.

1340. ΤΕΛΟΥΜΕ'ΝΩΝ Ε'ΙΠΟΙΜ'
 'ΑΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον δια-
 τρίβειν, ὡς καὶ Ορέστης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν
 (1284.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων αἶφες.

ΚΑΙ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. ὁ νοῦς καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν· ὥστε λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

[1340. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. πέρας εἰληφότων τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων, εἵπομι' ἂν ὅπως ἔχουσι, εἴτε χαίρουσιν, εἴτε λυποῦνται· καθὰ δὲ νῦν διαίκεται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἥγουν καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα.]

[1340. ὩΣ ΔΕ ΝΥΝ ἔΧΕΙ. ἥγουν καθὰ νῦν διαίκεται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς· ἥτοι καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα. καὶ ἄλλως. καὶ κατὰ τὰλλα εὐτυχοῦσι, καὶ ὅτι μήπω δίκην δεδώκασιν. εἰ γὰρ καὶ μέλλουσι δώσειν, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ) ἀλλ' ὅτι μὴ ταχέως τοῦτο γίνεται, εὐτυχοῦσι. τοῦτο δὲ φησιν ὁ γέρον παροξύνων αὐτοὺς πρὸς τὸ ἔργον. Τ.]

1333. ὩΣ ΤΟ ΜΕΝ ΜΕΛΛΕΙΝ. τὸ μὲν μέλλειν, ἥτοι βραδύνειν ἐν τοῖς τοιούτοις πράγμασιν, ἥτοι τοῖς ὑπάρχοντας, κακόν ἐστιν. ἀκμή δὲ ἐστίν, ἥτοι πρέπον καὶ ἔγκαιρον ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν, ἥτοι βραδύνειν.

1338. Εἰς τῶν ἑν Ἀιδου. μάθανε, ὅτι ἐκ τῆς ἐμῆς ἀγγελίας ἦν εἶπον τῇ Κλυταμνήστρᾳ ὑπάρχεις εἰς ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐν Ἀιδου, ἡγουν τῶν ἀποθανόντων, ζῶν καὶ ὢν ἐνθάδε.

1342. Τίς οὗτος ἔστ', Ἀδελφε. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ορέστην πρότερον ἢ Ηλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1345. Οὗτο Φωκέων πέδον. οὗ χερσὶν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθη σὴ προμηθεΐα.

[1348. Προσεγῶρον. ἡγουν εὖρον. Μὴ μ' ἐλεγχε. μὴ ἀνάκρινε διὰ πλείονων λόγων.

1350. Φῶς. ἐμὸν δηλονότι.

1355. Οὗτο ἔφαινεσ. οὐδ' ἐδείκνυσ, σαυτὸν δηλονότι.

1359. ἐπὶ τοῦ Ἠχθηρα κ' ἀφίλησα λέγεται τὸ μάλιστα ἀνθρώπων. ἡγουν μάλιστα ἀνθρώπων ἐμίσησά σε, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἐφίλησά σε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1361. Κτκλουτῶσι. κατὰ κύκλον στρέφονται. Ἡμέραι τ' ἰσαί. καὶ ἰσάριθμοι ἡμέραι. Εἰ δ' ἐφέζετον. ἡγουν εἰ κα-

λυθήσεσθε νῦν. ΣΟΦΩΤΕΡΟΙΣ. Φρονιμωτέ-
ροις. ΜΑΧΟΥΜΕΝΟΙ. μέλλοντες μαχή-
σεσθαι.]

[1354. ΠΟΔΩΝ ὑΠΗΡΕΤΗΜΑ. διὰ
γὰρ τούτων τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ὑπηρετήσας,
πάλαι μὲν ἐκ μέσου θανάτου λαβὼν Ορέστην καὶ
ἀγαγὼν ἐτέρωσε· νῦν δὲ μετ' αὐτοῦ ἀφίγμενος
εἰς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

1359. ἐπὶ τοῦ ἮΧΘΗΡΑ Κ'ΑΦΪΛΗΣΑ
λέγεται τὸ ΜΑΛΙΣΤ' ἈΝΘΡΩΠΩΝ, ἥτοι
μάλιστα ἀνθρώπων ἤχθησά σε, καὶ μάλιστα ἀν-
θρώπων ἐφίλησά σ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1361. ΠΟΛΛΑΙ' ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. εἰ-
κότως εἶπε τὸ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ, ἐπεὶ καὶ αἱ ἡ-
μέραι καὶ αἱ νύκτες τῇ εἰς τὸ αὐτὸ περιστροφῇ
τοῦ ἡλίου καθίστανται.

1366. ἀποροῦσι, πῶς εἶπε τὸ ΤΟΥΤΟΙΣ.
οὐ γάρ τις ἀνδρῶν ἦν ἔνδον, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει,
ἀλλὰ γυναῖκες. καὶ φαμεν, ὅτι ἀπλῶς τοῦτ' εἶ-
πεν, ἢ ὅτι, ἀν μὴ τὸ ἔργον ἐτάχυνον, ἐλθεῖν ἔ-
μελλεν Αἰγισθος. καὶ οὐ μόνον τοῖς περὶ ἐ-
κείνον ἐμαχέσαντο ἄν, ἀλλὰ καὶ βοῆς πρὸς
τὸ πλῆθος γενομένης, οὐκ ὀλίγοι καὶ κείθεν ἀπήν-
τησαν. Τ.]

1345. ὍΤ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΔΑΨΕΔΟΝ. οὐκ οἶσθα ἐκείνου ὑφ' οὗ ἐξεπέμψθην ἐγώ, ἦτοι διεκομίσθην εἰς τὸ δάπεδον τῶν Φωκέων, ἦγουν εἰς τὴν Φωκίαν διὰ τῶν αὐτοῦ χειρῶν, τῇ σῇ προμηθείᾳ.

1352. ἘΚ ΠΟΛΛΩΝ ΠΟΝΩΝ. ὦ παιδαγωγέ! ὅς τις ἔσωσας τοῦτον τὸν Ὀρέστην τοῦ θανάτου, διὰ σε γὰρ οὐ τέθνηκεν. ἐμὲ δὲ ἔσωσας, ἦτοι ἡλευθέρωσας πολλῶν πόνων καὶ θλίψεων.

1354. ΠΩΣ ὍΤΤΩ ΠΑΛΑΙ. πῶς ἐλάνθανες ἐμὲ πάλαι οὕτω μοι συνυπάρχων. οὐδὲ ἔφαινες ἦτοι ἐδείκνυες σεαυτόν, ἀλλὰ λόγοις ἔφθειρες ἐμέ, ἔργα ἔχων ἡδίστα ἐμοί.

1360. ἈΡΚΕΙΝ ΔΟΚΕΙ ΜΟΙ. δοκεῖ ἐμοὶ ἀρκεῖν, ἦτοι ἀρκούντως ἔχειν ἃ εἶπες, ὦ Ἡλέπτρα. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ, ἡμῶν δηλονότι, λόγους, οὓς μέλλομεν λέγειν, πολλὰ νύκτες καὶ ἡμέραι ἴσαι ταῖς νυξὶ κυκλοῦσιν, ἀντὶ τοῦ κυκλήσουσι καὶ συστρέψουσι. καὶ ὅς δηλονότι μέλλομεν λέγειν αὐτούς, αἵτινες ἡμέραι καὶ νύκτες δημοποιήσουσί σοι καὶ ταῦτα, ἅπερ δι' ἡμῶν κατεσκευάσθησαν.

1365. Εἴ Δ' ἘΦΕΞΕΤΟΝ. εἰ δὲ ἐφέξετε, ἦτοι κωλύσετε ὑμᾶς, δηλονότι τοῦ ταχύναι, φροντίζετε, ὥς μαχούμενοι τούτοις τε τοῖς ἔνδον οὔσι, καὶ σοφωτέροις ἄλλοις πλείοσι τούτων.

1368. ἘΘ' ἩΜΙΝ. ΟὔΤΔΕΝ ἌΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ ΟὔΤΔΕΝ παρέλκει.

1374. ΛΙΠΑΡΗ, ΠΡΟ΄ΤΣΤΗΝ ΧΕΡΙ. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς. ἘΞ ΟΊΩΝ ἘΧΩ. ὥς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤΑ ΠΙΤΙΜΙΑ. τοὺς μισθοὺς.

[1370. ΠΑΤΡΩΙΑ. προσκύσαντας τὰ ἀγάλματα τῶν πατρῶων Θεῶν.

1374. ΛΙΠΑΡΕΪ ΧΕΡΙΪ. ἤγουν ἐπιμόνω δώσει χειρῶν, τουτέστι δι' ἐπιμόνου δόσεως. ΠΡΟ΄ΥΣΤΗΝ. παρεκάλεσα. ἘΞ Ο΄ΙΩΝ ἘΧΩ. προσφέρουσα δηλονότι.]

[1374. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟ΄ΥΣΤΗΝ. οἱ γὰρ θύοντες καὶ ἱκετεύοντες, ἔμπροσθεν τῶν Θεῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο ποιοῦσιν, ἴστανται. ἢ τὸ ΠΡΟ΄ΥΣΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ πρόμαχον καὶ προστατήν ἐκάλεσα ἐν θυσίαις. Τ.]

1372. ἌΝΑΞ ἈΠΟΛΛΟΝ. ὦ ἄναξ Ἀπολλοῦ! ἐπάκουσον αὐτῶν ἱλαρῶς ἐπικαλουμένων σε. δηλονότι, ὥστε καλῶς συμπεράναι ὃ ἐπιχειροῦσιν. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτου ὅτι αἴτιος ἦν Ἀπόλλων τοῦ Φόνου τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἔλεγεν. (Ορέστ. 543. τὸ ἐξῆς).

1378. ΚΑΙ ΔΕΙΞΕΟΝ ἈΝΘΡΩΠΟΙΣΙ. καὶ δεῖξον τὰ ἐπιτίμια, ἢ τοι τὰ πρὸς ἀμοιβὴν ἄξια τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται οἱ Θεοὶ τοῖς δυσσεβέσιν ἀνθρώποις.

[ΜΕΤΡ. 1380. ἸΔΕΘ' ὍΠΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ᾄσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ κῶλα τῆς στροφῆς ζ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α, παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν ἐκ παιῶνων τετάκτων δύο. τὸ β, ἀντι-

σπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου. τὸ γ, ἰαμβος τρίμετρος καθαρὸς. τὸ δ, σύνθετον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ μονομέτρου καταληκτικοῦ· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διῖάμβων δύο καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ ε, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δογματικόν. τὸ ς, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ, ἰαμβος τρίμετρος καθαρὸς. εἴτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνίς μόνη. T.]

1380. ἸΔΕΘ' ὍΠΟΥ ΠΡΟΝΕΜΕ-
ΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προβιβάζει. τοῦ Ορέστου δὲ
εἰσελθόντος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἀλλως. εἰς-
εληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ορέστην καὶ Πυ-
λάδην. τοῦτο δὲ ἦτοι ὁ Χορὸς φησι καὶ τῆς Ηλέ-
κτρας συνεσελεύσεως αὐτοῖς, καὶ τὸ ἸΔΕΤΕ
πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἔξω
οὔσα ἡ Ηλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο
στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἔστι διάλειμ-
μα, ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἀρχεσθαι τοῦ ὦ
ΦΙΛΑΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. παρατήρει δέ,
ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονο-
μεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμνήστραν,
δι' αἷς προείπομεν αἰτίας· ἐνθαδε δὲ τῶν λόγων
γενομένων πρὸς τὴν Ηλέκτραν ἐκ τοῦ Ορέστου, οὐ-

δὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅ-
περ ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσέγαγεν.
ΤΟ ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ ΑἶΜΑ ΦΥΣΩΝ.
οἶον ὁ Ἀρης συναγελάζεται αὐτοῖς, Φυσῶν αἶμα
καὶ Φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ. τὸ δι' ἔριν γι-
γνόμενον κακόν. τὸ δὲ κακόν^{s)} οὐχ ὡς κατηγο-
ροῦσά φησι· ἐναντίον γὰρ τῷ ἦθει τοῦ Χοροῦ.
ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ἌΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἦτοι εἰς τὸν Ορέ-
στην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν
Εριννύων. εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Εριννύες, αἵ
οὐκ ἔστι φυγεῖν. ὩΣΤ' ΟΥΤ ΜΑΚΡΑΝ^{t)}. οὐ
περὶ τοῦ ὄνείρου τῆς Κλυταιμνήστρας φησί· τοῦτο
γὰρ βιάων. ἀλλὰ τοῦτό φησιν· ἅ κατ' ἐμαυτὴν
ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα, ἀλλ'
εὐθέως τελεσθήσεται.

[1383. ΜΕΤΑΔΡΟΜΟΙ. τιμωροί, ἀπὸ
τοῦ μετέρχομαι τὸ κολάζω. ὩΣΤ' ΟΥΤ ΜΑ-
ΚΡΑΝ. ὥστε οὐκ ἔτι ἐπὶ πολὺ ἀναμένει προσ-
δοκώμενον τὸ ὄνειρον τῶν ἐμῶν φρενῶν, τουτέστιν
ἡ φαντασία, ἣν ἐφαντάζοντο αἱ ἐμαὶ φρένες.
ΑΪΩΡΟΥΜΕΝΟΝ. προσδοκώμενον.]

1380. ἸΔΕΘ' ὍΠΟΥ. ἴδετε καὶ θεάσασθε
ὅπου, ἡγουν ποῦ, τουτέστι πῶς ὁ Ἄρης Φυσῶν, ἦτοι
ὀγκούμενος, προνέμεται, ἢ τοι προάγει, τὸ ἄρμα αὐτοῦ

s) ΚΑΚΩΝ Brunck.

t) ΤΟΤΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ Brunck.

τὸ δυσέριστον. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν δυσπολέμητον, τουτέστι πῶς ὁρμὴν δέδωκεν Ὀρέστη καὶ ἄμαχον, ὥστε κτεῖναι Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

1385. ὩΣΤ' ΟὐΤ' ΜΑΚΡΑ'Ν. ὥστ' οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀναμένει, τουτέστι διαμενεῖ ἀτελὲς τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ὄνειρον αἰωρούμενον τῶν ἐμῶν Φρενῶν.

1387. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ ἙΝΕΡΩΝ ΔΟΛΙΟΨΟΥΣ. ἡ Ερινυὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἡ δαίμων τις ἀπλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἡ ἐπὶ τοῦ Ορέστου· παρέρχεται, φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ορέστης. ἙΝΕΡΩΝ δὲ ἈΡΩΓΟΣ. ἦτοι τοῦ Αγαμέμνονος, ἡ τῶν χθονίων θεῶν βοηθός, ὁ ἐστὶν ὑπηρέτης. ἈΡΧΑΙΟΠΛΟΤΤΑ ΠΑΤΡΟΣ Εἰς ἙΔΩΛΙΑ. ἐδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΟΚΟΝΗΤΟΝ ΑἶΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἶμα καὶ φόνον. Ὁ ΜΑΪΑΣ ΔΕ ΠΑΪΣ. ὁ Ερμῆς αὐτὸν ἄγει πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος, κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

[1387. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ. παραγίνεται γὰρ βοηθὸς τῶν νεκρῶν δολίᾳ πορείᾳ, λέγει δὲ τὸν Ορέστην, εἰσω τοῦ οἴκου, εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς πλουσίας καθέδρας τοῦ πατρὸς, αὐτοῦ δηλονότι, κρατῶν ταῖς χερσὶν αἶμα νεακόνητον, ἀντὶ τοῦ, ξίφος εἰς ἐκχυσιν αἵματος ἡτοιμασμένον, ἡγουν νεωστὶ ἠκονημένον. ἙΡΜΗΣ ΣΦ' ἘΠΑΓΕΙ. ὁ

Ἑρμῆς ἐπάγει αὐτόν, δηλονότι τὸν Ὀρέστην, πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος.]

[1392. διὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν λέγει ἄγειν αὐτόν εἰς τὸ ἔργον, ἢ διότι μετὰ δόλου εἰσέρχεται· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἑρμῆς δόλιος· ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Μυρτίλου, ἃς ἠράσατο εἰς τὸ τοῦ Πέλοπος γένος. ἦν δ' ὁ Μυρτίλος παῖς Ἑρμοῦ. λέγεται δὲ οὕτως· ὁ υἱὸς τῆς Μαίας Ἑρμῆς ἄγει ΣΦΕ καὶ αὐτόν, ΔΟΛΟΝ, τουτέστι δολίως πρὸς τὸ ἔργον κινεῖ, κρύψας αὐτόν ἐν σκότῳ πρὸς τὸ τέλος, ἡγουν μέχρ' ἂν ἐργάσῃται ὁ σπεύδει, οὐδεὶς αὐτόν ἐπιγνώσεται. τὸ δὲ Κ'ΟΥΚ' ἘΤ' ἈΜΜΕΝΕΙ πρὸς τὸ ἈΓΕΙ τὴν δύναμιν ἔχει, οὕτως· ἄγει καὶ οὐκ ἔτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται. οἱ δὲ γράφοντες ἘΠΑΓΕΙ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν, γράφουσι. Τ.]

1387. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. καὶ γὰρ παραγίνεται τις ἄρωγός, ἥτοι βοηθός, τῶν ἐνέρων, τουτέστι τῶν νεκρῶν, δολιόπους, ἡγουν δόλιος, εἴσω τῆς οἰκίας, εἰς τὰ ἐδράσματα, λέγων, τοῦ πατρὸς τὰ ἀρχαιοπλοῦτα, ἡγουν τὰ ἐξάρχῃς πλούσια· κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ξίφος νεωστὶ ἠκουημένον.

1391. Ὁ ΜΑΙΑΣ ΔΕ ΠΑΙΣ. ὁ δὲ υἱὸς τῆς Μαίας, ὁ Ἑρμῆς, ἐπάγει τὸν δόλον ἐν σκότῳ, ἥτοι ἀφανείᾳ, τουτέστιν ἀφανῶς.

[ΜΕΤΡ. 1394. Ὡ ΦΙΛΑΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι
Λα

καλοῦνται ἀλλοιόστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προωδικόν, στίχων δὲ ἰαμβικῶν θ. ὧν οἱ μὲν η, τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ὁ δὲ ζ, ἰαμβικὸς δίμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος. T.]

1394. Ὡ ΦΙΛΑΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.

1396. Ἡ ΜΕΝ ἘΣ ΤΑΨΟΝ. εἰς τὸ περιδειπνον, τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέστη δοκοῦντι ἀπολύναι.

1398. ΣΥ Δ' ἘΚΤΟΣ ἩΙΞΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙ; ἐν τούτοις δῆλον ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ἡλέκτρα.

1400. Αἶ Αἶ ἸΩ ΣΤΕΓΑΙ. ὁ λόγος ἀποτείνεται εἰς Αἴγισθον. ἔθος δὲ ἔχουσι τὰ γεγονότα ἔνδον ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι· νῦν δέ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι, οὐκ ἐποίησε τοῦτο. προκείμενον γὰρ τὸ κατὰ τὴν Ἡλέκτραν ἔστι πάθος. νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἀναιρέσει τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ Θεατῆς ἀκούει καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίγνεται, ἢ δι' ἀγγέλου σημαινόμενον. καὶ τὸ μὲν Φορτικὸν τῆς ὀψews ἀπέστη· τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἦσσαν καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

[1396. ΠΩΣ ΔΗ΄; ἔχει τὸ πρᾶγμα δη-
λονότι. ΤΑΨΦΟΝ. ἐπιτάφιον θυσίαν. ΚΟ-
ΣΜΕΪ. εὐτρεπίζει.]

[1399. ΑΨΙΓΙΣΘΟΣ ΑΨΤΟΨ ΜΗ΄ ΛΑΨ-
ΘΗ, ΜΟΛΩ΄Ν ΨΕΣΩ. οὕτως ὀφείλει ὁ παρὼν
στίχος γράφεσθαι, ἵν' ἡ ἱαμβος τρίμετρος ἀκα-
τάληκτος. ἐλλιπὴς γὰρ ἦν. διὸ καὶ τὸ ΑΨ-
ΤΟΨ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, καὶ οἶμαι ὡς κα-
λῶς προσετέθη, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλαῖς
τερα. Τ.]

1396. Ψ ΜΕ΄Ν ΨΕΣ ΤΑΨΦΟΝ. ἡ μὲν Κλυ-
ταιμνήστρα κοσμεῖ λέβητα ἐς τάφον, ἥτοι ἔνεκεν τοῦ
τάφου τοῦ ἐμοῦ πατρός, δηλονότι τοῦ Ἀγαμέμνονος. τῷ
δὲ, ἡγουν οὗτοι, ἴστανται πλησίον αὐτῆς.

[ΜΕΤΡ. 1403. ΨΗΚΟΥΨ ΨΑΝΗ΄ΚΟΥΨ-
ΣΤΑ. Ψ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δύο. τὸ
α, ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ β,
ἱαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ
παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1405. ΟΨΙΜΟΙ ΤΑΨΛΑΨΝΑ. Σύστημα
κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, στίχων ἱαμβικῶν
τρίμετρων ἀκαταλήκτων, δ. εἴτα παράγραφος
ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μετὰ
τὴν ἀντιστροφήν σύστημα ἐλλιπὲς ἐστίν· ὅπερ οὐκ
ἀν εὐρεθῇ ἐν ἑτέροις. Τ.]

1403. ΒΟΑΐ, ΤΙΣ ἘΝΔΟΝ *). οἰκείον
τὸ διανόημα γυναικῶν. τὸ δὲ ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ
οὐχ ὡς καταγινώσκουσαι τοῦ Ὁρέστου φασίν, ἀλ-
λὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.

[1404. ὩΣΤΕ ΦΡΙΞΑΙ. ὥστε ἐκ τοῦ
φόβου ὀρθίας γενέσθαι τὰς τρίχας μου.]

[1403. ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ. ἦτοι αὖ οὐ δύ-
ναταί τις ἀκούειν. πᾶσι γὰρ αἱ τῶν Φονευομένων
βοαί, καὶ ἐχθροὶ ὧσι, δέος καὶ ὑποστολὴν ἀκούο-
μεναι φέρουσι. Τ.]

1403. ἮΚΟΥΣ ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ. ἤκουσα
ἐγὼ ἢ δύστανος τὰ ἀνήκουστα, ἦτοι τὰ μὴ ἀκουόμενα.
οὐ γὰρ τοιαῦτα πρότερον ἤκουσα.

[ΜΕΤΡ. 1409. Ὡ ΠΟΛΙΣ. Ἡ παρού-
σα στροφὴ κώλων ἐστὶ δ. τὸ α, χοριαμβικὸν δι-
μετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαι-
στου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ
β, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, δο-
χμαϊκὸν ἐκ διιάμβου· εἰ δὲ βούλει, ιαμβικὸν πεν-
θημιμερές. τὸ γ, ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ δ, ιαμ-
βικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, καθαρόν. ἐπὶ
τελευταίῳ κώλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1411. Ὡ ΜΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ πρῶ-

η) ΗΚΟΥΣ ἈΝΗΚΟΥΣΤΑ Brunck.

ρικοπήν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων δύο. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1409. ὦ ΠΟΛΙΣ, ὦ ΓΕΝΕΑ΄. ὦ γε-
νεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέ-
ραν ἡ Μοῖρα εἰς Φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ
γένους.

[1412. Εἰ ΓΑΡ Λ'ΙΓΙΣΘΩ, Θ' Ὅ-
ΜΟΥ γένοιτο ταῦτα δηλονότι. ἐν χρείᾳ ἐστὶ τὸ
Εἰ ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ.]

1409. ὦ ΓΕΝΕΑ΄ ΤΑΛΑΙΝΑ. ὦ γενεὰ τά-
λαινα τῶν Ἀτρειδῶν! νῦν Φθείρει σε ἡ μοῖρα κατὰ τὴν
ἡμέραν ταύτην.

[ΜΕΤΡ. 1413. ΤΕΛΟΥΣ' ἈΡΑΙ΄. Ἡ
παρουῖσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δ. τὸ α, ἀντισπα-
στικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διᾰάμβου καὶ
κρητικοῦ, Φερεκράτειον. τὸ β, χοριαμβικὸν κα-
θαρὸν ἡμιόλιον. τὸ γ, ἰαμβος τρίμετρος ἀκατά-
ληκτος. τὸ δ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατά-
ληκτον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διᾰάμβου καὶ συλλαβῆς
σαπφικόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1418. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ΠΑ'ΡΕΙΣΙΝ. Σύστη-
μα ἕτερον κατὰ περικοπήν, στίχων ἰαμβικῶν τρι-
μέτρον 5. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1413. ΤΕΛΟΥΣΙΝ ἈΡΑΙ΄. ἀντὶ τοῦ,

ἐπέρχονται αὐτούς. ὙΠΕΞΑΙΡΟΥΣΙ. ἐκ-
χέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευ-
θέντες.

1421. ἈΠΟΛΛΩΝ Εἰ ΚΑΛΩΣ Ἐ-
ΘΕΏΣΠΙΣΕΝ. οἶον, οὐκ ἀπ' ἑμαυτοῦ ἐπιβαλ-
λόμενος ἔπραξα, ἀλλὰ πειθόμενος τῷ θεῷ.

[1413. ΤΕΛΟΥΣΙΝ. τελοῦνται αἱ κα-
τάραι τῶν πεφονευμένων δηλονότι. ζῶσιν οἱ ὑπο-
κάτω τῆς γῆς κείμενοι.

1419. ΣΤΑΪΖΕΙ ΘΥΗΛΗΨ ἈΡΕΟΣ,
θυσίας φόνου, ἀντὶ τοῦ αἵματος, ὃ ὁ φόνος ἐρ-
γάσατο. ἀμνηχανοῦσα ὑπὸ τῆς χαρᾶς τοῦτο λέ-
γει, εἶτα ἐπιστρεφόμενη πρὸς τὸν Ὀρέστην λέγει
ὈΡΕΪΣΤΑ ΠΩΣ ΚΤΡΕΪ; πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ
Ὀρέστης, Τ'ΑΝ ΔΟ΄ΜΟΙΣΙ ΜΕ΄Ν, καὶ τὰ
ἐξῆς.

1423. ΜΗΤΡΩΪΟΝ ὩΣ ΣΕ ΛΗ΄Μ'
ἈΤΙΜΑΪΣΕΙ. τὸ φρόνημα τὸ μητρῷον. περι-
φραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ μήτῃς ἀτιμάσει σε ποτέ.]

[1413. ἈΡΑΪ. ἦτοι ἅς Ἀγαμέμνων ἐκ-
πνέων ἠράσατο, ὥστε τούτων ἐνεργουσῶν, δοκεῖ
ζῆν ὁ ταύτας ποιήσας.

1419. ΘΥΗΛΗΨ ἈΡΕΟΣ, ἡγουν θυσίας,

ἦτοι αἵματος, ὃ θυσία δέχεται Ἄρης. Φιλαίματος γὰρ καλεῖται. Τ.]

1413. ΖΩΣΙΝ Οἱ ΠΑΛΑΙ ΓΑΨ. ζῶσιν οἱ πάλαι κείμενοι ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἀποθανόντες, ἐπεὶ πολὺ αἷμα ὑπεξαίρουσιν, ἦτοι ἀφαιροῦσι τῶν κτανόντων αὐτούς, ἡγουν ὁ Ἀγαμέμνων.

1419. ΟὔΤΔ' ἘΧΩ ΛΕΓΕΙΝ. οὐδὲ δύναμαι λέγειν, ὧ Ὀρέστα, πῶς ὑπάρχει, ἡγουν ποταπὰ εἰσι τὰ ὑφ' ὑμῶν πεπραγμένα.

[ΜΕΤΡ. 1424. ΠΑΥΨΑΣΘΕ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, Ἦκουσ' ἀνήκουστα· ἐστὶ δὲ κώλων δύο ὁμοίων ἐκείνη ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παρὰ γράφος.

1426. Ψ ΠΑΙΨΔΕΣ. Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοιον ἔχρην εἶναι τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Οἶμοι τάλαινα. ἐκείνο μὲν γὰρ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, δ. τοῦτο δὲ στίχων ὁμοίων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου πενθιμιμεροῦς, ὅπερ οὐκ ἂν ἐν ἐτέροις εὗροι τις. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παρὰ γράφος. Τ.]

1424. ΛΕΨΨΩ ΓΑΡ ἈΙΓΙΨΘΟΝ ἘΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ. οἶον ὑποστρέψαντα. μετεκέκλητο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

[1425. ἘΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ. ἐκ τοῦ Φανερῶ.

1427. ἘΦ' ἩΜΙΝ. πλησίον ἡμῶν. ἘΚ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ. ἐκ τῶν προθύρων τῆς πόλεως. προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος, αἱ καὶ προπύλαια λέγονται.]

1426. Ω ΠΑΙΔΕΣ. ὦ παῖδες! οὐκ ἀπελεύσεσθε εἰς τοῦπίσω. Ὅμηρος μὲν οὖν εἶπεν ἄψ ὀρόων, ἡγουν εἰς τοῦπίσω βλέπων. ἐκ τούτου γίνεται τὸ ἄψορρον. καὶ ἔστιν ἐπίρρημα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄψ καὶ τὸ ὀρούω, τὸ ὀρμῶ. ὁ γὰρ εἰς τοῦπίσω ὀρμῶν, καὶ εἰς τοῦπίσω βλέπει.

[ΜΕΤΡ. 1429. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ἈΝΤΙΘΥΡΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, Ω πόλις. ἐστὶ δὲ κώλων τεσσάρων ὁμοίων ἐκείνη. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος.

1431. ΘΑΨΕΙ ΤΕΛΟΥΜΕΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν β στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ω μοι, πέπληγμαι. καὶ ἔστιν ὡς καὶ ἐκεῖνο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Τ.]

1430. ΤΑ ΠΡΙΝ ΕὔΘΕΜΕΝΟΙ. τὰ μὲν πρὶν εὔθήμενοι, τὰ κατὰ τὴν *) Κλυταμνήστραν, ὡς καὶ ὑμῖν εὔειη τὰ κατὰ Αἰγισθον.

[1429. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ἈΝΤΙΘΥΡΩΝ.

*) τὴν omittit Brunck.

πορεύθητε κατὰ τῶν ὀπισθεν τῆς θύρας μερῶν.
ἀντίθυρα, τὰ ὀπισθεν τῆς θύρας, ὥσπερ ἀντι-
κνήμια, τὰ ὀπισθεν τῶν κνημῶν.

1431. ΤΕΛΟΥΜΕΝ, ἥ ΝΟΕΙΣ. ἡ-
γουν χωροῦμεν κατ' ἀντιθύρων.]

[1430. εἰκότως πρὸς μὲν τὸ ΤΑ ΠΡΙΝ
τὸ Εὔτ' Θέμενοι εἶπε· πρὸς δὲ τὸ ΤΑΔΕ
Ὡς Πάλιν ἀπεσιώπησεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἦδεν
τὸ συμβάν, ἐνταῦθα δὲ ἀδήλον ἦν τὸ μέλλον,
εἴτ' Αἰγίσθος, εἶθ' οὗτοι ὑπερισχύσουσι καὶ κα-
ταβαλοῦσιν ἐκείνον. Τ.]

1430. ΤΑ ΠΡΙΝ Εὔτ' Θέμενοι. ἦτοι
τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας Φόνον καλῶς κατασπευάσαντες
τάδε, ἦτοι τὸν Φόνον τοῦ Αἰγίσθου πάλιν ὡς καλῶς κα-
τασπευάσοντες.

[ΜΕΤΡ. 1433. ΔΙ' ὩΤΟΣ ἌΝ. Ἡ
ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ
ἀρχή, Τελοῦσ' ἀραί. ἐστὶ δὲ κώλων δ', ὁμοίων ἐ-
κείνη. αἱ δύο ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ διπλαῖ.

1438. ΤΙΣ Οἶδεν Ὑμῶν. Τὸ πα-
ρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν τρίτην
στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Καὶ μὴν πάρε-
σιν οἶδε. καὶ ἐστὶν ὡς ἐκεῖνο στίχων ἱαμβικῶν
τριμέτρων, 5. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.
τοῦτο δὲ καὶ τῶν ἐξῆς ἀρχὴ δοκεῖ εἶναι συστημά-
των καὶ περιόδων, διὰ τὸ καὶ τὸ πρόσωπον ἕτερον

εἶναι. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἐξῆς πάντες στίχοι ἰαμβικοὶ
τρίμετροι ζ, ὧν τελευταῖος, Κτένειν· τὸ γὰρ παν-
οὔργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1433. ΔΙ' ὩΤΟΣ ἌΝ ΠΑΤΡΑ. μὴ
ἀνατεταμένως φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐλαφρῶς ἐν τῷ
λαλεῖν δεῖ, μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον. ὩΣ ἨΠΙ-
ΩΣ ἘΝΝΕΨΕΙΝ. γράφεται ΝΗΠΙΩ. ὡς
ἂν μικρῶν παίδων ῥήματα, οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς
διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ
γεγονὸς κατὰ τὸν οἶκον. ΠΡΟΣ ἌΝΔΡΑ
ΤΟΝΔΕ ΣΥΜΦΕΡΟΙ. καθ' ὑπέρβατον.
συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι' ὧ-
τός αὐτοῦ ἐννέπειν, ὡς ἂν ἀνοήτῳ διαλεγόμενον.
λείπει δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγόμενον τῷ ^{γ)} νηπίῳ. ἢ
πρὸς αἰτιατικὴν μετακτέον· πρὸς τὸν ἄνδρα συμ-
φέρει τοῦτον, ὡς πρὸς νήπιον, ἐννέπειν ὀλίγα διὰ
τοῦ ὧτός, ὅπως ἂν ἀπατηθεὶς ἐμπέσῃ εἰς τὸν
ἀγῶνα τῆς δίκης, τὸν λάθρα κατ' αὐτοῦ γι-
γνόμενον.

[1433. ΠΑΤΡΑ. ὀλίγα. ὩΣ ἨΠΙ-
ΩΣ. λίαν πρᾶως. συμφέροι ἂν λέγειν πρὸς τόν-
δε τὸν ἄνδρα ὀλίγα διὰ τοῦ ὧτός λίαν πρᾶως,
ἵνα ὀρμήσῃ πρὸς τὸν λάθρα ἡντρεπισμένον ἀγῶνα
τῆς τιμωρίας.

1438. Τίς ἀφ' ὑμῶν οἶδεν, ποῦ ποτ' εἰσὶν

γ) διαλεγόμενόν τῳ Brunck.

οἱ Φωκεῖς ξένοι, οὓς Φασιν ἀγγεῖλαι ἡμῖν τὸν Ὀρέ-
στην ἀποθανόντα ἐν θραύσει ἀρμάτων ἱππικῶν;
ΚΡΙΝΩ. ἀνακρίνω, ἐρωτῶ. ΣΟΙ ΜΕΛΕΙΝ
ΟΪΜΑΙ. καθὰ ὑπολαμβάνω σοι μάλιστα διὰ
φροντίδος εἶναι εἰδέναι περὶ αὐτῶν. ΤΗΣ ΦΙΛ-
ΤΑΤΗΣ. τῆς γνησιωτάτης.]

1433. ΔΙ' ὩΤΟΣ ἌΝ ΠΑΤΡΑ. ἐπεὶ ὁ
πρὸς τὸ οὗς τινι διαλεγόμενος βραχέα διαλέγεται, ἢ διὰ
τὸ βούλεσθαι λανθάνειν τοὺς παρατυγχάνοντας, ἢ φό-
βου ἕνεκα, ἢ ἄλλου τινὸς τρόπου, Φησί, συμφέρον
ἐστὶ λέγειν παῦρα, ἥγουν ὀλίγα ἡπίως, ἥτοι πραέως,
ὥσπερ ἐπὶ ὧτος πρὸς τὸν ἄνδρα τόνδε, ὡς, ἥτοι ἴνα,
ὁρούση καὶ ὁρμήση πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης λαθραῖον,
ἥτοι λαθραίως. ἢ τὸ λαθραῖον πρὸς τὸν λαθραῖον ἀγῶνα.

[1441. ΣΕ ΚΡΙΝΩ. ἥγουν διακρίνω εἰ-
δέναι, νοουμένου τούτου ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν, τοῦ
ΤΙΣ ΟΪΔΕΝ. Τ.]

1446. ΔΙΔΑΣΚΕ ΜΕ. γράφεται ΜΗ-
ΝΤΕ ΜΟΙ.

[1447. ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ. κατηνέχθησαν,
κατῆσαν. ἤνυσα τὴν ὁδὸν ἀπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπλή-
ρωσα. κατήνυσα δὲ εἰς λιμένας ἢ εἰς καταγώγιον,
ὅμοιον τῷ κατάγομαι καὶ καταίρω.

1449. ΟΥΚ. ἈΛΛΑ. οὐ μόνον ἥγγει-
λαν, ἀλλὰ καὶ ἐπέδειξαν. ΟΥ ΛΟΓΩ, ΜΟ-
ΝΟΝ. ἀλλὰ καὶ ἔργῳ δηλονότι.

1452. Ἡ ΠΟΛΛΑ΄ ὄντως πολλά εἶπας,
ὥστε χαίρειν ἐμέ.]

[1447. ΠΡΟΞΕΨΟΤ ΚΑΤΗΨΑΣΑΝ.
ἦτοι ἐπέτυχον. ὁ γὰρ ἀνύων τι, ἐπιτυχάνει
τούτου, αὐτῷ τῷ ἀνύσαι. ἔστιν οὖν ἡ τοιαύτη
γενική πρὸς τὸ τοῦ ἀνύσαι σημαίνον. ἡ κατ'
ἐκείνης ἤνυσαν ὃ ἐβούλοντο, ἵνα τῷ μὲν Αἰγίσθῳ
νοῆται ὅτι ἐπ' αὐτῷ ἐκείνης, ἡγουν εἰς αὐτήν, τὴν
τοῦ Ὁρέστου ἀγγελίαν ἐπλήρωσαν· τὸ δ' ἀληθές,
ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο.

1449. τὸ Ο΄ΥΚ πρὸς τὸ Ο΄Υ ΜΟ΄ΝΟΝ
συναπτέον· τὸ δὲ ΚΑ΄ΠΕΔΕΙΞΑΝ διὰ μέσου.
ἔστι δὲ τὸ Ο΄ΥΚ καὶ τὸ Ο΄Υ ἐκ παραλλήλου.

1452. τὸ ΠΟΛΛΑ΄ πρὸς τὸ ΧΑΊΡΕΙΝ
συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΕΊΠΑΣ, οὕτω ὄν-
τως εἶπας χαίρειν ἐμέ πολλά. τουτέστιν, ἐξ ὧν
εἶπας, πολλῆς ἐπεπλήσμεν χαρᾶς. τὸ δὲ Ο΄ΥΚ
ΕΊΩΘΟ΄ΤΩΣ πρὸς τὸ ΕΊΠΑΣ, ἀντὶ τοῦ,
οὐκ ἦν σοι ἔθος λόγους ἐμοὶ προφέρειν. ἡ τὸ
ΠΟΛΛΑ΄ πρὸς τὸ ΕΊΠΑΣ, ἵν' ἡ τὸ ΧΑΊΡΕΙΝ
διὰ μέσου. Τ.]

1444. ἘΞΟΙΔΑ. καλῶς τοῦτο γινώσκω. πῶς
γὰρ οὐχί; ἐπεὶ εἰ οὐ γινώσκω, εἴην ἂν ἔξωθεν, ἦτοι
ἐκτὸς τῆς συμφορᾶς. τουτέστι μὴ πείραν λαβοῦσα τῆς
συμφορᾶς, ἣν ἐπήγαγέ μοι ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ Ὁρέ-
στου, τῆς αὔσης ἐμοὶ Φιλτάτης ἀπὸ τῶν ἐμῶν συμφο-

ρῶν. Φιλτάτου δὲ ὤφειλεν εἰπεῖν, ἐπεὶ οὐδεμία συμ-
φορὰ ὑπάρχει Φιλτάτῃ. συνυπακούεται δὲ εἴπερ ἡ
συμφορὰ τοῦ Ὀρέστου.

1447. ΦΙΛΗΣ ΓΑΡ ΠΡΟΞΕΝΟΥ. πρόξε-
νος ὁ τοὺς ἀπ' ἄλλης πόλεως ἐρχομένους ἀναδεχόμενος,
καὶ προσόδου φροντίζων τοῦ πρὸς τὸν ὄημον. κατὰ πρῶ-
τον σημανόμενον λέγει τὴν Κλυταιμνήστραν πρόξενον.

1453. ΧΑΪΡΟΙΣ ἌΝ, Εἴ σοι χαρ-
τὰ. ἐπισαρκάζουσα λέγει τὰδε.

1454. ΣΙΓΑῖΝ ἌΝΩΓΑ. κελεύει ὁ Αἴ-
γισθος ἐμφανῶς δεικνυσθαι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου.
οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. ΜΗ-
ΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. εἰ μὴ πείθεται, πρὸς βί-
αν, κολάσεως τυχών, τότε φύσει φρένας, καὶ εἴ-
σεται, ὅτι ἄμεινον ἦν πείθεσθαι τῷ κρατοῦντι.

[1456. Εἴ τις ἌΣΤΩΝ. εἰ τις ἀπ'
αὐτῶν, ἡγουν τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν Ἀργείων,
ἐπ' ἐλπίσι ματαίαις τοῦδε τοῦ ἀνδρός, τουτέστιν
ὅς εἶχεν εἰς τόνδε τὸν ἄνδρα, πρότερον ἐξήρετο,
ἦτοι ἐμεγαλαύχει, νῦν ὁρῶν νεκρόν, αὐτὸν δηλον-
ότι, δέχεται τὰ ἐμὰ στόμια, ἡγουν τὰ ἐμὰ χα-
λινά, μηδὲ βιαίως καὶ μετὰ ἀνάγκης φύσῃ φρέ-
νας, τουτέστι σωφρονήσῃ, ἐμοῦ τυχών κολαστοῦ.
ΦΥ΄ΣΗ, γεννήσῃ.]

1460. Τ'ΑΠ' ΕΜΟΥ. τὰ ἀπὸ τῆς ἐμῆς
γνώμης. ΝΟΥΝ ἘΣΧΟΝ. γινῶσιν ἐκτεσάμην.
ΣΥΜΦΕΡΕΙΝ. συμφέρεσθαι.]

[1453. ΧΑΡΤΑ' ΤΥΓΧΑ'ΝΕΙ. τὸ μὲν Φαινόμενον, τὰ κατὰ τὸν Ὀρέστην· τὸ δ' ἀληθές, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1455. ΜΥΚΗΝΑΙΟΙΣΙΝ ἈΡΓΕΪΟΙΣ Θ'. Μυκῆναι, πόλις Ἀργους. λέγει οὖν οὐ μόνον τοὺς ἐν ταύταις συγκαλεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ παντὸς Ἀργους. Τ.]

1454. Κ'ΑΝΑΔΕΙΚΝΥ'ΝΑΙ ΠΥΛΑΣ. ἥτοι ἀναπεταννύειν καὶ ἀνοίγειν αὐτοὺς πᾶσι τοῖς Ἀργείοις, ὥστε ὁρᾶν τοὺς ἀγγείλαντας ταῦτα. ἵνα εἴ τις ἐξ αὐτῶν, τῶν Μυκηναίων δηλονότι, πρότερον ἐξήρετο, ἥτοι ἐμεγαλαύχει ἐπὶ κενῶις ἐλπίσι τούτου τοῦ Ὀρέστου, νῦν ὁρῶν αὐτὸν νεκρόν, δέχεται τὰ ἐμὰ στόμια, (στόμια δέ εἰσι τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων) τουτέστιν ἵνα φόβον λάβῃ ἐξ ἐμοῦ ἀποθανόντος τοῦ Ὀρέστου, μὴ δὲ Φύσῃ, ἥτοι κτήσεται καὶ λάβῃ Φρένας πρὸς βίαν, ἥτοι βιαίαν, τυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ, ὥστε πάλιν μεγαλαυχεῖν. εἰ γάρ τις ἐμέλλε τοῦ λοιποῦ θρασύνεσθαι τοῦ Ὀρέστου χάριν, πάντως ὑπ' ἐμοῦ κολασθήσεται, ἢ τὸ πρὸς βίαν μετὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ, κολαστοῦ, συντακτέον.

1461. ΣΥΜΦΕ'ΡΕΙΝ ΤΟΙ'Σ ΚΡΕΪΤΤΟ-ΣΙΝ. ἐνταῦθα τὸ συμφέρειν οὐ τὸ λυσιτελεῖν, ἀλλὰ τὸ συμφέρεσθαι φησι, καὶ συμφωνεῖν, καὶ τοῖς κρείττοσι μετὰ τοῦ συμφωνεῖν ὑπερτάσσεσθαι.

1462. ἌΝΕΥ ΦΘΟ'ΝΟΥ ΜΕ'Ν. οἶον, ἐφθονήθη, καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης. Εἰ δ' ἔπεστιν ἐμέσιν, οὗτ' λέγω. εἰ δὲ μεμφομεθα τοῖς περὶ αὐτῶ συμβᾶσιν, οὐ λέγω.

[1466. ΒΑ΄ΣΤΑΖ'. αἶρε τὸ κάλυμμα.
ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΙ΄Ν ΦΙΛΩΣ. προσαγορεύειν.
γράφεται καὶ ΦΙΛΟΣ, ἡγουν φίλε. ἈΛ'Δ'
Ε΄Τ ΠΑΡΑΙΝΕΙ΄Σ. καὶ μὴν εὖ συμβου-
λεύεις.

1469. εἰ που κατ' οἶκον ἡ Κλυταιμνήστρα
ἐστί, κάλει μοι αὐτὴν δηλονότι.

1473. Ο΄Τ ΓΑΡ Α΄ΙΣΘΑ΄ΝΗΙ. οὐ γὰρ
γινώσκεις, ὅτι πάλαι, ἡγουν ἐκ μακροῦ, ζῶν ἀν-
ταυδᾶς, τουτέστι διαλέγη, ἴσα τοῖς θανοῦσιν, ἡ-
γουν ὡς τεθνηκώς, οὐδὲν διαφέρων τοῦ τεθνη-
κότος.]

[1473. Ο΄Τ ΓΑΡ Α΄ΙΣΘΑ΄ΝΗΙ. αὕτη
ἡ κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸν λόγον τὸν ὀπισθεν,
ΤΙΝΑ ΦΟΒΗ΄Ι, ΤΙΝ' ΑΓΝΟΕΙ΄Σ, ὥς τινὲς
φασιν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Αἰγίσθου λόγον αὐτὴν
εἶναι λέγω, καὶ ἀληθῆ λέγω. τὸ δὲ ΠΑΛΑΙ
πρὸς τὸ ἈΝΤΑΥΔΑ΄ΙΣ συναπτέον. Τ.]

1465. ΤΟ΄ ΣΥΓΓΕΝΕ΄Σ. τοῦτο διττῶς. ἢ ὁ
Ὀρέστης τύχη θρήνων καὶ ἀπ' ἐμοῦ συγγενῆς ὧν ἐμός,
ἢ κατὰ τὸ συγγενὲς τουτέστι κατὰ τὴν συγγένειαν.

1470. ΜΗΚΕ΄Τ' ΑΛΛΟΣΕ ΣΚΟ΄ΠΕΙ. μη-
δαμῶς διαλογίζου ταύτην ἀλλαχοῦ εἶναι.

1472. ἈΡΚΥΣΤΑ΄ΤΟΙΣ. ἄρκυς, ἄρκυος,
τὸ δίπτυον. ἐκ τούτου δὲ τὸ ἀρκυστάτοις. καὶ Εὐρι-
πίδης (Ὀρέστ. 1422.) εἰς ἀρκυστέτην μηχανὰν ἐμβάλλειν.

1474. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ. τῷ Ὁ-
ρέστη.

1479. ΜΗ' ΠΕΡΑ ΛΕΓΕΙΝ ἜΑ. πε-
ρισσὴ γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει
ἐκτείνειν λόγους.

1483. ΠΡΟΨΕΣ ΤΑΦΕΥΣΙΝ, ὧΝ
ΤΟΝΔ' ΕἰΚΟΣ' ἔστι ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ. ἡ-
γουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόψες αὐτόν. ὧς ἔ-
ΜΟΙ ΤΟΔ' ἄΝ. τὸ ἄταφον αὐτόν αἰκι-
σθῆναι.

[1481. Τί γὰρ κέρδος ἀποφέρειτο ἀπὸ τοῦ
χρόνου, ἡγουν ἀπὸ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου,
ὁ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βροτῶν τῶν συμμεμι-
γμένων κακοῖς, τουτέστι τῶν δυστυχούντων.

1485. ἈΠΟΠΤΟΝ ἩΜΩΝ. ἀπὸ τῆς
ὀψεως ἡμῶν. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ. ἔτοιμος.]

[1477. ΜΑΝΤΙΣ ὧΝ. τινὲς Φασιν,
ὅτι διὰ τὸ εἶναι τὸν Αἰγισθον μάντιν, διὰ τοῦτο
ὁ Ὁρέστης τοῦτο πρὸς αὐτόν λέγει ἕτεροι δὲ τοῦ-
το μὲν οὐ λέγουσιν, εἰπεῖν δὲ τοῦτο, διὰ τὸ πά-
λαι τὸν Αἰγισθον τὸν καθ' αὐτοῦ ὑποπτεύειν θά-
νατον. ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς πρώτοις τίθεμαι, συμ-
μαρτυροῦν ἔχων τὸ ΠΑΛΑΙ, ὃ πρὸς τὸ ὧΝ
συνάπτεται.

1481. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ ἌΝ. ὁ μέλ-
λων γὰρ τῶν βροτῶν θνήσκειν, ὥσπερ οὗτος, τὸ
κέρδος φέρει τοῦ χρόνου ΜΕΜΙΓΜΕΝΟΝ σὺν
τοῖς κακοῖς. τουτέστιν, ὅστις μέλλει θνήζεσθαι,
εἰ νῦν δέοι θνήσκειν, ὁ δὲ παραπετάσει τὸν χρό-
νον, καὶ μετ' ὀλίγον τοῦτο πείσεται, οὐδὲν παρὰ
τοῦ χρόνου ἐκέρδανεν· ἀλλ' ὁ κέρδος δοκεῖ ἔχειν,
ἢ μέλλουσ' αὐτὸν καταλήψεσθαι τύχη ἀμβλύει
καὶ ἀμαυροῖ, ἐλπίδα κακὴν ὑποτείνουσα. μὴ λά-
βης δὲ εἰς τὸ ΧΡΟΝΟΥ ἔξωθεν τὸ ἔνεκα, ἀλ-
λὰ χωρὶς τούτου λέγε. τὸ γὰρ κέρδος τοῦ χρό-
νου ἦν, διὰ τὸ τοῦτον αἴτιον αὐτοῦ εἶναι.

1487. ΧΩΡΟΓΩΣ ἌΝ. εἰώθασιν οἱ Ἀτ-
τικοὶ ἔσθ' ὅτε τα προστακτικὰ εὐκτικῶς ἐκφέ-
ρουν. Τ.]

1476. Ὁ ΠΡΟΣΦΩΝΩΝ ἙΜΕ. προσΦω-
νῶ σοι, καὶ προσΦωνῶ σε ὁμοίως. δημοῖ δὲ τὸ ἀπλῶς
καλῶ.

1481. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ. τί γὰρ κέρδος
φέρει, ἥγουν εὕρισκε καὶ ἀποκερδαίνει ἐκ τοῦ χρόνου
τῆς ἀναβολῆς δηλονότι ὁ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βρο-
τῶν. τῶν μεμιγμένων τοῖς κακοῖς, ἥγουν τῶν ἐν δυστυ-
χίαις ὄντων. ἔστι δὲ ὁμοιον τῷ (Αἰ. στ. 475. 476.)

τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπει (τέρπειν ἔχει)
προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν.

1491. ΜΗ ΤΑΣΣΕ. μὴ ἐπίτασσε. ΧΩ-
ΡΕΙ Δ' ἘΝΘΑΠΕΡ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΣ. πρό-

Φασιν ἱκανὴν εὔρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανει φονεῖσαι αὐτόν.

[1491. ΧΩΡΕΙ Δ' ἘΝΘΑΠΕΡ. πο-
ρεύου ἐκείσε δηλονότι ἐνθα ἔκτανες ἐμὸν πατέρα,
ἵνα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ θάνης. ἌΚΡΟΣ. ἀρι-
στος, ἔζοχος.

1497. Βραδύνω ἀμεταβάτως, τὸ βραδὺς
γίνομαι· ἐνταῦθα δὲ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ
βρατύτητα λαμβάνει ἀφ' ἡμῶν, ὡς ἀπὸ μετα-
βατικοῦ τοῦ βραδύνω.

1498. ὙΦΗΓΟΥ. προηγοῦ. τὸ ὑφηγεῖ-
σθαι ἐπὶ παραινέσεως λέγεται, ἐφ' οὗ καὶ τὸ ὑ-
ποτίθασθαι. τὸ δὲ προηγεῖσθαι, ἐπὶ ὁδοῦ, ὃ βού-
λεται δηλοῦν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

1503. ΤΟ' ΓΑΡ ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ. ἡ-
γουν ἡ πανουργία. πολλάκις τοῦτο γίνεται, τὸ
ἀντὶ προσηγορικοῦ ὀνόματος θηλυκοῦ μονογενοῦς
τίθασθαι οὐδέτερον, οἷον τὸ αὐτεξούσιον ἀντὶ τοῦ ἡ
αὐτεξουσιότης, καὶ τὸ σοφὸν ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία.]

[1494. ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. τοῦτο λέ-
γει, ὥσπερ προμαντευόμενος, ἵν' ἀπολυθῇ, ἐκφο-
βῶν αὐτοὺς διὰ τούτου. Τ]

1489. ΠΩΣ ΤΟΔ' Εἶ ΚΑΛΟΝ. εἴπερ
ἔστι καλὸν τόδε τὸ ἔργον, ὃ δρᾷς, τί ἄγεις ἐμὲ εἰς τοὺς

δόμους; πῶς δεῖ, ἢ τοι χρεῖα ἔστι, σοι σκότου, καὶ οὐκ εἰ πρόχειρος κτανεῖν ἐμέ;

1491. ΧΩΡΕΙ. χωρῶ τὸ ὄρμῳ καὶ ἀπέρχομαι. καὶ τὸ δέχομαι. ὡς τό, ἐξ χοᾶς χωρήσεται.

1496. ἈΛΛ' ΟΥΤ ΠΑΤΡΩΪΑΝ. ἀλλὰ οὐκ ἔχων τὴν τέχνην ταύτην τῆς μαντικῆς πατρώαν, ἡγουν παρὰ τοῦ σοῦ πατρὸς λαβών, νομπαστικῶς λέγεις εἶναι μάντις ἄκρος.

1500. ΦΥΛΑΞΑΙ ΔΕΙΓ' ΜΕ. δεῖ φυλάξαι ἐμὲ τοῦτο πικρὸν σοι, ἡγουν λύπης καὶ πικρίας πρόξενόν σοι, τὸ μὴ θανεῖν δηλονότι σε καθ' ἡδονήν.

[ΜΕΤΡ. 1504. Ὡ ΣΠΕΡΜ' ἈΤΡΕΪ. ΩΣ. Σύστημα ἐπωδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων ἀναπαιστικῶν τριῶν· ὧν τὰ δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἢ περατοῦσα τὸ δράμα. Τ.]

1504. ὩΣ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἠλευθερώθης.

[1505. ΔΙ' ἘΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΟΛΙΣ ἘΞΗΛΘΕΣ, μόλις ἠλευθερώθης. ΤΗΪ ΝΥΝ ὈΡΜΗΪ, ἡγουν κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. ΤΕΛΕΩΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ διατέλους, ἐπιρρήματικῶς. τὸ πᾶν οὕτως· ὦ σπέρμ' Ἀτρεῶς πλεῖστα παθόν, μόλις διατέλους ἠλευθερώθης κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν.]

[1506. ΤΗΉ ΝΥΉΝ ὈΡΜΗΉ. ἤγουν ἦν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὤρμησας νῦν κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου. ΤΕΛΕΙΩΘΕΉΝ δέ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαταστάν εἰς τὴν ἐκ προγόνων σοὶ προσήκουσαν εὐδαιμονίαν. Τ.]

1504. Ω ΣΠΕΡΜ' ἈΤΡΕΪΩΣ. ὦ Ὀρέστα! ἀπόγονε τοῦ Ἀτρέως, πολλὰ παθὼν, μόλις ἐξῆλθες δι' ἐλευθερίας. τελειωθείς τῇ νῦν ὁρμῇ. ἤγουν διὰ τῆς παρούσης ἐπιχειρήσεως τέλος δεξάμενος ὦν ἔπασχες πρότερον. τινὲς δέ Φασι καὶ πρὸς τὴν Ἥλέκτραν τὸν λόγον ἀναφέρεισθαι.

In
S o p h o c l i s
E L E C T R A M

Adnotationes.

V. 2. ἐξεστὶ σοι παρόντι λαύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' ἄα.
Aeschylus Choëph. 213.

εἰς ὅψιν ἦκεις, ὦν περ ἐξήυχου πόλαι. Brunck.

Eurip. Iph. Taur. 620. προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει.
Synes. Ep. IV. sub finem, τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. Musgr.

v. 4. revocavi vulgatam lectionem, temere a Brunckio aliisque loco motam. Nimirum edidit ille:

τόδε γὰρ παλαιὸν Ἀργος, οὐ πόθεις τόδε, —

ita quidem, ut τόδε in fine versus ad sequens pertineret ἄλσος. Quae ratio vel propterea rejici debet, quod anapaestus versui infertur. Conf. Hermann. ad Eurip. Hecub. p. LIV. Aliam emendationem proposuit Jac. Fr. Heusingerus, quam probat Purgoldus:

τὸ γὰρ παλαιὸν Ἀργος, οὐ πόθεις τὸ δέ.

Namque articulus praepositivus saepe etiam simpliciter apud nostrum ponitur pro ὅδε, vel οὗτος. Sic paulo post v. 43. Oed. T. 1082. Verum nihil est mutatione opus, quippe cum versus 3. per appositionem referatur ad praecedentem versiculum. Etenim voc. ἄλσος, ut recte monuit Musgr., quemvis locum Numini cuicunque consecratum indicat. Scholiastes Pindari ad Olymp. III. stroph. II. ἔλεγον πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, καὶ φίλον φυτῶν ἦ, ἄλσος. Confirmat et Scholiastes recentior. Sic et Pindaro praebente ἄλσος ἐν ἀκροπόλει Olymp. VII. antistroph. 3. recentior ille Scholiastes ναὸν annotat. Confer etiam Olymp. V. antistroph. 1. Olymp. XIII. epod. ult. Isthm. I. stroph. 4. Ae-

schyl. Suppl. 567. Nostri Antig. 857. (845. ed. Brunck.) denique Hom. Iliad. B. 506. — De voc. *Argos* haec habet Brunckius: „*Argos* accipi hic potest pro regionis nomine at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo *Argos*, modo *Mycenas* promiscuo nomine appellare solent. Strabo p. 337. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσ-αγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τότε μὲν Μυκῆνας καλῶν, τότε δ' *Argos* τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν *Ιφιγενείᾳ* καὶ *Ορέστη*. Infra v. 1459. *Μυκηναῖοι* et *Αργεῖοι* ejusdem urbis sunt incolae.“ Accedit, quod epitheton παλαιὸν minus commodum est regioni, quam urbi, utpote ab *Argo*, *Phoronei* nepote, *Inachi* pronepote, conditae. Nihili ergo est *Musgravii* haec adnotatio: „Ex voce τὸδε liquet *Paedagogum* loqui de loco cui jam insistebant, non de loco remotiori. Dixisset enim ἐκεῖνο, non τὸδε. Quum igitur scena dramatis *Mycenis* constituta sit, quae ab urbe *Argis* quinquaginta stadia, i. e. ultra sex millia passuum distabat, (Strabon. p. 368. D.) consequens est vocem *Argos* non de urbe hic accipiendam esse, sed de regione; quod et usus Veterum patitur. Scholiastes *Apollon. Rhod.* ad III. 992. *Αργος, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ χώρα.*“

v. 5. οἰστροπλῆγος. Ab Aeschylo hoc epitheton mutuatus est, *Prometh.* 682. *Musgr.*

v. 6. αὐτή. Nemini facile haec vox displiceret, nisi cum topographia pugnaret. Sed αὐτή haec vix nisi de locis in propinquo sitis adhiberi potest, cum tamen constet *Apollinis Lycei* templum, quod in urbe *Argis* erat, a scena hujus fabulae ultra sex millia passuum abfuisse. Vide supra ad v. 4. Praestat igitur, meo iudicio, ἀντήν ex adverso. — λυκακτόνου. Non incongrue hoc de Deo praedicatur, quem ut Νόμιον colebant Veteres. *Callimach. Apoll.* v. 47. *Musgr.*

v. 7. ἀγορὰ Λύκειος. Non commemoratur eo nomine a *Pausania*, in *Corinthiac* p. 152. sed templum tantum *Apollinis Λυκαίου*, quod cum foro forte continuum esset, *Sophocli* occasionem dedit, utrumque sub ἀγορᾷ nomine complectendi. εὐξ' ἀριστὰς. *Pausanias*

ibid. p. 147. Μυκηναίων δὲ ἐν ἀριστερᾷ πέντε ἀπείχαι καὶ δέκα στάδια τὸ Ἡραῖον. Musgr.

v. 8. f. οἱ δίκαν νέμει. ubi iustitiam distribuit. vel οἱ δίκαι νέμει. ubi iustitia habitat. Reisk. ὁ κλεινὸς ναός. Lucius Ampelius in libro Memorial. inter miracula orbis recenset Argis Inachiae Iunonis templum magnifice ornatum, quod Asylum vocant. Plura dabit Pausanias. Musgr.

v. 9. Φάσκ' εἰ M. — — ὄρᾳς. dic, num Mycenae videas. Reisk. pessime. Φάσκεν pro imperativo, ut Philoct. 1411.

„Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobaeum Floril. Grotii p. 169.

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
Ολυμπία· τῇδε δὲ τὴν σκηνὴν ἐκᾶ
σκηνὴν ὄρᾳν θεωρικὴν νόμιζε σε.“ Brunck.

πολυχρύσους. Epitheton ex Homer. Il. Λ. 46. Od. Γ. 305. et passim sumptum. Hinc dites Mycenae Horat. Od. I, 7, 9.

v. 10. Πελοπιδῶν. Eos non Argis, sed Mycenis habitasse docet et Pausanias. Musgr. πολύφθορος (saeva Horat. Od. I, 6, 8.) dicitur familia Pelopis ob caedes domesticas. Tantalus enim Pelopa filium mactaverat, diisque epulandum apposuerat; Atreus et Thyestes, Pelopis filii, occiderant Chrysippum fratrem, Atreus liberos Thyestis, Aegisthus, Thyestis filius, Atreum et postea Agamemnonem.

v. 12. Eustathius ad Il. Γ. 238. αὐτοκασιγνήτω, τὴν μοι μία γένετο μήτηρ. ista observat: Οὐρα, ὅτι Ομήρου τοὺς κασιγνήτους ἐρμηνεύσαντος, Σοφοκλῆς τὴν ὁμαιμον διασαφᾷ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκᾶνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὁμαιμον ἥδη καὶ κασίγνητον εἶναι. ὁμαιμοὶ γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἀπλῶς κατ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐτομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους ἀπών. Brunck. Pindar. Pyth. XI, 25. Orestem caedi ereptum dicit ab Arfinoa nutrice.

v. 14. τόσονδ' εἰς ἥβης. Erat circiter viginti annos natus. Agamemnon enim decimo post expeditionem

Trojanam anno Mycenae rediit, quo interfecto Aegisthus septem annos regnavit, Homer. Od. Γ. 305., octavo anno ab Oreste occisus.

v. 19. ἄστρον. f. αὔρας, ex auris vel ex aëre excessit, deseruit auras nox atra. Reisk. ἄστρον. Per ἄστροα intelligunt poetae non tantum stellas, aut constellationes, sed nonnunquam ipsum quoque coeli fornicem. Virgil. Aeneid. III. 567.

Ter spumam elisam et rorantia vidimus astra. Plane obliviosus fuit Virgilius, si stellas hic intellexit, cum in proximo versu spectaculum hoc interdum visum fuisse tradat. Confer et Aeneid. IX. 76. — ἐκλέλοιπεν, excessit. Sic Xenophon de Cyri Exped. Lib. I. p. 147. ἐξέλειπον οἱ ἐνοικοῦντες — εἰς χωρίον ὄχυρόν. Plura dedi ad Eurip. Rhes. 597. Totus versus sic vertendus: Et atra nox excessit e coelo. Musgr. Schema hujus versus infra ad v. 758. ἀντίπτωσις appellatur a Scholiasta, Vide ad Oed. T. 833. Brunck.

v. 21. ζυνάπτεον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam I. 87. Conferenda nobis sunt confilia: non, conferte confilia. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ζυνάπτετον λόγοισιν, ut vulgo legitur. — ὡς ἐνταῦθ' ἐμέν — Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Superfcripta in quibusdam glossa ἐσμέν, quae in aliis codd. librariorum stupore textum invasit. Primitivam formam ἐμέν tuetur praeter auctorem observationis, quam in minoribus scholiis edidi, Eustathius, cujus quaedam huc pertinentia excerpam e commentario in Odyss. Γ. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ αἰμί, ἐμέν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, αἰμέν, αἰτέ· Δωρικῶς μὲν τοι ἐσμέν, ἐστέ. ἡμάρτηται δὲ καὶ Ἡρακλείδην τὸ ἐστέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δαίκνυστε ἢ φαστέ, οὕτως οὐδὲ ἐτέ, ἐστέ — εἴτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τοῦ ἐμέν, ὅθεν γίνεται τὸ ἐσμέν, λέγει ὅτι Ομηρος μὲν σὺν τῷ ι ἔφη, ἀπήμονες αἰμέν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Γρῆες ἐμέν, ἡγουν γραῖαι ἐσμέν. Ista, ut opinor, numquam legerat Rich. Dawesius, qui Miscell. crit. p. 281. ἐμέν pro ἐσμέν ne Ionibus quidem, ne-

dum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto, quam Ionica, scripto. Verum primitivum ἐμὲν in quacumque dialecto, et quibuscumque poëtis permissum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius reponendum censebat, ὡς ἐνταῦθα ἴμεν, merito Toupius ineptum esse affirmat. Sed fallitur ipse, quum ἐσμεν legendum esse, et hujus vocis priorem corripui posse statuit; quod falsissimum est. Si quis Tragicorum et Comicorum quae supersunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptae fidei excitabit correptae vocalis brevis ante consonantes σμ, στ, nec uspiam reperiet ἐσμεν prima brevi. Longa est nuperi editoris hanc in rem disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta sumit ex poetarum depravatis versibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ipsum eos dimetiri nesciisse, aut perperam legisse demonstravi in nota ad Thesmoph. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomis Graecis p. 200. Brunck. συνάπτετον male praeferunt Musgr. et Purgoldus. Diversa est ratio vss. 15. 16. ubi βουλευτέον legitur, non βουλεύετον. Alteram lectionem confirmat Winshemius, vertens: Conferenda sunt consilia. Sed lectionem ἐμὲν, de qua Musgravius Brunckio adsentitur, equidem non satis munitam arbitror, quae forma ipso Tragicorum usu afferi debuerat. Eam ob causam rescripsi ἴμεν, probatum illud etiam Wakefieldio in Silv. Crit. T. I. p. 105. defensumque similibus formulis ἐνταῦθα βοῶμεν, ἐρχόμεθα, ἐσμεν, eo loco imus, incedimus, sumus, ubi.

v. 24. γεγώς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472. Brunck.

v. 34. ἀροίμην futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aoristo ἀράίμην producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad Oed. T. 792. Brunck. Imo est optativus aor. II.

v. 36. αὐτὸν rectius cum Schefflero pro ἐμavτόν, quam cum Brunckio in versione pro μόνον acceperis. De phrasi ἄσκευον ἀσπίδων vide Brunck. ad Oed. T. 191.

v. 37. Cod. Lipf. habet ἐνδίκας, unde efficio ἐν δίκῃ. Cohæret χειρὸς cum ἐν δίκῃ. ἐν δίκῃ χειρὸς κλέψαι σφαγὰς δόλοις. Iustitia vel jure manus, brachii saecularis, quod nos jus pugni appellamus, justitia, quam homo ipse sibi sua manu procurat. Reisk. χειρὸς connectendum cum σφαγὰς, non cum δόλοις. Musgr.

v. 39. οἶαν, nempe ἐδόν, qua via, quo aditu te oportunitas ducat, qua ex plaga, aut οἷ ἂν quo vel qua. de loco sermo est, non de tempore. Reisk.

v. 40. Comma delendum. Constructio est ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον ἔσω δόμων τῶνδε. Reisk.

v. 42. 43. Constituo sic: οὐ γάρ σε μὴ γνώσῃσι γήρα καὶ μακρῷ χρόνῳ, οὐδ' ὑποπτεύσῃσι τῶν ἡνυσμένων. neque spectrum rerum, quae agitantur, habebunt. Reisk.

v. 43. ἡντισμένον, canis capillis variegatum. Hippothoon apud Stobaeum Serm. CXIV.

— πολιοὶ τοῦ γήραος ἄνδρα θνατοῖς.

Cyrillus in Julian. Lib. VI. p. 187. A. λευκῇ πολιοῦ κατηντισμένον. Scholiastes intellexisse videtur dolos comminiscentem, τοιαῦτα πλαττόμενον. Quo sensu nuspiam mihi obviam fuit ἀνθίζεσθαι. Nec melius fuerit mutata veste transformatum, quae Johnsonianae versionis mens est. Nuspiam enim alibi Paedagogum simulato habitu celatum memorat. Musgr.

v. 45. Φανοτέως non est nomen proprium, ut ἀνδρὸς Οἰδίπου Oed. C. 109. ἀνδρὸς Ἐκτορος, praesertim cum Aeschyl. Agam. 889. diserte Strophius nominetur, a quo Orestes educatus sit, verum incolam denotat Phanotes, oppidi Phocidis, quod et Phanoteus, Panopeus, Panope et Phanotea dictum est. Cf. Strabo IX. p. 291. & Cellar. Not. O. A. T. I. p. 1129. sq.

v. 46. δορυξένων. Eustathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Παισανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολέμιων φίλος, καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖεν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ο γὰρ, ἡγουν οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον ἢ δριμέως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι τοῦ Αγαμέμνονος Φιλωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὥς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάριν δουρός, ἦτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπὸ τινων. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine δορύξενος hospitem simpliciter significare. Sic Aegeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea 688.

καμοὶ γε πάντων φίλτατος δορυξένων. Brunck.

v. 47. ἄγγελλε δὲ προστιθεῖς, ἀγγελίαν δηλαδή, ὅρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προστιθεῖς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ. — ἐξ ἀναγκαίας τύχης. βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαῖα. θάνατος, ἢ δουλεία, ἢ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485. Brunck. Durum illud et coactum ὅρκῳ obvia correctione mutavi in ὅρκον, quod Reiskius jam suaserat. „ὅρκῳ προστιθεῖς. Quaestionem non ineptam proponit hic Camerarius: „Quum Orestis persona introducatur hac in fabula, non improba neque scelerata, cur Poëta facit nunc suadere illum perjurium? “ Mirum quoque videri debet, si tale aliquid in mandatis dederat Orestes, excidisse hujus mandati memoriam bono feni, priusquam ad Clytaemnestram accederet; nullo enim jurejurando narrationem suam confirmat. Utrique difficultati unius literae mutatio medebitur. Quidni enim legamus?

Ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεῖς —

Nuncia autem prolixè et cum ambitu quodam orationis: id enim ad fucum faciendum mirum quantam vim habeat. De constructione ambigi potest annon potius dicendum fuerit ὅρκον προστιθεῖς. Quae quidem scriptura, si ab auctore profecta est, facile potuit in ὅρκῳ depravari, quod Sophoclis aevo exarari solebat ὅγκοι, nondum sc. usu receptis vel ome-

ga, vel iota subscripto. Aliis fortasse magis placebit enallage casuum, cujus exempla aliquammulta dabimus ad v. 122.“ Musgr. Orestes cum suadet perjurium, paret oraculo Apollinis.

v. 50. ὡδ' ὁ μῦθος ἐστάτω est idem atque usitatus ille Allicis ab uno argumento ad alterum transitus, εἶεν, Reisk.

v. 52. λοιβαῖσι. Aeschyl. Choëph. 12. dicit Orestes:

Ἡ πατρὶ τῷ μῶ τάςδ' ἐπεικάσας τύχῳ
Χοῆς φερούσας νερτέροισ μειλίγμασιν;

ubi Schützius monente Hermannō (Obss. critt. p. 55. fq.) praeter necessitatem scripsit μειλίγματα. — καρκύμοις χλιδαῖς. Aeschylus ibid. v. 6.

* * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον,
Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον.

Priori versiculo integritas restitui possit sic, ut addas φέρω δέ. Cf. etiam Eurip. Orest. v. 96. 113. et Homer. Il. Ψ. 151.

v. 53. στέφαντες, ornantes. Sic χοαῖσι — τὸν νέκυν στέφει. Antig. 437. Musgr.

v. 54. τύπωμα, figuram, effigiem. Vide Euripid. Phoeniss. 166. — ἡρμέντοι. Passivum pro activo. Vide ad Ajacem 208. Musgr.

v. 60. C. Lips. habet ἔργοις. unde efficio ἔργοις τε σωθῶ. Reisk.

v. 61. ῥῆμα κακόν. male ominatum dictum recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinae. Helenae roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059.

βούλει λέγεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανῶν;

respondet Menelaus:

κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
ἔτοιμός εἰμι, μὴ θανῶν λόγῳ θανεῖν.

Nostri κακὸν ῥῆμα idem est ac illius κακὸς ὄρνις. Proin-

de culpanda non est haec sententia, ut illa, quam e Tragico nostro profert Plutarchus:

τὸ κέρδος ἡδύ, καὶ ἀπὸ ψευδῶν ἴη.

et ista Diphili apud Stobaeum:

καιρῷ τιθέμενον ψεῦδος ὡς κερπὸν φέρει.

Confer nostrum in Aethiopibus I. Brunck. Eodem redit Musgravii nota.

v. 62. πολλάνις καὶ τοὺς σοφοὺς. Pythagoram intelligi putat Scholiaſtes, utpote qui se in specu subterraneo aliquamdiu abdiderit. Quicquid hujus historiae fit, non absurdum certe est Pythagoram innui, vel propter peregrinationes ad Aegyptios et Chaldaeos. Pertinere et huc potest fabula de Epimenide sex continuos annos dormiente, et Solonis post leges Atheniensibus latas ἀποδημία. Quibus adde, quae de Aristeia Proconnesio habet Herodotus IV. 14, 15. de Zamolxide idem IV. 95.

Zaleucum citat, versum hunc interpretans, Eustath. in Odyss. Ω. p. 834. Musgr.

v. 66. δεδοκότα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius p. 1259. extrema participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδοκότα λάμψαν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ὁραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθῃσιν ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος. Brunck. ἄστρον Schefflerus intelligi vult perniciosum fidus, ut Homer. Il. X. 26. canem Orionis describit. Simplicior est explicatio, quam v. 64. suppeditat.

v. 70. δίκη. f. ἄγους. Reisk.

καθαρτής. De domorum lustratione vid. Hom. Odyss. X. 481. Aeschyl. Choeph. 967. Eurip. Herc. Fur. 925. Nostri Oed. Tyr. 1250. Verba ἔρχομαι σοῦ καθαρτής, valent ἔρχομαι, ἵνα σοῦ καθαρτής γένωμαι, ut ad reliqua expeditionis incitamenta etiam religio accesserit, ne domus paterna scelere inquinata tam diu maneret. Musgr.

v. 71. καὶ μή μ' ἄτιμον (id est ἄμοιρον) τοῦδ' ἀπόσταλαι
γέρους. honore hoc (purgandi tui) ne me remit-
tas frustratum. Reisk.

v. 75. Pindarus Pyth. IX. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παν-
τὸς ἔχει κορυφαίαν. Brunck.

v. 76. μέγιστος i. e. supremus, ὁ κυριώτατος, cui
parere prae caeteris debemus. Musgr.

v. 78. θυρῶν, regitur ab ἐνδον. Idem.

v. 85. — 119. Edidit hunc locum Brunckius sic,
ut anapaestis acatalecticis et catalecticis mixti sint
dimetri anapaestici brachycatalectici, quod genus
cum in systematibus anapaestorum nusquam occur-
rat, solita metra restitui ex emendationibus Herman-
ni ad Eurip. Hecub. p. 76. sq.

v. 85. ἐφ' ἡμῖν. Abundat ἐφ', ut saepe ἐκ. Vide
infra v. 621. (612.) Antig. 1068. Musgr.

v. 86. Vocem ἰσόμοιρον interpretatus est Hermannus
in Obff. critt. p. 89. „Videntur, inquit, ἰσόμοιρα di-
ci, quae quid aequali proportionem inter se participant,
eoque conjuncta inter se et confociata sunt. Ita αἴρ
ἰσόμοιρος γῆς aer dicitur contiguus terrae: ita hic (Ae-
schyl. Choëph. 315.) φάος ἰσόμοιρον σκότῳ, lux con-
tigua tenebris.“ Obiter moneo, in loco Aeschyli lau-
dato metri causa reponendum esse ἀντίμοιρον, cujus scri-
pturae vestigia supersunt in Ald. et Robortelli lectio-
ne ἰσοπίμοιρον. „Non alloquitur lucem Electra, sed
lucem tenebris mixtam. Hanc enim temporis
particulam initio dramatis assignat auctor supra v.
17. Constat quoque matutinum tempus lamentis eden-
dis, superisque obtestandis aptissimum veteribus vi-
sum esse. Eurip. Suppl. 980. Troad. 183. Electr.
914. Credebant quippe Deos tempore nocturno terras
pererrare; (Graev. ad Hesiod. Op. et D. 730) forte et
matutino tempore, donec penitus illuxerit dies, ibi-
dem commorari. Hinc αἴρ interpretor tenebrae.
Theocrit. Idyll. XVII. 20. Ἀέρι πῶς κέκρυπται. Apol-
lon Rhod. III. 211. Ἡέρα πάλιν ἐφῆκε δι' ἄσπερος, et IV.
648. Ἡέρα χεῦε θεά. vid. et Iliad. P. 644. Erit ergo
γῆς ἰσόμοιρος αἴρ, caligo terram aequaliter cum

luce partiens. Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον habet, sed de alia re, Aeschyl. Choeph. 317." Musgr.

v. 88. Θρήνων ὠδὰς. Aristides in Eteon. Tom. I. p. 78. καιρὸν εἶναι τοῦ Θρήνου ὅδαν κατέλαβες. Vide et ad Ajacem 636. Musgr.

v. 89. ἀντήρεις. gl. ἀντιτύπους. Brunck. Ἀντήρεις ἀντιθέτους. Σοφ. Ἠλέκτρα. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῇται ἡ ναῦς. Hesych. Proba est glossae interpretatio. Nempe ἀντήρης (ab ἐρέσσω) transfertur ad planctus sic, ut cogitandum sit, quod iis resistat, ut remigi undae. Id autem est pectus αἰμασσόμενον.

v. 90. πληγὰς. „In illegitimis anapaestorum systematibus, in quibus dimetri catalectici e spondeis compositi primas partes habent, semper Dorica dialectus invenitur. Sed ubi insigni legitimo systemati pauci dimetri catalectici interponuntur, manet systemati communis lingua". Hermann. ad Hecub. LXXV.

v. 91. δυοφερὰ νύξ. Si recte superiora interpretati sumus, non otiosum epitheton erit δυοφερὰ. Indicabit enim Electram de tempore loqui, non quo tota nox recessit, splendore solis profligata, sed quo sincerior illa et, ut ita dicam, meraca nox minui et deficere inceperit: ὑπολείπεν, quod pro deficere, minui positum citat Budaeus ex Aristotele, melius omnino hic convenit quam passivum ὑπολείπεσθαι, quod rest o, superfluum valet. Utrum tamen legendum sit ὑπολείπη an ὑπολείψῃ, mihi non satis liquet. Musgr.

v. 93. εὐναί, non vertendum putem cum Cameraio cubilia, sed thalami vel cubicula. Sic κοίτη multis in locis pro κοιτῶν ponitur. Vide citata ad Eurip. Hecub. 1084. Confer et Aeschyl. Choeph. 316. Idem.

v. 92 τὰ δὲ παννύχια Θρήνη (a nomin. sing. τὸ Θρήνος, τοῦ Θρήνου) αἰστυγεραί. Reisk Vulgatae sensus est: Conscium est meum cubile, quae agam pervigilia, dum patrem defleo. Vocabulum autem μογεῶν causam continet, quare odiosum (στυγερόν) sit cubile Electrae,

quae propter facinorum ab adulteris commissorum memoriam a fomno arcetur.

v. 96. ἐξήνυσσε (ab ἐξανύω) confecit. Reisk. „ἐξέ-
νισσε. Tuetur Mnasarchus (ut de Archilocho in
Scholiis citato nihil dicam) Anthol. p. 442. ubi fa-
gillas vocat ὀλοὰ ξάνια δυσμενέων. Heathium tamen in
partes traxit Iohnsonus, ἐξήνυσσε legens. Verti potest
ἐξάνισσε vel donis hospitalibus suis cumula-
vit, vel ut hospitem detinuit, commorari
fecit. Utramque enim potestatem habet verbum
ξενίζω. Musgr. ἐξένισεν alludit ad caedem Aga-
memnonis inter convivium patratam. Cf. Hom. Il.
Λ. 405. sqq. coll. Δ. 534 sqq.

v. 98. ὅπως δρῶν. Exemplum a caesa quercu repeti-
tum indicat fortem virum magno impetu obtrunca-
tum. Sic Homer. Il. III. 60 — 62.

αἰεὶ τοι κραδίη πέλενος ὥς ἐστὶν ἀτρεχῆς,
ὅστ' αἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νήϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλαι δ' ἀνδρὸς ἐρωήν.

et XIII. 389 — 391.

ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρῶς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
ἢ πίτυς βλωθρῇ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.

v. 100. Egregiam vim habet tautologia, quae
vocabulo τούτων inest. Prodit enim totam Electrae
mentem in sola patris caede occupatam.

v. 103. οὐ μέντοι λήξω. Reisk.

v. 104. ἐς τ' ἄν. gl. ἕως ἄν. Mirari subit nemini
librario hic libuisse scribere ὥς ἄν. Vide ad Aj. 1117.
et Philoct. 1330. Brunck. Dissentit de his parti-
culis Porsonus ad Eurip. Phoen. 89.

v. 105. παμφεγγῆς. Sophocl. Antig. 1146.

ὦ πῦρ πνεόντων
χοράγ' ἀστρων.

Sic scribendum ex Aldo et codicibus. In strophicis
dele *ἐπ.* Versus sunt dochmiaci. — ῥιπαὶ ἀστρων γα-

dii astrorum rutilantes. Similiter Horat. Od. II, 15, 10. ictus dixit de sole.

v. 106. ἐς τ' ἂν λεύσσω — ἀστρον ῥιπᾶς, λεύσσω δ' ἡμᾶς, quamdiu vivam. Male Schefflerus τὸδ' ἡμᾶς explicat: hunc diem, hanc lucem, quae modo orta est.

v. 107. τεκνολέτας' ἀηδῶν. Comparatio poetis usitatissima. Vid. Hom. Od. T. 518. Aesch. Agam. 1152. Callimach. h. in lavacr. Pallad. 94. et ad h. l. Spanhem., Virg. Georg. IV. 511. sqq. Mosch. IV. 21. et Hygin. fab. XLV. ejusque commentatores.

v. 108. ἡχὼ ἐπὶ κωκυτῷ est ἡχὼ θρηνητική.

v. III. χθόνιος deductor ad inferos. Eodem nomine invocatur Mercurius Aj. 832. Aesch. Choëph. v. 1. et 122. Synonymum est νύχιος, Aeschyl. Choëph. 772. quem locum Hermannus in diff. de differentia profanae et poeticae orationis nuper edita praeclare correxit sic: Νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν Εὐγκραταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν τοῖσδε ἐφοδεῦσαι Εὐφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. — Ἀρὰ h. l. a Furiis distinguitur, cum plerumque Ἀραὶ et Ἑριννύες eadem sint, Divae ultrices. Sic Aesch. Eumen. 414. Furiae dicunt:

Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα.

Cf. Boettigeri Furienmaske p. 103. Musgravo iudice verum hic vidit Triclinius, qui Ἀρὰν votum vel imprecationem interpretatur, quo Aegisthum et Clytaemnestram quotidie devovebat Electra. Talem imprecationem Aeschylus εὐκταίαν Ἑριννύν vocat Sept. c. Theb. 729. tanquam praecipui aliquid prae ceteris Furiis habentem: unde et hic fortasse a Sophocle distinguitur. Ἀτα, quod Viro doctissimo in mentem venit, metro repugnaret.

v. 112. θῆων. Oed. C. 40. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. De ortu Furiarum vid. Heyne ad Apollod. T. I. p. 13. — Additum in libris παῖδες debetur interpretibus, ut δέμας Hecub. v. 63. ed. Herm.

v. 113. non hiat metrum, etiamsi cum Musgr. non legeris ὀρᾷτ' ᾧ.

v. 114. τοὺς — ὑποκλεπτομένους. Sensu activo accipit Lascaris apud H. Steph. in Lexico. Et sic Camerarius subseffores cubilium. Mihi contrarium magis placet, i. e. ut ὑποκλεπτόμενοι sint ii, quibus conjuges furtim corrumpuntur et auferuntur. Musgr.

v. 113. 14. aut probanda lectio Cod. Lips. αἱ τοὺς ἀδίκως aut leg. τοῦ ἀδίκως θνήσκοντος. Reisk. Ineptum articulum τὰς cum Hermanno delevi.

v. 117. πέμψατ'. Orestis adducendi munus pertinet in primis ad Mercurium, qui saepe vocatur ἐνὸδιος, ἡγεμόνιος, ὁδηγός. Cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1160.

v. 118. aut ἅπαν οὐκέτ' ἰσωκῶ (non possum amplius in aequilibrio tenere) aut ἄγαν οὐκέτ' ἰσχω πᾶν λύπης. non amplius habeo, valeo, librare, seu tenere in suspenso, omne onus moeroris in alteram partem vergens et me secum detrahare nitens. Reisk. Σωκῶ, σωκᾶν, τὸ ἰσχύειν Etym. M. et Hesych. Exstat vox Aeschyl. Eumen. 36.

v. 119. ἄχθος. Graece vix dicitur ἄγαν ἄχθος pro ὑπομένειν ἄχθος. Sed si ἀντίρροπον cum ἄγαν connectas, duae voces simul sumptae valebunt aequilibrio tenere, i. e. parem ferendo esse; non superari ab onere: ἄγαν pendere exemplis, quantum satis est, munivit H. Steph. in Lexico. Musgr.

v. 120. δυστανοτάτας. Euphemismus est pro impurissimae. Sic δύστηνε Aj. 1307. Potest forte τάκην οἰμωγὰν per enallagen constructionis significare macerare se edendo lamenta. Enallage constructionis, si quaeris, est, cum accusativus verbo subjectus talis est, ut non proprie nec in pedestri oratione, sed per poeticam tantum licentiam verbo adhaerere possit. Exemplum praebebit Virgilius Aeneid. I. 691.

— — placidum per membra soporem
Irrigat.

Soporem irrigare, si ad proprietatis leges exigas, vix tueri se poterit. Apud Græcos, maximeque Tragicos, permulta hujusmodi loca sunt. Sic νεῖκος, δίκας, πολέμους ταράττειν etiam Historici habent, ut docebunt notae ad Antig. 805. Sic τέγγειν ἄχνας Trachin. 861. (853.) ἐρείπεται κτύπος Oed. Col. 1533. ἀραχθὲν et τυφλωθὲν ἔλκος Antig. 984. 986. πλᾶζε φολόεντα κεραυνὸν Pind. Nem. X. epod. 4. Musgr.

v. 122. λακῆς. Reisk.

v. 124. Ἀγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγάν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Aeschylum pag. 57. Brunck.

Ἀγαμέμνονα a quo regatur, nihil statim lectori se offert; neque facile cuiquam in mentem venit Agamemnonem ipsum οἰμωγάν dici posse. At si quis reputet carmen Latinis esse argumentum carminis, non negabit, credo, οἰμωγάν significare posse τῆς οἰμωγῆς ὑπόθεσιν. Claudianus Praefat. in Sext. Conf. Honor. 17. Enceladus mihi carmen erit. Iterumque Laud. Herc. 10. Alcides mihi carmen erit. Audacius paullo Propertius lib. I. XV. 21.

Conjugis Evadne miseros elata per ignes

Occidit, Argivæ fama pudicitiae.

Eadem phrasi, sed modestius, in proximis versibus utitur:

Tu quoque uti fieres nobilis historia.

Inter Graecos quoque, minime grandiloquus auctor, Euripides plus uno loco adhibet. Phoeniss. 679.

— — ὀλβίσας ἐνώτισε

Βακχῆον ΧΟΡΕΤΜΑ

Παρθένοισι.

Iph. in Taur. 965.

κλύω δ' Ἀθηναίοισι τὰ μὰ δυστυχῇ

ΤΕΛΕΤΗΝ γενέσθαι —

Sed de hoc satis. Priusquam tamen pedem hinc promoveamus, monendus est Lector, praepositionem *καὶ* abundare hic videri. Vide infra v. 621. (612.) et ad Antig. 1068. Musgr.

v. 125. κακῇ χειρὶ πρόδοτον Camerarius vertit: scelerata manu; Brunck. sceleratae manui, sc. Aegisthi, proditum, quod melius est. Musgr. verendum putat ignavae manui. Aegisthum enim ignavum et alibi audire, ut v. 295. — ὁ τὰδε πορών. Hom. Od. A. 47.

ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, πορών. Eurip. Androm. 1065. παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον. Musgr.

v. 126. εἴ μοι θέμις. Si mihi, utpote mulieri, ita principi civitatis imprecari convenit. Musgr.

v. 127. παραμύθιον. Frigide vertit Johnsonus: ut fitis solatio. In omnibus linguis usitatissimum est, etiam extra Poeticam, abstractum, quod ajunt, pro concreto adhibere. Exempla quaedam vide ad Oed. Tyr. 1271. Musgr.

v. 129. ξυνήμι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptae: in verbo ἴημι, aut quocumque ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Aeschylum S. Theb. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive erat scribere:

οἶδά τε καὶ ξυνήκα τὰδ' —. Brunck.

οἶδά τε — φυγγάνει. Non est tautologia, sed repetitio magnum pathos indicans. Vide annotata ad Eurip. Orest. 137. Musgr.

Pro οὔτι με — τόδε suspiceris legendum esse:

οὐδέ με

φυγγάνει οὔτι δ' ἔχω προλιπεῖν τόδε.

v. 132. παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν. Male Johnsonus, quae rependitis gratiam. Arro-

gans enim esset Electra, collata in Chorum beneficia vel sic commemorans: ut mittam ipsam amicorum inopem nulla in quenquam beneficia conferre potuisse. An igitur interpretamur, officia omnia in me per vices conferentes? Parum et hoc quoque decorum esset: est enim amicorum mediocrium sane, vices inter se officiorum parti-ri. Supereſt ut hanc vicissitudinem ad ipsa officia referamus: At o vos, nullum officii genus negligentes, sed nunc hoc, nunc vicissim illud conferentes. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας apud Steph. in Lexico est, aliam et deinde aliam uxorem ducere. Musgr.

v. 135. σὸν γ'. Reisk. οὐ τοι τὸν πατέρ' ἀνστήσεις.
Euripid. Alcest. 1007.

τόλμα δ' οὐ γὰρ ἀνά-
ξεις ποτ' ἐνερθεῖν
κλαίων τοὺς φθαρμένους ἄνω.

Ex Homero sumit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. Ω. 550.

οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος,
οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν ἢ καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
Brunck.

Ἄϊδα λίμνα de Stygia f. Acherusia palude reditum ex inferis arcente. Cf. Sophocl. fr. Polyxenae 2. et Heynii Exc. IX. ad Virg. Aen. VI.

v. 137. Brunckius edidit:

στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.

Qui versus si anapaesticus est, vehementer displicet ictus in syllaba τε vocis οὔτε collocatus. In promptu esset scribere οὐ θρήνοις, nam γόος et θρήνος confunduntur etiam in Eurip. Phoen. 1649. ed. Porson., sed obstat strophicus versiculus, cujus ingrati ad aures accidunt numeri, si cum Brunckio legas

τάκας ὥδ' ἀκόρετον οἰμωγάν,

meliores quidem futuri recepta cod. T. lectione ἀκόρεστ', nisi dubitandum esset ἀκόρεστον, quod magis est poeticum ac Romani quoque Scholiastae patrocinio se tueri videtur, inclementius posthabere. Nihil itaque superest praesidii, quam ut antistrophica mutentur, et quidem οὐτ' εὐχαῖς pro οὐτε λιταῖς reponendo. Quippe λιταῖς ex glossa, opinor, in textum immigravit. Iam rhythmus exoritur verborum ponderi quam maxime accommodatus.

v. 138. ἐπ' ἄλγος στεναχεῖν non magis Graecum est, quam ἐπ' ἄλγος διόλλυσαι. Scripsit fortasse Sophocles;

ἀλλὰ πόνων μετρίων ἀπ' ἀμήχανον
ἄλγος αἰὲ στενάχουσα διόλλυσαι.

Constructio est: ἀλλὰ διόλλυσαι στενάχουσα αἰὲ ἀμήχανον ἄλγος ἀπὸ μετρίων πόνων. Offendat forte aliquos insolentior locutio, στενάχουσα ἄλγος, quae mihi parum differre videtur a στενάχειν στοναχάς, cum ἄλγος et στοναχαῖ potestate fere conveniant, etymologia tantum diversa sint. De istiusmodi autem locutionibus, sc. ubi accusativus cum verbo cognatae significationis construitur, vid. cl. Forsterum in Indice ad calcem Platonis v. Accusativus. — Quibus hoc non satisfacit, legere possunt καναχοῦσα. Musgr.

ἀπὸ — ἄλγος jungendum cum στενάχουσα. Sic etiam Wakefieldii emendatione φρέν' ἄγουσα in Silv. Crit. P. IV. p. 182. prolata facile caremus.

v. 140. Wakefieldius l. l. sic scribit: „Quod ad dictionem ἀνάλυσις attinet, solus veterum perspexit Triclinius, cujus Scholion hac ratione integrum red-detur: Ἀνάλυσις, ἥτοι ἈΝΑΠΟΔΙΣΙΣ, καὶ εἰς τὸ — ἥτοι τὰ καλὰ, ἈΝΑΔΥΟΥΣΙ: emergunt, revertuntur. Interea vero, ut nihil taceam, suboritur suspicio, verisimillimam esse lectionem, quae nobis olim in mentem venit: ἀνάλυσις, pro ἀνήλυσις, adscensus, regressio. — Triclinii explicationem firman- et manifestum faciunt figuram esse derivatam [a navibus oram solventibus, Hesychii duo glossemata, quae coram lectoribus sistemus. Ἀναποδισμός

ἐπανάλυσις. Respexit lexicographus ad sapient. Salom. c. II. v. 5. Σκιᾶς γὰρ πόροδος ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἐστὶν ἈΝΑΠΟΔΙΣΜΟ΄Σ τῆς τελευτῆς ἡμῶν. Et infra: Ἀναποδίζουσιν ἐπαναλύουσιν. Tertium denique: Προδιάζειν τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν. Inania sonat pro more. Nam vocis ἀνάλυσις pro ἀνήλυσις acceptæ antepenultimam longam non patitur metri ratio.

v. 141. τῶν δυσπόρων, rerum aegre adipiscendarum. Reisk.

v. 142. νήπιος h. l. innuit puerilem mentis levitatem, quae vel carissima quaeque brevi tempore dediscit atque obliviscitur.

v. 143. ἄραρε est aoristus secundus: nam in praeterito medio secunda semper producitur. Brunck.

ἐμὲ — ἄραρε. Sic etiam ἀρέσκω passim apud Poetas et Platonem cum accusativo construitur. Musgr.

v. 144. ἃ Ἴτουν. Cf. Aeschyl. Agam. 1152 et Aristoph. Av. 209.

v. 146. Διός. Imo vero Διοῦς Cereris, id est messis instantis nuncius. Reisk.

Διὸς ἄγγελος. Veris nuncium Sappho in Scholiis citata Iusciniam dixit; patetque nominis ratio ex Hom. Odyss. T. 519. Sed nihil hinc roboris vulgatae accedit, nisi appareat Δία apud Tragicos verum tempus significare. Rationem quidem affert Triclinius, cur Διὸς ἄγγελος audiat Iuscinia, quod scilicet paullo ante Διάσια, i. e. Jovis festum, canere incipiat. Ea Διάσια mense Anthesterione celebrata fuisse testatur Scholiastes Aristophanis ad Nubes, v. 407. mensemque Anthesterionem eundem cum Aprili fuisse auctor est Macrobius Saturn. I. 12. Tempus igitur non male convenit, modo verisimile sit, Tragicam personam, tam gravem, atque in tanto moerore constitutam, ad Atheniensium ritus et festa alluisse. Mihi sane parum satisfacit haec solutio. Tentabam, Διὸς ἔγγονος, Jovis progenies. Philomela enim ab Erichthonio, Vulcani filio, originem traxit. Apollodor. Lib. III. p. 243. Omnino tamen praetulerim:

Ὅρνις, ἀτυζομένα Διόθεν γένος.

Avis, cujus genus omne a Jove labefactatum est. Ἀτύζεσθαι plerumque valet terrore subito affici. Ne tamen hanc unam vocis notionem fuisse putemus, facit Hesychius, qui ἀτύζα per ἀπολύα, i. e. ἀπολλύα, exponit. Musgr.

Jacobsius in specim. emendatt. in auctores vett. p. 14. legendum putat εἶαρος ἄγγελος. „Jovis enim, inquit, nunciae vocabantur eae aves, quarum e volatu auguria captari solebant; Iusciniae vero, quantum ego scio, in re augurali nullae partes demandatae erant.“ Cui quidem correctioni tum metri lex adversatur, tum vulgatae scripturae praestantia. Jovis enim nuncia dicitur Philomela, quoniam veris nuncia est, Jupiter autem tempestates regere credebatur.

v. 147. Brunckius ex unis membranis σέ, σ' ἔ. edit, quae pronominis geminatio, si unquam apud Tragicos occurrit, occurrit certe perraro. Probum est σέ δ' ἔγωγε. Cum subito sermo ad alium ab alio convertitur, primo nomen ponitur, deinde pronomen, tum particula. Conf. Porsonus ad Eurip. Orest. 614.

„σέ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, te Deum puto. Νέμω puto, ut Aj. 1348. Oed. Col. 931. ubi alia. — At quomodo vel quam ob causam Electra pro Dea habet Nioben? Nempe ob felicitatem, qua prae hominibus fruuntur Immortales. Electra sc. tristitiae et moerori indulgens, idque ut in tali rerum statu jucundissimum existimans, miram quandam felicitatem Niobae esse autumat, semper lacrymas stillantis. Deum esse vel inter Deos versari, non dignitatis fastigium, sed felicitatis consummationem apud Veteres significat. Catullus LII. 1.

Ille mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus identidem te
Spectat — —

Quod ex Sapphûs oda traductum esse norunt Eruditi. Horatius quoque loco non satis intellecto Lib. I. Od. I. 29.

Me doctarum hederæ præmia frontium
Dis miscent superis: —

i. e. pari gaudio afficiunt ac si inter Deos versarer, vel tali gaudio afficiunt, ut inter Deos versari me putem. Inurbanus fuisset atque ἀπειρόκαλος Horatius, si his verbis ad Maecenatem usus esset, multum supra doctorum hederas dignitatis fastigio eminentem. Quid quod hederæ coronari non excellentis doctrinae aut ingenii indicium, sed omnibus doctis commune erat. Propertius II. IV. 26.

Rusticus hæc aliquis tam turpia prælia quaerat,
Cujus non hederæ circuire caput.
Sed nimis de via digressi fumus.“ Musgr.

v. 149. aut αἰεὶ aut δηρόν. Reisk.

αἰ, αἰ, δακρύεις. Sic si legamus, interjectiones αἰ, αἰ, filum orationis, sine ullo lepore aut emphasi, dirumpunt. Peritque etiam id, quod in Niobæ conditione maxime invidendum ducebat Electra, lacrymarum utique perennitas. Noli dubitare, quin scripserit Sophocles αἰεὶ δακρύεις, ut invenisse videtur in quibusdam libris Triclinius. Musgr.

v. 150. οὗτοι σοι μόνον. Cicero Tuscul. III. 33. Ne illa quidem firmissima consolatio est, quamquam et usitata est, et sæpe prodest: Non tibi hoc soli. Sane frequentissima est apud Tragicos hæc moerentium consolatio. Euripides Med. 1016.

οὗτοι μοι μόνον σὺ σὺν ἀπεζύγῃς τέκνων.

Hippolyto 841.

οὐ σοὶ τὰδ', ὦ ἄναξ, ἦλθε δὴ μόνω κακὰ
παλλῶν μετ' ἄλλων δ' ὄλεσας κεδνὸν λέχος.

Alceſtide 423.

οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοῖσθιος βροτῶν,
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες.

Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179. Brunck.

v. 154. οἷα pro οἷα metrum pariter ac ſententia exigebat. ζῶα autem ſequenti verſu dictum eſt poetice pro ἐστί. Sic etiam apud Romanos poëtas vivere pro eſſe occurrit, ut Lucret. V, 539. et ſæpius. — Reiskius ſic: „Δία Χρυσόθεμις ζῶα καὶ Ἰφιάναξ ὁ κρυπτῷ δαλέων ἐν ἡβῃ, divina Chryſothemis vivit (cf. v. 170.) et ſtrenuus dominus (Oreſtes), qui occulta floret aetate adoleſcens, et Chorus producendus uſque ad v. 161. ubi perſonā Electrae incipit.“

v. 155. Ἰφιάνασσα. Non eſt eadem cum Iphigenia. Nam et apud Homerum Agamemnon, anno poſt ſimulatam Iphigeniae caedem decimo, Iphianaffam Achilli pollicetur. Iliad. I. 145. Electram eſſe, quae Homero Laodice audit, nonuit jam Scholiaſtes Euripidis ad Oreſt. 72. Muſgr.

v. 156. ἀχέων. Participium ἀχέων moerens habet Homerus Iliad. B. 694. et 724. Muſgr.

v. 157. ὀλβιον ὃν αἱ κλαυῖα — Vulgo legitur ὀλβιος, et hic verſus cum tribus ſequentibus Electrae partibus contribuitur perquam abſurdo errore. Si enim confideret Electra fratrem ſuum! ita reverſurum, ut his verſibus declaratur, non ita moerore conficeretur, nec ſpem prope omnem abjiceret. Nihil magis alienum eſt a mente et opinione Electrae. Sunt iſta revera Chori miſeram virginem conſolantis. Verum non ex ſententia modo apparet, ineptiſſimam eſſe illam perſonarum diviſionem, ſed etiam ex eo quod totius chorici cantici oeconomiae adverſatur. Quippe conſtat tribus ſtrophis, totidem antiſtrophis, et epodo, quod neutiquam perſpexit ſtolidus ille Triclinius, cujus de Sophoclis metris ſomnia pro oraculis habuit Turnebus, et qui eum ſecuti ſunt editores. Unaquaeque ſtrophā et antiſtrophā inter Chorum et Electram iſta diviſa eſt, ut utrique per-

sonae tot versus in strophæ, quot in antistrophæ tribuantur. Hic in antistrophæ IX. versibus auctiores esse non debent. Egregia hæc restitutio acumini debetur ingeniosi mei amici Thomæ Tyrwhitti. Præterea ego non ὀλβιος, sed ὀλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa prædicatio non præsens tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχέων ἐν κρυπτοῦ ἥβῃ, ὀλβιος —. Qui moeret, sane beatus non est: sed quem olim beatum — sensum discrete versio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων moerens præcedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀχέων, quod reponi vult, ineptum esse judico. ἀχέων legit etiam Eustathius, qui χρησιν hanc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur ad Homerum p. 440. Brunck. ὀλβιος revocavi, utpote multo fortius: „beatus ille futurus, si quidem eum aliquando Mycenæ recipient“. Musgr. ita: „Vox ὀλβιος nec cum ἀχέων consistere potest, nec exulis conditioni convenit. Corruptela nata est, opinor, ex ὈΨΑΒΙΟΣ egenus, ut Sophoclis ætate scribi solebat, nondum ab Atticis recepto omega. Hoc ut ὤβιος pronuntiabatur, quæ scribendi ratio haud ita multo post usu obtinuit. De crasi vocalium o et æ vide Gisbert. Koenium ad Gregorium de Dialectis p. 196.“

v. 159. δέξεται ἐς πατρίδ' εὐδίας εὐφροنى recipit in patriam fereno vultu, hilari gressu. Reisk. εὐπατρίδαν, nobilem, Johnsonus; generosum, vertit Camerarius. At ego quidem malim ut genitivum pluralem accipere. Μυκηναίων εὐπατρίδων, ut συνέγετ' Ἐρεχθιδῶν. Eurip. Ion. 1079. Musgr.

v. 160. βήματι Scholiastes per πομπῇ interpretatur; quam potestatem vocis βῆμα nusquam alibi inveni. An legendum Διὸς εὐφροنى σήματι, cui geminum fere est δεξιὸν Διὸς τέρας, Eurip. Phoeniss. 1224.? Musgr. Solet noster vocabulorum significationes novare.

v. 162. οἶχνῳ. Leg. ὕμνῳ. Reisk.

v. 163. δάκρυσι μυδαλέον πανανηνύτων σῖτον ἔδουσα κακῶν, quæ panem miseriarum nullo unquam tem-

pore aut modo finiendarum lacrymis tabidum devoro. Reisk.

v. 164. οἶτον κακῶν, potest esse vel luctum malorum vel perniciem malorum. Hesychius enim οἶτος et per θρήνος et per ὀλεθρος, φθορά, exponit. Musgr.

v. 166. ἔρχεται? ἀγγελίαις ἀπατῶμεθα. Reisk. ἀπατῶμενον. Forma hic passiva, notio activa est. Sic ηὐδατ' Aj. 783. αὐδωμένου Philoct. 131. ἡ παῖς ὄραται Antig. 429. Musgr.

v. 170. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est iambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio et jambo hic est dactylus et anapaestus. In D. singulis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo adposita nota ἱαμβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔστι prae suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. II. 2. 63.

Est profecto deus, qui, quae nos gerimus, auditque et videt. Brunck.

Adulterinam esse praepositionem ἐν, metri lex evincit, dactylum illa et anapaestum dipodiae jambicae loco poni vetans. Argumenta exposuit Hermannus in libro II. de metris cap. XIV.

v. 172. νέμουσα i. e. ἐφιᾶσα permittens, ejus arbitrio concedens. Comparari potest σοὶ νέμω τοῦ μὲν μέρος. Eurip. Iph. Aul. 500. Musgr.

v. 174. μήτ' ἐπιλαβοῦ. neque conviciis eos incessere. Reisk.

v. 175. tempus dicitur θεός, quia insignis est aliquis ejus effectus, εὐμαρής autem, quod lenit dolorem. Sensus: Exspecta tu, Electra, tempus leniet dolorem tuum. „εὐμαρής θεός. An interpretandum, Deus, qui sensim, et nullo molimine, quicquid vult, effectum reddit? Virg. Aeneid. IX. 6.

— — quod optanti Divum promittere
nemo

Auderet, volvenda dies, en, attulit ultro.
Musgr.

v. 176. Κρίσαν. Legendum, Κρίσα, ut Δωδών. Trachin.
175. Musgr. Male. Nomina enim primitiva, propria seu appellativa, adjectivorum instar substantivis saepius junguntur, ut Ἑλλάς γῆ Philoct. 256. flumen Rhenum Horat. A. P. 18.

v. 178. ἀπερίτροπος idem est atque ἀνεπίστροφος aut ἀνέντροπος, incurius, animum non advertens ad aliquid. Reisk.

ἀπερίτροπος, nullas vicissitudines habens: a περιτροπή vicissitudo. Musgr.

v. 184. ἀλλ' ἄτ' ἔριδος ἔποικος. Reisk. Vulgatam verte: ut aliena, contempta etc. ἀναξία i. e. dignitatis expers, χωρὶς ἀξίας. Sequenti versu scrib. ζύν.

v. 188. οἶκτρά μὲν ἀστοῖς λουτρά, οἶκτρά δ' αὖ κοίταις. Reisk. Wakef. in Silv. Crit. P. II. p. 119. ita: „Haec mihi videntur caligo confusioque, merum Chaos. Quomodo fuit vox reditûs luctuosa? primum quidem laeta, deinde luctuosa, adeo ut dictio saltem ambigua sit et sine iudicio adhibita. Nec dici potest fuisse securis plaga ἀνταία σοι, i. e. Electrae, ut postulat iusta loci constructio. Deinde certissime libido rem excogitavit, perfecit vero fraus. Et qualem demum aut quam formam illae prius conceperunt? Experiamur igitur, an huic morbo facilis medicina parari possit loco ad hunc modum reformato:

οἶκτρά μὲν παστοῖς αὐδά,
οἶκτρά δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
ὅτε τοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὤρμάθῃ πλαγά.

ἔρος ἦν ὁ πλάσας, δόλος ὁ πτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μομφαίῃν η. τ. λ.

i. e. Luctuosa erat in aedibus vox, cum ferret ictum securis, quam fabricavit libido, extendit ad feriendum dolus; cum prius, ante reditum Agamemnonis, in animis suis procreaverant hoc culpandum scelus. "Sanus est locus, si quis alius. Primum quidem νόστοις dictum est pro ἐν νόστοις hoc sensu: luctuosa fuit (ob insidias in caput tuum paratas) vox illa, quae reditum tuum, Agamemnon, nuntiabat, luctuosa et illa in thalamo paterno a te aliisque tecum oppressis edita. Deinde magnam habet ac praeclaram vim subita orationis ad Agamemnonem conversio; is enim vix dubitari potest quin voculὰ σοὶ compelletur. Tum φράσας nullo pacto indicat excogitavit, alioqui scriptum oporteret φρασάμενος, verum docuit, scil. quomodo perpetranda esset caedes. Denique si μορφὴν verteris monstrum, portentum, h. e. facinus, non amplius erit, quod interpolatum cupias.

Iam quidem facile judicabit Lector de Musgr. sententia, quam ipsius Viri doctissimi verbis afferam. „Οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά. Scholiastes interpretatur de patris reversi nuncio, utpote qui statim post reditum interfectus est. Primum, si hoc voluit Sophocles, obscure admodum et inconcinne enuntiavit: verba enim nihil aliud sonant, nisi tristem fuisse in reditu vocem. Deinde laetus potius quam tristis aut miserabilis erat de reditu patris nuncius; licet gaudium illud paullo post in tristitiam conversum fuerit. Postremo, nimis abrupte atque eleganter Chorus, velut de Electrae miseriis parum sollicitus, ad mortem Agamemnonis saltum facit. Puto igitur locum corruptum esse, et sic emendandum:

Οἰκτρὰ μὲν νῆστις λύμα.

Νῆστις λύμα ut νήστισιν αἰκίαις, Aeschyl. Prometh. 601. νήστιδες δύναι, Agam. 1630. Miseranda fane est jejunii contumelia. Optime hoc cum Electrae ῥήσας connectitur, cujus finis erat querela de victus parcite. Per periphrasin sic non incom-

mode interpreteris: Fatendum est te non absque causa lugere; nam et luctuosum est victu per contumeliam privari, et luctuosum quoque aereae securis vulnus. — δόλος ἦν. Frigide, ut mihi videtur, Chorus, non ut miseratione tactus, ullamve cum Electra luctus societatem habens, sed historici prope more de morte Agamemnonis differit, quibus causis impulsus, quam viam ingressi patnaverint eam homicidae. Neque recte porro ultimas in hoc dramate partes, ipsam utique caedem, Amori tribuit, qui scelerati consilii auctor potius et origo dicendus erat. Vere enim Thucyd. III. 45. ἡ τε ἐλπίς, καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί· ὁ μὲν, ἡγούμενος, ἡ δ', ἐφεπομένη. Verum hoc librariorum, non Poetae, puto, crimen erat, quem vide, Lector, an probabiliter emendaverim:

Δόλος ὦν ὁ φράσας, Ἄρες ὁ κτείνας,
Δεινὰν τεῖν' ἐς προφυτεύσαντας
Κορυφάν, εἴτ' οὖν — —

Δόλος hic nominativus est pro vocativo. Sic Eurip. Helen. 1419. ὦ κλεινὸς ἡμῶν πόσις. Dolum an ut Deum alloquatur, non dixerim; quanquam Ἀπάτη ab Hesiodo Theog. 224, Fraus a Cicerone, Deorum numero recenseantur; De Nat. Deor. III. 17. Licet talem Deum non agnoverint Mythologi, a Choro certe προσωποποιεῖσθαι, utpote magnum Agamemnoniae caedis artificem, magnam et venustatem et πάθος habet. ὦν quarum rerum: necessarium pronomen ad comma hoc cum praecedenti connectendum. Τεῖν' ἐς προφυτεύσαντας, adversus eos, qui hanc calamitatem primi pepererunt, dirige. Eurip. Hecub. 263. Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον. Confer etiam Iliad. P. 543. et 736. Τ. 101. Κορυφάν, finem, terminum. Plutarchus: ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται, de Prud. Animal. Vol. II. p. 975. A. — Totus locus sic concipiendus est: Quarum rerum tu, o Dole, qui excogitasti, tu, o Mars, qui interemisti, dirige

finem terrificum in eos, qui in fabricando principes fuerunt.“

v. 190. σοί. Scholiastae facile assentior, pronomen hoc non penitus otiosum esse monenti. Vis ejus est: *Vulnus illud, quod perpetuo tibi in animo versatur.* — ἀνταΐα, corpus trajiciens. Aeschyl. Choeph. 638. ἄγχι πλευμένων ξίφος διανταΐαν — σοῦται. Vide et Antig. 1314. Musgr.

v. 191. γενύων. Graecis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. (478.) ut Philoct. 1205. pro securi accipitur. Eadem translatione γνάθος cuneo tribuitur ab Aeschylo in Prom. 64. σφηνὸς ἀνθάδῃ γνάθον. Quin etiam igni rerum omnium edaci in Choëph. 321. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς ἢ (scrib. αἰ) μακρὰ γνάθος. Brunck. Addit Musgr. Euripidem in fragm. VI. Meleagri.

v. 193. δανᾶν δανῶν προστατεύσαντες, id est προστήσαντες, qui subtiliter excogitatam personam, imposturam, ausibus horrendis circumposuerant. Reisk.

v. 195. ὁ ταῦτα πράσων, qui talium rerum poenas exigere solet. Musgr.

v. 198. δείπων. Sequutus est Noster Homerum, a quo discedunt Aeschylus Agam. 1391. Euripides Orest. 25. et Lycophron v. 1099.

v. 199. ἄχθη. Aeschyl. Choeph. 417. πάθομεν ἄχθῃ. Eurip. Iph. Aul. 686. Ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἢ Φρυγῶν πόλις. Quae afferro, ne quis hic reponat ἄχῃ. Musgr.

v. 200. τοῖς. id est ἐν οἷς in quibus. nocte et coena scilicet. Reisk. Proprie dicendum erat ἄχθη, quod neglexit Electra prae moeroris magnitudine ac vehementia.

v. 201. Vide infra ad v. 221.

v. 205. ποίνιμα. gl. ἀντέκτισιν ἔχοντα. Brunck.

v. 207. ἀνύσαντες ἔργα. Parum mihi satisfacit Iohnsoni versio, Qui perpetrarunt facinora. Ἀνύειν eleganter adhibetur de rebus feliciter gestis. Vide Dawes. Miscell. Crit. p. 206. Valckenaer. ad Theocrit. Idyll. XVIII. 17. et quae dabimus ad Oed.

Col. 1838. Ἔργα non sunt quaevis facta, sed facinora illustria. Homerus Iliad. I. 443. προκτῆρά τε ἔργων. Utramque vocem eadem qua hic potestate conjunxit Aeschyl. Pers. 768. Hinc τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα interpretor, Qui tam praeclara facinora fortuna favente ediderunt. Musgr.

v. 209. ἐξ οἶων sc. αἰτίων, quare. Sic explico propter sequentia πολὺ γὰρ — πολέμους. Minus bene Brunckius quali e statu vertit.

v. 210. οἰκείας — ἄτας, si vera scriptura est, interpretari licet, mala, quae Electra prae reliquis sororibus perpeti solebat. Vid. v. 362. et seq. Non deterius tamen esset:

Οὐ γνῶμαν ἴσχεις, ἐξ οἶων
Τὰ παρόντ' οἰκῆς, ἅ τ' εἰς ἄτας
Ἐμπίπτεις οὕτω σκαιῶς;

Ἐξ οἶων οἰκῆς per quales homines vivis, vel penes quos tuae vitae potestas est. Sic οἰκοῦμεν pro ζῶμεν, Oed. Col. 1401. Ἄτη vox ambigua est, significans et damnum, et vefaniam. Si vulgatam lectionem sequimur, priori notione accipienda est. Sed ad alteram potius ducit v. 226. (219.) in quo ad praecedentia Chori monita manifesta allusio est. Vefaniam, vel vecordiam significat apud Homerum quoque, Iliad. A. 412. I. 115. Ἐμπίπτεις, quod habet Aldina, melius convenire videtur, quam vulgata ἐπιπίπτεις. Sic enim Plato habet ἐμπίπτειν ἀνομίᾳ epist. VII. p. 1284. E. Aristides: εἰς τούτους ἐμπίπτω τοὺς λόγους, tom. II. p. 323. Σκαιῶς, morose, δυσκόλως. Auctor incertus apud Suidam v. σκαιός, Ὁ δὲ ἐν μὲν ταῖς ἐντεύξεσι σκαιὸς ἦν· ἐν δὲ ταῖς πράξεσι καὶ μάλα εἰς τοῦναντίον ἥπιος. Idem Suidas σκαιότης paullo post per ἀγριότης exponit. — Inter vulgatam lectionem et nostram hoc praecipue interest, quod vulgata proxime sequentem versum,

πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτῆσω,

anticipat et superfluum quodammodo reddit; non item ea, quam ex conjectura posui. Musgr.

v. 210. τῶν παριόντων οἷας ἐς ἅτας ἐμπίπτεις. quod postremum Cod. Lips. quoque habet. Reisk.

v. 211. Hesychius: αἰκῶς, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς, ἀπὸ τῆς αἰκίας. Brunck.

v. 214. 15. f. σὺ δὲ τοῖς ἀδυνάτοις οὐ παρίστω πλάθαι. tu vero in animum ne inducas tuum, attrectare, captare res non adipiscendas. Reisk. Ovum ovo similius non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius et Parisinus editor: ille πελάθαι legendum censet: hic versus antispaeticos esse ait. Nimirum credidit Heathius primam in πλάθαι corripī, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesium 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, ut et in 347. 914. 923. prima producitur. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. XXIX.

ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἶνοπλῆξι τεράμνοις
πλάθαι, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνναλίου. Brunck.

Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 35. corrigit οὐκ ἐριστά, τλαῖθι, patienter fere ea, in quibus cum potentibus nequis contendere: ut infra 101. Horat.

— — ego, ut contendere durum est
cum victore, sequor.

Musgr. τὰ δὲ intelligit huiusmodi mores, vel huiusmodi probra, et pro ἐριστὰ tentat ἐραστά, ut Homer. Od. I. 230. Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. Malit tamen ἄριστα. Equidem nihil mutō, sed verto: propterea (τὰ δὲ) non invidenda, i. e. abominanda res est (ἐριστὰ pro ἐριστὸν) cum potentioribus contendere eosque laceffere.

v. 216. ἡγανάκτουν. Reisk.

v. 216. ἡνυγκάσθην sc. πλάθαι τοῖς δυνατοῖς. Nihili est, quod Musgr. ob v. 218 — 220. quibus repugnantiae

aliquid inesse temere arbitratur, συνεκλήσθην, i. e. συνα-
κλίσθην, refingit hoc sensu: Periculis, periculis
undecunque cincta sum. Locum affert Aristi-
dis tom. I. p. 452. εἶτα καὶ εἰς ἀνάγκην κατακένανται, et
Aj. 1291. (1274.)

v. 217. Morosius vocem ὄργα in ὄργμα (circum-
septio ab ἔργω cohibeo) mutat Musgr. quod Ele-
ctra non de ira sua a Choro admonita sit, verum de pe-
riculis, quibus ob linguae intemperantiam exposita
erat. Hesychius ὄρχμαί, Φραγμοί. „unde, inquit,
alii fortasse ὄρχμαί hic malint. Sed alteram scriptu-
ram tuetur locus incerti scriptoris apud Suidam v.
ὄργμεύοντες, ubi non praetulerim cum Kustero ὄγμεύ-
οντες.“

v. 218. οὐ σχήσω πω τὰς ὄργας. Reisk. σχήσω com-
pescam, cohibebo. Musgr.

v. 221. Metro convenientius erit φίλα γενέθλα
(pro φίλη γενέθλη), modo recte sic ἀντίστοιχον v. 201.
constituerim:

Θανάτους δίδυμαιν χερσὶν ἀακῆς —

Τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα —

Contra, si γένεθλα nominativus pluralis est a γένεθλον,
legendum erit φίλια. Musgr.

v. 222. ἀκούσαιμι. Sensus: cui bene audiam,
a quo laudabor? Confer Philoct. 616. Musgr.

v. 225. ἄφικτα τετλήσεται Reisk.

v. 225. Bene Iohnsonus κεκλήσεται pro ἔσται posi-
tum censet, citans v. 977. Confer Aeschyl. Pers.
2. et 242. Choeph. 1037. quaeque praeterea congef-
simus ad Eurip. Hecub. 625. Musgr.

v. 226. οὐδέ ποτ' ἀκαμάτων ἀποπαύσομαι συνήριθμος (id
est σύντροφος) ὧδε (subintell. οὔσα) θρήνων Reisk. Pur-
goldus Camerario auctore jungit ἐκ καμάτων cum
ἀποπαύσομαι propterea, quod παύεσθαι eodem modo con-
struatur. Non probō, nisi quis ipsius verbi ἀπο-
παύεσθαι exempla afferat.

v. 227. ἀνάριθμος — θρήνων. Sic Eurip. βοστρύχων
πινῶδες Orest. 225. θροισμάτων ψευδόμαντις ibid. 1699.

Noſter ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος Oed. Col. 147. Musgr.
v. 229. πιατά, bona, benevola. Vide Aefchyl.
Choeph. 395. Πιατά φρονέων, Pind. Olymp. III. ſtroph.
2. Confer et Eurip. Ion. 764. Musgr.

v. 230. μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις, ne damnum ti-
bi tua intemperantia confciſcas. De ambi-
guitate vocis ἄτα dixi ad v. 210. Musgr.

v. 231. κακότητος ὑψίστερον? ecquodnam eſſet
majus ſcelus hoc? Reisk.

v. 233. εἴ τισι τοῦτ'. Reisk.

v. 235. Brunckius vertit: nec, ſi cui nubam
fortunato (Scheffler. bono et honeſto) viro,
cum eo habitem tranquilla. Id ſi voluit So-
phocles, obſcuritatis culpandus eſt, ut qui non ad-
didit ἀνδρί. Tum etiam quaerere poſſis, cur matri-
monium nunc potiffimum ab Electra commemore-
tur. At longe alia eſt loci ſententia, hanc dico:
neque ſi quid boni nacta ſim, fruare eo
tranquilla. Προσκειῖσθαι eodem modo infra v.
1036. et Euripidis fr. Inus XXI. Ξυνναίειν autem,
ut ξυνοικῆν, ξυνεῖναι, ſaepiſſime notat participem eſ-
ſe rei.

v. 237. ἐκτίμους eſt idem quod ἀτίμους, id eſt οὐ
τιμώσας τοὺς γονέας. Reisk. Eandem ſecuti ſunt
rationem Brunckius et Schefflerus, perperam, ſiqui-
dem recte concludo ex analogia verbi ἐκτιμᾶν, quod
magnopere colere indicat. Atque omnino haec
vox cum nuſquam, niſi hoc loco, occurrat, non po-
teſt non et ſignificatio ejus admodum eſſe ambigua,
et auctoritas maximam habere ſuſpicionem. Accedit,
quod exilis quaedam oppoſitio, ſi qua eſt, naſcitur,
vocabulo ἐντίμος proxime praecedente. Quapropter
ἐντίμους repoſui, quod ipſum neſcio an expreſſum ſit
a Winſhemio, cum vertit: ita ut parentibus propter
metum non perſolverem juſtoſ demortuis luctus.
Musgr. ſuadet οἰκτιſμοὺς ἰſχουſ', ἀπτέρυγας etc. lu-
ctum ob parentes ita comprimens, ut non
in ejulatus acutos erumpat. Vox οἰκτιſμός ex-

tat Aeschyl. Eumen. 189. Xenoph. p. 51c. Sympos. sub initio. Polluc. lib. VI. cap. I. sect. 201.

v. 243. τ' ἂν valet τοι ἂν. Brunck.

v. 249. πολλοῖσι θρήνοις, ob nimis multa lamenta. Construitur enim cum δοκῶ, non cum δυσφορεῖν. Musgr.

v. 251. εὐγενής γ' ἂν ἦ. Reisk.

v. 254. θάλλοντα. Conf. Philoct. 262. Musgr.

v. 262. ἐσθήματα — ταῦτά. i. e. vestimenta regibus solenniter gestata. Statius Theb. V. 315. notas, regum gestamina, vestes; et VI. 80. cultusque, insignia regni, Purpureos. Germanic. Arat. Phaenomen. Reges — fatis religiose tunicati. Nonnus K. 20.

— — βασιλήϊα Φαιδραὶ τοῦτος

Δύσατο πορφυρέῳ πεπαλαγμένα φάρεα κόχλῳ.

Musgr.

v. 267. ξὺν τῇ ταλαίῃη μητρί. Idem hīc significat ταλαίῃη, ac secundo abhinc versu τλήμων. Brunck.

v. 272. aut ἔτους, quotannis, illam totius anni diem, aut τηροῦσα leg. Si posterius praeferatur, v. 274. nil mutandum erit. Si autem prius, tum leg. erit παύη χοροῦς, aut πανηγύρεις. Reisk. τότε, olim. Vide notam ad Comici Lyfistr. 1023. Brunck. Adde quos laudavit Schaeferus ad Julian. p. IV.

v. 275. θεοῖς ἐστεμμένη ἱερά. Reisk. ἔμμην' ἱερά, sacra quae singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα. Hesychius: ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

Brunck.

ἔμμην' ἱερά. Quid proprie sint, docebunt annotata ad Eurip. Heraclid. 780. Sed hic Sophocles, minus quidem proprie, pro festo die adhibuit, qualemcunque ob causam celebrato. Et sic Suidas: Ἱερομηνίαι αἱ ἐορτώδεις ἡμέραι Ἱερομηνίαι καλοῦνται. Musgr.

v. 278. ἐπωνομασμένη δαῖς est idem atque ἐπίρρητος, talis, ad cuius commemorationem in sermone factam necesse est invocare conceptis verbis deos malorum

averruncatores, velint nos a simili tutos praestare. Praeterea leg. τὴν διστάλαιναν non simpliciter, sed bis atque dupliciter infelicem, ut τρεῖς μακάρ, τρίταλας. ter quaterque beatus aut miser. Reisk.

δοῖτ', i. e. θυσίαν, sacrificium. Sic θεῶν ἐν δαίτῃ apud Homerum pluries. Virg. Aeneid. VIII. 186. Has ex more dapes. Vide et Pindari Isthm. II. antistr. 3. et Isthm. IV. antistr. 4. Musgr.

v. 281. Clytaemnestra quomodo λόγοισι γενναία dici meruerit, non equidem intelligo: λόχοισι γενναία esset Illa in infidiis fortis. Conf. v. 124. Musgr. Ironice dictum puta.

v. 282. φωνοῦσα. Inepta et superflua vox, cui lubens suffecerim φωρῶσα deprehendens. Ἐξοναδίζα κακὰ verterim aggerat convitia; nisi scripsit Auctor καλὰ ironice. Musgr.

v. 295. ἡ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 622. Sic ibidem 927. πᾶν δαῖμα. Brunck.

v. 311. ἐρωτᾶν. Cohæret enim cum θέλω, volo te interrogare, quid dicas te scire rerum fratris tui. Reisk.

v. 312. ἔξαντας veneritne jam, an venturus sit. Reisk.

v. 314. ὀκνεῖν prima longa. Vide ad Trachin. v. 299.

v. 316. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in Oed. Col. 262. Hefychius: ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ. Brunck.

v. 319. φύσαν, id est γεγονυῖαν. Reisk.

v. 319. ὀμαιμον hic est adjectivum, non substantivum. Ipsa enim Chrysothemis, ne dubites, ὀμαιμος φύσις dicitur. Sic Homerus ὀμηληκίη pro ὀμηληξ. Vide et citata ad Aj. 771. Musgr.

v. 329. πλεῖν ὑφαιμένη. Recte Scholiastes exponit.

v. 332. Post λέγω repetendum a versu superiori ποιῶν. Pium est te, non ut ego suadeo, facere. Musgr.

v. 333. με δα. Legendum, ni fallor, σε δα, ut teste hic significet Chrysothemis, quae infra apertius declarat v. 367. et 372. Musgr.

v. 339. *ἔπειτα* h. l. notat igitur, quae cum ita sint, ut v. 260.

Musgr. delete *ἢ* malit *θάτερον*, negans se meminisse, qui in hac phrasi plurale *θάτερ'* adhibuerit.

v. 348. *ὥστε*. f. *τῷ γε*, eo quod honorem defunctum. Reisk.

v. 350. Hic versus in iis est, quos Porsonus (in Supplem. praefat. ad Hecubam p. XXXII.) mutari vetat propterea, quod secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut praecedenti verbo adhaereat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant. Sic enim non amplius putat opus esse, ut verbum praecedens brevi syllaba terminetur. Equidem alios quoque locos exceperim, ubi itidem elisio efficit, ut duae voces coalescere videantur. Huc pertinent Aj. 1101.

Ἐξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγήτ' οἴκοθεν;

et Philoct. 22.

Ἄ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει.

quos tanquam vitiosos memorat quidem Porsonus p. XXXVI. sed lectorum acumini relinquit. Hos emendare velle temerariae foret audaciae. Sed qui eodem loco affertur Oed. C. v. 664.

Θαρσῆν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς —

ejus praeclaram mecum correctionem communicavit Hermannus meus, legens ille *κἄν ἐμῆς ἄνευ*.

v. 356. Vulgo legitur:

*ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπᾶν μόνον
βόσκημα.*

Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest, quem per commodum expressisse sibi videtur Heathius hac versione: Id enim solum mihi pro cibo fit, ut ne me ipsa angam. Sententia satis inepta graece sic exprimi debuisset, *ἐμοὶ γὰρ ἔστω μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖσθαι*, vel τὸ

ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἐμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν subjici debet persona, in quam cadit actio, quae nisi expressa sit, tota phrasis nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἐμαυτήν subintelligere: atfecus videbatur auctori glossae in codd. superscriptae verbo λυπεῖν, τὸν θανόντων πατέρας. Quis dijudicabit, uter verius poetae mentem adsecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendosam esse judicarunt, sed quod reponendum esse conjecerunt τοῦ μὲ μὴ λιπεῖν, vel μὴ ἄλλιπεῖν, nimis abjectum est, et ab Electrae magnanimitate alienum. Unica vocula mutata sententiam restituimus:

ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦ μὲ νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα.

id enim solum mihi pro cibo fit, quod eos angam. Dixerat paulo supra λυπεῖν δὲ τούτους, nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit eis molesta esse. Brunck. Wakefield. in Silv. Crit. P. IV. p. 200. praeter necessitatem corrigit σοὶ ἰδὴ πλουσία — et ἐμοὶ παρέστω. Futile est, inquit, illud γὰρ, et importunum: quod probat satis Scholiaetae interpretatio. Imo familiarem loquendi consuetudinem refert. Idem λιπεῖν legit P. III. p. 362. Musgr. male retinet λυπεῖν hoc sensu: mihi instar pabuli fit, non me duntaxat, sed alios angere: coll. v. 348. Quod ego reposui, id unice verum puto, tum quia perquam lenis est et aptissimi sensus mutatio, tum propter Scholiaetae Romani ac Winshemii auctoritatem, quorum uterque, nisi me omnia fallunt, eandem scripturam secutus est. Sic enim ille: ἐμοί, φησὶν, ἔστω τροφή, ἢ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἀρμόζουσα, καὶ τὴν πείνην ἀπελευννοῦσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. Hic autem: mihi tantum fit, quod me non excruciet, pabulum. Tametsi paullo diversum statuo sensum hunc: mihi enim id tantum fit pro pabulo, quod mihi dolorem non afferat, h. e. satis habebō

non exagitari adulterorum inhumanitate. Construtio est: ἐμοὶ γὰρ βόσκημα ἔστω τὸ μὴ λυποῦν ἐμέ.

v. 357. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. August. λαχεῖν. Haec verba saepe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis μέρος: rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Oed. Col. 450.

ἀλλ' οὔτι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμάχου.

Sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi:

οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν; Brunck.

λαχεῖν praetuli ob id ipsum, quia rarius est et exquisitior constructio, et reprehendo Brunckium, qui locum Antigoniae laudatum adulteraverit.

v. 366. ἐκνήσθην, puncta fuisset, idest me non movisset, aut sensisset vel prodidisset animum meum feriri. vel ἐκνείσθην pro ἐξενείσθην foras prodidisset. Reisk.

v. 371. ὅσον καὶ οἶδ' ἐγώ. Reisk.

V. 375. ὑμνήσεις κακά. gl. θρηνήσεις τὰς δυστυχίας. Eustathius p. 634. τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς· ὑμνήσεις κακά· ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράνῳ (1275.) τοιαῦτ' ἐφ' ὑμνῶν· ἤγουν δυσφημῶν. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροίμοις πολυρρόθοις. Εὐριπίδης (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην· ἤγουν κακολογοῦσαι. καί, ἐπεὶ ἀντάχῃσαν ὕμνοι· αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὑβρεῖς δηλαδή. Ultima χρῆσις ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀντάχῃσ' ἂν ὕμνον ἀρρένων γέννα. Brunck.

v. 383. Post πάθῃς collocandum signum interrogationis. Reisk.

v. 398. ἐμπορεύῃ. Vide ad Oed. T. 456. ἔμπυρα. Suidas: τὰ καϊόμενα ἱερῆα. Nempe Chrysothemini sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria ferentes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus maectari solebant, quasque moris erat ad tumu,

lum cremare. Rogata Chrysothemis, cui victimas illas ferat, respondet, a matre se missam, ut patris tumulo infundat libamina. Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Aen. III. 66.

inferimus tepido spumantia cymbia lacte,
sanguinis et sacri pateras.

Aen. V. 77.

hic duo rite mero libans carchesia Baccho
fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine
sacro.

Inde liquet perperam in glossa τὰς ἐμπυρα exponi ταύτας τὰς σπονδάς. Brunck. Merito dissentiunt Schefflerus et Purgoldus. Nam primum non semper haerendum est in etymologia vocabulorum, deinde sanguine et victimis interdum carebant inferiae. cf. Antig. 430. sqq. Oed. C. 469. sqq. Orestis quoque libatio v. 890. incruenta fuisse videtur, unde enim victimas adduceret? Pari modo in Eurip. Orest. 115. partes inferiarum, mel tantum, lac et vinum commemorantur. Repugnat etiam v. 320. ubi Chrysothemis ἐντάφια χερσὶν φέρουσα dicitur, de famulis nil additur, in primis autem vv. 428. sqq. Denique ipsum loci argumentum non patitur, alios, praeter Chorum, praesentes adstare. Intelligitur itaque incruentum libamen, Spanhem. ad Callim. h. in lavacr. Palladis v. 107.

v. 404. Priscian. XVII. p. 1105, 36. Εὐριπίδης ὁ θεοὶ πατῶν συγγενεῖς τε ἀλλὰ νῦν. Leg. Σοφοκλῆς ὁ θεοὶ πατῶν, συγγενεσθὲ γ' ἀλλὰ νῦν, notante Porsono ad Eurip. Phoen. v. 28. ubi plura confusorum nominum exempla recensentur.

v. 411. δευτέραν ὁμιλίαν. Ne emendare festinemus, vetat δισσῶν ὀνείρων infra v. 638. At unius duntaxat somnii, non duorum, in seqq. meminit Chrysothemis. Quidnam igitur sibi volunt δευτέραν illud et δισσῶν? An

fomnium id bis in eadem nocte a Clytaemnestra visum esse? quemadmodum somnia quaedam, ad majorem rei fidem faciendam, repetita fuisse traduntur. Cic. de Divin. lib. I. 25. et 26. Haec si mens Auctoris fuit, obscurius paullo enuntiavit: quod in Sophocle quis miretur. Musgr.

v. 417. ἡλίῳ δαίνυσσι τοῦναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43.

καὶ καινὰ δ' ἦκει νύξ φέρουσα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἐστ' ἄκος.

Medeae nutrix apud eundem v. 56.

ὥςθ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῳ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, Μηδαίας τύχας.

Plautus Mercatoris initio:

Non ego idem facio, ut alios in comoediis vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii, aut soli, aut lunae miseras narrant suas. quos pol ego credo humanas querimonias non tanti facere, quid velint, quid non velint. Br unck.

Addit Musgr. Valerii Flacc. v. 330.

Senferat ut pulsas tandem Medea tenebras,
Rapta toris, primi jubar ad placabile Phoebi
Ibat.

v. 420. Cod. Ien. lectio τάρβους, quam Purgoldus veram tragici manum esse pronuntiat, potest ex v. 405. huc traducta videri. Super scriptum τοῦ φόβου fortasse correctori debetur.

v. 421. τῶν ἐγγενῶν qui jura affinitatis tuentur. Vid. ad Antig. 205. Iidem Platoni ὁμόγνιοι θεοὶ dicuntur. Δία ζύναιμον habet noster Antig. 670. θεῶν ὁμογνίων Oed. Col. 1398. Musgr.

v. 427. λουτρά, libamina, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari, qua λοιβαί in v. 52. Huc pertinet Hesychii glossa: χθόνια λουτρά, τὰ

τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμενον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά.
Proprie indigetantur hac appellatione aquae libationes. Dioscorides Epigr. XXXVI.

ἀλλὰ περιστάλας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
λουτρά χέης· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

Vide Meursii libellum de Funere, cap. XIV. Brunck.

κτερίσματ', οὐδὲ λουτρά. Cujusmodi fuerint, in medio relinquit Poeta: ἐντάφια vocat v. 320. χοάς v. 399. et 433. ἔμπυρα v. 398. Libationes sepulchrales quales fuerint, omnium planissime declarat Eurip. Iph. Taur. 161. ἔμπυρα interpretabitur Lucianus de Luctu, sect. 19. τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθ'αγισμῶν, καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νεστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται κ. τ. λ. Has inferias qui λουτρά dixerit, non memini, tentabamque adeo λύτρα. Hesychius: Λύτρα, καθάρματα. Musgr.

v. 428. ἀλλ' ἢ πυρᾶ δός. Reisk. ἀλλ' ἢ πνοᾷσιν. Haud quidquam ineptius est Britannorum conjecturis πνοᾷσιν, vel ῥοᾷσιν. Vide quae notavimus ad Oed. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari possit, multaque ex utriusque linguae scriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel sollicitata.

Duo tantum promam. Virgilius Aen. VII. 187.

Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat
succinctus trabea.

Lituo succinctus non erat; sed instructus, insignis. Formam, de qua agimus, ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davisium ad Ciceronem de Finibus II, 27. Pindarus Pyth. IV, 184. εἰποσι δ' ἐκτελέσας ἐνιαυτούς, οὔτε ἔργον, οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείρισιν εἰπών. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπών non aptatur, sed extrinsecus arcessitur commodum ποιήσας, vel simile. Brunck.

Hortabatur Electra sororem, ut inferias sibi a Clytaemnestra demandatas, vel ludibria ventis dispergeret, vel, si matris reverentia hoc prohiberet, saltem pulveri infoderet, tanquam thesaurum ipsi post fata sponte perventurum. Veteres, quaecunque mortuis devovebant, terra superinjecta occultare solebant: vid. ad Antig. 203. Cujus moris origo ad opinionem forte referenda est, mortuorum juris esse, quaecunque terra occultarentur. Musgr.

v. 429. εἰς εὐνήν. Tetigit Dorvillius ad Chariton. p. 97. Musgr.

v. 432. τλημονεστάτη, impudentissima. Sic τλημονέστατον λόγον Philoct. 367. Vide et supra 269. Musgr.

v. 434. f. τῷδ', ἐπέστελε. Reisk.

v. 435. αὐτῇ jungendum, non cum σοί, sed cum δέξασθαι, ut sit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς. Pronomini σοί superscripta glossa τινί. Bene. Secunda persona pro tertia incerta et indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero necesse est δέξασθαι contra librorum omnium fidem legere. Vide quae notavimus ad Aeschyli Persas 738. et ad Euripidis Phoenissas 899. Brunck.

v. 436. γέρα, ultima longa, non ob metri necessitatem, ut falso tradit auctor glossae in veteri cod. μακρόν, διὰ τὸ μέτρον. Verum ob contractionem ex γέραα. Vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921. Sic plurale τέρα apud Apollonium Argon. IV. 1410.

Brunck.

v. 438. ἐμιστυλήθη in minutal, vel fartum, contruncatus fuit. Deinde λουτροῖς ὧ πάρα suo capite. Reisk.

ἐμασχαλίσθη. Bene Grammatici μασχαλισθύντας interpretantur, quibus membrorum extremitates amputantur, et axillis cadaveris subjiciuntur. Tradunt porro, hoc ab antiquis factum esse mortui debilitandi causa, ne aequae ad homicidium ulciscendum potens esset. Quod mihi cum hoc Sophoclis loco non satis convenire videtur. Commemoratur enim μασχαλισμός ut causa caedi superaddita,

cur Agamemnonis odium in Clytaemnestram implacabile esset; unde colligas, contumeliam potius, quam homicidae incolumitatem hoc more spectatam esse. De ἀκρωτηριασμῶ, quod ad μασχαλισμὸν proxime sane accedit, clara res est: vid. Hom. Odyss. X. 475. Apollon. Rhod. III. 378. Virgil. Aeneid. VI. 496. Arrianum de supplicio Bessi, Exped. Alex. lib. IV. cap. 7. Justin. XV. 3. — Etymologus porro cum in v. λώβη tradat, ἀκρωτηριασμὸν hominum scelestorum poenam fuisse usitatam, non inepte emendes:

‘Τφ’ ἧς θανόν, ἄτιμος, ὥστε δυσσεβής,
Ἐμασχαλίσθη — —

ut ἄτιμος cum ἐμασχαλίσθη construatur. Ignominiose, ut scelestus, artus praecifos sub axilla gessit. Perfrigidum sane est δυσμενής: quem enim ferro interfecerat Clytaemnestra, num aliud quam δυσμενής esse potuit?

Quod sequitur ἐπὶ λουτροῖσιν, satis cum historia convenire non negaverim. Tradunt enim antiqui, tragici saltem, Agamemnonem in balneo occisum fuisse. Aeschyl. Agam. 1118. Eumen. 636. At quam vim ad πάθος augendum habeat balnei commemoratio, equidem non intelligo. An legendum?

— — καπ’ ἀλιτροῖσιν, κάρα
Κηλίδας ἐξέμαζεν.

Ἐπ’ ἀλιτροῖσιν velut ob scelera: κάρα de capite Agamemnonis intelligendum est. Eustathius in Iliad. T. p. 1237. τὰ ἐκ φαύλου φόνου ἡμαγμένα ξίφη εἰς τὴν τῶν πιπτόντων κεφαλὴν ἀνεμάττοντο. Fecisse hoc videntur homicidae, velut testantes eum, quem occiderant, proprii sceleris debitas poenas dedisse; unde phrasis: ὁ σὴ κεφαλῇ ἀναμάζεις. Croesus apud Herodotum, I. 155. ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάζας φέρω. Eodem forte alludit Apollon. Rhod. IV. 234.

— τάδε πάντα, δαήσονται κεφαλῇσι
Πάντα χόλον, καὶ πᾶσαν ἔην ὑποδέγμενοι ἄτην.

Musgr.

Ἐμασχαλίσθη. Σοφ. ἐν Ἡλέκτρῳ, ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσαι ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις, ἀκρωτηριάζεν τὸν νεκρόν, καὶ τῶν μορίων ὄρμαθόν ποιήσαντας, κρημνάσαι κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωίλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων εἶρηκε τὸν φονεύσαντα. Suidas. Μασχαλίσματα φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας, ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλίνειν, ἀκρωτηριάσαντες τὰ μόρια τούτων, οἷον ὠτων, ῥινῶν, καὶ ἐρείσαντες ἐκρέμων ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. Hesych. Eadem fere Romanus Scholiasta refert. Sed scire velim, unde hauserint, certe immanis ista et barbara consuetudo post Orphei tempora non obtinuit. μασχαλίσθηναι is dicitur, cui brachia ita truncata sunt, ut nihil restet, nisi summa pars eorum, h. e. axillae. Agamemnonem sic mutilatum testatur etiam Aeschylus Choëph 437. vid. Stanley. ad h. l. et Seneca Agam. v. 950.

ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ καθάρσει. — κάρῃ dativus est. ἀφ' ἧς θανὼν ἔμασχαλίσθη, καὶ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλίδας αὐτῆς. Vel, si mavis, καὶ ἐπὶ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλίδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαξεν. Prior ratio magis placet, juxta quam utriusque verbi idem nominativus est. Brunck. Eustathius ad Odyss. T. 92. ubi nostrum locum affert, φαίνεται, inquit, ταῖς πεφονευμένων κεφαλαῖς ἐναπομείνεσθαι τὸ ἐν τοῖς ξίφεσιν αἷμα ὥς εἰς κεφαλὴν δῆθεν ἐκείνοις τρεπομένου τοῦ κακοῦ. Wakefieldius in Silv. Crit. P. I. Sect. XL. p. 105. sic vertit: et cui absterfit, inter lavandum, a capite sanguineas maculas. Eurip. Orest. 367. dicitur Agamemnon

λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις.

Ego Brunckium sequor.

v. 439. In ἄρα μὴ negatio refertur ad aliud verbum, quam ad quod ἄρα. Hermann. ad Viger. p 788. Struen-

dum itaque foret: ἄρα δοκεῖς, μὴ φέρειν λυτήρια αὐτῇ; quod sensum praebet plane contrarium. Musgr. ἄρα μὴν, an r e v e r a, Purgoldus ἄρα πῇ (i. e. πῶς) corrigit. Neutrum probabile. Ego καὶ rescripsi, quod non solum loquendi usui optime convenit, verum etiam apicibus voculae μὴ simillimum est.

v. 440. οὐκ ἔστιν, nefas est. Aj. 470. Eurip. Elect. 1059. Alcest. 548. et alibi.

v. 442. ἄκρας φόβας. Vix putem morem fuisse summos capillorum apices vel Deo consecrare vel mortuis honoris causa offerre. Vid. annotata ad Eurip. Orest. 128. Victor. Var. Lect. lib. XXXII. 6. An igitur ἄκρας interpretandum optimas, praestantissimas? An mendo laborat locus, legendumque αἰβράς, non ἄκρας. Denique si quis ἄκρας ad κρατὸς referre maluerit, tueri se poterit ex annotatis ad Eurip. Orest. 270. Electr. 140. Musgr. Bene monet Brunck. ad Eurip. Orest. 128., in recenti luctu moris fuisse caput ad cutem radi, (Eurip. Helen. 1207.) in veteri tantum aliquot cincinnos abscissos esse.

v. 444. τήνδε λιπαρῇ τρίχα, id est τήνδε ἐκείνῃ τρίχα. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum commentariis, quorum meminit Scholiastes, olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissem, nisi vulgatae lectioni τήνδ' ἀλιπαρῇ gravis Hesychii auctoritas patrocinari mihi visa fuisset, in glossa, ἀλιπαρῇ, αὐχμηράν, quae procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hesychius! menda quae, antiquitas inolevit. τήνδ' ἀλιπαρῇ per metrum stare non potest. Si τήνδε γ' ἀλιπαρῇ scripsisset poëta, quae Heathii conjectura est, id multo minus facile depravatum fuisset, quam proclive fuit ex τήνδε λιπαρῇ facere τήνδ' ἀλιπαρῇ. Causa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius λιπαρῇ accepit pro λιπαράν, nitidam, cujus contrarium quum videret prorsus requiri, barbaram vocem excudit ἀλιπαρῇ. Nec λιπαρῆς, nec ἀλιπαρῆς, pro nitidus et sordidus, graeca vocabula sunt. Graecum est λιπαρός, prima semper brevi: ἀλίπαρος ca-

ret auctoritate; nescio an exstet uspiam. ἀλιπαρήs, ut dicebam, plane barbarum est, et e graecis lexicis in posterum, me auctore, eximetur. In λιπαρήs, λιπαρεῖν prima semper producitur. λιπαρήs et λιπαρός, quae forma parumper differunt, sed prosodia et significatione permultum, alibi confundi observavimus. Vide notam ad Comici Lys. 673. λιπαρήs θρίξ hic dicitur, ut infra 1378. λιπαρήs χείρ, supplex manus. λιπαρεῖν τινα, supplicare. Vide Aeschylum Prom. 1012. cuius locum protulimus ad Comici Acharn. 452. Brunck.

v. 445. ζῶμα. Plerumque significat pallium, ut indicare videtur Scholiastes. Pallia tamen mortuis oblata non temere invenias: unde probabiliter idem de zona vel cingulo interpretatur, quam ab Electra, taeniam in promptu non habenti, quippe subito oblatam occasionem celeriter arripienti, vice taeniae consecrari minime absurdum erat. Musgr.

v. 448 ἐξ ὑπερτέρας χερός. Sic infra v. 1086 καθύπερθεν χερσί. Eurip. Bacch. 879 χερ' ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν. Ἐξ pro μετὰ hic poni videtur. Nicander: Σκορπίον, ἐκ κέντροιο τεθνηγμένον, Theriac. 14. Musgr.

v. 449 Wakefield in Silv. Crit. P. I. p. 103. propter inficetam, ut ait, sodalitatem χερός et ποδί rescribit ἐπεμβῆναι ποτέ: tandem aliquando. Male. Ποδί eodem modo additur Aj. 1281.

v. 460. ἀφυστερίζαν. ratione caret bonum facinus procrastinare. Reisk. ἐπισπένδαν. Hunc locum Toupius ad Suidam II. 133 ridicule vertit, constructione sic ordinata: τὸ γὰρ δυεῖν ἐρίζαν οὐκ ἔχει διναιον λόγον. Mira sane phrasis, longeque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam aegre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nuspiam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus in minoribus Scholiis. Brunck. Subobscura gnome sic fortasse intelligenda est: De re honesta (i. e. quam honestam esse constat) disceptare non oportet, sed facere. Οὐκ ἔχει λόγον plerumque sine nominativo, ut ver-

bum impersonale occurrit, valetque, rationi minime consentaneum est. Qua quidem ratione et hunc locum construendum censeo, ut *δίκαιον* accusativus sit verbo *δρᾶν* subjectus. Nec objici debet impeditus verborum ordo, Sophocli, ut a populari sermone remotior, haud raro captatus. Musgr. *ἐπισπείδαι* probavi cum Purgoido propterea, quod, cum Tragici nostri codd. adhuc collati omnes ejusdem sint recensionis, quae Stobaei actatem non adscendat, in conflictu cum Stobaei recensione duntaxat pro uno adversario sunt habendi. Neque in ipsa illius lectione inest, cur eam non praeferas. Est enim activo sensu accipienda, quod librarios fugerat.

v. 464. *τῇδε τολμήσεν ἐπὶ* super hac foemina, Clytaemnestra scilicet. Reisk. Rescripsi *τῶνδ'*, ut v. 460. *περωμένη τῶνδε τῶν ἔργων*.

v. 473. *κλύουσιν*. Si quis mala re magna maectari non reformidat, taedium subeat legendi Parisini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnsoni conjecturam, multis obrutam nugis, *κλυούσας*. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non existimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo perplacet mihi, sic formas poëtici sermonis variari per *ἀκαταλληλίαν*, unde nulla oritur obscuritas. Schema est, quod vocant *σολοικοφανές*, quo constructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hic verbale positum est pro verbo: *ὑπεστὶ μοι θαρσεῖν ἀδυνόων κλύουσιν ἀρτίως ὄναράτων*. Vel subintelligitur verbum e proximo nomine arcessendum: *ὑπεστὶ μοι θάρσος, ὥστε θαρσεῖν ἐμέ κλύουσιν*. — Simile est in Euripidis Medea 813.

*σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὥς ἐγώ, κακῶς.*

Ibi si legeretur, ut nihil vetabat poëtam scribere,

*σοὶ δὲ συγγνώμη λόγων
τῶνδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὥς ἐγώ, κακῶς.*

geminum gemellum exemplum esset. Nihil fre-

quentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini saepe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto oblitterari potuit. In Antig. 1001. legitur,

ἀγνώτ' ἀκούω Φθόγγον ὀρνίθων, κακῶ
κλάζοντας αἶστρον καὶ βεβαρβαρωμένω.

Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat κλαζόντων, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis Iphig. T. 954. scripserat Tragicus:

ἐλθὼν δ' ἐκῆσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων
ἐκὼν ἐδέξαθ', ὥς θεοῖς στυγούμενον.

Imperitae librarii curae debetur vulgata lectio, ἐλθόντα δ' ἐκῆσε. Variatur constructio, quae frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque, quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi ἐλθὼν δ' ἐκῆσε est pro ἐλθόντος δ' ἐμοῦ ἐκῆσε. In Oed. Col. 1120, τέκνα φανέντ' ἀέλπτα, est pro τέκνων φανέντων ἀέλπτως. Et sic facile expeditur difficultas in Aeschyli loco Choëph. 408. quem post Pawium temere sollicitat, et pejus adhuc corrumpit idem Sophoclis Parisinus editor:

πέπαλται δ' αὐτ' ἐμοὶ (αὐτὲ μοι) φίλον κέαρ
τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

quem ad hunc modum resolvas: κλυούσης δ' ἐμοῦ τόνδ' οἶκτον, πέπαλται αὐτὲ μοι φίλον κέαρ. Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. κλύουσαν apud Sophoclem defendit, apud Aeschylum mutari vult in κλύουσα: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum φίλον κέαρ connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structuræ, nec metri ratione quidquam mutandum est: versus est choriambicus, ut

duo sequentes. Brunck. αἰδυνόων aut epitheton est quod vocant perpetuum, aut scribendum αἰδύπνοον, quod referatur ad θράσος. Comparatio a ventis repetita. Sic Philoct. 828. de Somno:

εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις.

v. 475. Wakef in Silv. Crit. P. III. p. 93. legendum suspicatur ἀμναστῆ σ' ὁ φύσας. Male.

v. 477. f. οὐδ' ἀπόλλυθ' α (hoc est ἀπόλλυται α) vel οὐδ' οἴχεται α. certe requirit verbum vox γένος, securis, cui applicari ἀμναστῆ e superioribus nequit. Reisk. Wakef l l. conjicit χαλκόπληκτος (debebat χαλκόπλακτος). „Homo occisus, inquit, recte dici potest χαλκόπληκτος, ut et σιδηρόπληκτος Aeschyl. S. Th. 918. quod absurdissimum foret, opinor, de bipenni ipsa, vel alio quovis instrumento pronunciare. Plura sunt similiter composita. Antipater Sid. epigr. 10. χαλκοπαγῇ σάλπιγγα. Virgil Aen. XI. 655. aeratam securim “ Nunc retineo χαλκόπλακτος et verto: securis aere percutiens. Active occurrit etiam ἀμφιπλήκτων Philoct. 688. notante Porfono ad Eurip. Hecub. v. 1125 ubi plura ex hoc genere laudantur.

v. 485. Constructio est: [τινές] οἷσιν οὐ θέμις ἐπέβα [vel ἐπέβαν] ἀλεκτρα, ἀννυφα ἀμιλλήματα [vel ὀμιλήματα]. Nominativus etsi pluralis simulque masculinus sit, potest tamen verbum singulare adjunctum habere, ut ostendi ad Eurip. Helen. 1378. Ἐπέβα igitur cum ἐπέβαν non mutaverim. — Pro ἀμιλλήμαθ' cum duo Bodlejani praebeant ἀμιλήματα, non longe quaerenda erat vera lectio, ὀμιλήμαθ'. Sic Eurip. νυμφικαὶς ὀμιλίας Helen. 1420. Vox ὀμιλλημα extat apud Platon. p. 841. A. et in fragm. Euripidis Antiopae apud Stobaeum, ferm. XXXVI. Musgr.

v. 488. πρὸς ὧν δέος μ' ἔχει, e quibus timorem concipio. Reisk. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum ignorasse πρὸ saepe idem valere ac ὑπέρ. Brunck. θράσος e v. 472. subaudiri vix potest, quapropter addidi deletο δέ τοι.

v. 489. Reiskius et Purgoldus rescribunt ὑμῖν, quo admissio verba τοῖς δρῶσιν καὶ συνδρῶσιν claudo pede subsequuntur. Probum est ἡμῖν, quod refertur ad πελαῖν, cum ἀψιγὲς ad τοῖς δρ. καὶ συνδρ. pertineat. Musgr. superfluum esse censet.

v. 496. κατασχῆσα. Non displiceret κατασκήψα, ut ὄργαι κατασκήπτουσιν Eurip. Hippol. 1436. Vide et Aeschyl. Pers. 514. et 742. Vulgata si retinetur, metaphora erit a navibus, quae κατασχῆν dicuntur, cum terrae appellant. Musgr.

v. 497 — 508. Etsi difficile sit rationem transpositionis reddere, praesertim ubi ῥῆσις aliqua paullo longius a sede sua deerravit, nequeo mihi persuadere, epodon hanc proprium locum obtinere. Primo, commode sententiam claudit, εἰ μὴ τὰδε φάσμα ν. ε. κ. Deinde moestitiam spirat epodos, cum in fine antistrophes Chorus ad boni eventus spem animum erigere coeperat; ut non facile intelligas, quid ei in memoriam Myrtili historiam revocaverit. At hoc ipsum ὁσμάτιον ad finem proximi actus transferatur, post v. 865. jam venusta et dilucida erunt omnia. Quippe audita ex nuncio Orestis morte, quam in curruum certamine accidisse mentiebatur, aptissime subiecisset Chorus ὦ πολύπονος ἱππεΐα, ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾶ. Imo vel ex αἰ πρόσθεν πολύπονος fatis liquere videtur, novam aliquam calamitatem, ex aurigatione ortam, Chori animo obversatam esse. Myrtili porro exemplum unquamne commodius citari potuit, quam ubi similis fere casus lugendus erat? Musgr. Imo non inopportune Chorus in fine cantici antiquam calamitatem, quibus Pelopidarum domus exagitabatur, originem commemorat, quae quanto diutius duraverant, tanto certius desituras auguratur punito interfectorum scelere.

v. 499. αἰανὴς nolim cum Brunckio verti luctuosa, sed intellexerim duratura, ut derivetur ab αἰά, quo significatu plerumque occurrit.

v. 502. ἐκοιμάθη. Confer Oed. Tyr. 980, Antig. 844. Musgr.

v. 505. ἐκτριφθεὶς. alias πρόρριζος non haberet locum. ἐκτρίβειν τινὰ πρόρριζον dicitur, non ἐκρίπτειν. Constructio haec est ἐκοιμάθη ἐκτριφθεὶς πρόρριζος αἰκίαις δίφρων, leto datus est: radicitus excisus, per infelices lacerationes et confractiones membrorum suorum a rotis currus aurei. Reisk.

v. 509. στρέφη pro ἀναστρέφη. Sic Plato epist. VII. ἐπὶ γῇ στρεφομένῳ. p. 1284. A. Liban. Vol. I. p. 843. Α. κατὰ τὴν πόλιν στρέφονται. — Ἀναμένη libera, custodia soluta. Sic vertendum esse ostendunt proximi duo versus; pariaque ipsa de se Electra testatur, v. 306. 7. Musgr.

v. 515. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὑβρεως. ἄρχαν hic valet προκατέρχαι, ut apud Homerum, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων, id est Eustathio interprete p. 241. προκατήρξα τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχαν, καὶ κατέρχαι λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή· καὶ Ὅμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ συντάξιν, οἷον καὶ τὸ Κατέρχομαι νόμον βακχεῖον. Haec χρῆσις sumpta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra 252. ἄρξασά τι λυπηρόν. Brunck.

v. 516. f. οὐκ ἐρῶ non dicam. Reisk.

v. 518. πατήρ γάρ — Haec longe a vulgatis diverso sensu accipio, ait Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in modum, quem non fert sermonis indoles. Ex praecedentibus quaedam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατήρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ, ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἐξοῖδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' αἶε. Brunck. Interpunctione paululum mutata longe facilius evadit loci intellectus. Pater enim, inquit, nihil aliud tibi praetextum est. Quippe pater tuus a me occisus est. Sic cepit etiam Grammaticus in minoribus Scholiis.

v. 519. distingu. sic: ἐξ ἐμοῦ. καλῶς. ἐξοῖδα. vel potest quoque punctum post καλῶς omitti. at post ἐμοῦ nequit. Reisk.

v. 527. πρὸς χάριν τινός, ut in C. L. est, aut τινῶν. Idem est πρὸς χάριν atque χάριν simplex. Reisk. Musgr. τοῦ χάριν, τίνων τ', cujus rei et quorum hominum gratia.

v. 530. ἀντ' ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, fratris vice. Temere Heathius mutat in αὐταδέλφου. Brunck.

v. 536. δαΐσασθαι. Mortem sic depingi rariusculum est. Gratius tamen Cynegetico, 347.

— — totumque avidissimus orcus
Pascitur, et nigris orbem circumfonat alis.

Seneca Herc. Fur. 554.

— — mors avidis pallida dentibus.

Confer etiam Eurip. Alcest. 857. Antipater Anthol. p. 219.

— — λοιμὸν ὅλας θοινήτορα χέρσου.
Musgr.

v. 538. Μενέλεω. Sic cum iota subscripto recte exhibet Scholiastes Bodlejanus. Vulgo Μενέλεω casu genitivo. Idem. Bene vulgatam explicat Gramm. in schol. min.

v. 544. σχοῦσα est idem atque παρέχουσα et cohaeret cum ψέγε, profer rationes justas, et tum demum propinquos (me puta) vitupera. Reisk. Reliquo Clytaemnestrae sermoni optime respondet sensus a Brunckio in versione expressus: tu vero, si minus recte sapere tibi videor, rem aequo judicio perpendens, culpam in alios (Agamemnonem) confer. Inutilis est Musgravii conjectura: τοὺς φαύλους στέγω: at si tibi non recte sentire videor, ipsa mentem puram habens, ineptos patienter fero. Heathius τοὺς πέλας propinquos tuos interpretatur, Agamemno-

nem intelligens, quod an fieri non possit, merito dubitat Musgr.

v. 549. Nota insolentem phrasin, λόγοις ἐξέρχαι. Musgr.

v. 550. λυπηρὰ κλύαν. Eadem structura ac οἰκτρὰ βόσκαι in Philoct. 1167. Brunck.

v. 557. ποιήν. (subint. διά, κατὰ, εἰς vel πρὸς.) Etiam πνεύματα non placet. Num forte τὰ πολλὰ πείσματ' ἔσχ', tot naves cohibuit in Aulide. Reisk. Iacobs. in specim. emendd. p. 27. non recte conjicit τὰ πόμπιμα πνεύματ'. Musgr. ποιῆς in ποιῶς mutat, quo nihil opus. Genitivum pro dativo adhibuit etiam Eurip. Herc. F. 939.

Ἐξὸν μιάς μοι χειρὸς εἶναι θέσθαι τάδε.

v. 560. πολύστικτον est una vox, sed necessitate metri diremta. Reisk.

v. 560. ἐξεκίνησεν. Heathio placet ἐξενίκησεν, quod speciem sane habet. Vulgatam tamen interpretari forte licet: excitavit e cubili vel e latibulo, ποδοῖν, cursitatione. Musgr.

v. 561. Tentabam: ὅν κατὰ σφαγῆς, Ἐκκομπάσας ἔπος τὶ τυγχάνει, βαλὼν. Quem ad jugulum feriens, nescio quid jactabundae vocis edidit. σφαγὰς jugulum, ut Eurip. Orest. 291. De cerva hac vide Libanium, tom. II. p. 667. Musgr. ἔπος βάλλειν verbum emittere, ut κόμπους ἐκβαλὼν Euripid. Tr. 1180. Herc. F. 148. et οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη Ion. 929.

v. 564. ὥς perperam Iohnsonus vertit donec, qua potestate haec particula ab Atticis numquam adhibetur. Brunck.

v. 565. ἐκτίσαιε. Reisk.

v. 589. f. οὐ πᾶσαν ἰᾶσαν γλῶσσαν, non potes reprehendere matrem, quin omnilinguae intemperantia utaris. Hoc distichon est Clytaemnestrae, quae Electram interrumpit; ad quod Electra v. 590. respondet. Reisk. ἴης. Ad Oed. T. 628. haec notavit Brunckius: „Antiqua forma est ἴης,

ut τιθέω, a librariis saepe oblitterata; ζυνίης forma vulgaris. Legitur apud Homerum Il. K. 121.

πολλάκι γὰρ μεθιᾶς τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι.

Z. 523.

ἀλλὰ ἐκὼν μεθιᾶς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις —

Librarii cujusdam levitas intrusit μεθίης in Odyss. Δ. 372. ubi ad superiorum normam scribendum:

ἢ ἐκὼν μεθιᾶς, καὶ τέρεται ἄλγεα πάσχω.

Iliad. E. 880.

ἀλλ' ἀνιᾶς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδῆλον.

In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accurata scriptura est in Hesychii glossa: συνιᾶς, νοῖς. At duo tempora confundit in glossa, μεθίᾶς, ἀμελᾶς, ἀφῆκεν. a ζυνιέω praesens est imperativi ζυνίᾶς Homero frequentatum. Formam adgnoscat auctor Etymol. M. p. 612. l. 7. συνιῶ οὖν. καὶ ὁ παρατατικός. συνίου. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, σύνιον καὶ ζύνιον. Pertinet observatio ad Homerum versum Il. A. 273.

καὶ μὲν μεν βουλέων ζύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.

El. 596. ἢ πᾶσαν ἱᾶς γλῶσσαν. Ibi tres codd. et Aldus ἱᾶς: reliqui ἱῆς. 1347. (1343.) οὐχὶ ζυνιᾶς. Quatuor codd. et Aldus ζυνίᾶς. Eadem varietas aliis in locis deprehenditur: nos ubicumque rectam scribendi normam sequimur. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 52. ἱᾶς, μεθίᾶς, τίθᾶς de tempore praesenti dici ait κατὰ ἐναλλαγὴν χρόνου. At recte obloquitur Porsonus ad Eurip. Orest. 141. „Attici, inquit, dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicumque τιθᾶς legitur, legitur ex errore scribarum α et η permutantium. Exemplum proferri debebant, ubi, versu cogente, τιθῶ, τιθᾶ, τιθοῦμεν, τιθᾶτε Attici adhibuerint. Unde enim fit, ut haec forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit prorsus inutilis?“

Eodem loco τιθᾶ Eurip. Cycl. 526. in τιθῇ et μεθεῖτε Aristoph. Ran. 1337. 1346. in μέθεσθε mutatur.

v. 602. Homerus in Odyssæae fine: μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος. ubi haec observat Eustathius: Ὅτι κατασχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν ἐρρέθη ἀντιστρόφως κατὰ τὸ σκῶμμα,

εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἰδρὶς,
σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ κατασχύνω φύσιν.

ὥς γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ κατασχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαύλους, παῖς κακῶν ἰδρὶς κατ' ἐκείνους γενόμενος. Brunck.

v. 603. καὶ δίκη. Reisk.

v. 603. 4. Verto: video Electram iras spirantem, sed utrum jure an injuria, aliis curae esse nondum video. Musgr.

v. 607. καὶ ταῦτα τηλικούτος. Iohnsonus vertit, idque tantula aetate. Inepte, si quid recte judico. Electra XXV. annos ad minimum nata erat. τηλικούτος vox media est, et tam de majore, quam de minore aetate dicitur. Brunck. Alii de juvenili aetate accipiunt, in qua virginem verecundiam prae se ferre quam maxime deceat. Diversa plane est Seidenstückeri explicatio a Schefflero prodita. Is Clytaemnestrae verbis ironiam affingit, qua significet querelam filiae neutiquam abs se negligi propter audaciam virginis eo jam aetatis provectae, ut caedis consilium (πᾶν ἔργον) non modo capere, sed etiam perficere possit. Quod autem Electra in sqq. vocem τηλικούτος de adolescentia intelligit, dissimulate factum arbitratur.

v. 611. ἔξωρα. Recte interpres: aetati meae incongrua. Id utique ipsi Clytaemnestra exprobraverat: καὶ ταῦτα τηλικούτος. Musgr.

v. 617. νῖν, ista. Plurale pariter est Eurip. Bacch. 979. et Helen. 1561. ubi ἰδὼν δὲ νιν παρόντας. Vide et Oed. Tyr. 887. Musgr.

v. 619. *Φράσους* — *ἀλύξας*. Eadem constructio est Antig. 494. Oppian. Halieut. III. 104. Nec dissimile est τῆς νόσου πεφευγέναι Philoct. 1072. Musgr.

v. 630. Προστατήριος Ἀπόλλων. ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αἰτὸν ἰδρύνοντο. Σοφ. Photii Lex. Ms. Hesychius: Ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἐστὼς βωμός, ἐν σχήματι κίονος.

v. 631. κεκρυμμένην — βάζιν. Non putem Clytaemnestram submissa voce haec eloqui, ut audire Electra non posset: sed βάζιν κεκρυμμένην vocare, quod mentem suam verborum ἀμφιβολίαις occultare studeret. Mox enim dicit, non sibi expedire πᾶν ἀναπτύξαι i. e. totam rem dilucide enarrare. Musgr.

v. 636. f. ἀλλ' ὥς ἀκούειν τήνδε μου κἄλλον φράσω. Sed sic dicam, ut et haec alius quicumque audire queat absque offensione. vel ἀλλ' ἢ κ' ἀκούεις aut ἀλλ' ὥς ἀκούεις. qua ratione tu audis. id est λογίως. intelligis enim symbolicas, aenigmaticas dictiones. Reisk.

v. 638. δισσῶν ὀνείρων Brunckius: ancipitis infomnii, vereor, ut recte.

v. 639. εἰ μὲν ἀπέφηνεν. Reisk.

v. 645. Praefractam ac plane rudem structuram ξυνοῦσαν εὐήμεροῦσαν nemo facile erit, qui toleret. Rescripsi, quod Grammaticus quoque in minoribus Scholiis invenisse videtur hac usus interpretatione: καὶ συν-οῦσαν φίλοις, οἷς σύνεμι νῦν μετὰ εὐημερίας.

„ὅσῳ γ' ἐμοί. Subintell. a communi ξυνοῦσαν τούτῳ τῶν τέκνων, ὅτῳ μὴ πρόσεστι δυσμένεια.“ Reisk.

v. 656. ἔτ' (id est ἔτι) nempe καλῶς, (quod tacite repetendum) εἰκάζων. Reisk.

v. 657. πρέπει ὥς τύραννος εἰσορᾶν, decora est videri ut regina; id est reginae similis est. Hoc significato frequentatur verbum πρέπω, Pindarus Pyth. II. 69.

ἔδος γὰρ ὑπεροχωτάτα
πρέπειν οὐρανία
θυγατέρα Κρόνου.

Euripides Bacchis 905.

μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μ.ξ.

Ibidem 1177.

πρέπει γάρ, ὥστε θηρὸς ἀγρεύλου φόβῃ.

ut hic πρέπει εἰσορᾶν, sic apud Aeschylum Suppl. 727.

πρέπουσι δ' ἄνδρες νήιοι μελαγχίμοις
γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.

ubi πρέπουσι ἰδεῖν, conspicui sunt. Brunck.

v. 661. ἔδεξάμην τὸ ῥηθέν, accipio omen. Omen est, quod a paedagogo dictum erat, se ἡδᾶς λόγους ἀfferre. Clytaemnestrae, somniis perturbatae et sollicitae, optime convenit haec exclamatio.

Musgr.

v. 663. πορσύνειν. Reisk.

v. 667. οἱ ἐγὼ male defendit Brunckius. Non corripunt Attici poetae diphthongos in jambis, neque hiatum tolerant, nisi in longa ictuque acuta syllaba, idque ipsum in folis epiphonematibus. Cf. Hermann. ad Eurip. Hecub. p. LV.

v. 675. πρόσχημα, inquit Budaeus, decus significat et rem vivendam. Herodot. L. V. 28 καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Eadem significatione simplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachae initio:

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις.

Ἑλλὰς ἀγών, conventus Graecorum. ἀγών certamen hic non significat, quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἀθλῶν χάριν. [Sic etiam Musgr., legens insuper Δελφικῶν τ' ἀθλῶν χάριν, propter certamen et praemia Delphica.] Adjective sumitur Ἑλλάδο, u. Philoct. 223. Brunck. Πρόσχημα καὶ ἡ προφασίς, καὶ τὸ οἶοναι προκάλυμμα. ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. Σοφ. ἐν Ἡέκτρῃ. (hic et v. 518.) Thomas Mag.

v. 679. τῇ θύσει. hoc est ὄρμῃ. ut in Anthologia de Gallo est ἔθυνεν ὄρος, id est ὥρμησεν εἰς τὸ ὄρος. Reisk. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσεως τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod quid sit, nemo adhuc diserte potuit exponere. Quae in Scholiis afferuntur explicationes sunt futillissimae. Cursus, qui δολιχὸς appellabatur, diu post heroïca tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter criticos. Probabile est fuisse XXIV. stadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poëtam tam obscuro aenigmate significare voluisse, tot stadia Orestem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσιν hic aetatem significare? glossa ἡγουν δραμῶν ἀρμοδίως τῇ αὐτοῦ φύσει nihil expedit. Unius literae mutatione sententiam restituit Musgravius felici conjectura ad Euripidis Phoen. 1135. proposita:

δρόμου δ' ἰσώσεως τῇ φύσει τὰ τέρματα.

Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariae impertit Antipater Sidonius Epigr. XXXIX.

ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος εἶδε τις ἄκρου
ἡΐθεον, μέσσω δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφείσει, metam carceribus cursu jungere. Librario fraudi fuit elisio τῇ φύσει, quod quum non caperet, notius substituit φύσει. Brunck. Suidas: ἀπὸ γραμμῆς οἷον ἀπ' ἀρχῆς ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἀφῆσιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν. Musgr. ad h. l.

v. 681. ἐν πολλοῖσι παῦρα pauca ex multis, quae dici possent. Musgr.

v. 684. f. πέντ' ἀέθλων, ὧν νόμος. Reisk. Verba δρόμων διαύλων πεντάεθλ' non carent difficultate. Intellegenda sunt, tamquam si scriptum esset, ὅσων γὰρ ἀγώνων νενομισμένα πένταεθλα οἱ βραβεῖς εἰσκηρύξαν, τούτων —. Pro ἀγώνων posuit δρόμων διαύλων, quia cursus certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, et signabantur singulae Olympiades athletae nomine, qui stadio vicerat: iti-

dem Quinquertii pars erat nobilissima cursus duplicati stadii, hujusque certaminis nomine ceterae quatuor Quinquertii partes synecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut ajunt, τὸ ὅλον. Orestes hic fingitur primum vicisse stadio, postea eodem die pentathlo certasse, qua in commissione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. XIII. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris T. III. p. 247.

ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἐρωή,
καὶ δρόμος, ἥδ' ἐπ' ἀλῆ· μία δ' ἐπλετο πᾶσι τελευτή.

Verti debuit: Quorumcumque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum etc. Brunck., Legendum et distinguendum:

Δρόμων, διαύλων, πένταθλ' ἃ ὀνομάζεται.

ἃ ὀνομάζεται. Reliquorum certaminum natura ex nomine cognoscitur; non item Pentathli. Hinc Paedagogus, eorum quae pentathla vocantur; more hominum, quibus in sermonem nomen paullo insolentius incidit. Δρόμον a Diaulo diversum esse ostendet, si cui id dubium est, Pindarus Olymp. XIII. antistr. 2.⁶ Musgr. Vulgatum πεντάεθλ', ἃ νομίζεται offendit non solum anapaesto versui immixto, sed etiam eo, quod πεντάεθλα quadrisyllabum ab Attico sermone abhorret. Hinc expulsa adnotatione interpretum Hermannii correctionem adoptavi.

v. 692. τέλλοντος. gl. ἀνατέλλοντος. Brunck.

v. 695. ζυγωτῶν. Hesychius: ζυγώσω — κλείσω.

Musgr.

v. 699. λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuisse videtur pro nomine proprio. Epitheton est, quo Stefichorum usum fuisse docet Eustathius p. 524.

Brunck.

v. 701. δύναντον ἐκπληρῶν ὄχον, decem currum numerum explens: an potius decimum currum implens, i. e. ipse suo corpore obtinens. Iudicet lector. Musgr.

v. 707. f. κροτήλων. Reisk.

v. 710. χνόας τις αὐτῶν. Legendum, ni fallor, χνόας τις ἄλλων. Mentem loci cepit et reddidit Iohnsonus. Musgr.

v. 712. ἤφριζον — Hinc Virgilius Georg. III. 111. humescunt spumis, flatuque sequentum. Brunck.

v. 713. ἔχων. Ab hoc participio regitur σύριγγα. Constructio est: ἔχων σύριγγα ὑπ' αὐτὴν ἐσχατὴν στήλην, ἔχριμπτ' αἶ. Confer annotata ad Philoct. 308. Musgr.

v. 718. ἐκ δ' ὑποστροφῆς, et in reflexione. Sic ἐκ νυκτῶν, in nocte, Theaetet. apud Anthol. p. 211. Vide et annotata ad Philoct. 1104. Musgr.

v. 719. τελοῦντες, non ad solum Aenianem, sed etiam ad Barcaeum refertur. Nam Aenian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed quum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcaeus sextum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impegere. Est itaque τελοῦντες nominativus pendens, vice genitivi absoluti. ἐκ δ' ὑποστροφῆς μέτωπα συμπαίουσιν Βαρκαίοις ὄχοις, τελούντων αὐτῶν ἤδη ἔκτον καὶ ἑβδόμον δρόμον. In fine versus 725. comma poni debuit. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules victorias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δωδεκαδρόμων: et metam, δωδεκάγναμpton τέρμα δρόμου ἵππων. Brunck.

v. 719. Pro τελοῦντες malim τελούντος. Quo tempore Aenian hic sextum septimumve cursum abfolveret. Septimumve, inquam: puto enim τε et pro ἡ aut hic usurpari. Vide annotata ad Eurip. Bacch. 407. Sextum septimumque simul abfolvi nimis ridiculum est. In currum certamine duodecim flexus fuisse docet ex Pindar. Olymp. III. stroph.

3. Camerarius. — Planior sententia foret, sic hic versus cum praecedenti locum commutaret;

Ἑπτα δ' Αἰνιάνοσ ἀνδρὸς ἄστομοι,
Τελοῦντος ἕκτον ἔβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν —

Sed quae plana sunt, vitare, non sectari solet Sophocles. Quid quod in tristi casu enarrando venustatis aliquid habet intricatior ordo? — Quaerat fortasse aliquis, cum Poeta nullibi tradat Aenianis hujusce equos cursum retro vertisse, quomodo fieri potuerit, ut frontibus adversis in Barcaeos equos impegerint. Hunc nodum, modo non ineptum fuerit talem a Poeta ἀκρίβειαν, in figmento praesertim enarrando, exigere; nodum, inquam, hunc ita solvere licet. Fingamus lineam, quam describere debuerint currus, ellipsin fuisse, cujus duo foci fuerint metae;

Iam quid vetat equos Aenianis cursum introrsum flectentes equorum insequentium frontibus occurrisse?

Sed nimium, puto, diligentes sumus. Musgr.

v. 720. Βαρκαίοις ὄχοις. Optime interpretatur Heathius, Barcaeis equis: ostendens etiam ex Phaëthontis fragmento, ὀχήματα equos significare. Adde Eurip. Ion. 1170. Musgr.

v. 727. Reduplicatio est, quales jam multae observatae fuerunt, in ἔσχατος ἤλαυνε, ὑστέρας ἔχων πῶλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha 393.

ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφείς,
πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστέρας ἔσαν, φέρῃ.

Ibi voces ὑστέρας οὔσαν sine ullo sententiae detrimento tam bene omitti poterant, quam hîc voces ὑστέρας ἔχων πώλους. Faceta est conjectura Parisini Editoris:

ἤλαυνε δὲ ἄνατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων —

Hominis temeritatem fatis mirari nequeo, qui Tragicî Graeci emendationem in se fuscipit, paremque se huic negotio putat, et tamen ignorat, talem hiatus, qualis in δὲ ἄνατος est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicum in superstitionibus omnibus Atticae scenae reliquiis exemplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλαυνε δ' ἄνατος, et tum claudicaret versus in secundo pede. Brunck. Reisk. legi vult εἰς πέρας δ' ἰδών. Wakefield. in Silv. Crit. P. III. p. 184. non modo nostrum locum, sed Euripidis quoque versiculum, quo Brunckius utitur, sollicitat. Illum corrumpit scribendo:

ἤλαυνε δὲ σχεδὸν μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
πώλους Ὀρέστης.

Hunc imperite refingit sic:

ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφείς,
πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστερα νοήσας, φέρῃ.

i. e. de re posteriore cogitans, cum de priorē debueras. — Musgr. pro ὑστέρας conjicit εὐσφύρους, bonis talis praeditos, verba τῷ τέλει πίστιν φέρων male interpretans: fiduciam de fine certaminis fautoribus suis dedit; cum deberet: in fine demum certaminis spem victoriae ponens.

v. 731. melius καλίσσωντες in duali. Reisk.

v. 732. Correlativa sunt τότε, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel alteri cognatae significationis adverbio opponi, infra v. 752. (745.) ubi solum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico

suspectum fuit. Pro ἄλλοτ' οὐρανῶ conjecit ἀλλὰ τοῦρανῶ, quod equidem cum eo non accipiebam pro τᾶ, sed pro τῶ οὐρανῶ. Verum conjecturae non est locus. E praecedenti φορούμενος πρὸς οὐδας satis intelligitur, impliciti loris cadaveris crura modo in solo porrecta fuisse, modo sursum jactata Brunck.

v. 734. τοῦ μὲν ἄλλου παντὸς ἀσφαλῆς δρόμου. Reisk.

v. 744. λαγχάνει. Non deterius foret, τυγχάνει, quod ut varia lectio a Scholiasta commemoratur. Nam et hoc accusativum, quanquam rarius, adsciscit: vid. Eurip. Phoeniss. 1709. Musgr.

v. 745. f. ἀντία δ' οὐρανῶ Reisk.

v. 751. Legendum, ni fallor, accusativo plurali δαλαΐας σποδούς. Rariusculum est hujus nominis plurale; occurrit tamen in versu Sotionis apud Athenaeum, lib. VIII. p. 336. F. Musgr. Vide ad v. 19.

v. 753. ἐκλάχῃ scribendum erat ex praecepto Dawesiano, cui Brunckius ipse obtemperat supra ad v. 57.

v. 759. τί ταῦτα. Supplendum ex seqq. λέγω. Quidnam haec dicam? Musgr.

v. 763. δεινὸν τὸ τίκταιν ἐστίν. Comicus in Lyfist. 884. οἷον τὸ τεκᾶν. Brunck.

v. 768. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡλέκτρῃ. Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς. ἤγουν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. Philemon Ms. et Thomas M.

v. 774. f. ἐμ' ἐστὶ σπᾶσαι ἡδὺν vel potius ἐμοὶ πελάζαν ἡδὺν. Reisk.

v. 774. ὁ προστατῶν χρόνος. Non tempus quodcunque, sed tempus adveniens, tempus futurum Clytaemnestram male habuit. An igitur legendum ὁ προστατῶν? Hesychius: πατέιν, πορεύεσθαι. Aeschyl. Agam. 1307. πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατέϊς. Oppian, Cyneget. I. 66.

— δι' ἡερίην δόνακες πατέουσιν ἄταρπόν.

Διῆγε, ut ὁ δὲ διάγει με πολὺν ἤδη χρόνον Philostrat. Vit. Apollon. lib. III. cap. 38. Idem lib. V. cap. 42. δι-

γιστο pro ἐτρέφετο, sc. μελιττούταις διήγετο καὶ ἄρτοις.
Musgr.

v. 779. Non debebat Brunckius particulam δε de-
lere. Interdum repetitur ea post longiorem paren-
thesin. Conf. Hermannus ad Viger. p. 803.

v. 784. οὐ σοί γε. κἄνος. Reisk.

v. 785. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum
ἄκουε. Ineptum Scholion, quod ad hunc versum vul-
gavit Iohnsonus, consulto omisimus. Brunck.

v. 793. κατ' ἀξίαν probat etiam Purgoldus coll. Eu-
rip. Hecub. 734.

v. 798. Male Wakefield. in Silv. Crit. Part. IV.
p. 85. pro δεινῶς vel transpositis vocibus legit ὡς δᾶ,
ut decet, vel κἄνον. Vt hic δεινῶς δακρῦσαι, sic δεινὸν
στενάξασα Eurip. Med. 1184 et alia ejusmodi plurima.

v. 800. delendum comma. Reisk. ἐγγελῶσα κα-
ταγελῶσα. Hesych.

v. 807. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρός ἤδη.
Particula ἢ δὴ in unam vocem librarii errore coalue-
rat. Brunck.

v. 811. Dawesius Miscell. Crit. Sect. V. p. 261.
ad Comic. Pac. pro ζύνοικος ἔσομαι emendat ἔσομαι ζύν-
οικος. Negat enim Atticis ἔσεται, nedum ἔσσεται per-
missum fuisse. Eandem conjecturam prodidit Her-
mannus ad Eurip. Hecub. p. 116. Sed cum anapae-
stum jambico versui ex emendatione inferre, etiam
ab initio versus, religiosum sit, verissimam recepi
aliam conjecturam ab optimo Praeceptore mecum
communicatam.

v. 816. Hic versus et tres sequentes vulgo tribu-
untur Choro, manifesto errore. Ab Electra eos pro-
ferri debuisse liquet ex Chori subjecta admonitione μη-
δὲν μέγ' αὐτοῦ, quae ad ista Electrae verba refertur. Inepte
Iohnsonus vertit, ne altum nimis clamaveris.
Recte glossa: μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἶπης. Vide
scholia ad Aj. 386. Brunck. Fallitur, nam quae
hoc de se professā erat:

Λύπη δ', εἰάν τις τοῦ βίου δ' οὐδὲν πόθος,

an ab ea statim Deos objurgari expectes? Choro contra, prosperis impiorum rebus, Electraeque immerentis infortunio indignanti, optime convenit hujusmodi exclamatio. Quod contra Mudgium monet Musgr. Deinde strophici et antistrofici versus personarum quoque respectu sibi respondere solent, praesertim si quaeque persona pauca tantum loquitur. Ac sequentia μηδὲν μέγ' αὔσης nonnisi hoc significant: noli vehementer gemere.

v. 819. κρύπτουσιν, occultant. At minime occulta erant Clytaemnestrae scelera, neque opus erat sole, ut in lucem proferrentur. Ergo hic vertendum potius obscurant; i. e. negligendo obsolescere et obscurari sinunt. Raro scelera, frequentius paullo res honestae factaeque egregia κρύπτεσθαι dicuntur. vid. ad Oed. Col. 286. Licet etiam κρύπτουσιν per occultant se interpretari. Vide ad Eurip. Phoeniss. 1152. et ad Nostri Oed. Tyr. 987. Musgr.

v. 826. τῶν φανερώς αἰχόμενων εἰς αἶδαν. Ridiculus fuisset Chorus spem aliquam de Orestia suggerens, quem mortuum esse minime dubitabat. Nec eo referri sententiam finit adverbium φανερώς, quod tum maxime adhiberi solet, cum dubitandi locus aliquis, perexiguus tamen relinquitur. Ergo τῶν αἰχόμενων εἰς αἶδαν cum πραγμάτων subaudito construendum puto. Si de rebus manifesto perditis et pessumdatis spem aliquam suggeris. Νεκρὰ πράγματα de rebus desperatis dici ostendemus ad Oed. Tyr. 45. Musgr. At eo sensu, quem damnat Musgr., ipse Chorus verba intelligit, quod ex seqq. patet, ubi exemplo Amphiarai probare conatur, mortuos esse beatos.

v. 828. καὶτ' ἐμοῦ. Reisk.

v. 832. ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν, mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum. Alusio esse possit ad monile Eriphylae datum.

Bruck.

ἔρκεσι. Etsi non damno, lectori tamen perpendendum relinquo, annon scripserit Auctor ἔρκεσι ab ἔρσι. Musgr.

v. 833. κρυφθέντα. Amphiaräum in profundum terrae specum demersum non male depingit haec vox. Oraculum Alcmaeoni datum apud Athenaeum, lib. VI. p. 232. F.

— — ὦ ποτε μήτηρ
Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν.

Nec aliter Alcaeus in Anthol. p. 254. de naufrago quodam: σῶμα δὲ πόντος ἔκρυψ'. Videtur tamen vox κρυπτεσθαι de quovis genere mortis poetis in usu fuisse. Confer huj. fab. 874. Eurip. Bacch. 955. Diotimus Anthol. p. 208.

Λέσβον δ' λυσιμελὲς ἀμφεκάλυψ' αἶδης.

An et huc pertinent Hefychiana illa? Κρύβες, νεκροί. Κρυβησία, νεκυσία. Κρυβήτας, τετελευτηκότας. Musgr. Idem retinet ἀπάταις, intelligens cum Scholiasta ornamenta foeminis decipiendis apta, et in strophico versu addit ὅτιτα. Hefychius: ἄτιτος, ἀτιμώρητος. Sed multo melior est Brunckii ratio. Varie peccarunt librarii in voc. ἀπάταις. Ut hīc male additum, sic temere omīssum deprehenditur Oed. Col. 547. ubi sic scribendum puto: καὶ γὰρ αἰλοῦς ἀπάταισιν ἀπώλεσα.

v. 835. πάμφυχος ἀνάσσει. Cicero de Divinatione I, 40. Amphiaräum autem sic honoravit fama Graeciae, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur. πάμφυχος glossa exponit ζῶν, recte. ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν. Nempe quia, ut Homerus ait de Tirefia,

τῷ καὶ τεθνήῳτι νόον πόρε Περσεφόνηα
οἷῳ πεπνύσθαι τοὶ δὲ, σκιαὶ αἰσσοῦσιν. Brunck.

Idem ad Aeschyl. Perf. 688. haec notat: „Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra, seu animas exercere. Apud Sophoclem El. 841. Amphiaräus ὑπὸ γαῖας πάμφυχος ἀνάσσει. Ulysses in Necyia Achilli ait v. 481.

σῆο δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οὐτίς ἀνὴρ προπάρειδε μακάρτατος, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν, ἴσα θεοῖσιν,
 Ἀργεῖοι νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέας νεκύεσσιν
 Ἐνθάδ' ἰών.

Musgr. pro πᾶμψυχος correxerat ἐμψυχος ἀνάσσα, vivit et regnat, i. e. dignitate pristina floret, qua quidem caruerat apud Inferos, quamdiu inultus erat: Vid. Aeschyl. Eumen. 97. Sic ζῶεν, et ζῶος εἶναι poetis valet dignitate et opibus florere: ut v. 1413. ζῶσιν οἱ γὰς ὑπαὶ κείμενοι. Conf. etiam Oed. T. 45. Sed ipse nihil temere mutandum statuit.

v. 836. sqq. Musgr. personas ita distribuit:

Ηλ. Φεῦ.
 Φεῦ δῆτ'. Χο. Ὅλοά γάρ
 Ἐδάμῃ.
 Ηλ. Ναί.
 Οἶδ', οἶδ'. ἐφάνη γάρ
 Μελέτωρ — —

At non patiuntur strophici versus.

Pro πολλῶν Musgr. malit: ὅχλων, ac seq. versum non dubitanter sic scribit: δανῶν, στυγνῶν τ' αἰκιῶν, coll. v. 480. Aristoph. Eccles. 659. Ferrem, si αἰκία dedisset.

v. 844. δαιλαία δαιλαίνω|κυρεῖς. Misera miserarum, id est, miserrima es. Perperam Johnsonus vertit: misera, miserias sustines. Geminatio ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad Oed. T. 465. Brunck.

v. 846. πανσύρτων (idem quod πανσύτων, πανταχόθεν ἐσσυμένων καὶ συσσεσυρμένων) πημονῶν, πολλῶν. Reisk. πανσύρτω παμμήνῳ non potest cum Brunckio accipi pro διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον, ob defectum articuli. Substantivum requiritur, quod ad ablativos illos pertineat, quapropter ἄχθῃ rescripti. Versus sunt anapaestici.

v. 847. ἄχέων, ut clare legitur in C. Lips. Reisk.

v. 848. *Ἰρηνᾶς* metrum postulabat. Hesychius *Ἰρῆας*, unde *Ἰροῖν*, explicat per *Ἰρηνεῖν*.

v. 850. *παρεγὰγης*. Johnsonus vertit *foleris*; quo sensu non memini me legisse. Valet potius *demulceas* verbis, vel *decipias*.

v. 851. Pro *ἐλπίδων* melius intelligerem *ἀσπίδων* clypeorum, ut Orestes dicatur Electrae clypeus fuisse. Vel *ἀλκίδων*. Hesychius: *ἀλκίδι, δυνάμει*. Musgr.

v. 854. *ἄρωγοί*. Scholiastes *ἄρωγαί* legit, quod verum puto.

v. 858. *τμητοῖς*. Supra hoc epithetum loris tribuerat v. 740. — *ὀλκοῖς*. De loris vel habenis non alibi occurrit. Nec certum est vel metaphorice de iis dici posse. Hesychius *ὀλκή* quidem per *ῥυτήρ* exponit, sed non *ὀλκίς*. Thucydides lib. III. cap. 15. de machinis adhibet, quibus naves in terram subducuntur. Sed an inde sequitur ad lora transferri posse? Mihi igitur verisimilius sit, legendum hic *ὀλκεῦς* i. e. *ὀλκεῦσι*. Hesychius, *ὀλκεῖς, οἱ* (forte *οῖς*) *τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶνται*. Si enim de hominibus loqueretur, dixisset potius, *οἱ ἐπισπῶντες*. Sed neque ullo modo verisimile est, fuisse inter piscatores certum hominum numerum, retibus trahendis destinatum, quique ab eo munere *ὀλκεῖς* audirent. Addo Suidam: *Ὀλκεῦσιν. Οἱ δὲ Τρῶες ὀλκεῦσι πολλοῖς καὶ ἀρτήμασιν ἀνάψαντες*. Hic cur Kusterus scripturam bis occurrentem mutatum iret, nulla ratio erat. Tenendum porro, lora jugalia proprie *ὀλκεῖς* dici potuisse, quod eorum ope currus trahatur; non item habenas, sed metonymice tantum et quatenus Orestem humi trahentes *ὀλκέων* vicem praestabant. Musgr.

Ibid. *ἐγκύρσαι*. Suspicio verbum hoc de infaustis tantum casibus adhiberi. Musgr.

v. 859. *Ἄσκοπος ἀνίητος, ἀπροόρατος*. Hesych. *Ἄσκοπον ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον, καὶ ἄσκοπος λῶβη, ἀπροόρατος, τοῦ τέστιν ὁ θάνατος*. Suidas. Imo denotat haec vox, quod oculis amplecti non potes, nostrum unabsehbar. Cf. Trachin. 248. Male Musgr. *ἄσπατος*.

v. 862. κένευθεν. Vide Aj. 641. Musgr.

v. 864. οὔτε του (id est ὑπό του ab aliquo) τάφου ἀντιτάσας. Reisk.

γόνων luctuum. Nempe eorum, quos praesente corpore ante sepulturam celebrari mos erat. Vid. porro ad v. 506. Musgr.

v. 865. διώκομαι, festino. Vide ad Eurip. Herc. Fur. 1085. Musgr.

τὸ κόσμιον, verecundiam in cessus. Deinde subaudiendum ἄστε. Omittens (vel negligens) verecundiam in cessus, ut cito venirem. Musgr.

v. 867. Eleganter abundat σοί, ut saepe. Accipi etiam potest pro σοῦ χάριν, vel pro πρὸς σέ. Brunck.

v. 874. ἐναργῶς cum πάρεστι jungendum, non cum κλύουσα gl. πάρεστι φανερώς, ὥς περ ὁρᾷς ἐμὲ ἐναργῶς παροῦσαν. Brunck.

v. 883. ἀνήκεστω. δαινῶ, μανιώδεις. In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρά. Homericum est epitheton. Il. O. 217.

ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

ad quem locum Eustathius: Οὐα καὶ τὸ ἀνήκεστος. ὥς ἐπὶ νόσου γὰρ δαινῆς, τοῦ χόλου, ἐξέρχεται αὐτό. et E. 394.

τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

In Oed. T. 98. propria significatione adhibetur: ἀνήκεστον μίσημα, id est ἀθεράπευτον. Brunck.

πυρί. Passim apud Hippocratem febrim valet πυρ. Ad perturbationem mentis, pariter ac Sophocles, transfert Max. Tyrius Diff. XIII. c. 7. πυρ αὐτὸν (sc. Alcibiadem) ἐπινέμεται πολὺ καὶ ἄγριον, καὶ τοὺς λογισμοὺς ἐπιταράττει. Musgr.

v. 886. τῶν λόγων. Reisk.

v. 888. ἀρχαῖον τάφον. Melius intelligerem ἀγέραστον inhonoratum. Vide Eurip. Electr. 325 et seq. Musgr. Necessitatem mutationis non perspicio.

v. 891. πάντων. Glossa omiffam praepositionem supplet ἀπό, et κύκλω abundare docet. Superfcriptum περισσόν. Θήκην exponit τὸν τάφον. Brunck.

v. 895. ἐσχάτης — Πυρᾶς. Sic Homer. Od. Γ. 251. Ἥ οὐκ' Ἀργεὸς ἦεν Ἀχαιϊκοῦ. Noster Philoct. 639. νεὼς ἄγοντα. In omnibus supplendum videtur ἐπί. Musgr.

v. 896. νεωρῇ nihil aliud significat quam νέον, ut Oed. Col. 730. hīc vice adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Hesychium perperam scriptum pro νεαρὸν, Brunck.

v. 898. ὄμμα) f. αἴμμα, vel simile quid. Forte omisso ψυχῇ sic legendus est versus: ἐμπαῖα τί μοι σύννηδες ἐννόημα, φιλτάτου etc. Reisk.

Hermannō auctore dedi ὄνομα, „quia quaeque circumscriptio convenire verbo ei adjuncto debet. Atqui multo latius patet ὄμμα τιός, quam ὄνομα. Oculus enim ubi est, ibi est is, cuius is oculus est, ut, quae proprie de persona dicantur, facile ad oculum transferri queant. Nomen autem absque re, cuius id nomen est, cogitatur: quare ubi nomen pro re ipsa commemoratur, verbum adhibendum est ejusmodi, quod proprie ad nomen spectet, atque propterea demum ad rem ipsam referatur, quia, quod nominis proprium est etiam rei, cuius id nomen est, proprium sit.“ ὄμμα et ὄνομα multoties permutantur.

Ita concidit Musgravii nota: „σύννηδες. Familiaris Chrysothemidi nec visus esse poterat, nec spes, quam inde conceperat. An igitur legendum σύννηδες, ut ψυχῇ σύννηδες id sit, quod uno verbo δύμνηδες significare solent poetae? Vox σύννηδες extat Nicand. Alexipharm. 512. formata ibi a σύν et ἄρω. Hic fuerit a σύν et ἀρέσκω, quemadmodum πανῆδες apud Hesychium a πάν et ἀρέσκω. Συνηδές, si bonus auctor praeberet, aequē hic commodum esset. — ὄμμα. An spes? ut Trachin. 206. (204.) et 1036. (1026.)“ Ceterum ἐμπαῖα h. l. verbum neutrum est.

v. 900. βαστάσασα, prehēdēns, vel contrēstans. Vide infra v. 1499. (66.) et quae dedi ad Eurip. Cycl. 379. Musgr.

v. 902. ἐξεπίσταμαι. Non vertendum certo scio, sed valde existimo. Hesychius: ἐπίσταμαι — οἶομαι. Vide et Porti Lexicon Ionicum. Musgr.

v. 903. μ' ἰδέιν aut μ' ἐλεῖν (idem quod paulo ante βασιλεύσας dixerat) aut μ' ἔχαιν. Reisk.

v. 907. ἀκλειστῶ id est libere. Reisk.

v. 909. οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic ex indole linguae omnino legendum. Soloece vel inepte vulgo οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod significaret Clytaemnestram fecisse id, quod plane fecisse neganda est. Ex vi sententiae vertit Iohnsonus, neque, si fecisset, latuisset, quem quidem sensum graeca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, quidquid ogganniat Parisinus editor. Quam saepe imperiti librarii potentialem ἄν omiserint, indices nostri ostendunt in Aristophanem et Sophoclem. Brunck. Vulgatam tuetur Hermannus ad Eurip. Hecub. v. 1087. particulam ἄν recte omitti posse statuens. Cf. idem ad Aristoph. Nub. v. 1344. Brunckianam scripturam ab Sophoclis elegantia abhorreere aures arguunt.

v. 910. Ἐπιτίμια, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Suidas.

v. 910. τὰπιτίμια, munera. Conf. v. 1400. (1378.) Musgr.

v. 911. ἄγ', ὦ φίλη. Male vulgo legitur ἀλλ' ὦ φίλη. Istud ἀλλ' ab oscitante librario e praecedenti versu repetitum fuit. Valckenario obsecutus sum bene monenti ad Hippol 288. θάρσυνε. Verbum hoc, quod transitive solet adhiberi, hîc neutrum est, et passively significat. Vide Musgravium ad Euripidis Rhesium 639. Heracl. 16. et quae notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041. Brunck.

v. 914. pro κῦρος f. leg. κυδρός, pro κυδρά, gloriosa dies. Reisk. Musgr., κρουνὸς fons, scaturigo. Liban. Vol. II. p. 438. πηγῆς ἀγαθῶν ἀπολωλυίας. κῦρος. gl. βεβαίωσις. Brunck. Kῦρος, ἐπιτευκτική, καὶ κυρία. Σοφ. Suidas ex nostro loco.

v. 916. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδέως καὶ τερπνῶς. Sic supra 369.

(362.) πρὸς ὀργήν. 464. (457.) πρὸς εὐσέβειαν. Cum variis substantivis πρὸς adverbii vicem fungitur. Brunck.

v. 917. ὅποι γῆς. Vide ad Eurip. Bacch. 506. Liban. Vol. II. p. 411. οὐδὲ εἴ γῆς ἦσαν διὰ τὸν οἶνον εἰδότες. Musgr. Purgoldus negat se perspicere, quid sibi velit οἷσθ' ὅποι γῆς φέρη, quamquam ipse monet nihil frequentius esse locutione, nescis, ubi verferis, ubi terrarum sis. Hoc si recte dicitur, necessario sequitur et illud dici posse. Quod autem Jen. cod. versum sic exhibet: οὐκ οἷσθ' ὅπη γῆς, οὐδ' ὅπη γνώμης φέρη; id in mentem ei vocavit conjecturam, qua nil fingi potest improbabilius. Scribendum censet οὐκ οἷσθ' ὅπη ἔχας, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρη; i. e. ὅπη vel ὅπου ἔχας. Nam ἔχας saepius apud Tragicos pro εἶναι etiam de loco adhiberi, probat allato Philoct. v. 22. et nostrae fab. v. 713. quem a Brunckio et Schefflero male intellectum judicat, ita tamen, ut Grammaticum in minoribus scholiis, quem illi sequuntur, ἐλὼν legisse suspicetur.

v. 918. κατόιδα. gl. ἀκριβῶς γιγνώσκω. Brunck.

v. 924. ἡδύς, laetus. Sic enim Electrae videbatur. Liban. Vol. I. p. 881. B. ἡδύς (laetiores) ποιήσεις τοὺς πολέμιους. Sed neque ineptum foret interpretari: jucundus, ne matri quidem gravis. Accuratius cum Purgoldo scripsi οὔτε μητρὶ δυσχερής. Sic Oed. T. 58. γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι. Oed. Col. 935. βίᾳ τε κοῦχ ἐκών. Aj. 289 ἀκλητος, οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς. Nescio tamen an vulgatum οὐδὲ possit defendi. Certe Homeri Il. Z. 333. legitur κατ' αἴσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν.

v. 928. τινά. gl. ἄνθρωπον φίλον δηλαδή. Brunck.

v. 943. πατρώϊων aut παρεστίων, vel potius παροστίων a πάρος olim. παρόστιος pristinus. Reisk.

v. 946. ἐγώγ' et ἐγὼ δ' confunduntur etiam Eurip. Med. 526. 685.

v. 947. θάλλοντ' ἔτ' αἰήκ. Reisk. et Musgr. Particula ἔτι saepe a librariis oblitterata. Restituendam puto etiam Oed. T. 258. scribendo νῦν δ' ἔτ' ἐπικυρῶ γ' ἐγώ.

v. 948. πράκτορα. gl. ἀπακτητήν, ἐκδικητήν. Brunck.

v. 954. ὀρθήν, salvam, sospitem. Conf. Oed. Tyr. 39. 50. 51. 88. 714.

v. 955 — 7. ἐστερημένη — γηράσκουσιν. Vid. N. Forsteri Indicem in Platonis V. Dialogos v. Accusativus. Musgr.

v. 957. ἄλεκτρα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbis. Brunck.

v. 963. 4. εὐσέβειαν — οἴση, famam pietatis adipisceris. Vid. Antig. 936. Eurip. Iph. Taur. 682. Musgr.

v. 966. καλῇ. Praesens pro futuro. Vide Aeschyl. Prom. 766. et 847. Oed. Tyr. 785. Antig. 899. et quae dedi ad Eurip. Electr. 1066. An καλοῦμαι hic ponatur pro εἰμί, minus certum est. De ea licentia videri possunt citata ad Eurip. Hecub. 625. Musgr.

v. 972. τῶδε τῷ κασιγνήτῳ. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem in ΤΩ ΧΕΙΠΕ. Multus est ad Homerum versum in Scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit, in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali, ταύτους de duabus feminis nemo graece dixit. Pausaniae locus, qui laudatur, in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonae pepercit ira, ibi agitur, Meliboea puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniae loco p. 417. Χλωρίς Ἀμφίωνος θυγάτηρ μόνη λαφύσσει τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἓνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 21. ΤΟΤΟΤΣ δὲ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξ ἀρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναόν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξάμενας. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, numquam, apud Atticos saltem, fe-

minino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cuius exemplum est supra 399. (392.)

πεσούμεθ', εἰ χρεὶ πατρὶ τιμωρούμενοι.

De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait οὐκ ἄρ' ὥς θανομένους μετῆλθες ἡμᾶς; non de se ipsa et filia loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi soloece admodum, θανούμενον ἐμέ; et invenuste prorsus diceret θανομένας ἡμᾶς. Exempla, ubi ad νέκυσ et νεκρὸς structura refertur, ἀπρὸςδιόνυσσα sunt, quia cadaver, sive maris sive feminae, nihil umquam aliud est quam cadaver. Nec saniori iudicio exemplum e Comici Concionantibus petatum, ubi mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debent. Plautus Quis ea est bene dixit aetatis suae more. Nam veteribus Latinis quis utriusque generis est, ut ablativus qui. Θεὸς Graecis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, ducente Deo: et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structurae varietas, nec generis enallage, qualis in τῷδε κασιγνήτῳ. Nam sive deo, sive dea scripserit Virgilius, semper manferit ducente. Quam aliena ista omnia a schemate, de quo hīc agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota saepe doctos viros abusos fuisse animadverti, quo insulsiſſimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quae notavi ad Antig. 986. Brunck.

v. 974. εὖ βεβηκόσιν. Hesychius: εὖ βεβηκότι, εὖ-σταθῆ. Brunck. εὖ βεβηκόσιν. Similes locutiones vide in notis ad Eurip. Heraclid. 611. Musgr.

v. 975. προὔστητην. Non duces erant, ut interpreſ, sed administrabant. Vide annotata ad Eurip. Androm. 221. Musgr.

v. 981. συμπόνει πατρί. Σύγκαμν' ἀδελφῷ. Mortui apud Inferos agentes ultionem meditari et quovis modo promovere putabantur. Hinc mortuis auxilia-

ri apud poetas valet ulcisci. Vid. ad Oed. T. 503. Musgr.

v. 989. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς. Brunck.

v. 997. ἄγευστος vel ἄδαστος exfors. Reisk.

v. 1000. λύει, subaudito τέλη, λυσίτελῃ Plene dixit in Oedipo T. 316. ἐνθα μὴ τέλη λύει. Nude sic posito λύει utitur Euripides Medea 571. 1162. 1362. Alcestide 639. Brunck. At primum quidem recte monuit Schefflerus, verbum λύειν pro λυσίτελῃν positum adsciscere solere dativum personae; deinde multo simplicior in promptu est explicatio haec: nihil nos malis liberabit, nec prodest gloriosam adeptas famam indigne ac turpiter perire. λύσει enim scribendum erat pro vulgato λύει. Δυσκλεῶς autem refero ad carceris, quae metuenda sit, ignominiam.

v. 1002. ὅταν θανῇν χρήζων τις. Ex vi sententiae intelligitur, supplendum esse adverbium εὐκλεῶς. Brunck. Quam dura haec sit ac contorta ratio, facile est sentire. Purgoldus itaque conjecit: ἀλλ' ὅταν καλὸν χρήζων τις etc. θανῇν ex fine versus proxime superioris a librariis vel oculorum errore vel quod oppositionem anxie quaerent, substitutum esse ratus. λαβόντε autem accipit pro nancisci cupientes, affectantes, allatis Oed. T. 993. sqq. et δυσκλεῶς θανῇν explicat, turpiter, ob rem ipsam non perfectam nullam laudem reportantes mori. Equidem non correctione, sed interpretatione opus esse statuo, sic, ut cum Winshemio vertam: Non enim mori tristissimum est, sed quod, cum quis mori cupit, ne id quidem consequi potest. Obscure innuit Chrysothemis sempiternae custodiae atrocitatem ipsa morte acerbiores.

v. 1013. Thomas Mag. ἐπαγγέλλεσθαι hic αἰτῶν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis I. 2. 8. Σωκράτης δ' ἐπηγγέλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν, ubi a sensu plane aberravit interpres. Brunck. ἐπηγγελλόμεν, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Hesych.

v. 1014. αὐτόχειρ scriptum Porsono (ad Eurip. Orest. 1037.), adjectivum ut esset, non adverbium.

v. 1015. κενόν, infectum. Musgr.

v. 1018. Fortasse sana est antiquarum lectio editionum πάντα γὰρ κατεργάσω. Omissum ἄν, ut saepius. Musgravio placet πάντα γ' ἂν κατεργάσω.

v. 1019. bene explicat censor Observationum Purgoldi in ephemm. Ienenff. 1802. n. 210. Indoles mihi jam tum erat ea, quae nunc est, sed prudentia minus valebam neque ita, ut nunc, patris ulciscendi viam cernebam, merito rejecta Purgoldi conjectura ἀλλ' ἦν φύσιν γ', οὐ τόνδε νοῦν, ἥσσαν τότε.

v. 1022. Elegans est, sed inutilis Wakefieldii conjectura ἀκὸς κακ' ἐγχαροῦντα, in Silv. Crit. P. III. p. 85. prodita laudato Matth. 26, 52. Hesiodico versu:

οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχεα ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχεων.

et Eurip. Orest. 413.

οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.

v. 1024. χῶ τι ἂν ἐμὲ λέγῃς aut χῶ γ' ἂν σύ με λέγῃς. Reisk. Male conjicit Musgr. ἄχρις τᾶμ' εὔ λέγῃς. Wakefield. l. c. post ἀνέξομαι interpungit ac reddit: feram; mox auditura cum me laudabis. Non opus, modo cum H. Stephano sic exponas: ut patienter audio, quod nunc mihi exprobras, ita audiam patienter te, tum quoque quum me laudabis, id est, quum consilium meum laudabis et te id aspernatam esse poenitebit.

v. 1025. Male tuetur Musgr. μάθῃς, ut sit: audiveris, coll. Eurip. Rhéf. 690.

v. 1026. τὸ κρῖναι. Abundat τό. Similia exempla vide ad Aj. 556. Quibus adde Oed. Tyr. 1430. Oed. Col. 455. huj. fab. v. 1085. (75.) Musgr.

v. 1054. τί τοὺς ἀνευθεν φρονίμου γέρους vel λάχους, fortis, id est ὄντας ἀνευ φρονήσεως, cassos sapientia. Reisk. De pietate avium vide Aristoph. Aves, 1353. Cic. de Fin. II. 33. De cygnis Eurip. Bacch. 1364.

Electr. 151. De ciconiis Phil. Iud. V. II. p. 200. Symmachus lib. V. epist. 67. Est hujus indulgentiae in quibusdam avibus exemplum, ut nutrimenta fenescantibus aetas vicissim prima comportet Musgr. Sententiarum nexus usque ad ἀπόνητοι v. 1061. hic est: Quid est, quod non pari pietate, atque avium genus, parentes nostros prosequamur? — improbi sunt parentes (hoc mente et cogitatione addendum) — at mox poenas dabunt. Hinc non erat, quod Musgr. corrigeret: Δρῶν ἀγὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Qui iuste agit, nullum virtutis fructum percipit. Δρῶν pro ὁ δρῶν, ut νομίζοντες Pindar. Pyth. IV. epod. 8.

v. 1061. five ἀπόνητοι, five ἀπολήτοι legatur, numquam hic versus alieni mangonii expers cum antistrophico congruet, qui trimeter est dactylicus:

ἃ πανόδυτος ἀηδών.

Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in ἀηδών produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur:

δαρὼν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι.

Nec fane video, quâ hac scriptura corrumpatur sententia: haud longe aberit, quum laboribus et molestiis exercebuntur. Brunck. Genuinam strophici versus lectionem haud dubie Aldus et codd. exhibent, ut non possit non antistrophicus aliquantulum mutari. In hoc igitur dedi πάνδυτος, quae vox licet nusquam occurrat, tamen ex analogia defendi potest. Sic enim δύρομαι pro ὀδύρομαι extat in Eurip. Hecub. v. 730.

v. 1063. κατὰ μοι βόασεν. Abundat μοι, ut saepe, eleganter. Brunck.

v. 1065. ὀνείδη. Vid. ad Eurip. Orest. 1244. Musgr.

v. 1066, νοσῶσιν. Sic rescripseram prius, quam

cognovissem Porsoni observationem in Addendis ad Eurip. Hecub. v. 1149. Is docte et subtiliter monet, veteres Atticos plurale verbum neutri plurali nunquam subiecisse, nisi ubi de animantibus ageretur. Quod si verum est, ut esse non dubito, correctio mea necesse est ut collabatur. Ac posses quidem sic refingere locum:

ὅτι σφίσιν τὰ μὲν ἐκ δόμων
νοσῶ δὴ· κ. τ. λ.

nisi paullo esset audacius ἄνωθεν v. 1054. in ἄνω mutare. Quapropter alia circumspicienda erat medicina, quam reperisse mihi videor admodum probabilem. Scribendum censeo v. 1067. νοσῶδῃ, sc. ἐστί, cujus in locum ex interpretatione succedere potuit νοσῶ, addito postmodum δὴ a Triclinio, ut numeri aequarentur.

v. 1071. τὸν αἶ, subauditur χρόνον. Genitivus πατρός non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus arcessendo, pendet, verum ab adjectivo δαιαία, vel, si mavis, a suppresso ἔνεκα. Sic infra 1209. (1206.) ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolide futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ηλέκτρα, οἷτον αἶ πατρός δαιαία στενάχουσ'. Glossae in codd. τὸν αἶ. χρόνον δηλονότι. δαιαία ἔνεκεν πατρός. Brunck.

v. 1074. Quae huic versui inest tautologia, fortius exprimit admirationem Chori, ut valde superflua sit Musgr. conjectura τοῦ λαθῶν.

v. 1077. Camerarius sic vertit: In taline fortuna florere queat ulla, paternae nobilitatis conscia? Pari fere sensu Iohnsonus: Quis bonis prognatus sic vivere sustineat? Ego ita intelligendum censeo: quaenam mulier tam generosa nascatur? misso Musgravii commento: τίς ἂν εὐπατρὶς ὥδε βλαστός;

v. 1078. ζῶν κακῶς significat: adversis rebus afflictus. Quod si perpendisset Musgr., non correxisset ζῆν κακῶς εὐκλειαν αἰσχύνας θέλα, quae contorte interpretatur sic: nemo bene natus inhoneste vive-

revult, ea lege ut famam dedecoret: seu: vitam inhonestam tanti putat, ut famam propterea dedecoret.

v. 1080. Exclamationes ἦ ἦ, quas ex conjectura metro suadente importavi, bene conveniunt Choro Electrae fortem commiseranti. Male Musgr. ὦ παῖ παῖ in ὦ πόποι mutat.

v. 1081. αἰῶνα. Quid sit πάγκλαυτος αἰὼν κοινός, non assequor. Legendum fort. αὐλῶνα, fossam, ut Eurip. Rhéf. 112. Carcinus apud Athenaeum, lib. V. p. 189. D. αὐλῶνα περιδρομον στρατοῦ. Quanquam nescio, annon praestiterit vallem interpretari, ut significetur Inferorum sedes, quam Pindarus κοιλὴν ἀγυιάν vocat Olymp. IX. stroph. 2. Κοινὸν αὐλῶνα, ut πολὺκοινὸν ἄδαν Aj. 1212. παγκοίνου λίμνας supra v. 136. κοινὰν ἔσ' ὑπὸ χθόνα Pindar. apud Clem. Alex. p. 518. Musgr.

Purgoldus ita scribit: „Ineptiunt illi omnes, qui verba κοινὸν ἔλου cum πάγκλαυστον αἰῶνα conjungunt, cum ea tamen ad sententiam insequentem referenda essent sic: κοινὸν ἔλου σοφὰ τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλησθαι, ceteris, quae in medio sunt, interpretationis atque explicationis causa interpositis. Totus locus vero ita erat rescribendus:

ὥς καὶ σύ, πάγκλαυστος (scilicet διὰ τὸν σοῦ) αἰῶνα, κοινὸν ἔλου et q. seqq.

Quo non facile lenior neque probabilior medicina excogitari poterit. Nam πάγκλαυστος non passiva, ut vulgo solet, vi accipiendum, sed est pro σὺ κλαίουσιν διὰ πάντα τὸν αἰῶνά σου. Neque aliter Noster tot locis hoc verbum usurpat. Vid. supra 912. (906.) ἦγε μηδὲ πρὸς θεοὺς Ἐξεστ' ἀκλαύστῳ τῆςδ' ἀποστῆναι στέγης. Et ipsissimum πάγκλαυστος Antig. 831. et Trach. 652. πάγκλαυστος αἰὲν ὥλλυτο. — Adsentitur censor Ienensis l. l.; ego vulgatam teneo et πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν interpretor mortem. Sic σκοτίαν αἰῶνα in Euripidis Phoeniss. 1492.

v. 1083. τὸ μὴ καλόν. Desideratur copula, praecedentia et sequentia connectens. An legendum?

αὐ -

λῶνα κοινόν, ἔλου

δ' ὁ μὴ καλόν καθοπλίσασα —

vel φέραν θ' in v. 1084. Musgr. Commode abest copula, modo suppleas ὥστε Nisi forte placuerit legere τὸ μὴ καλόν τ' ἀφοπλίσασα.

v. 1083. τὸ μὴ καλόν καθοπλίσασα, id est καταπολεμήσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθοπλισαμένα, quia supra v. 996. (991.) θράσος ἐπλίζεσθαι dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ἐπλίζη significat induis, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam infulsis conjecturis Tragicum olim adulterasse. Paullo ante πάγκλαυστον Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652. (655.) Brunck. καθοπλίσασα sensu cassum est, ut quod significet armans. Dedi παροπλίσασα ex armans, sollenni praepositionum in verbis compositis permutatione.

v. 1086. χεῖρ saepe de potestate adhibetur: unde οἱ ὑπὸ χεῖρα sunt subditi: (Thom. Mag. pag. 896.) Sensus itaque loci est hic: superes mihi tantum potentia et opibus inimicos, quantum nunc iis subiecta es. Vid. Hermann. ad Viger. p. 726.

v. 1087. πλούτῳ τε Triclinii temeritas substituit pro eo, quod veteres libri habent καὶ πλούτῳ. Nec ferri potest τῶν ἐχθρῶν prohibente metro, neque etiam scribi σῶν, quod esse deberet τῶν σῶν. Quapropter lectio mutanda erat.

v. 1088. Musgr. dubitat, an legendum sit ὑπόχειρ ναίεις. — ὑπόχειρ saltem non abhorret ab analogia. Occurrit ἐπίχειρ, Polluc. II, 148. etiam ὑποχείριος legitur et alia ejusmodi. Sed ναίεις nullo pacto ferendum.

v. 1095. ὁρθῶς δ' ὁδ. Reisk.

v. 1097. ἱστορῶ, interrogo; ut Eurip. Phoen. 635. Suppl. 842. Musgr.

v. 1183. δὴ ἔγνωσ. Reisk. ἐν abundat, ut supra 1141. (1138.) et passim. Brunck.

v. 1190. τις redit ad βροτῶν. Ergo leg. ἀνάγκη in dativo, et προτρέπει, qui te vertit, id est agit, impellit, inducit, ad hanc necessitatem. Reisk. Etiam προτρέπει locum habet. Sic ἄχει προτραπέσθαι Homer. Il. Z. 336.

v. 1191. ἐξισοῖ neutrum significatione passiva, ut Oed. T. 425. Brunck. In Oedipi loco laudato recepit Brunckius Marklandi conjecturam ὅσ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις, quae (mala) paria tibi erunt cum liberis tuis. Qua quidem ratione nihil fingi potest languidius. Multo gravior est librorum lectio ἃ σ' ἐξισώσει — quae te tibi et liberis tuis aequabunt, i. e. nunc quidem ignoras, Oedipe, quis sis, at cum id intellexeris, tunc eris, qui vere es, quique nunc liberi sunt tui, fratres simul ac sorores erunt. Sic apparet, non posse hunc locum adhiberi ad comprobendam verbi ἐξισοῦν significationem passivam. Nec magis potest alius locus ex Aristoph. Vesp. 565. ibidem a Brunckio allatus, quem non dubito in menda cubare. Atque omissum esse aliquid, cod. Rav. docet. Scribo:

κακὰ πρὸς τοῖς οὖσι κακοῖσιν, ὥς ἂν ἰσώθῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

Nec tamen negaverim, passivam verbi ἰσώω significationem Sophoclis usui optime convenire.

v. 1198. Mirari subit, nemini ex Interpretibus manifestam suboluisse argumentationis absurditatem. Solum te, inquit Electra, mortalium esse scito, quem umquam mei miseritum sit. Respondet Orestes: solus enim malis tuis doleo. Nonne haec hominis forent male sani? Rescribe ocius τοῖς ἴσοις, solus enim advenio, qui iisdem tecum affligatur malis, eamque ipsam ob causam calamitates tuas melius quam alius quisquam persentiscere possum.

v. 1203. τοῦτό μ' ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοῦτο ἐμέ. Vide supra ad v. 385. (378.) Brunck.

v. 1211. „Adeone parum me honoraverit mortuus, ut eum non debeam fratrem appellare?“ Musgr. Imo: „ut illum lugere fas mihi non sit.“

v. 1220. σφραγίδα, figillum. Sed hoc non certo ostendit, eum Agamemnonis filium esse. Unde alii cogitarunt de nota corporis omnibus Pelopidis propria. De talibus notis vid. Hygin. fab. LXXII. Justinum, lib. XV. cap. 4. de Seleucidis. Aristot. de Arte Poëtica cap. 16. Plutarch. de Sera Num. Vindict. Vol. H. p. 563. A. Cedrenus p. 135. A. ait Iphigeniam Orestis non antea parcere voluisse, ἕως τὸ Πελοπίου τοῦ γένους σήμαντρον τὴν ἐλαίαν εἶδεν ἔχοντα ἐν τῷ ὤμῳ δεξιῷ. Musgr.

v. 1222. ὦφθης μ' (id est μοι)? ἀφίκου? Reisk.

v. 1223. aut ἔχοις aut ἔχης, ut velim eum te deinceps perpetuum habere. Reisk.

v. 1227. συμφορὰ vox est media, quae in utramque partem accipitur. Eustathius ad Homerum p. 647. συμφορὰ, οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθή, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ τό, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Alibi συμφορὰ absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu nihil aliud quam ἀπόβασιν significat, ut Oed. Tyr. 44. ubi sententia est non multum abfimilis hujus apud Thucydidem I, 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου. Brunck.

v. 1242. Musgr. legit ὅττοτοί, ὀτοττοτοί.

v. 1244. f. καταδύσιμον. dies, quinunquam occidet. Reisk.

v. 1246. ἁμέραν. Οἶον — o quantum malum facta est illa dies. o quantum in malum excessit illa dies. Reisk.

v. 1248. Legendum fort. ὅταν παρρησία Χρήση, vel, quod malim, ὅταν παρρησίαν Πράξη. Πράξη pro κτήση; cum libertatem loquendi adeptus fueris. Pindar. Pyth. III. epod. 5. πάνροις δὲ πράξαςθ' εὐμαρές. Denique omnium maxime placet ὅταν παρρησία Φράζαν. Musgr.

v. 1101. f. τὸ ἄλγιστον. nempe adesse urnam Orestis, quod omnium mihi maximum creat dolorem. nisi forte fuerit in Graecia proverbium ὁ ἄλγιστος κηρύσσει, qui primus aliquid audit, id renunciat. Reisk.

v. 1107. ἐφ᾽ αὐτο. gl. ἐντεῖλατο. Vide ad Philoct. 619. Brunck.

v. 1127. Purgoldus vel sine codice scribendum fuisse putat ὡς ὠφελες πάροιθεν, quod versus 1130. 1131. 1132. sq. inprimis ὅπως θανῶν ἕκαστο sqq. et oppositio νῦν δ' ἐκτὸς et tota sententia communi voce efflagitent. Cui quidem correctioni ut melius conveniat sequentium versuum scriptura, hanc elimandam arbitratur sic:

πρὶν μὲ ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χερσὶν
κλεφθέντα ταῖνδε, κἄνασώσασθαι φόνου.

At vero perpendere oportebat, verba ὅπως ἕκαστο commodissime referri ad ea, quae v. 1128. leguntur: πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, quo facto conjecturis abstinendum esse vidisset.

v. 1130. ὅπως ἕκαστο, ut jaceres. Vide quae notavimus ad Oed. T. 1392. Brunck.

v. 1132. Leonidas Tarentinus Anthol. III. 25. 75. ita loquitur in epitaphio suo:

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλῆς κἄμαι χθονός, ἐκ τε Τάραντος
πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.

Conf. etiam Tibull. I, 3, 4.

v. 1144. recte vertit Brunckius: tu me sororem compellabas semper, id est, si sensum spectes, ego tibi prae ceteris usquecarissima eram. Nam compellandi verba sic interdum adhibentur, ut significant amice vivere cum aliquo. Aj. 1221.

τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμ' ἂν Ἀδάναι.

Euripidis Alcest. 330. Admetus conjuge orbatus ait:

κούτις ἀντὶ σοῦ ποτε
τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσφθέγγεται.

Suppl. 958. eadem ratione legitur:

οὐδ' Ἀρτεμις λοχία
προσφθέγγαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους.

v. 1148. legebatur τέθνηκ' ἐγὼ σοι, quod dupliciter ceperunt interpretes, voculam σοὶ vel abundare rati, vel significare: extincta et ipsa sum morte tua. Verum utrumvis elegeris, languida erit atque aliena, multoque praestat, quod edidi. Musgr. τέτηκ' ἐγὼ σοι.

v. 1178. καὶ θέως. Vid. Oed. T. 262. Musgr.

v. 1182. Purgoldus gravi lectionis depravatione laborare existimat „Quomodo enim, inquit, haec inter se cohaerent: οὐκ ἤδη οὐδὲν τῶν ἐμῶν κακῶν — ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσιν ἄλγεσι? Neque enim hoc Orestis consilium esse poterat, ut se ipsum primo statim congressu Electrae proderet. Denique cur Electra non quaerere pergit, quaenam sit illa ejus mala atque infortunia? Sed compares versum 1186. (1183.) num haec apta videantur. Cur tandem Orestes ipse hic incognitus de illis κακοῖς non verbum amplius? — Sed quid plura? Videsne pro ΤΩΝ ΕΜΩΝ substituendum esse,

ὥς οὐκ ἄρ' ἤδη ΤΩΝΔΕ ΣΩΝ οὐδὲν κακῶν.

Tum bene Electra illius orationem verbis, quae seqq. excipere poterat. Neque enim ipsa de infelici sua vitae conditione nisi universe v. 1178. (1175.) locuta erat. Deinde Orestem simulare, se ignorare penitus miserum Electrae vitae statum, ex v. 1191. (1188.) satis liquet. Quare illa correctione nihil exploratius.“ Haec non satis caute probat censor Ienenis, retractante Purgoldo ipso in Addendis et Emendandis. Hoc sibi vult Orestes, sua ipsius mala perquam exigua esse, si cum Electrae malis comparentur.

v. 1183. δὴ ἔγνωσ. Reisk. ἐν abundat, ut supra 1141. (1138.) et passim. Brunck.

v. 1190. τις redit ad βροτῶν. Ergo leg. ἀνάγκη in dativo, et προτρέπει, qui te vertit, id est agit, impellit, inducit, ad hanc necessitatem. Reisk. Etiam προτρέπει locum habet. Sic ἄχει προτραπέσθαι Homer. Il. Z. 336.

v. 1191. ἐξισοῖ neutrum significatione passiva, ut Oed. T. 425. Brunck. In Oedipi loco laudato recepit Brunckius Marklandi conjecturam ὅσ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις, quae (mala) paria tibi erunt cum liberis tuis. Qua quidem ratione nihil fingi potest languidius. Multo gravior est librorum lectio ἃ σ' ἐξισώσει — quae te tibi et liberis tuis aequabunt, i. e. nunc quidem ignoras, Oedipe, quis sis, at cum id intellexeris, tunc eris, qui vere es, quique nunc liberi sunt tui, fratres simul ac sorores erunt. Sic apparet, non posse hunc locum adhiberi ad comprobendam verbi ἐξισοῦν significationem passivam. Nec magis potest alius locus ex Aristoph. Vesp. 565. ibidem a Brunckio allatus, quem non dubito in menda cubare. Atque omissum esse aliquid, cod. Rav. docet. Scribo:

κακὰ πρὸς τοῖς οὖσι κακοῖσιν, ὥς ἂν ἰσώθῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

Nec tamen negaverim, passivam verbi ἰσώω significationem Sophoclis usui optime convenire.

v. 1198. Mirari subit, nemini ex Interpretibus manifestam suboluisse argumentationis absurditatem. Solum te, inquit Electra, mortalium esse scito, quem umquam mei miseritum sit. Respondet Orestes: solus enim malis tuis doleo. Nonne haec hominis forent male sani? Rescribe ocus τοῖς ἴσοις, solus enim advenio, qui iisdem tecum affligatur malis, eamque ipsam ob causam calamitates tuas melius quam alius quisquam persentiscere possum.

v. 1203. τοὔτό μ' ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοὔτο ἐμέ. Vide supra ad v. 385. (378.) Brunck.

v. 1211. „Adeone parum me honoraverit mortuus, ut eum non debeam fratrem appellare?“ Musgr. Imo: „ut illum lugere fas mihi non sit.“

v. 1220. σφραγίδα, figillum. Sed hoc non certo ostendit, eum Agamemnonis filium esse. Unde alii cogitarunt de nota corporis omnibus Pelopidis propria. De talibus notis vid. Hygin. fab. LXXII. Justinum, lib. XV. cap. 4. de Seleucidis. Aristot. de Arte Poëtica cap. 16. Plutarch. de Sera Num. Vindict. Vol. H. p. 563. A. Cedrenus p. 135. A. ait Iphigeniam Orestis non antea parcere voluisse, ἕως τὸ Πελοπίειον τοῦ γένους σήμαντρον τὴν ἐλαίαν εἶδεν ἔχοντα ἐν τῷ ὤμῳ δεξιῷ. Musgr.

v. 1222. ὥφθης μ' (id est μοι)? ἀφίκου? Reisk.

v. 1223. aut ἔχοις aut ἔχης, ut velim eum te deinceps perpetuum habere. Reisk.

v. 1227. συμφορὰ vox est media, quae in utramque partem accipitur. Eustathius ad Homerum p. 647. συμφορὰ, οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθή, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ τό, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Alibi συμφορὰ absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu nihil aliud quam ἀπόβασιν significat, ut Oed. Tyr. 44. ubi sententia est non multum abfimilis hujus apud Thucydidem I, 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου. Brunck.

v. 1242. Musgr. legit ὅττοτοί, ὅτοττοτοί.

v. 1244. f. καταδύσιμον. dies, quinunquam occidet. Reisk.

v. 1246. ἀμέραν. Οἶον — o quantum malum facta est illa dies. o quantum in malum excessit illa dies. Reisk.

v. 1248. Legendum fort. ὅταν παρρησία Χρήση, vel, quod malim, ὅταν παρρησίαν Πράξῃ. Πράξῃ pro κτήσῃ; cum libertatem loquendi adepta fueris. Pindar. Pyth. III. epod. 5. πάροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. Denique omnium maxime placet ὅταν παρρησία Φράζαν. Musgr.

v. 1252. τὰ γε δίκαια χρόνος. Reisk.

v. 1261. ὅταν οἱ θεοί μ' ἐπώτρυναν. Reisk.

v. 1264. Musgr. legit ἐπῶρσε γῆν. Malim- τις.

v. 1274. f ἡδονᾷ μεμεθύσθαι. voluptate inebriari. Reisk. Musgr. legit ἡδονᾷ μεθύσθαι. Philostrat. vita Herodis cap. 1. πλούτῳ μεθύοντες. Demosthenes Philippic. 1 sub finem μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων Μεθύσθαι pro μεθύσθῃναι in fragmento Alcaeï restituit Bentlejus not. in Horat. lib. III. od. 2. Vulgatum ἡδονᾶν μεθέσθαι retinuit Brunckius contra Dawesii Misc. Crit p. 238 et Valckenarii ad Phoeniss. 522. decretum, mediam formam μεθέσθαι accusativum regere observantium. Recte legit Porsonus, (ad Med. 734.) Dorica forma, αἰδονᾶν. Electra iterum usurpat pluralem 1298.

v. 1280. κλύουσα τάλαρα. Non apparet, quid sit, quod tacitam se audivisse gloriatur. Legendum ergo: κλύουσα τὰ δεινὰ, audiens tristitia illa, i. e. tristem de morte Orestis nuncium. Nisi malis κλύουσα τὰ γ' αἰνὰ. Musgr.

v. 1288. ἔργον γάρ. Reisk. Minime hic convenit χρόνου. An legendum δρανοῦς? Hesychius: δρανός, ἔργον, πρᾶξιν. Probabilem quoque sententiam effeceris legendo,

Χρόνον γὰρ ἂν σοι καιρὸς ἐξάργοι λόγον. Musgr.

Χρόνον καιρὸν dictum est ut χρόνῳ καιρὸν λαμβάνων Eurip. Ion. 658. Lat. temporis opportunitatem.

v. 1292. αὕτως δ' — Glossa σκόπε, πίδα. Brunck.

v. 1294. μὴ μάλιστα. Reisk.

v. 1295. Wakefield. ad Trachin. 1050. male conjicit στύγναζ', quae vox, quantum equidem scio, sola Novi Testamenti auctoritate nititur.

v. 1302. ὑπηγετοίμην. Nisi alio exemplo confirmetur, legerim ὑπηγετοίην. Musgr.

v. 1319. τῶν ἐνδοθεν. Subaudiendum τινός. Vid. Eurip. Med. 1128. Iph. T. 1216. Constructio est: κλύω τινός τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος ὡς ἐπ' ἐξόδῳ Musgr.

v. 1321. οὐτ' αὖ ἡσθεῖη. Reisk.

v. 1325. ἐν αὐτοῖσι. Illud ἰ longum est, ut in *ῥονί, ὀδί*, et similibus, et est emphaticum. Reisk.

v. 1332. Purgoldus corrigit τῆςδε σὺν βοῇ χαρᾶς. „Nam ἀπληστος, inquit, quam multum aptius ad χαρᾶς, quam ad βοήν! Tum σὺν χαρᾷ quam languidum h. l.! σὺν βοῇ etiam paulo supra v. 1284. (80.)“ Frustra. Eurip. Iphig. Taur. 832. γόος ἅμα χαρᾷ.

v. 1341. Interpretandum forte: pulchre habent istorum res, (specie et opinione eorum scilicet) etiam quae non pulchre habent. Musgr.

v. 1350. Φῶς tripliciter accipi potest, aut de die, aut de senis adspectu, aut de homine ipso, qui laetitiam ei ac salutem afferebat, ut apud Homer. Il. Z. 6. Agamemnon de Teucro dicit: αἶκεν τι Φῶς Δαναοῖσι γένηαι, et Orestes de Menelao apud Eurip. in Orest. 243. ἦκε Φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς. Prior interpretatio simplicissima videtur. Similiter Philoctetes apud nostr. in cognom. fab. 530. ita exclamat: ὦ φίλτατον μὲν ἡμᾶρ, ἡδίστος δ' ἀνὴρ, Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ἔμιν ἐμφανῆς Εργῶ γανοίμην, ὥς μ' ἔδεσθε προςφίλῃ. Scheffler.

v. 1368. οὐκοῦν. Reisk.

v. 1380. Ἄρη fanguis Martem spirans. Reisk.

v. 1382. ὑπὸ στέγος. Reisk.

v. 1384. κύνες μετάδρομοι πανουργημάτων sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra 1349. κύνες appellat. Vide notam ad Oed. T. 391. Brunck.

v. 1388. Wakefield. in Silv. Crit. P. IV. p. 7. legi vult σκολιόπους, curvis pedibus, flexo tramite, quovis circuitu, modo sine strepitu, procedens. Unde Scholiastam emendat: Η Εριννὺς ἀφ' ὅφως χωρεῖσα. Dat Nemesis curvas manus Statius Silv. II. 678.

— carpſitque immitis adunca

Ora verenda manu.

Atque etiam pedes Aeschyl. S. Th. 791. ubi ineptiunt Scholiastae.

— νῦν δὲ τρέω,
μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἑριννύς.

Unde suspicatur Sophoclem Electr. 484. scripsisse
καμψόπους Ἑριννύς.

v. 1390. αἰχμὰν ἔχων χειροῖν. Reisk. Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus graecis displicuisse formam χειροῖν, quae, si fidem illi habeamus, aut reperitur nusquam, aut, sicubi occurrit, commutanda est cum χειρῶν vel χειρῶν, quotiescumque metri lex priorem productam requirit. Sed ego tali magistro non ita sum credulus, et χειροῖν graecae linguae non eximam, dum analogiae ratio potiori auctoritati non cedit αἶμα hic gladium significare adgnoscent critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non deterruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione persanandum: νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ejus versione perspicuum est. ἐν pro εὖ operarum errore excusum fuisse Heathius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem αἶ ad compendium ponere. Nihil futileius istis conjecturis, quae audaci metaphorae, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam alienae, plebejum putidumque sermonem substituunt. At sermonem tamen. Verum quo nomine appellabimus versum, quem Tragico largitur Parisini editoris solertia?

νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων.

Nemo adeo lippus est, quin videat νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν esse pro τὰν μάχαιραν εὖ νεακονῆ. Similis est structurae illius apud Comicum nostratem: d'amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux. Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione versum restituerit in Aristophanis Acharn. 318.

ὑπὲρ ἐπιζήνου θελίσω τήν ἔχων κεφαλὴν λέγαν.

Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduceret, quod aliter facere non poterat, nisi *νακόνητον* haud magis graecum esse decerneret, quam *χειρὸν*. Quis risum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem graece loqui docent? Legi digna sunt, quae de hoc loco scripsit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 416. Brunck. *Αἶμα, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλῆ. Etym. M. Ο δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ηλέκτρᾳ αἶμα τὴν μάχαιραν ἔφη. Hefych. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ηλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν αἶμά φησιν. Suid. — Heusingerus pro αἶμα legi vult ἥμα ex Homer. Il. ψ. 891. verum ἥμα proprie jaculum est, non gladius. Pariter Wakefield in Silv. Crit. P. I. p. 28. αἶμα scribit, allatis Hefych. Etym. M. et Suida, qui ἥμα explicant ἀκόντισμα. Ηματα, ἀκόντια. Hefych. Eandem vocem restitui vult Eurip. Phoen. 1512. (ed. Porson.) legens ἅματι δαινῶ, ἅματι λυγρῶ, et ex Northmori conjectura Phoen. 1309 δι' ἀσπίδων, δι' ἀμάτων,*

v. 1399. aut αὐτοὺς aut ἡμᾶς leg. Reisk.

v. 1403. ἤκουσά γ', ἤκουσα. Reisk.

v. 1410. Recte notavit Vauvillerius, verbum *φθίναν*, quamvis frequenter a Sophocle usurpatum, nusquam, nisi hîc, sensu transitivo adhiberi. Propterea deletο ν scripsi *φθίει*, non repugnaturus tamen, si quis cum Schefflero legi malit *νῦν γε — φθίνει*, nunc certe calamitas tua diurna prorsus definit.

v. 1411. *διπλῆν*. Subaudiendum *πληγὴν* e verbo *πέπληγμαι*, ut Aeschyl. Agam. 1356.

ῥμοι, μάλ' αὖθις δευτέραν πεπληγμένος.

v. 1412. *εἰ γάρ*, utinam *εἰ* in hac formula valet *εἴθε*. Vide ad Oed. T. 80. *εἰ* etiam sine *γάρ* eandem significationem habet, ut Oed. Col. 644. *εἰ μοι θέμις γ' ἦν*. utinam mihi liceret. Brunck. Posterior locus huc non pertinet, namque *εἰ* conjungi debet cum *γε*, ut sit siquidem.

v. 1415, ἀπεξαιτοῦσι. reposcunt. Reisk.

v. 1419, 20. Vulgo sic legitur:

οὐδ' ἔχω λέγειν,

Ορέσται, πῶς κυρεῖ κ. τ. λ.

posterior versus ut et ipse Electrae adsignetur. Quae verba quam parum deceant Electrae adfectionem, nemo, nisi qui penitus frigeat, sentire non potest. Librariorum focordia pristinum loci nervum turpiter elisit. Iam quod Grammaticus in minoribus scholiis ita scripsit: ἀμνηχανοῦσα ὑπὸ χαρᾶς τοῦτο λέγει, inde suspicatus fueram legendum esse οὐδ' ἔχω τί φῶ, nescio, quid dicam, sc. prae gaudio. Sed postmodum aliud in mentem venit remedium, idque multo lenius et efficacius. Lege, una mutata litterula, οὐδ' ἔχω ψέγειν, nec habeo reprehendere, sc. caedem cum maxime perpetratam, id quod ex proxime antecedentibus intelligitur. Ejusdem confusionis exemplum dat Eurip. Alcest. ubi recte edd. ψέγεις, codex autem Florentinus λέγεις exhibet. Sed versum 1420. Choro tribuendum esse, strophicus evincit versiculus (1396.) ubi Chorus et ipse loquitur. Videmus enim rem sic a Sophocle institutam, ut, quot in strophicis, totidem in antistrophicis verba ab unaquaque persona efferrentur.

v. 1420. Parum probabile est, τὰ γ' ἐν δόμοισι μὲν, quod Brunckius, tamquam a poëta profectum, rescripsit, mutatum esse a librariis in τὰν δόμοισι μὲν. At multo credibilis, participium κυροῦντα sc. ἐστί, glossae κυρεῖ cessasse.

v. 1423. Post hunc versum excidisse puto tres versus, qui responderent versibus 1400. 1401. 1402.

v. 1430. νῦν etc.) et instrumenta superiori caedi perpetrandae adhibita recte instruentes, ut Aegisthus vestigia sanguinis videat, et recte instruentes alia, ut rursus usuri. Reisk. In vulgata lectione ut haereas, facit vocula νῦν, quam si ad verba τὰδ' ὥς πάλιν referas, contorte ac superflue, sin ad θέμενοι, inepte ad-

hibitam esse fatebere. Musgravius tentat, *νῦν πάλιν* *εὖ θέμενοι τὰδ*, *ὥς τὰ πρὶν*, quae transpositio vocabulorum displicet propterea, quod sic participium futuri, *θέσόμενοι*, adhibendum fuisse videtur. Ceterum *ὥς* significat h. l. utinam, ita ut suppressum sit *τιθεῖσθε*.

v. 1431. Verba *ἦ νοῦς* Electrae dedi ob versum antistrophicum 1411. „Celeriter confice rem, ut optas.“

v. 1434. *ἥπιως* recte C. Lips. quam fieri possit mollissime, occultissime. Reisk.

v. 1447. *Φίλης προξένου κατήνυσαν*. Elliptica locutio, pro *κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς Φίλης προξένου οἶκον*. Vide ad Oed. Col. 1562. Brunck.

v. 1454. *ἀναδακνύναι πύλας* pro *ἀνοίγειν πύλας* primus suspectum habuit Reiskius, quocum in eandem conjecturam *πέλας* laetor me incidisse. Purgoldus in Notis improspere pro *πύλας* rescribi vult *πυράν*, quod idem sit saepius ac *τάφος* vel ipsa urna. Sic v. 901. (895.)

*τύμβου προσέρπον ἄσπον· ἐσχάτης δ' ὄρω
πυρᾶς νεωρῇ βόστρυχον τετμημένον*

et *ταφὴ* de Orestis urna v. 1210. (1207.) coll. Euripidis Electr. 323. Sophocl. Phil. 1432. Sed in Addendis haud spernendam prodit conjecturam *τύχας*, quam firmare poterat Eurip. Alcest. v. 795. ubi eadem vocabula librariorum errore confunduntur.

v. 1458. *Φυσῇ*, usque ad violentiam inflet animam, id est adeo inflet, ut exercere audeat violentiam. *προστυχὼν* est *πάρος τυχῶν*. prius nactus me castigatorem, antequam animum inflet. Reisk. Verba *μηδὲ, πρὸς βίαν φύσῃ φρένας*, *προστυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ* significant: neque ingratis sapere discat, castigatorem me nactus. Ista latine et gallice vertit Parisinus editor, et in utraque lingua a sensu aberravit, *πρὸς βίαν*, quod ad *φύσῃ* pertinet, cum *κολαστοῦ* jungens. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 1457. Brunck.

v. 1462. Absurde vulgo legitur: *δέδορκα φάσμα' ἄνευ φθόρου μέν οὐ πεπτωκός*. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationibus subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi v. 456. *φθόρος* et *Νέμεσις* idem significant. *δέδορκα φάσμα εὖ πεπτωκός. λέγω μέν ἄνευ φθόρου· εἰ δ' ἔπεστι φθόρος, οὐ λέγω*. Egregia hac emendatione nihil verius. Brunck. Non placet conjectura illa, quam durissime sic explicant: Spectaculum, felici casu (modo abfit invidia verbo) oblatum; at si Nemesis insequatur, non dico. Maxime sic offendunt verba *ἄνευ φθόρου μέν*, quorum explicatio vereor ut se tueri possit. Verum cum ipse non haberem, quo pacto locum restituerem, integram textui vulgatam redonavi.

v. 1464. *τοῦγκάλυμμα*, id est *τὸ ἐγκάλυμμα*. Reisk.

v. 1466. *βάσταζ'*. Vide supra ad v. 900.

v. 1467. *προσηγορεῖν φίλως*. compellare amice, ut cognatum decet. Brunck. *φίλους* scribendum conjecit etiam Purgoldus, ut esset, quocum *προσηγορεῖν* conjungeretur. Sic acerbissima loco inest ironia.

v. 1474. Rursus hîc Tragico egregiam operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, quam merito suo recepimus. Non sentis te dudum cum viventibus quasi mortuis confabulari? id est, cum Oreste vivente, quem mortuum opinaris. Brunck. Melius *παλαί* junges cum *αἰσθάνει*.

v. 1477. *καὶ* deest L. ergo *νῦν* leg. *νῦν μάντις ὤν*. Opponitur sequenti *πάλαι*. Reisk. *μάντις ὤν*. Talem exhibet Euripidis Electra. Musgr. *καὶ* quamvis. Conf. Valcken. ad Phoen. Eurip. pag. 98. 99. Hermannus (ad Viger. p. 753) adhibitum putat, ut *τε* saepius apud Aeschylum.

v. 1481. τῷ γὰρ βροτῶν πᾶσιν κακοῖς μεμιγμένῳ. Reisk. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. Brunck. Bene Musgr. hunc et seq. vers. sic interpretatur: Cur enim tempus aliquod lucretur is, qui letho destinatus est, cum inter homines sceleribus inquinatos numeretur?

v. 1484. τῷδ' illos ambos. Reisk. ταφεῦσιν. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odyss. Γ. 255. si domum reversus Aegisthum in vivis adhuc reperisset.

Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς οἶσται, ὥς κεν ἐτύχθῃ,
εἰ ζῶντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ατρεΐδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
ἀλλ' ἄρα τὸν γε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
καίμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς ἄστεος· οὐδὲ κέ τις μιν
κλαῦσεν Αἰχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατε ἔργον.

Brunck.

ταφεῦσιν. Sic Lycophron v. 154. ἐτύμβευσε τάφῳ pro ἔθαγε. Musgr.

v. 1487. χωροῖς ἂν idem valet ac χώραι. Optativus cum particula ἂν saepe vim futuri habet, ut Oed. T. 95. 282. Oed. Col. 507. Antig. 1108. Saepe imperativi. Hic non magis huic formulae χωροῖς ἂν εἰσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoctetae dicit v. 674. ingre-
dere, χωροῖς ἂν εἰσω, et quum in Trach. 624. amice Dejanira dicit Lichae, στείχοις ἂν ἤδη. Brunck.

v. 1488. νῦν ἐστὶν ἰογών. Libri omnes mendose ἀγών, cujus vocis quum prior syllaba semper corripitur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 867. Brunck. Articulus hic non magis locum habet, quam in Eurip. Phoen. v. 597. ed Porf. μῆτερ, οὐ λόγων ἀγών ἐστ'. Hinc edidi νῦν ἐστ' ἀγών ἐτ'. Oblitteratae particulae ἔτι aliquoties habuimus exempla. Unum addam ex Sophocl. Oed. T. 258. ubi haud dubie legendum: νῦν
ἐτ' ἐπικυρῶ γ' ἐγώ.

v. 1503. κτάναν. gl. λέγω τὸ κτείνειν. Nimirum ad-
ponitur ad praecedens τήνδε δίκην. De ὅστις ad nomen
plurale τοῖς πᾶσιν relato vide ad Aj. 760. Brunck.

v. 1506. Wakef. in Silv. Crit. P. V. p. 20. pro
ὄρμῃ praeter necessitatem, quod ipse sensit, legendum
arbitratur οἴμῃ, laudato v. 68. 1291. et Hesychio, qui
οἴμῃ per ὁδὸς explicat. Idem τελεωθέν vertit in fi-
nem itinerum perductus, parique significatu
occurrere monet κραίνειν et ἀνύειν. Illud apud Aretae-
um de morbis acutis II, 8. init. κατοξὺ μὲν ἐν νεφροῖσι
φλεγμασίη· συμφλεγμαίνουσι γὰρ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραι-
νύουσιν φλέβες, venae, quae ad renes usque perveni-
unt. Hoc apud Oppian. Halie. I. 617. Θρηϊκῶν δ'
ἀνύουσιν βοόσπορον, ubi Scholiastes: ἀνύουσιν· διέρχονται,
τελέουσιν: sic enim rescribi oportere. — Musgr.
malit στερεωθέν, firmatum, solide fundatum:
vel στελεχωθέν, quod legatur bis in Philone Iudaeo.
Ego τελεωθέν adverbii loco positum puto, ut signifi-
cet tandem.

Index locorum

in

Suidae lexico citatorum.

(Ex editione Musgravii.)

V.	
3.	in voce πρόθυμος.
5.	οἰστροπλήγῃ.
30.	μεθάρμοσον.
35.	χρῆ.
36.	ἄσκευον.
42.	ἠνθισμένον.
48.	ἐξ ἀναγκαίας.
51.	χλιδή.
54.	τύπωμα.
58.	φλογιστόν.
59.	λύπη — τί γάρ με.
62.	ἤδη.
65.	ἐπαυχῶ.
71.	ἀρχέπλουτον — καταστάτην.
75.	ἐπιστάτης — καιρός.
86.	φάος.
89.	ἀντήρας — πλαγὰς.
96.	ἐξείνισε — ξενία — φοίνις.
102.	ἀσκηῶς.
103.	ρίπας.
110.	Περσεφόνη.
117.	σωκῶ.
120.	δύστηνος.
129.	φυγγάνει.
132.	ἀλύαν.
134.	πάγκοινος.
139.	δύσφορα.
141.	ἐφίη.

V.

142. in voce ἀτυζόμενος — οἰκτρῶς.
 144. ἄραρέ με — ἀηδῶν.
 156. ἀχέων.
 161. ἀκάματα.
 162. οἰχνῶ.
 163. ἀνήρυτον — μυδαλέα.
 172. ὑπεραλγῆ.
 173. μήθ' οἷς.
 175. χρόνος.
 176. περιτροπέων — ἀνεπίτροπος — ἀπερίτροπος.
 177. βούνομον.
 180. ἀρκῶ — οἰκονομῶ — ὑπερίστατα.
 186. ἀναζία.
 190. γένυς.
 192. Φράσας.
 204. ποινή.
 206. ὀναίατα.
 216. πλάθειν.
 221. καίρια.
 226. ἄνετέ μ'.
 228. ἄτη.
 237. ἔκτιμος.
 269. τλήμων.
 274. ἔρμηναι.
 283. δύςθεος.
 293. ὑλακτεῖ.
 295. ἀναλκίς — ὑλακτεῖ.
 299. μέλλω.
 312. ὀκνῶν.
 329. ὑφαιμένη.
 354. ὑπαικάθων.
 372. κατηρεφέα.
 375. ὑμνήσεις — ὑμνεῖν.
 396. κενόν.
 404. συγγένεσθε — ἀλλὰ νῦν.
 408. πολλά τοι.
 412. ἐφ' ἐστίας.
 435. μασχαλισθῆναι.
 438. ἐμασχαλίσθη.
 442. φόβας.
 444. ἀλιπαρῆ — ἀ' ἤχω — ζῶμα.

V.

459. in voce λογισμός.
 475. ἀμναστῆ.
 484. χαλκόπους.
 485. ἄλεκτρα.
 502. πρόρριζος.
 509. ἀνειμένα.
 518. πρόσχημα.
 542. δύσθυμος.
 560. ἐξεκίνησεν.
 573. ὁμοῦ.
 577. σκῆψις.
 599. στόμαργος.
 601. ἴδρις.
 609. ἐπίστω.
 611. ἔξωρα.
 617. νίν.
 645. εὐημεροῦσαν.
 656. ἐπεικάζω.
 675. πρόσχημα.
 679. δρόμοις.
 683. βραβεῖς.
 689. θεός — ισχύων.
 710. χνόας.
 713. στήλη — σύριγξ.
 714. ἔχριμπτ' αἶ — σειραῖος.
 717. ἄστομοι.
 720. βαρκαίοις — ὄχοις.
 723. ναυάγιον.
 724. δεινά.
 725. ἀνακωχεύειν — περισπᾶν.
 727. ἤλαυνε.
 728. τῷ τέλει.
 759. ὦ Ζεῦ.
 774. προστατῶν.
 816. κεραυνοί — φαέθων.
 835. πᾶμψυχος.
 840. μελέτωρ.
 845. ἴστωρ.
 849. παραγάγης.
 856. κηλαργοῖς.
 858. τμητοῖς.

V.	
859.	in voce ἄσκοπος.
870.	ἴασις.
882.	ἀνήκεστον.
895.	νεωρή.
910.	ἐπιτίμια.
914.	κῦρος.
937.	Φερέγγυος.
940.	πόνου.
948.	πράκτορα.
953.	ποῦ ποτέ.
967.	Φιλᾶ.
1000.	λύει.
1004.	ἀντιάζω.
1008.	αἰκάθην.
1010.	πρόνοια.
1022.	αἶκος.
1039.	ἐχθιον.
1043.	ἐχθιον.
1050.	πολλῆς.
1054.	ἀνωθεν.
1098.	ἀζήμιος.
1138.	ὄγκος.
1139.	Φίλος.
1177.	ἐπισκοπῶν.
1191.	ἐξισοῖ.
1214.	ἡσκημένον.
1243.	ἀνέφελον.
1284.	περιττά.
1288.	χρόνος.
1372.	ἐξ οἶων — λιπαρᾶ.
1376.	ἐπιτίμια.
1378.	τὰπιτίμια.
1389.	ἐδώλια.
1390.	αἶμα.
1424.	προάσταιον.
1453.	χαρτόν.

C o r r i g e n d a.

V. 154. et 55. in unum conjungi debent. Pariter antistrophici
versus, 173. et 74.

P. 82. l. 28. dele ἐν post φέρειν.

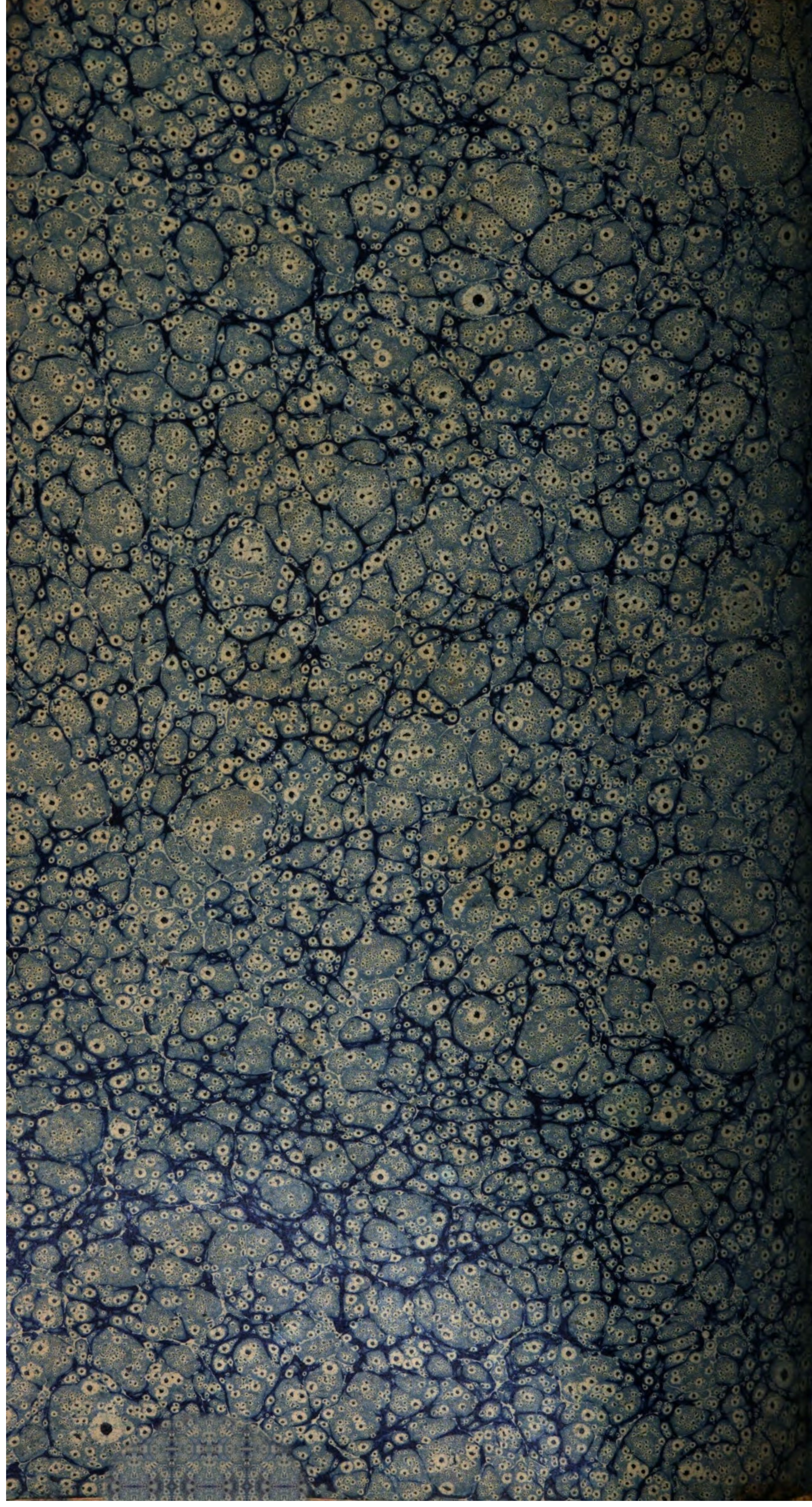
P. 101. l. 18. lege ἐκλυον ἄν.

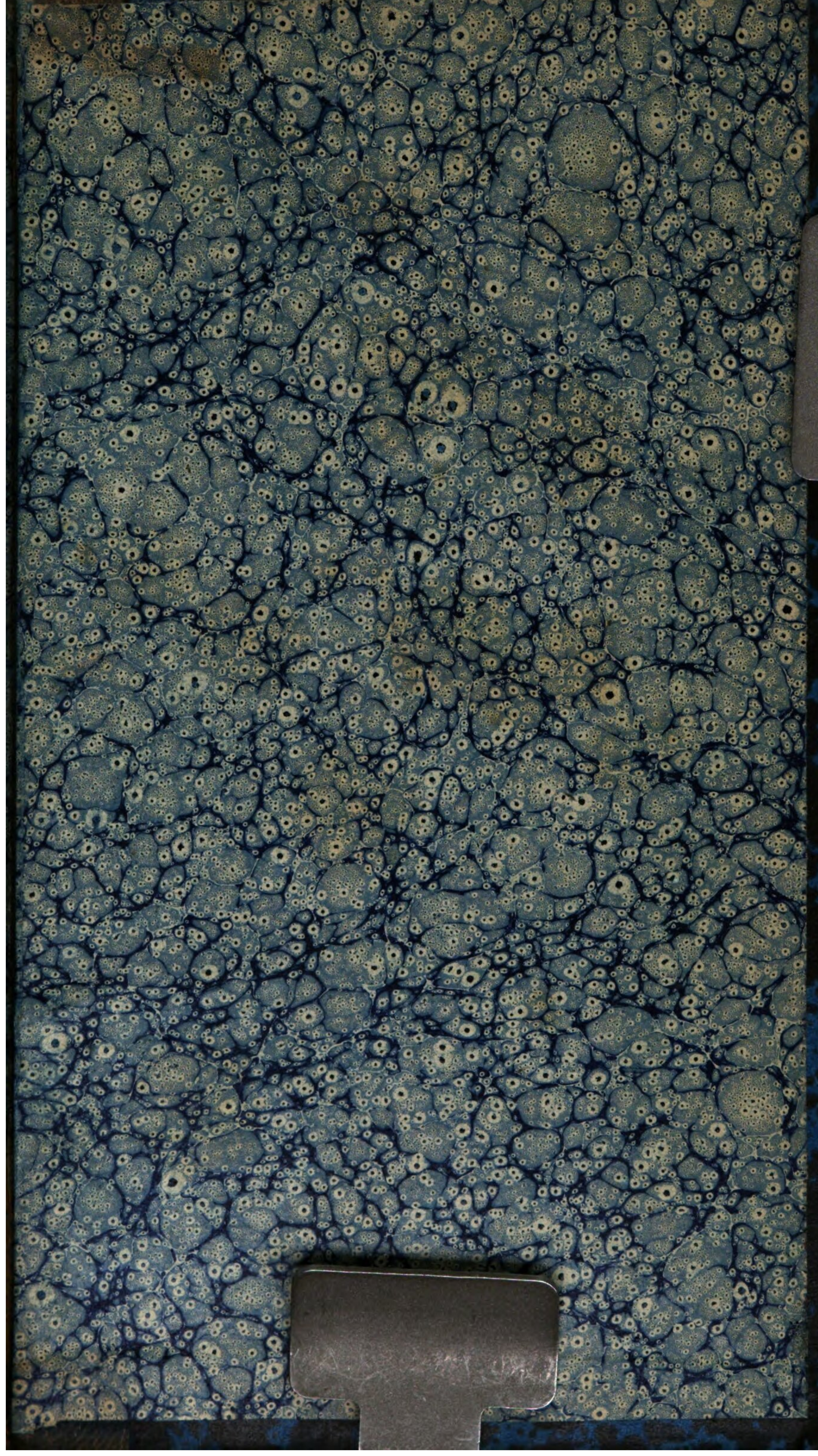
P. 108. l. 28. adde: Brunck.

P. 395. lin. ult. dele: Imo est optativus aor. II. Nam-
que aor. II. nusquam occurrit.

P. 461. l. 25. post gravis adde: Musgr.

Reliqua, si quae fuerint, errata benevolus Lector et emen-
dabit facile et condonabit.

Sophocles,

Electra

Lipsia 1803

A.gr.a. 2230

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10234154-6